

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

24. beretning **2015**

15

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

24. beretning 2015

Flygtningenævnet
Formandskabet, 24. beretning
Udgivet af Flygtningenævnet september 2016

Omslag og design:
Rosendahls a/s

Repro og tryk:
Rosendahls a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-23-6
EAN 9788791763236

Elektronisk udgave:
SBN nr. 978-87-91763-24-3
EAN 9788791763243

Pris: 150 kr.
Oplag: 800

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Vandtårnsvej 83A
2860 Søborg
T 43 22 73 00
Distribution@rosendahls.dk
www.rosendahls.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2016

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 24. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2015 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnet modtog i 2015 i alt 1.397 spontane asylsager mod 1.757 sager i 2014. Antallet af nye sager i Flygtningenævnet er således ikke steget i takt med det øgede antal indrejste asylansøgere. Det skyldes blandt andet, at en meget stor andel af de personer, der er indrejst i Danmark og har søgt om asyl, kommer fra lande, hvor forholdene er sådan, at de pågældende meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen. Således er næsten alle asylansøgerne fra Syrien, der også i 2015 udgjorde den største indrejsenationalitet, og Eritrea, som ligeledes var blandt de største indrejsenationaliteter, meddelt opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

Nævnet har i 2015 afgjort i alt 1.481 sager mod 2.030 sager i 2014. Samlet har nævnet i 2015 omgjort ca. 20 % af Udlændingestyrelsens afgørelser i spontansager, det vil sige meddelt opholdstilladelse eller truffet beslutning om, at en allerede meddelt opholdstilladelse ikke var bortfaldet eller ikke skulle inddrages m.v.

Herudover modtog Flygtningenævnet i 2015 i alt 1.122 klager over Udlændingestyrelsens afgørelser i Dublin-sager mod 948 klager i 2014, og nævnet har i perioden afsluttet 962 Dublin-sager mod 924 sager i 2014.

Dublinsystemet var i 2015 præget af det store pres på de europæiske asylsystemer som følge af stigningen i antallet af flygtninge og migranter, som søgte til Europa i løbet af året. Der har for Flygtningenævnet navnlig været rejst spørgsmål om, hvorvidt Dublin-overførsler til Italien, Bulgarien, Malta og Ungarn har været berettiget som følge af forholdene der. Der henvises herom nærmere til kapitel 3.

Flygtninge- og migrantsituationen i Europa har også medført spørgsmål om anvendelsen af de pågældende lande som første asyllande for personer, der inden indrejsen i Danmark havde opnået opholdstilladelse i de pågældende lande. Inden for EU-retten er der mulighed for, at medlemsstaterne i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyt-

telse i en anden medlemsstat, kan afvise asylansøgninger, uden at der foretages en realitetsbehandling af sagen. Denne mulighed gælder på grund af Danmarks retsforbehold ikke i Danmark. En sådan mulighed blev for Danmarks vedkommende skabt med en lovændring i februar 2015. Der henvises vedrørende behandlingen af første asylsagsager, herunder § 29 b-sager, nærmere til afsnittene 6.1 og 6.2.

En stor del af de mange sager, der de senere år er blevet indbragt for FN's menneskerettighedskomiteer, vedrører klager over afgørelser truffet af Flygtningenævnet om anvendelse af et europæisk første asylsøgningsland.

Også i beretningsåret blev der indbragt et stort antal sager for FN's komitéer. Der verserer for tiden i alt ca. 136 sager for FN's Menneskerettighedskomite, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité og FN's Børnekomité.

FN's komitéer har i 2015 i otte sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser. Til sammenligning har FN's komitéer udtrykt kritik af Flygtningenævnets afgørelser i i alt otte sager forud herfor. Flygtningenævnet har naturligvis forholdt sig til denne kritik, se nærmere kapitel 5 om behandlingen af sager ved internationale organer.

Flygtningenævnet tager kritik fra komitéerne og det store antal sager yderst alvorligt. Flygtningenævnet har derfor taget initiativ til, at der blev arrangeret møder med repræsentanter for FN's Torturkomité og FN's Menneskerettighedskomite og disses sekretariat. Møderne fandt sted i Geneve i marts 2016. Jeg holdt under møderne et oplæg, hvorunder jeg redegjorde for nævnets procedurer og retssikkerhedsmæssige garantier, offentliggørelse af afgørelser og baggrundsmateriale, statsbetalt advokathjælp m.v., ligesom jeg nævnte Danmarks anerkendelsesprocent i asylsager, som er en af de højeste i Europa. Møderne var positive, og nævnet har inviteret komitéerne til Danmark for at overvære et nævnsmøde.

Se nærmere kapitel 5 om behandlingen af sager ved internationale organer.

Nævnet tilstræber som bekendt størst mulig åbenhed omkring sit arbejde. Nævnet har derfor med virkning fra maj 2015 offentliggjort begrundelsen i alle nævnets afgørelser i spontansager på Flygtningenævnets hjemmeside, undtagen de afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt.

København, september 2016
Bloch Andersen

Indholdsfortegnelse for 24. beretning 2015

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	15
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	15
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	20
1.6 Formandskabet	22
1.7 Koordinationsudvalget	23
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team	24
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	25
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	27
2.1 Indledning	27
2.2 EU-asylarbejdsgruppen	27
2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)	28
2.4 European Asylum Support Office (EASO)	28
2.5 Inter-Governmental Consultations, IGC	29
2.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	29
2.7 Europäische Rechtsakademie Trier (ERA)	29
Kapitel 3 Dublinsager	31
3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager	31
3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen	31
3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen	32
3.1.2.1 EU-domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	33
3.1.2.2 Sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over Dublin-afgørelser truffet af Flygtningenævnet, sagen Tarakhel mod Schweiz og efterfølgende domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	36
3.1.2.3 Sager indbragt for andre internationale organer	39
3.2 Sagens behandling	40
3.2.1 Sagsforløb	40
3.2.1.1 Genoptagelse	42
3.2.2 Generelle baggrundsoplysninger	42
3.2.3 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	43

3.3	Eksempler fra nævnets praksis	44
3.3.1	Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed	44
3.3.2	Uledsagede mindreårige – Dublinforordningens artikler 6 og 8	52
3.3.3	Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikler 9 og 10	54
3.3.4	Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16	55
3.3.5	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	57
Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager		62
4.1	Udlændingelovens § 7	62
4.1.1	Statusvalg	62
4.1.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	62
4.1.1.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	64
4.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	81
4.1.2.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	85
4.1.3.1	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	111
4.1.3.2	Praksis i statusændringssager	113
4.1.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	129
4.1.5	Betydningen af helbredsmæssige forhold	142
4.1.6	Betydningen af tortur	145
4.1.7	Uledsagede mindreårige asylansøgere	145
4.1.7.1	Definition	146
4.1.7.2	Aldersvurdering	146
4.1.7.3	Ledsagevurdering	147
4.1.7.4	Modenhedsvurdering	147
4.1.7.5	Sagens behandling	150
4.1.7.6	Bevisvurdering	151
4.1.8	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	156
4.1.9	Betydningen af kumulative forhold	171
4.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	175
4.3	Sagens behandling	178
4.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	178
4.3.2	Mundtlig behandling	179
4.3.3	Skriftlig behandling	187
4.4	Bevisvurderingen	188
4.4.1	Ansøgers forklaring	189
4.4.2	Vidneførsel	209
4.4.3	Generelle baggrundsplysninger	212
4.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	213
4.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	215
4.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	216

4.4.4.1	Høringer	216
4.4.4.2	Ægthedsvurderinger	217
4.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	224
4.4.4.4	Sprogtest	224
4.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark	227
4.4.6	Reformatio in pejus	227
4.5	Flygtningenævnets afgørelse	228
4.6	Aktindsigt og offentlighed	229
4.7	Udsendelse	230
4.7.1.1	Udrejsefrister	234
4.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	240
4.8	Udeblivelse	242
4.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	245
4.9.1	Udeblevne	245
4.9.2	Frafald	245
4.9.3	Hjemvisning	246
4.9.4	Udsættelse	247
4.10	Ad hoc-besikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	247
4.10.1	Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	247
4.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes	248
4.10.2.1	Retsgrundlaget	248
4.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	250
4.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	251
4.11	Tolkning	251
4.12	Hastesager	253
4.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	254
4.13.1	Genoptagelse	254
4.13.2	Domstolsprøvelse	257
4.13.2.1	Lovgrundlaget	257
4.13.2.2	Domspraksis	258
4.13.3	Folketingets Ombudsmand	258
Kapitel 5 Sager indbragt for internationale organer		260
5.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	260
5.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	262
5.2	FN's menneskerettighedsorganer	263
5.3.1	FN's Torturkomité	266
5.3.2	FN's Torturkomité's udtalelser i 2015 i sager mod Danmark	267
5.3.2.1	F.K. mod Danmark, communication no. 580/2014 (Tyrkiet)	267
5.3.2.2	Z. mod Danmark, communication no. 555/2013 (Kina)	271
5.3.2.3	M.S. mod Danmark, communication no. 571/2013 (Afghanistan)	273

5.4.1	FN's Menneskerettighedskomité	275
5.4.2	FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i sager mod Danmark i 2015	276
5.4.2.1	P.T. mod Danmark, communication no. 2272/2013 (Sri Lanka)	276
5.4.2.2	Z. mod Danmark, communication no. 2329/2014 (Iran)	277
5.4.2.3	A.H. mod Danmark, communication no. 2370/2014 (Afghanistan)	278
5.4.2.4	K. mod Danmark, communication no. 2393/2014 (Afghanistan)	280
5.4.2.5	Warda Osman Jasin mod Danmark, communication no. 2360/2014 (Italien, første asylland)	281
5.4.2.6	X. mod Danmark, communication no. 2389/2014 (Iran)	282
5.4.5.7	N. mod Danmark, communication no. 2426/2014 (Iran)	284
5.4.2.8	X. mod Danmark, communication no. 2288/2013 (Nigeria)	285
5.4.2.9	H.E.A.K. mod Danmark, communication no. 2343/2014 (Egypten)	288
5.4.2.10	R.G. et al. mod Danmark, communication no. 2351/2014 (Pakistan)	291
5.4.2.11	J.R. og J.R. mod Danmark, communication no. 2258/2013 (Sri Lanka)	293
5.5.1	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	295
5.5.2	FN's Kvindekomité's udtalelser i 2015 i sager mod Danmark	296
5.5.2.1	M.C. mod Danmark, communication no. 56/2013 (Pakistan)	297
5.5.2.2	A. mod Danmark, communication no. 53/2013 (Pakistan)	298
5.6	FN's Komité om barnets rettigheder	300

Kapitel 6 Udvalgte asylretlige problemstillinger 303

6.1	Første asylland	303
6.1.1	Beskyttelse i et andet land	304
6.1.2	Tilknytningsmomenter	333
6.1.3	Betydningen af udsendelsehindringer	341
6.2	Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)	342
6.2.1	Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	342
6.2.1.1	Udlændingelovens bestemmelser	342
6.2.1.2	Betingelser for at anse et land som første asylland	343
6.2.2	Sagens behandling	344
6.2.2.1	Sagsforløb	344
6.2.2.2	Genoptagelse	346
6.2.2.3	Generelle baggrundsplysninger	346
6.2.2.5	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	347
6.2.2.6	Sager mod Danmark ved andre internationale organer	348
6.2.3	Eksempler fra nævnets praksis	349
6.2.3.1	Generelle forhold i første asyllandet	349
6.2.3.2	Helbredsmæssige forhold/sårbarhed	357
6.2.3.3	Tilknytning til Danmark	360
6.2.3.4	Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet	361

6.3	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	363
6.4	Inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	369
6.5	Bortfald af opholdstilladelse	379
6.5.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	383
6.5.2	Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	387
6.5.3	Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	390
6.5.4	Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.	393
6.6	Sur place	396
6.6.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	397
6.6.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	399
6.6.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	406
6.6.2.2	Andre aktiviteter	422
6.7	Dobbeltstraf	425
6.8	Konsekvensstatus	428
6.9	Tortur	432
6.9.1	Internationale forpligtelser	432
6.9.2	Vurdering af den aktuelle risiko	434
6.9.3	Bevisvurderingen	436
6.9.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	439
6.9.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	448
6.9.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	449
6.10	Køns- og æresrelateret forfølgelse	450
6.10.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	450
6.10.2	Praxis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	451
6.10.2.1	Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen	451
6.10.2.2	Ægteskab	455
6.10.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	458
6.10.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	460
6.10.2.5	Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab, herunder omskæring	461
6.10.2.6	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	466
6.11	Menneskehandel	478
6.12	Private konflikter og agents of persecution	480
6.13	Internt flugtalternativ (IFA)	488
Kapitel 7	Betydningen af kriminelle forhold	503
7.1	Betydningen af kriminelle forhold	503
7.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	503
7.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	504
7.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	506

7.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	506
7.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	516
7.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	516
7.4.2	Resultatet af SØIK's efterforskning	516
7.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	517
7.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	520
7.7	Udlændingelovens § 49 a	526
7.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	535
7.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	543
7.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	544
Kapitel 8 Statistik		545
8.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2015	545
8.2	Sagernes behandlingsform	546
8.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	546
8.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	547
8.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	550
8.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter	552
8.7	Genoptagede spontansager	553
8.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	553
8.9	Sagsbehandlingstider og antal verserende sager	553
8.10	Dublinsager	554
8.11	Statusændringsager	554
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	555
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	558
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	559
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016	560
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet	620

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Med virkning fra 20. februar 2015 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a, samt med virkning fra 1. marts 2015 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt med virkning fra 20. februar 2015 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af ud-

lændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Med virkning fra 20. februar 2015 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets departement, et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og Flygtningenævnets forretningsorden § 17. Flygtningenævnets medlemmer gøres

bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder.

Flygtningenævnets medlemmer gøres endvidere løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater, være indstillet af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbekikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, udlændinge-, integrations- og boligministeren, Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, 1. og 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, blev nævnsmedlemmerne beskikket

for en periode på 4 år og havde ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmodede om genbeskikkelse, ville medlemmet således blive genbeskikkelse.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (bl.a. udvidelse af Flygtningenævnet) er nævnsmedlemmernes adgang til genbeskikkelse begrænset, således at Flygtningenævnets medlemmer fremover beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

For medlemmer beskikket forud for lovændringens ikrafttræden gælder en særlig overgangsordning, jf. § 2, stk. 4, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorefter medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i mindst 8 år, ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode pr. 30. september 2013 havde ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i under 8 år, havde ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2017.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UfR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 4.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2013 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2015 beskikket syv nye medlemmer, der var tjenstgørende i Justitsministeriet, 11 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, fire nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udenrigsministeriet, og to nye medlemmer, der er indstillet af Advokatrådet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2015 af en formand, 18 næstformænd og 88 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:

Dommer Peder Johs. Christensen

Dommer Helle Dietz

Dommer Helle Fløystrup

Dommer Torkel Hagemann

Landsdommer Linda Hangaard

Dommer Betina Juul Heldmann

Dommer Henrik Lind Jensen
Dommer Astrid Lohmann Knudsen
Retspræsident Henrik Linde
Landsdommer Steen Mejer
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Carsten Michelsen
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Dommer Lene Sadolin-Holst
Landsdommer Olaf Tingleff
Landsdommer Henrik Twilhøj
Landsdommer Bo Østergaard

Fratrådte:

Dommer Stig Kaas

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet:

Specialkonsulent Sultana Baig
Chefkonsulent Karin Baunsgaard
Fuldmægtig Christian Werring Clem
Specialkonsulent Julie Davidsen
Fg. souschef Morten Duus
Fuldmægtig Judith Glem
Fuldmægtig Marie Elvekjær Hansen
Fuldmægtig Søren Harbo
Kontorchef Jesper Jarnit
Fuldmægtig Brit Gotthard Jensen
Fuldmægtig Dejan Keseric
Fuldmægtig Kaare Linde
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen
Souschef Anders Lotterup
Chefkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Louise Nielsen
Fuldmægtig Grith Nørgaard (orlov)
Fuldmægtig Maria Maxwell Quinlan
Fuldmægtig Morten Chjeffer Rasmussen
Fuldmægtig Sebastian Knop Reventlow
Fuldmægtig Anne Høgenhave Simony

Souschef Trine Priess Sørensen
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Stinne Stevnsborg Andersen
Fg. kontorchef Jessika Heltberg Auken
Specialkonsulent Helene Bendtsen
Fuldmægtig Katrine Busch
Chefkonsulent Ane Røddik Christensen
Fuldmægtig Joy Sinius Clausen
Fuldmægtig Morten Daniel Dahm-Hansen
Chefkonsulent Louise Falkenberg
Fuldmægtig Marianne Møller Halkjær
Specialkonsulent Anne Marie Wegersleff Hansen
Fuldmægtig Casper Grue Jensen
Fuldmægtig Jørgen Jørgensen
Kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen
Chefkonsulent Thomas Klyver
Fuldmægtig Samina Lanewale
Fuldmægtig Katrine Larsen
Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen
Kontorchef Johan Kristian Legarth
Chefkonsulent Anne-Sophie Lohse
Fuldmægtig Christian Lundgaard Madsen
Souschef Sidsel Kathrine Møller
Chefkonsulent Caroline Østergaard Nielsen
Souschef Lasse Boje Nielsen
Fuldmægtig Uffe Kritte Nielsen
Specialkonsulent Rikke Nørregaard
Kontorchef Rikke Ørum Petersen
Souschef Cecilie Maarbjerg Qvist
Fuldmægtig Michael Schaumburg-Müller
Fuldmægtig Michelle Argir Simonsen
Fuldmægtig Lene Steen
Fuldmægtig Katrine Born Thodsen
Kontorchef Thomas Thordal-Mortensen
Chefkonsulent Asger Weber
Fuldmægtig Anders Aagaard

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen
Advokat Hans Kjellund
Advokat Peter Kragh
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat Hans Mogensen
Advokat Henrik Hasserris Olesen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Torben Winnerskjold
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:

Advokat Hans Kjærgaard

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Konsulent, cand.scient.pol. Dorte Broen
Forskningschef, PhD Thomas Gammeltoft-Hansen
Cand.jur., PhD Rikke Gottrup
Advokat Thomas Trier Hansen
Advokat Peter Hellmers
Vicedirektør Louise Holck
Specialkonsulent, cand.jur. Louise Juelskjær
Cand.jur. Claus Juul
Seniorforsker, PhD Peter Vedel Kessing
Cand.jur. Nina Marie Lassen
Adjunkt, PhD Jesper Lindholm
Konsulent, M.Sc. Antropologi, Birgit Lindsnæs
Fuldmægtig, cand.jur. Anna Karina Heiss Mathiassen
Professor Bjørn Møller
Konsulent, cand.jur. Hanne Elisabeth Pilegaard
PhD Hans Kornø Rasmussen
Professor, dr.jur. Jens Vedsted-Hansen

Seniorforsker, PhD Kathrine Vitus
Konsulent Else Abildtrup Østergaard

Fratrådte:

Cand.jur. Charlotte Barslev

Tjenstgørende i Udenrigsministeriet:

Konsul Karen Povlsen Camacho
Fuldmægtig Peter Nielsen Dalberg
Chefkonsulent Gitte Agner Dalum
Konsul Birgitta Maria Dam
Ambassaderåd Martin Ellehøj
Specialkonsulent Flemming A. Gredsted
Souschef Anders Bjørn Hansen
Sagsbehandler Lone Kiilsgaard Henrichsen
Ambassadør Anita Hugau
Ambassadør Karsten Ankjær Jensen
Afdelingsleder Knud Jerne
Konsul Anne-Grethe Jørgensen
Kontorchef Lars Georg Karlsson
Chefkonsulent Henrik Kiil
Konsul Vibeke Røhr Lauritzen
Ministerråd Benedicte Maegaard
Centerchef Ole Egberg Mikkelsen
Chefkonsulent Pernille Mortensen
Afdelingsleder Henning Nielsen
Cand.scient.pol. Karin Nielsen
Fuldmægtig Maja Åkerlund Petersen
Chefkonsulent Lars Finn Poulsen
Fuldmægtig Jane Werngreen Rosales
Konsulent Anne Rudbeck
Specialkonsulent Jannich Sloth
Chefkonsulent Thomas Thomsen
Fuldmægtig Pernille Ørum Walther
Ambassadør Bo Eric Weber

Fratrådte:

Fuldmægtig Martin Bang
Chefkonsulent Camilla Christensen
Chefkonsulent Anne Ehrenreich

Fuldmægtig Mikkel Lotz Felter
Souschef Christine Pii Hansen
Konsul Erik Bennett Jensen
Konsulent Mona Jensen
Ambassadør Hans Klingenberg
Fuldmægtig Anne Schouw
Kontorchef Svend Wæver

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2015 haft ca. 40 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2015 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Specialkonsulent Michael Nørgaard

Fratrådte:
Chefkonsulent Helle Ankensen

Jurister:
Fuldmægtig Lejla Ajanovic
Fuldmægtig Ida Buhl Alsgrén
Fuldmægtig Signe Tilgreen Andersen (barselsorlov)
Fuldmægtig Stina Thorgaard Bach (barselsorlov)
Fuldmægtig Cecilie Louise Beck
Fuldmægtig Louise Merlung Drake
Fuldmægtig Ninna Engelbrecht
Fuldmægtig Lea Harild
Fuldmægtig Kholoud Ibrahim
Fuldmægtig Mette Villumsen Kjærgaard
Fuldmægtig Charlotte Høgsted Knudsen
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Anders Malig Ladefoged
Fuldmægtig Anne-Kirstine Krogh Mathiesen
Fuldmægtig Lea Rosenlind Nielsen
Fuldmægtig Lisbeth Nielsen
Fuldmægtig Sofie Louise Høgsberg Nielsen
Fuldmægtig Melina Lundgren Nørgaard
Fuldmægtig Camilla Olsen
Fuldmægtig Jacqueline Olsen

Fuldmægtig Allan Dyrland Parbst
Fuldmægtig Louise Arens Pedersen
Fuldmægtig Anders Børre Petersen
Fuldmægtig Maria Korsgård Thomsen
Fuldmægtig Stephanie Raaholt

Fratrådte:

Fuldmægtig Christina Berendt
Fuldmægtig Sabrina Blom
Fuldmægtig Marie Louise Buch-Lassen
Fuldmægtig Katrine Lund Frydensberg Hansen
Fuldmægtig Line Vagner Mehr Hansen
Fuldmægtig Emma Holm
Fuldmægtig Josephine Bloch Jensen
Fuldmægtig Niklas Velling Johansen
Fuldmægtig Ida Nordentoft Kristensen
Fuldmægtig Sofie Nygaard Mikkelsen
Fuldmægtig Julie Elgaard Nielsen
Fuldmægtig Mathilde Theilade Nyland
Fuldmægtig Camilla Green Rasmussen
Fuldmægtig Mille Rudbeck-Thomsen
Fuldmægtig Amalie Bjørn Søgaaard
Fuldmægtig Rasmus Thisted
Fuldmægtig Benjamin Yaw

Studenter:

Stud.jur. Laura Brandt
Stud.jur. Anna Haldbo Michelsen
Stud.jur. Rasmus Glenstrup Pollas

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets team:

Teamleder Stine Lund Thirsgaard
Assistent Hanan Bahraoui
Kontorfuldmægtig Hanne Desler
Regnskabsmedarbejder Rahime Dini
Overassistent Rasmus Skyt Jensen
Overassistent Mette Schultz Jørgensen

Assistent Sofie Cecilie Malmberg Knudsen
Overassistent/betjent Dorthe B. Lorenz
Assistent Glenn Pöhl Nielsen
Betjent Mogens Pihl Nielsen
Overassistent Tina Højlund Nielsen
Assistent Anders Nikolaj Prang
Overassistent Carsten Christian Vedel
Overassistent Susi Weichel
Overassistent Therese Møller Vizi

Fratrådte:
Kontorfuldmægtig Wibeke Andersen
Overassistent Jane Petersen
Assistent Katja Amdi Petersen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2015 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles med virkning fra 20. februar 2015 sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-12.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Henrik Bloch Andersen, indtil den 19. oktober 2015 kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen og med virkning fra den 20. oktober 2015 kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen (Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet), advokat Helle Lokdam (Advokatrådet), professor, dr. jur. Jens Vedsted-Hansen (Dansk Flygtningehjælp) samt indtil udgangen af september 2015 kontorchef Svend Wæver og med virkning fra den 1. oktober 2015 ambassadør Anita Hugau (Udenrigsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2015 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-
ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige
medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af
sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt
kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og
bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. For-
beredelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet
stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og
hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familie-
medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse
med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundoplysninger. Forud for
nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplys-
ninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve
nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advo-
kater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk,
advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende
ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridi-
ske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folke-
tingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbej-
delse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingesty-
relsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til
udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser
vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendel-
ser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og med virkning fra 20. februar 2015 i klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside er gennem de seneste år løbende blevet opdateret med resuméer af en række af nævnets afgørelser udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, idet der har været tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver.

Siden medio maj 2015 har Flygtningenævnet offentliggjort præmisserne i alle nævnets afgørelser i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke

oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fire notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2015.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

2.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under EU-kommissionen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU-asylarbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets internationale kontor.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asyларbejdsgruppen i 2015.

2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

I marts 2015 deltog en repræsentant for Flygtningenævnets Sekretariat i et Dublin Contact Committee-møde i Bruxelles afholdt af EASO og EU-Kommissionen i forening om Dublin III-forordningen, herunder fortolkning af den såkaldte "chain rule", uddybning af samspillet mellem Dublin III-forordningen og tilbagesendelsesdirektivet, erfaringsudveksling omkring anvendelsen af Dublin III-forordningen samt opfølgning på Contact Committee mødet afholdt i december 2014 vedrørende Tarakhel-dommen.

I juni 2015 deltog en repræsentant for Flygtningenævnets Sekretariat i et Dublin Contact Committee-møde i Bruxelles afholdt af EU-Kommissionen om evaluering af Dublin III-forordningen og faciliteringen heraf, erfaringsudveksling omkring anvendelsen af Dublin III-forordningen samt opfølgning på Tarakhel-dommen.

2.4 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under EU-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EU's COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

I marts 2015 deltog en repræsentant for Flygtningenævnets Sekretariat i et møde i Bruxelles afholdt af EASO om Dublin-proceduren, herunder blandt andet dataindsamling, varetagelse af barnets interesser, diskretionære klausuler samt praktisk implementering af procedurer for overtagelse og tilbagetagelse.

2.5 Inter-Governmental Consultations, IGC

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 16 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

I november 2015 deltog Flygtningenævnet repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat i en workshop afholdt af IGC-sekretariatet i Genève vedrørende anvendelse af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F i andre situationer end sager, hvor udlændinge søger asyl. Workshopen havde fokus på, at IGC's deltagerlande indtil videre ikke har haft noget fælles system til i praksis at arbejde tæt sammen om anvendelsen af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F til trods for, at landene ofte deler grænser.

2.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 5. oktober 2015 til den 9. oktober 2015 afholdt EXCOM sin 66. samling i Genève. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødets første del var sat af til generel debat om internationale flygtningeudfordringer samt et segment særligt vedrørende den europæiske flygtninge- og migrantkrise. Mødets anden del var afsat til et særligt højniveau-segment med fokus på den afghanske flygtningesituation. I dagene efter fulgte en traditionel afvikling med blandt andet en generel debat, en drøftelse af international beskyttelse samt administrative emner.

2.7 Europäische Rechtsakademie Trier (ERA)

I juni 2015 deltog Flygtningenævnet repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat i ERA's seminar om udviklinger i retspraksis på asylområdet ved Den Europæiske

Menneskerettighedsdomstol. På seminaret blev der ved syv oplæg gennemgået generelle emner med relevans for asylområdet.

I oktober 2015 deltog Flygtningenævnet repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat i ERA's årlige konference om udviklingen i asylretten. Mødets hovedemne var Dublin-forordningen, herunder de udfordringer for Dublin-systemets funktion som var afstedkommet af den daværende flygtningesituation og medlemslandenes reaktioner herpå. Herudover blev en række nyere afgørelser på asylområdet fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og EU-Domstolen gennemgået og drøftet.

Kapitel 3

Dublinsager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at ét Dublin-land er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refolement.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013, der tillige benævnes som Dublin III-forordningen, erstattede Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 (Dublin II-forordningen).

Den 1. januar 2014 trådte den nye Dublinforordning i kraft. Forordningen er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Ved lov nr. 1619 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven, der trådte i kraft den 1. januar 2014, gennemførtes de nødvendige lovændringer til implementering af Dublin III-forordningen. Med lovændringen fulgte blandt andet, at klagesagsbehandlingen vedrørende afgørelser om overførsel truffet i henhold til Dublinforordningen efter den 1. januar 2014 – uanset tidspunktet for indgivelse af anmodning om asyl – overgik fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet. Derudover har implementeringen af

den nye Dublinforordning medført, at klager automatisk tillægges opsættende virkning, og at de pågældende ansøgere gives mulighed for gratis retshjælp af Dansk Flygtningehjælp.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af sin ansøgning om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 6.2.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asyl-land, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 6.1 om første asylland.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, 2. pkt., eller efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 53 b, henvises til kapitel 4.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikel 8-16. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, hvordan og hvor den pågældende er indrejst på Dublin-landenes område samt eventuelle afhængighedsforhold, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-16 i forhold til forskellige Dublin-lande, vil ansvaret påhvile det land, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, være ansvarlig.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetssklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel eller tilbageførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.1.2.1 EU-domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

EU-domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 28 uafhængige dommere, én fra hvert medlemsland. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 28 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde forelægge EU-domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-domstolens praksis herom.

EU-domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublin II-forordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk nævnte domme.

I denne forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. mfl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om grundlæggende rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reg-

lerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til Dublin II-forordningens artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til ”den ansvarlige medlemsstat” ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4’s forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordning artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU’s Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 5.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK’s artikel 3. Der kan herved blandt andet henvises til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.1.2.2 Sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er klaget over Dublin-afgørelser truffet af Flygtningenævnet, sagen Tarakhel mod Schweiz og efterfølgende domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Den 4. november 2014 afsagde Storkammeret dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Sagen omhandlede Dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn, født mellem 1999-2012, herunder hvorvidt familien måtte anses som særligt sårbare ved en sådan overførsel. Domstolen havde i den forbindelse foretaget en analyse af modtageforholdene for asylansøgere i Italien og udtalte, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kunne sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til den konkrete sag heller ikke kunne være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen fandt ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt ville udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3. Domstolen fandt, at asylansøgende børn, også selv om de var ledsaget af deres forældre, måtte anses for ekstremt sårbare, og opstillede derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Disse betingelser fandt Domstolen ikke var opfyldt i den konkrete sag. Domstolen fandt herefter, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet.

Justitsministeriet oplyste i et brev af 11. november 2014 til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, at for at sikre, at der ikke skete udsendelser i strid med EMRK, ville der – indtil Justitsministeriet og Flygtningenævnet havde overvejet betydningen og rækkevidden af Tarakhel-dommen – ikke ske tvangsmæssig udsendelse efter Dublinforordningen af familier med mindreårige børn til Italien, Malta, Bulgarien og Ungarn.

Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg drøftede på møder i december 2014 dommen og dens betydning i forhold til Dublin-overførsel til Italien, Malta, Ungarn og Bulgarien. Der henvises herved til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 34ff.

I foråret 2015 udstedte de italienske myndigheder som følge af dommen og i forlængelse af et møde afholdt i det italienske indenrigsministerium med deltagelse af repræsentanter fra Justitsministeriet en generel garanti indeholdende en tilkendegivelse af, at samtlige familier med mindreårige børn, som overføres/tilbageføres til Italien i medfør

af Dublinforordningen, vil blive holdt samlet og indkvarteret under forhold, der er tilpasset familien og børnenes alder. Endvidere indeholdt garantien en tilkendegivelse om, at de italienske myndigheder i forbindelse med overførsel/tilbageførsel af familier med mindreårige børn efter anmodning ville stille en individuel garanti, der var i overensstemmelse med de i Tarakhel-dommen opstillede betingelser.

I juni 2015 traf Flygtningenævnet afgørelse i tre prøvesager vedrørende overførsel af familier med mindreårige børn til Italien efter Dublinforordningen. I alle tre sager stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Efterfølgende i juli 2015 stadfæstede nævnet en tilsvarende fjerde sag på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt. I de fire sager udtalte nævnet, at det følger af Tarakhel-dommen, at en individuel garanti skal foreligge forud for en Dublin-overførsel til Italien, og at Flygtningenævnet på den baggrund og henset til sagernes omstændigheder fandt, at en individuel garanti skulle indhentes i forbindelse med planlægningen af overførslerne til Italien. Det var herved en forudsætning for overførslen, at den individuelle garanti indeholdt de nødvendige oplysninger til opfyldelse af betingelserne i henhold til Tarakhel-dommen, herunder detaljerede og pålidelige oplysninger om de specifikke modtagelses- og indkvarteringsforhold i overensstemmelse med dommens præmis 120-122, og at styrelsen ved en eventuel afgørelse om at overføre klagerne til Italien gav vejledning om adgangen til at påklage denne afgørelse til Flygtningenævnet.

De italienske myndigheder fremsendte i juni 2015 et såkaldt circular letter til alle medlemsstaternes Dublin-enheder, hvori myndighederne beskrev de SPRAR-centre, som er reserveret til familier med mindreårige børn, samt henviste til, at de påkrævede garantier dermed måtte betragtes som opfyldte. De italienske myndigheder oplyste efterfølgende på et Dublin Contact Committee-møde i Bruxelles i juni 2015 afholdt af EU-Kommissionen, at deres brev fra juni 2015 havde erstattet den tidligere udmelding i foråret 2015, samt at der ikke længere ville blive udstedt individuelle garantier, men at SPRAR-centrene, som skal anvendes til indlogering af familier med mindreårige børn, efter Italiens opfattelse lever op til de krav, der stilles i Tarakhel-dommen.

I sagen A.S. mod Schweiz (39350/13), dom af 30. juni 2015, tog Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol på ny stilling til en Dublin-overførsel til Italien. Sagen vedrørte en enlig mandlig statsborger fra Syrien, hvis ansøgning om asyl de schweiziske udlændingemyndigheder i henhold til Dublinforordningen havde afvist at realitetsbehandle. Domstolen skulle blandt andet tage stilling til, hvorvidt en tilbagesendelse af klageren til Italien ville være i strid med EMRK's artikel 3 henset til klagerens rygsmerter og alvorlige symptomer på posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD), som han modtog behandling for. Domstolen henviste indledningsvis til sin praksis vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en tilbagesendelse af alvorligt syge personer, herunder psykisk syge

og selvmordstruede personer, til Italien kunne udgøre en krænkelse af artikel 3 (præmis 31-34). Endvidere henviste Domstolen til sin udtalelse i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12) om indkvarteringsproblemerne i Italien, men fandt, at der for nærværende ikke var nogen indikationer på, at klageren – hvis han blev tilbagesendt til Italien – ikke ville modtage passende psykologisk behandling og få adgang til anti-depressiv medicin (præmis 36). Domstolen fandt, at der ikke forelå sådan særlige omstændigheder som i sagen D. mod Storbritannien (30240/96). I denne sag var klageren kritisk syg af AIDS, som han ville dø af, han havde ikke udsigt til at kunne modtage lægehjælp, og ingen i hans familie var i stand til eller villige til at give ham mad, husly eller anden social støtte. En udsendelse af klageren i den aktuelle sag ville derfor ikke være i strid med konventionens artikel 3 (præmis 37-38). De schweiziske udlændingemyndigheders afgørelse om en tilbagesendelse af klageren til Italien fandtes heller ikke at være i strid med artikel 8. Afgørelsen blev endelig den 30. september 2015.

I november fandt Domstolen, at sagerne J.A. og andre mod Nederlandene, beslutning af 3. november 2015 (21459/14) og A.T.H. mod Nederlandene, beslutning af 17. november 2015(54000/11) var ”manifestly ill-founded” og ”inadmissible”. Sagerne vedrørte to enlige kvinder med henholdsvis et barn og to mindreårige børn, der skulle Dublin-overføres fra Nederlandene til Italien. Domstolen henviste i begge sager indledningsvis til Tarakhel-dommen, herunder at de pågældende klagerer tilhørte en særlig underprivilegeret og sårbar befolkningsgruppe med behov for særlig beskyttelse, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kunne sammenlignes med forholdene i Grækenland, og at opbygningen af og de generelle forhold i modtagelsesapparatet ikke i sig selv udgjorde en forhindring for alle overførsler af asylansøgere til Italien (præmis 18-20 og 36-37). Videre anførte Domstolen, at den forstod på de italienske myndigheders brev fra juni 2015, at klagerne ville blive tildelt en af de 161 modtagepladser i Italien, som var øremærket til familier med mindreårige børn (præmis 30 og 38). Domstolen noterede sig klagerens bekymring over, at de foreløbigt 161 øremærkede pladser ikke var tilstrækkelige, men i fraværet af konkrete indikationer herpå i sagerne fandt Domstolen det ikke sandsynliggjort, at klagerne ikke skulle være i stand til at få tildelt sådan en plads ved ankomsten til Italien (præmis 31 og 40). Endvidere udtalte Domstolen, at den ikke fandt, at klagerne havde påvist, at der, hvis de blev overført til Italien som en familie, ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, ville være en tilstrækkelig reel og overhængende fare for, at de ville blive bragt i en situation, der var alvorlig nok til at udgøre en krænkelse af EMRK’s artikel 3. Domstolen fandt intet grundlag for at antage, at klagerne ikke ville have adgang til de tilgængelige ydelser i Italien for en enlig kvindelig asylansøger med et eller to mindreårige børn, eller at Italien i tilfælde af vanskeligheder i forbindelse med deres helbred eller andet ikke ville besvare en henvendelse på passende vis (præmis 32 og 41).

I efteråret 2015 traf Udlændingestyrelsen på ny afgørelse om at anmode Italien om at modtage de klager, hvis klagesager Flygtningenævnet havde truffet afgørelse i i juni og juli 2015. Sagerne blev påklaget til Flygtningenævnet, som ved afgørelser truffet i februar 2016 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelser fra efteråret 2015. I de fire sager udtalte et flertal af nævnets medlemmer, at Italien med brevet fra juni 2015 og Italiens efterfølgende forsikringer om tilpasning af modtagerkapaciteten på mødet i Contact Committee i juni 2015 måtte anses for at opfylde betingelserne for at modtage klagerne. Flertallet lagde herved blandt andet vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagerne J.A. og andre mod Nederlandene og A.T.H. mod Nederlandene enstemmigt havde afvist at behandle klager fra andre asylansøgere med mindreårige børn over, at de ville blive behandlet i strid med EMRK's artikel 3 ved en tilbagevendelse til Italien efter reglerne i Dublinforordningen, og at klagerne ikke havde påvist, at deres fremtidige muligheder ved en overførsel til Italien ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, ville udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3. Nævnets flertal fandt således ikke grundlag for at antage, at klagerne ikke ville have adgang til de tilgængelige ressourcer i Italien for familier med mindreårige børn.

Dansk Flygtningehjælp har i foråret 2016 indbragt to af de fire prøvesager for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, idet det er gjort gældende, at en overførsel af klagerne til Italien vil udgøre en krænkelse af EMRK's artikel 3. Domstolen har i klagesagerne mod Danmark – med henvisning til regel 39 i Domstolens procesreglement – anmodet regeringen om at udsætte overførslen af klagerne til Italien i medfør af Dublin-reglerne. Domstolen har ved samme lejlighed anmodet de danske myndigheder om at redegøre for, om man har indhentet individuelle garantier fra de italienske myndigheder vedrørende indkvarteringsforholdene i Italien og herunder henvist til præmis 118-122 i Tarakhel-dommen. Sagerne verserede ved redaktionens afslutning fortsat for Domstolen.

I oktober 2015 meddelte Udlændingestyrelsen normalprocedure i den ene af de to sager, som i 2014 var blevet anlagt mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende klager over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og som nævnet i december 2014 besluttede at hjemvise til Udlændingestyrelsen til fornyet førstestansbehandling. Domstolen er orienteret herom samt anmodet om, at sagen sluttes.

Om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39, henvises i øvrigt til afsnit 5.1.2.

3.1.2.3 Sager indbragt for andre internationale organer

Der verserede pr. 31. december 2015 to sager ved FN's Menneskerettighedskomité.

I den ene sag havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig kenyansk statsborger skulle Dublin-overføres til Portugal. Den pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at hun havde været offer for menneskehandel og derfor havde behov for social og psykisk rehabilitering, hvorfor en Dublin-overførsel ville være i strid med artikel 2, 7 og 8 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

I den anden sag havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn skulle Dublin-overføres til Bulgarien, samt at hendes ægtefælle skulle meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 med henvisning til, at han havde opnået flygtningestatus i Bulgarien gældende i fem år. De pågældende havde til støtte for klagen henvist til, at de ikke havde adgang til lægehjælp i Bulgarien, ligesom de ikke kunne finde noget arbejde, og at deres børn havde begrænset adgang til skolegang, hvorfor en udsendelse af dem til Bulgarien ville være i strid med artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

Vedrørende en nærmere beskrivelse af FN's Menneskerettighedskomité henvises til afsnit 5.4.1.

3.2 Sagens behandling

3.2.1 Sagsforløb

I Flygtningenævnet behandles klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysning af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I sommeren 2015 samt februar 2016 behandlede Flygtningenævnet henholdsvis tre og fire sager vedrørende overførsel af familier med mindreårige børn til Italien på skriftligt nævnsmøde. Sagerne er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.2 ovenfor. Flygtningenævnet har endvidere i april 2015 behandlet fire sager vedrørende overførsel af personer til Malta på skriftligt nævnsmøde.

Som eksempler på sager, som har undergået skriftlig behandling i Flygtningenævnet, henvises til de i afsnit 3.3 nævnte afgørelser.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Rets-hjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse udleveres eller forkyndes, hvilket typisk sker i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Har Udlændingestyrelsen på tidspunktet for den anmodede medlemsstats accept af overførslen ikke modtaget noget skriftligt indlæg fra klagerens partsrepræsentant, meddeler Udlændingestyrelsen en frist på tre dage for indgivelse af indlæg. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 4.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 4.13.2.

Flygtningenævnet har i 2015 truffet afgørelse vedrørende 962 personer.

Nævnet har i 2015 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 4 sager, mens nævnet i 904 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 37 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 2 sager blevet afvist, og 15 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 8.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublin-sager.

3.2.1.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublin-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

3.2.2 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublin-sag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der Dublin-overføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 4.4.3.

3.2.3 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på typisk via Udenrigsministeriet at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublin-sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublin-sager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 4.4.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublin-sager.

Som eksempel kan nævnes, at koordinationsudvalget i oktober 2015 under henvisning til situationen i Ungarn anmodede Udlændingestyrelsen om mere generelt at søge oplyst, hvorvidt Ungarn fortsat modtager Dublin-returnees fra de øvrige medlemsstater, samt om Ungarn i den forbindelse fortsat opfylder sine internationale forpligtelser i

forhold til de pågældende, herunder hvad angår adgang til asylproceduren, indkvartering og indkvarteringsforhold, behandling af særligt sårbare personer og frihedsberøvelse. På den baggrund besluttede koordinationsudvalget at berostille alle modtagne Dublin-sager med Ungarn som modtagerland, indtil svar på høringen var modtaget. Det blev samtidig besluttet at udsætte udrejsefristen for de personer, som var i udsendelsesposition med Ungarn som modtageland, hvor Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om Dublin-overførsel.

I januar 2016 modtog Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens høringssvar. I forlængelse heraf besluttede koordinationsudvalget via Udenrigsministeriet og den danske ambassade i henholdsvis Ungarn og Serbien at søge en række opfølgende spørgsmål belyst ved henvendelse til de ungarske og serbiske myndigheder, internationale organisationer og NGO'er. Flygtningenævnet modtog i perioden oktober 2015 til maj 2016 væsentlige nye oplysninger om modtagerforholdene for Dublin-returnees til Ungarn, som kunne have betydning for sagernes afgørelse. På den baggrund fandt Flygtningenævnet det herefter rettest at hjemvise de berostillede sager til fornyet førsteinstansbehandling og sagsoplysning i Udlændingestyrelsen. Nævnet har samtidig ex officio genoptaget og hjemvist de sager, hvor Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om Dublin-overførsel til Ungarn, og de pågældende udlændinge var i udsendelsesposition til Ungarn som modtagerland.

3.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til et andet Dublin-land i medfør af Dublinforordningen.

3.3.1 Generelle forhold i modtagerlandet/sårbarhed

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Malta** af en kvindelig statsborger fra Somalia samt hendes mindreårige barn. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren og hendes barn ved en overførsel til Malta ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 5. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Malta er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler.

Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren og i modtageforholdene i Malta, at overførsel af [klageren] til Malta vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder eller Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundoplysninger, herunder AIDA, National Country Report - Malta af maj 2014. Det fremgår blandt andet af rapporten, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de maltesiske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer. Der kan yderligere henvises til Dansk Flygtningehjælps rapport af januar 2014 samt Jesuit Refugee Services rapport af 5. juni 2013. Der kan endelig henvises til Udenrigsministeriets notat af 5. februar 2015, Aditus's [en maltesiske NGO, red.] notat af 18. februar 2015 samt Council of Europe, Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) rapport af 4. juli 2013. Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Malta generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Malta har i sommeren 2014 accepteret at modtage [klageren] i henhold til Dublinforordningen. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med [klagerens] oplysninger til Dansk Flygtningehjælp om, at hun er blevet meddelt opholdstilladelse i Malta, til grund, at [klageren] på tidspunktet for indgivelsen af sin asylansøgning i Danmark var i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om [klageren] skal overføres til Malta eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om [klageren] under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Malta vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hendes asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-charterets artikel 4 og forordningens artikel 17. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har den 4. november 2014 afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Domstolen har i den forbindelse foretaget en analyse af modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen finder ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen finder, at asylansøgende børn, også selv om de er ledsaget af deres forældre, må anses for ekstremt sårbare, og opstiller derfor i dommen en række betingelser, som skal være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn til Italien. Flygtningenævnet har ikke udelukket, at der for så vidt angår

andre personer, som må anses for ekstremt sårbare, for eksempel som følge af særligt alvorlige fysiske eller psykiske sygdomme, henset til de generelle forhold i Italien og den pågældendes individuelle situation, kan være alvorlige grunde til at antage, at den pågældende vil være i risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Italien med den virkning, at der ligesom i sager vedrørende børnefamilier tillige i sådanne sager forud for udsendelsen vil skulle indhentes en individuel garanti fra de italienske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at [klageren] kan anses for at være i en sådan sårbar situation, at der på tilsvarende måde som i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12) skal indhentes en individuel garanti fra de maltesiske myndigheder forud for overførsel til Malta. Det skal i den forbindelse bemærkes, at den aktuelle situation i Malta ikke kan sidestilles med forholdene i Italien på tidspunktet for afsigelsen af dommen i Tarakhel mod Schweiz. Det bemærkes videre, at [klageren] – i modsætning til klagerne i Tarakhel-sagen – er blevet meddelt opholdstilladelse i det land, hun påtænkes overført til. Flygtningenævnet har videre lagt til grund, at [klageren] og hendes ægtefælle samt et barn ved en overførsel til Malta som udgangspunkt vil være omfattet af de modtageforhold med videre, der fremgår af Udenrigsministeriet i notat af 5. februar 2015, og derfor vil være omfattet af adgangen til åbne modtagecentre under AWAS, trænet personale, helbredsteam, gratis statslig sundhedspleje, gratis statslig uddannelse og adgang til beskæftigelse, ligesom familiens enhed vil blive søgt bevaret. Det forhold, at [klageren] ved en overførsel til Malta måtte blive frihedsberøvet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at [klageren] i Malta havde bevægelsesfrihed, men at hun er udrejst illegalt, og at hun derfor ved en overførsel til Malta risikerer at blive fængslet og idømt en korterevarende fængselsstraf. Det forhold, at [klageren] risikerer en sådan straf, kan ikke anses for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle baggrundsoplysninger og de domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som [advokaten] har henvist til, herunder sammenholdt med det oplyste om [klagerens] forhold, giver tilstrækkeligt grundlag for at antage, at [klageren] ved en overførsel til Malta vil blive udsat for en behandling, der er i strid med artikel 3 eller artikel 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet finder endvidere ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysninger om [klagerens] helbredsmæssige forhold kan føre til et andet resultat. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Malt/2015/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en kvindelig statsborger fra Somalia samt hendes mindreårige barn. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, artikel 3, stk. 2, og præambelens punkt 5, blandt andet henvist til, at klageren som enlig moder til et mindreårigt barn og torturoffer var i en yderst sårbar position, og at de italienske myndigheder ikke havde stillet nogen individuel garanti i overensstemmelse med de Tarakhel-dommen opstillede betingelser. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren *primo* 2014 indrejste i Italien uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation. Flygtningenævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage klageren og hendes medfølgende barn, jf. forordningens artikel 13, stk. 1, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle deres ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes hertil, at Italien *i foråret* 2014 har accepteret at modtage klageren og hendes barn i medfør af pågældende bestemmelse. Nævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren og hendes barn skal overføres til Italien eller have ansøgningen om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren og hendes medfølgende barn under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at deres asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. For så vidt angår Dansk Flygtningehjælps henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12), skal Flygtningenævnet bemærke, at Domstolen i den forbindelse foretog en analyse af de foreliggende generelle baggrundsoplysninger om modtageforholdene for asylansøgere i Italien og har udtalt, at den aktuelle situation i Italien på ingen måde kan sammenlignes med forholdene i Grækenland på tidspunktet for afsigelsen af dommen i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland, hvorfor tilgangen til sagen heller ikke kan være den samme som i M.S.S. (præmis 114). Domstolen fandt ikke, at Dublin-overførsel til Italien generelt ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Endvidere fandt Domstolen, at asylansøgende børn, også selv om de var ledsaget af deres forældre, måtte anses for ekstremt sårbare, og opstillede derfor i dommen en række betingelser, som skulle være opfyldt ved overførsel af familier med mindreårige børn. Disse betingelser indebærer, at den medlemsstat, som anmoder Italien om at modtage en familie, skal have opnået en individuel garanti fra de italienske myndigheder om, at der vil blive taget hånd om ansøgerne på en måde, der er tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet (præmis 120-122). Det følger således af dommen, at en individuel garanti skal foreligge forud for en Dublin-overførsel til Italien. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og henset til sagens omstændigheder, at en individuel garanti skal indhentes i forbindelse med planlægningen af klagerens og hendes barns

overførsel til Italien. Det er herved en forudsætning for overførslen, at den individuelle garanti indeholder de nødvendige oplysninger til opfyldelse af betingelserne i henhold til Tarakhel-dommen, herunder detaljerede og pålidelige oplysninger om de specifikke modtagelses- og indkvarteringsforhold for klageren og hendes barn, jf. herved dommens præmis 120-122. Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet forudsætter, at Udlændingestyrelsen, når den individuelle garanti foreligger, og såfremt Udlændingestyrelsen finder denne tilstrækkelig til at gennemføre en udsendelse, træffer afgørelse herom og i den forbindelse giver vejledning om adgangen til at påklage denne afgørelse til Flygtningenævnet. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det forhold, at klageren har oplyst at være blevet udsat for tortur og voldtægter i Somalia, og at hun i Danmark får besøg af sygeplejersker, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har lagt vægt på, at klageren i Italien må antages at kunne modtage den fornødne lægelige behandling, herunder særlig støtte. Det fremgår således af AIDA, National Country Report – Italy af april 2015, side 71, at asylansøgere i praksis har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. Det forudsættes herved, at Rigspolitiet forud for udsendelsen af klageren til Italien sikrer, at de italienske myndigheder underrettes om relevante oplysninger om klagerens behov for bistand, herunder behov for særlig støtte, jf. herved Dublinforordningens artikel 32. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle baggrundoplysninger og oplysninger om, at ERF-projektet ”WARM” lukkede i juni 2014, samt øvrig praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og fra andre europæiske lande, som Dansk Flygtningehjælp har henvist til, herunder sammenholdt med det oplyste om klagerens personlige forhold, giver grundlag for at antage, at en overførsel til Italien af klageren og hendes barn vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller Børnekonventionen. Flygtningenævnet er opmærksom på, at Kommissionen den 24. oktober 2012 har sendt en formal notice til Italien (Infringement nr. 2012/2189), der ligger forud for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2013, Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, samt Tarakhel mod Schweiz (29217/12). På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Ital/2015/1

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en statsløs palæstinensisk familie fra Syrien bestående af tre voksne

mandlige brødre. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerne asylsager skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, jf. artikel 3, stk. 2, og artikel 16, blandt andet henvist til, at to af klagerne burde vurderes som særligt sårbare med behov for særlig støtte, henset til at de på grund af en genetisk sygdom havde mistet deres synsevne og var meget afhængige af hjælp og støtte fra den tredje klager samt klagerens fjerde broder, som ikke var omfattet af klagen. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Flygtningenævnet bemærker, at klagerne er registreret med Eurodac-hit i efteråret 2014 i Italien, at Italien efter de foreliggende oplysninger er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 22, stk. 7, såkaldt accept by default, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Flygtningenævnet skal endvidere bemærke, at de aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger er behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Hertil kommer, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 har afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). [Gennemgang af Tarakhel-dommen udeladt her, red.] Flygtningenævnet finder ikke, at det kan udelukkes, at der for så vidt angår andre personer, som må anses for ekstremt sårbare, f.eks. som følge af særligt alvorlige fysiske eller psykiske sygdomme, henset til de generelle forhold i Italien og den pågældendes individuelle situation, kan være alvorlige grunde til at antage, at den pågældende vil være i risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Italien med den virkning, at der tillige i sådanne sager forud for udsendelsen vil skulle indhentes en individuel garanti fra de italienske myndigheder. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klagerne skal overføres til Italien eller have deres ansøgninger om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klagerne under hensyn til de aktuelle modtageforhold m.v. i Italien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at deres asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke, at *de to brødre*, der i en sen alder har mistet synet, er så ekstremt sårbare, at dommen Tarakhel mod Schweiz kan føre til, at der forud for overførsel af de pågældende skal indhentes en individuel garanti fra de italienske myndigheder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at *den ene af brødrene* til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen blandt andet har oplyst, at han mistede sit syn fuldstændig tilbage i 2004, men at dette ikke har været til hinder for, at han efterfølgende i Syrien har været i stand til varetage et arbejde med handicappede personer. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at *den anden broder* til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen blandt andet har oplyst, at han mistede synet

for mere end 10 år siden, men at dette ikke har været til hinder for, at han efterfølgende i Syrien har været i stand til at varetage forskellige jobs. Hertil kommer, at de to ikke-seende brødre [...] vil blive overført til Italien sammen med deres seende broder [...], som tillige er omfattet af denne afgørelse. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at de blinde brødre i Italien må antages at kunne modtage den fornødne lægelige behandling, herunder særlig støtte. Det fremgår således af AIDA, National Country Report – Italy af april 2014, side 61, at asylansøgere i praksis har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. Det forudsættes herved, at Rigspolitiet forud for udsendelsen af klageren til Italien sikrer, at de italienske myndigheder underrettes om klagerens handicap, jf. herved Dublinforordningens artikel 31. Flygtningenævnet finder således, at brødrene vil kunne opholde sig samlet i Italien under behandlingen af deres asylsager. Flygtningenævnet skal i den forbindelse bemærke, at klagerens fjerde broder [...] har underskrevet en samtykkeerklæring, hvorved han har givet de danske udlændingemyndigheder adgang til at overføre ham til Italien. Udlændingestyrelsen har oplyst, at styrelsen *primo* 2015 sendte en anmodning om overførsel af *klagerens fjerde broder* til Italien, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1. Udlændingestyrelsen har endnu ikke modtaget svar fra Italien. Såfremt Italien accepterer at modtage *klagerens fjerde broder*, vil han ligeledes kunne opholde sig i Italien med sine brødre under behandlingen af hans asylsag. For så vidt angår tidspunktet for Udlændingestyrelsens afholdelse af den personlige samtale med klagerne, bemærkes det, at Udlændingestyrelsen *ultimo* 2014 fremsendte en anmodning om overførsel i medfør af Dublinforordningens artikel 13, stk. 1, til Italien, men at styrelsen først *en måned senere* traf endelig afgørelse om at anmode Italien om at modtage klagerne i medfør af Dublinforordningens artikel 13, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel af klagerne blev således truffet efter, at klagerne havde været til oplysnings- og motivsamtale hos Udlændingestyrelsen *primo* 2015. Det bemærkes, at Udlændingestyrelsen *en måned efter dens samtaler med klagerne* har sendt den såkaldte accept by default til Italien. For så vidt angår det af Dansk Flygtningehjælp oplyste om, at Udlændingestyrelsen til de italienske myndigheder ikke har oplyst, at *to af klagerne* er blinde, og at de på denne baggrund har brug for særlig støtte, bemærkes det, at Udlændingestyrelsen i sin udtalelse *fra vinteren* 2015 har lagt til grund, at de italienske myndigheder vil træffe de rette foranstaltninger i forbindelse med klagerens asylprocedure. Udlændingestyrelsen har videre henvist til Dublinforordningens artikel 31 og artikel 32, hvorefter relevante oplysninger om en ansøgers behov for bistand, herunder behov for særlig støtte af medoverførte familiemedlemmer, kan eller skal videregives til den ansvarlige medlemsstat. Flygtningenævnet er opmærksom på, at Kommissionen den 24. oktober 2012 har sendt en formal notice til Italien (Infringement nr. 2012/2189), der ligger forud for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2013, Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, samt Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Flygtningenævnet finder samlet set ikke grundlag for at tilsi-

desætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningerne bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17.” Ital/2015/2

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Ghana. Klagerens advokat havde som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at det italienske asylsystem de facto var brudt sammen, og at klageren som følge heraf ikke kunne forvente at få de samme retssikkerhedsgarantier ved en behandling i Italien, ligesom at Italien ikke levede op til sine internationale forpligtelser. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren efter at være indrejst på medlemsstaternes område uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation har opholdt sig i Italien i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af asylansøgning i Danmark. Flygtningenævnet finder således, at Italien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 13, stk. 2, og at Italien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Italien *i efteråret* 2015 har accepteret at modtage klageren. De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Hertil kommer, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 4. november 2014 har afsagt dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (29217/12). [Gennemgang af Tarakhel-dommen er udeladt her, red.] Afgørelsen kan således ikke føre til en ændret vurdering, og Flygtningenævnet finder således fortsat, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Italien ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Italien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet er opmærksom på, at Kommissionen den 24. oktober 2012 har sendt en formal notice til Italien (Infringement nr. 2012/2189), der ligger forud for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2013, Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, samt Tarakhel mod Schweiz (29217/12). Flygtningenævnet finder samlet set ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær

karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at klageren har HIV kan føre til en ændret vurdering, idet klageren efter det oplyste har modtaget behandling for sin sygdom i Italien. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren må antages igen at kunne modtage den eventuelt fornødne lægelige behandling i Italien. Flygtningenævnet kan herved henvise til, at det således fremgår af AIDA, National Country Report – Italy, fra april 2015, side 71, at asylansøgere i praksis har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. Det bemærkes videre, at det af den italienske accept *fra efteråret 2015* fremgår, hvor klageren skal henvende sig, når han ankommer til Italien, samt at de danske myndigheder forinden skal orientere de italienske myndigheder om klagerens helbredsmæssige situation. Det bemærkes hertil, at [Rigspolitiet, red.] vil kunne underrette de italienske myndigheder om klagerens helbredsproblemer, jf. herved forordningens artikel 32, stk. 1, 1. led, såfremt klageren giver samtykke hertil.” Ital/2015/3

3.3.2 Uledsagede mindreårige – Dublinforordningens artikler 6 og 8

Nævnet **stadfæstede i april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Storbritannien** af en uledsaget mindreårig statsborger fra Marokko. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at den opholdstilladelse, som klageren angiveligt blev meddelt i Storbritannien, var udløbet, hvorfor Udlændingestyrelsens afgørelse måtte stride imod barnets tarv, samt at det ikke efter EU-domstolens afgørelse i sagen M.A. and Others vs. UK (C-648/11) synes muligt at overføre en uledsaget mindreårig som følge af en accept i henhold til Dublinforordningens artikel 12, men derimod udelukkende en accept efter forordningens artikel 18, stk. 1, litra d. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren er uledsaget mindreårig og derfor er omfattet af de garantier, der findes i Dublinforordningens artikel 6. Nævnet har endvidere lagt til grund, at klageren dels har fået endeligt afslag på asyl, dels har fået udstedt en opholdstilladelse i Storbritannien (”discretionary leave”), der udløb *i efteråret 2014* og dermed mindre end to år før, klageren indgav sin ansøgning om asyl i Danmark, og at han ikke har forladt medlemsstaternes område efter udløbet af sin opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Storbritannien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens bestemmelser. Storbritannien er dermed ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Storbritannien *i foråret 2015* har accepteret at modtage klageren. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det bemærkes herved, at klageren er en dreng, som ifølge sin forklaring til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen er sund og rask. Det af Dansk Flygtningehjælp oplyste

om, at klageren i Storbritannien frygter familiemedlemmer til sin kæreste, kan ikke føre til en ændret vurdering heraf. Flygtningenævnet skal herved bemærke, at klageren må henvises til at rette henvendelse til de britiske myndigheder herom, idet disse må antages at kunne og ville behandle en sådan henvendelse. Det forhold, at klageren er uledsaget mindreårig asylansøger i Danmark, samt hensynet til barnets tarv kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren har fået behandlet sin asylsag i Storbritannien og fået endeligt afslag på denne *i foråret 2012*, men at han blev meddelt opholdstilladelse i form af ”discretionary leave” med udløb *i efteråret 2014*, samt at Storbritannien *i foråret 2015* accepterede at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 12, stk. 4. Hensynet til barnets tarv kan således ikke i sig selv begrunde, at klageren - imod formålet med Dublinforordningen - skulle være berettiget til en helt ny realitetsbehandling af sin ansøgning om international beskyttelse. Hertil kommer, at EU-domstolen den 6. juni 2013 i sagen M.A. and Others vs. UK (C-648/11) har afvist, at artikel 6, stk. 2, i Dublinforordning nr. 343/2003, som i sit indhold tilsvarende findes i Dublinforordningens artikel 8, stk. 4, indebærer, at en uledsaget mindreårig, der for så vidt angår realiteten har fået afslag på sin asylansøgning i en første medlemsstat, derefter kan tvinge en anden medlemsstat til at behandle en asylansøgning (præmis 63). På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48a, stk.1, 1. pkt., jf. § 29a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Stor/2015/1

Nævnet **hjemviste i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Østrig** af en uledsaget mindreårig statsløs palæstinenser fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I henhold til Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, sker afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i dette kapitel, på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. Det følger videre af Dublinforordningens artikel 8, stk. 1, at er ansøgeren en uledsaget mindreårig, er det den medlemsstat, hvor et af vedkommendes familiemedlemmer eller en af vedkommendes søskende opholder sig lovligt, der er ansvarlig, under forudsætning af at dette tjener den mindreåriges tarv bedst. I nærværende sag indgav klageren sin første ansøgning om asyl i Østrig *i sommeren 2014*, på hvilket tidspunkt klageren var 17 år. Flygtningenævnet har på denne baggrund besluttet at hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen tager stilling til, om klagerens sag skal behandles efter reglerne for uledsagede mindreårige i Dublinforordningen. Flygtningenævnet foretager sig på det foreliggende grundlag ikke videre i sagen.” Østr/2015/1

3.3.3 Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikler 9 og 10

Nævnet **stadfæstede i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Storbritannien** af en mandlig statsborger fra Somalia. Dansk Flygtningehjælp gjorde gældende, at sagen skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet førsteinstansbehandling, idet styrelsen rettelig burde have rettet anmodning om overførsel af klageren til Norge, hvor hans ægtefælle og barn var bosiddende. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i [Storbritannien] og herefter er udrejst af [Storbritannien], inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at [Storbritannien] er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1 litra b, og at [Storbritannien] dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at [Storbritannien] i *vinteren 2015* har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at klageren efter det oplyste har en ægtefælle samt et barn, som er bosiddende i Norge, kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Dublinforordningens artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i Dublinforordningens kapitel III, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor klageren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. Flygtningenævnet bemærker herved, at det fremgår af hit i Eurodac, at klageren første gang søgte asyl i [Storbritannien] i *vinteren 2008*, hvorfor det er klagerens situation på dette tidspunkt, som ligger til grund for afgørelsen jf. Dublinforordningens artikel 7, stk. 2. Efter det af klageren oplyste indgik han ægteskab i 2009, og barnet er født i *vinteren 2010*. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. For så vidt angår hensynet til varetagelsen af barnets tarv, bemærkes det, at det er op til de relevante myndigheder i henholdsvis [Storbritannien] og Norge at vurdere betydningen heraf i forbindelse med den videre behandling af klagerens ansøgning om international beskyttelse.” Stor/2015/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Spanien** af en kvindelig statsborger fra Libanon. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 10, blandt andet henvist til, at klagerens ægtefælle havde indgivet ansøgning om asyl i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren var i besiddelse af et gyldigt visum til Spanien, da hun indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Spanien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Spanien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international be-

skyttelse. Det bemærkes herved, at Spanien *i vinteren 2015* har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder det på baggrund af de foreliggende oplysninger, herunder den fremlagte vielsesattest og de øvrige dokumenter, tvivlsomt, om der foreligger et gyldigt ægteskab efter libanesisk ret. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at hun og *hendes ægtefælle* har indgået et retsgyldigt ægteskab, eller at de har levet i et fast forhold. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af den fremlagte vielsesattest dateret *i foråret 2015*, at attesten alene er underskrevet af to vidner, og at attesten således ikke dokumenterer, at klageren og *hendes ægtefælle* var fysisk til stede under selve vielsen. Det følger af dansk ret, at forholdene omkring et udenlandsk ægteskab ikke må stride mod grundlæggende danske retsprincipper, hvorfor der i dansk ret blandt andet stilles krav til selve ægteskabets indgåelse, herunder et krav om at begge parter skal have været fysisk til stede ved ægteskabets indgåelse. Da klageren således ikke har kunnet dokumentere, at hun og *hendes ægtefælle* har været til stede under vielsen, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge til grund, at der efter dansk ret er indgået et gyldigt ægteskab, som kan medføre, at klagerens sag skal behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 10. Flygtningenævnet bemærker, at klageren og *hendes ægtefælle* ikke levede sammen i hjemlandet, og at der således ikke foreligger et familieforhold, som er omfattet af artikel 2, litra g. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Spanien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Spanien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. For så vidt angår oplysningerne om, at klageren ikke ønsker at vende tilbage til Spanien, idet hun frygter, at det spanske politi vil informere hendes familie om hendes tilbagevenden til Spanien, bemærker Flygtningenævnet, at klageren må henvises til at søge hjælp og beskyttelse hos de spanske myndigheder, der må antages at kunne yde den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17.” Span/2015/1

3.3.4 Afhængighedsforhold – Dublinforordningens artikel 16

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Schweiz** af en mandlig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til, at klagerens søskende, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark, havde behov for familiens og dermed klagerens psykiske støtte og hjælp. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren var i besiddelse af et gyldigt visum til Schweiz, da han indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Schweiz er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og

at Schweiz dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Schweiz *i sommeren 2015* har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Schweiz er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Schweiz, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at klagerens søster måtte være diagnosticeret med en depression, og at tvangsanbringelse af hendes børn måtte have været på tale, kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke foreligger et afhængighedsforhold omfattet af artikel 16, stk. 1, i Dublinforordningen mellem klageren og hans søster. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at klagerens søsters ægtefælle er bosiddende i Danmark, og at klagerens søster, hendes ægtefælle og deres børn efter det oplyste fortsat er tilknyttet familiebehandlingsstedet, der jævnlige kommer i hjemmet og agerer støtte for familien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Schw/2015/1

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Frankrig** af et ægtepar og to børn fra Iran. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, blandt andet henvist til forholdet til deres herboende voksne søn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at *den mandlige klager* har givet gyldigt samtykke til at blive overført til Frankrig sammen med sin familie. I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at *den kvindelige klager og hendes to mindreårige børn* var i besiddelse af et gyldigt visum til Frankrig, da hun indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Frankrig er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 17, stk. 2, samt artikel 12, stk. 2, og at Frankrig dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Frankrig *medio 2015* har accepteret at modtage klagerne i medfør af de pågældende bestemmelser. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Frankrig er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klagerne til Frankrig, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Det fremgår af Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, at når ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forældre, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller når vedkommendes barn, søskende eller forældre, der har lovligt ophold i en af medlems-

staterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen eller familiesammenføre denne med barnet, søskende eller forælderen, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, at barnet, søskende eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysningerne om det nære forhold mellem klagerne og den herboende søn kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet der ikke foreligger et sådant afhængighedsforhold som omfattet af forordningens artikel 16. Flygtningenævnet finder, at den kvindelige klagers helbredsmæssige forhold, herunder at hun i Danmark blandt andet er blevet tilbudt sundhedsbehandling og tidligere har været akutindlagt på grund af mistanke om blodprop i hjertet, ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er tale om en alvorlig sygdom. Nævnet skal i den forbindelse henvise til, at det af klagerens ansøgning om sundhedsbehandling fremgår, at målsætningen med behandlingen/undersøgelsen er at få be- eller afkræftet, hvorvidt der er begyndende forandringer i den kvindelige klagers hjertes muskelvæv og kranspulsårer. Endvidere fremgår, at den kvindelige klager kan behandles for forholdet, såfremt hun måtte diagnosticeres for begyndende forandringer i hjertets muskelvæv og kranspulsårer. Det bemærkes i den forbindelse, at den kvindelige klager må antages at kunne få den fornødne lægelige behandling i Frankrig. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17.” Fran/2015/1

3.3.5 Suverænitetssklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af en mandlig statsborger fra Afghanistan. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren ved en overførsel til Bulgarien ville blive udsat for en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, og at klageren led af svær PTSD, at han havde begået flere selvmordsforsøg, og at han gav udtryk for psykotiske symptomer, hvorfor han af disse grunde var i en særlig sårbar situation. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at [klageren] har ansøgt om international beskyttelse i Bulgarien og herefter er udrejst af Bulgarien, inden hans asylsag var færdigbehandlet.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien som udgangspunkt er forpligtet til at modtage [klageren], jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Bulgarien dermed som udgangspunkt er ansvarlig for at behandle [klagerens] ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulgarien *ultimo* 2014 har accepteret at modtage [klageren] i medfør af pågældende bestemmelse. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. **Et flertal af Flygtningenævnet** finder dog, at der generelt er sket en væsentlig forbedring af modtageforholdene i Bulgarien. Flertallet finder ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at en overførsel af klageren – uanset dennes helbredsmæssige forhold – vil medføre en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 3 i EMRK og artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR, ”Bulgaria As a Country of Asylum” af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere Dublin-overførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublinforordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere. Herudover fremgår det, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver sag. Flertallet finder herefter, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold m.v. i Bulgarien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at hans asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det bemærkes i den forbindelse, at asylansøgere generelt må antages at kunne få den fornødne lægelige behandling i Bulgarien. Det fremgår således af UNHCR’s rapport ”Bulgaria as a country of asylum” fra april 2014, at asylansøgere i praksis har adgang til lægebehandling. Flertallet finder imidlertid efter en samlet og konkret vurdering, at klagerens helbredsmæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om overførelse af særligt sårbare personer til Bulgarien, medfører, at klageren af humanitære årsager bør have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark, jf. herved Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. Et medlem af Flygtningenævnet finder, at der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende, som følge af dennes særligt sårbare situation, ved en overførsel til Bulgarien, vil være i en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med artikel 3 i

EMRK. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af 19. august 2014.” Bulg/2015/1

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetence, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til Dublinforordningens artikel 17, stk. 2, samt punkt 14 og 17 i forordningens præambel vedrørende sammenføring af familierelationer og bevaring af familieliv, da samtlige af klagerens nærmeste familiemedlemmer opholdt sig i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om, at han udrejste med skib fra Libyen sammen med sin moder, fader, søskende, morbroders to børn og sin forlovede, til grund. Skibet forliste, og klagerens søster og forlovede omkom i den forbindelse. De overlevende familiemedlemmer ankom sammen til Italien, hvor de opholdt sig i en kortere periode. Klagerens forældre, to overlevende søskende og morbroders to børn rejste herefter videre til Danmark, men klageren blev alene tilbage i Italien for at afvente resultatet af en eftersøgning af sin forlovede og sin søster. Klagerens familiemedlemmer ankom til Danmark *i sommeren 2014*, og klageren fulgte senere efter og indrejste i Danmark *omkring en måned senere end sin familie*. Efter Dublinforordningens artikel 22, stk. 7, har en medlemsstat, der ikke har givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af fristen på to måneder, der er fastsat i artiklens stk. 1, pligt til at overtage den pågældende person. *Primo 2015* sendte Udlændingestyrelsen en såkaldt accept by default til Italien, idet Italien ikke havde svaret på anmodningen om overtagelse indenfor fristen på to måneder. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Italien som udgangspunkt er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det fremgår af sagens akter, at klagerens familiemedlemmers ansøgninger om asyl i Danmark er meddelt normalprocedure af Udlændingestyrelsen. Det fremgår videre, at Udlændingestyrelsen ved e-mail [...] til Flygtningenævnet har oplyst, at klagerens fader, moder, søster og broder *primo 2015* er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren af humanitære årsager bør have sin ansøgning om asyl behandlet i Danmark. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren udrejste fra Libyen til Italien sammen med sine forældre, søskende og morbroders to børn, og at han som det eneste medlem af familien valgte at blive tilbage i Italien for at afvente en eftersøgning af sin forlovede og sin søster, som forsvandt i forbindelse med et skibsforslis, imens resten af familien rejste videre til Danmark. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klagerens forældre, søster og broder efter indreisen i Danmark af Udlændingestyrelsen *primo 2015* er meddelt opholdstilladelse. Der kan herved

henvises til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og præambelens punkt 15 og 17. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [...]” Ital/2015/4

Nævnet **omgjorde** i **august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Ungarn** af en mandlig statsborger fra Irak. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og forordningens præambel punkt 14, blandt andet henvist til, at klagerens ægtefælle og to mindreårige børn var bosiddende i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af Dublinforordningens artikel 9, at hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom. I den foreliggende sag har klagerens ægtefælle opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og ægtefællen er således ikke en person med international beskyttelse, hvorfor Dublinforordningens artikel 9 ikke finder anvendelse i nærværende sag. Det fremgår af Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, at når ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forældre, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller når vedkommendes barn, søskende eller forældre, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen eller familiesammenføre denne med barnet, søskenden eller forælderen, under forudsætning af at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, at barnet, søskenden eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysningerne om, at klageren er afhængig af sin ægtefælles støtte i hverdagen som følge af en rygskaade, kan føre til, at klagerens ansøgning om asyl skal behandles i Danmark, idet der ikke mellem klageren og hans ægtefælle er et afhængighedsforhold, som er omfattet af forordningens artikel 16. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er registreret med Eurodac-hit *to gange i foråret 2015* i Ungarn, at Udlændingestyrelsen *i sommeren 2015* har fremsendt anmodning om tilbagetagelse af klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, til Ungarn, og at Ungarn ikke har svaret på anmodningen indenfor de i forordningens artikel 25, stk. 2, fastsatte frister, hvorfor Ungarn anses for at have accepteret at modtage klageren. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Ungarn som udgangspunkt er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det fremgår af Udlændingestyrelsens tilbagetagelsesansøgning *fra sommeren 2015*, at klageren tidligere delvist har opholdt sig i Danmark i perioden fra 2010 til 2013, og at han *i sommeren 2013* blev udsendt til Irak. Klageren har til sagen forklaret, at han mødte sin ægtefælle

i 2010, at hun har opholdstilladelse i Danmark, at de sammen har fået to børn født i 2010 og 2011, der ligeledes bor i Danmark, at han og ægtefællen indgik ægteskab i Danmark *i foråret 2012*, og at ægteskabet er registreret ved [en] kommune. Flygtninge-nævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren af humanitære årsager bør have sin ansøgning om asyl behandlet i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, hvoraf det fremgår, at uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i forordningen. Flygtninge-nævnet har herved navnlig lagt vægt på hensynet til klagerens herboende børn, der er født henholdsvis *i sommeren 2010* og *i sommeren 2011* under klagerens tidligere ophold i Danmark. Flygtninge-nævnet har videre lagt vægt på, at klageren, efter Udlændingestyrelsens oplysninger i tilbagetagsansøgning *fra sommeren 2015*, i perioden fra 2010 til 2013 delvist har opholdt sig i Danmark, indtil han *i sommeren 2013* blev hjemsendt til Irak, og at han før sin udsendelse til Irak havde indgået ægteskab i Danmark *i foråret 2012*. Flygtninge-nævnet skal herved henvise til, at det fremgår af Dublinforordningens præambel punkt 13, at medlemsstaterne i overensstemmelse med FN's konvention om barnets rettigheder fra 1989 og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder først og fremmest bør tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af forordningen. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Af præambelens punkt 14 fremgår, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med Den Europæiske Konvention til beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. Endelig fremgår det af præambelens punkt 17, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansøvkriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet til den eller til en anden medlemsstat, selv om denne behandling ikke er dens ansvar i henhold til de bindende kriterier, som er fastsat i forordningen. På den baggrund omgør Flygtninge-nævnet derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [...], og nævnet skal derfor meddele, at Danmark behandler klagerens ansøgning om international beskyttelse." Unga/2015/1

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7

4.1.1 Statusvalg

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrunder frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 4.1.1.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere afsnit 4.1.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændrings sag).

4.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunder frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund

af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i afsnit 4.1.4 nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systemiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er [...] af trosretning fra Ukraine. Ansøgeren har i perioden 2001 til 2006 været medlem af Fædrelandspartiet i Ukraine, i perioden 2007 til 2009 været medlem af Ukraines Europæiske Parti og i perioden 2010 til 2012 været medlem af Frihedspartiet (Svoboda). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at skulle afsones en fængselsstraf og afgå ved døden som følge af forholdene i de ukrainske fængsler, fordi han ikke vil få adgang til nødvendig lægebehandling. Endvidere frygter han hævn fra navngivne embedsmænd, som han offentligt har fremsat anklager om korrupsion imod, ligesom han frygter den generelle situation i Ukraine på grund af konflikten med russiske separatister. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i Ukraine er blevet uretfærdigt dømt i en politisk motiveret straffesag, og at han har været politisk aktiv for Fædrelandspartiet og for Svoboda, hvor han siden 2006 har bestridt en række [højt rangerede poster]. I 2010 blev han valgt ind i Regionalrådet for Svoboda i [region]. [I vinteren] 2009 blev han ansat som direktør for den kommunale virksomhed [...]. [I efteråret] 2011 blev han anholdt af politiet på sin arbejdsplads, og efter en ransagning af sit kontor blev han bragt til Indenrigsministeriets regionale afdeling, hvor han var tilbageholdt frem til klokken 03.30 den følgende morgen. [To dage senere] blev han sigtet for korrupsion, og [i efteråret] 2012 blev han ved [...]s bydistriktsdomstol blandt andet idømt fem et halvt års ubetinget fængsel for i sin egenskab som direktør for den kommunale virksomhed at have modtaget bestikkelse i forbindelse med tildeling af og reservering af [...]. Endvidere blev han frataget retten til at beklæde organisatorisk administrative og økonomiske poster i tre år samt konfiskation af sin private formue. [I vinteren] 2013 blev dommen stadfæstet af appeldomstolen i [region] med den ændring, at fængselsstraffen blev nedsat til fem års fængsel. [I vinteren] 2014 afviste Ukraines højeste specialiserede domstol for kriminelle og civile sager hans anmodning om at indbringe sagen for Ukraines Højesteret. [I vinteren] 2013 forlod ansøgeren sin bopæl og rejste til byen [...]. Her boede han hos svigermoderen til en menneskesmugler ved navn [...]. I [sommeren] 2013 blev han bekendt med, at den pågældende menneskesmugler var blevet arresteret, hvorfor han flyttede til hotel [...] i byen [...]. Han levede af sin egen opsparring og ved hjælp af økonomiske bidrag fra sin familie. Herefter havde han kontakt med tre forskellige menneskesmuglere, inden det lykkedes ham at udrejse af Ukraine [i foråret] 2014. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren yderligere henvist til, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er blevet overtrådt i forbindelse med hans retssag i Ukraine. Grunden hertil er, at straffesagen mod ham var politisk

motiveret og foranlediget af regionsguvernøren [...], idet [...] ønskede at mindske den politiske modstand i regionalrådet og styrke sin egen position til det forestående parlamentsvalg i 2012. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han i [foråret] 2013 udgav fem artikler på sin Facebook-profil og fremsatte anklager mod navngivne politikere. Efterfølgende blev artiklerne gengivet i flere netaviser. I efteråret 2013 har hans forældre som følge heraf modtaget et ukendt antal anonyme telefoniske trusler. Herudover har ansøgeren offentligt udtalt kritik af [regionsguvernøren] i pressen og i Regionalrådet, ligesom han offentligt har rettet anklage om korruption mod navngivne personer i politiet. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [...] 2014 i det væsentligste lagt ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, og Flygtningenævnet tiltræder denne vurdering. Det lægges herefter for sagens afgørelse til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv for Fædrelandspartiet og Svoboda, at han endvidere har været direktør for en kommunal virksomhed i [...], at han i den egenskab i [foråret] 2011 er blevet sigtet og i [vinteren] 2013 endeligt idømt fem års ubetinget fængsel, rettighedsfrakendelse og konfiskation af al privat formue for modtagelse af bestikkelse i forbindelse med tildeling af [...], og at denne straffesag reelt var udtryk for politisk forfølgelse af ham. Ansøgeren har fremlagt et lovforslag vedrørende ”rehabilitering af personer, der er ulovligt dømt”, der angiveligt skulle være under behandling i det ukrainske parlament. Af lovforslagets præambel fremgår blandt andet, at der i tidsrummet fra marts 2010 til februar 2014 iværksattes masseforfølgelse af personer på grund af deres politiske virksomhed, og at der i dette tidsrum blev begået ”de allerstørste uhyrlige og systematiske overtrædelser af menneskerettighederne i retsplejen, hvorved personer blev frihedsberøvet på grundlag af falske beviser”. Lovforslaget er efter det oplyste ikke vedtaget, og ansøgerens eventuelle mulighed for, hvis det vedtages, at få straffesagen imod sig genoptaget, kan efter nævnets opfattelse ikke tillægges betydning ved sagens afgørelse. Idet nævnet bemærker, at det af ansøgeren beskrevne forsøg på bestikkelse af en dommer i sagen imod ham ikke under de foreliggende omstændigheder kan føre til, at ansøgeren udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, finder nævnet herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den ukrainske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Ukra/2015/13

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Iran. Ansøgeren tror på Gud, men ikke på religion. Ansøgeren har ikke været medlem af et politisk parti. Ansøgeren har dog tilknytning til Komala-partiet og har kæmpet for kurdernes rettigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder, idet han har udført regimekritisk propaganda. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han sammen med sin fætter, [F], har udført politiske aktiviteter

mod det iranske regime i byen [...] i Iran. Ansøgeren og [F] var begge interesserede i kurderes rettigheder, og de talte ofte om, hvor dårligt kurdere blev behandlet i Iran. Ansøgeren blev interesseret i at gøre oprør mod regimet, efter han overværede en episode, hvor en kurdisk pige blev tilbageholdt af den iranske efterretningstjeneste, fordi hun bar kurdisk tøj. [F] indviede herefter ansøgeren i sin tilknytning til det kurdiske parti Komala, og de aftalte, at ansøgeren også skulle være med til at udføre politiske aktiviteter. Ansøgeren har to gange udført politiske aktiviteter i form af uddeling af løbesedler og skrevet slagord på husmure. Ansøgeren udførte dette i forbindelse med Komalas årsdag den 26.11 1392 (15. februar 2013), og i forbindelse med peshmergadagen den 31.3 1393 (21. juni 2014). Den iranske efterretningstjeneste opsøgte efterfølgende ansøgerens bopæl flere gange og spurgte efter ansøgeren samt sagde, at han skulle melde sig til dem. Efterretningstjenesten tog en af gangene et kurdisk flag og ansøgerens computer. Ansøgeren var ikke hjemme på disse tidspunkter, idet han skjulte sig hos en ven. Ansøgeren kunne ikke komme i kontakt med [F], og [F's] kone oplyste ansøgeren om, at [F] ikke var kommet hjem efter de sidst havde udført politiske aktiviteter. Ansøgeren gik derfor ud fra, at [F] var blevet anholdt. Ansøgeren formodede, at [F's] aktiviteter var blevet opdaget, og at [F] havde angivet ansøgeren til de iranske myndigheder som værende en del af oppositionen. Ansøgerens onkel anbefalede på den baggrund, at ansøgeren forlod Iran. Ansøgeren forlod derefter Iran. **Flygtningenævnets flertal** lægger til grund, at ansøgeren alene har udført meget begrænsede aktiviteter for Komala, og at han alene har virket som sympatisør for "den kurdiske sag". Uanset om ansøgerens forklaring på enkelte punkter fremstår påfaldende, og uanset oplysningerne om det asylmotiv, som medførte at ansøgerens storebroder fik asyl i Danmark, kan Flygtningenævnets flertal ikke afvise hans forklaring om, at myndighederne er blevet bekendt med hans aktiviteter. Under disse omstændigheder findes ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet at risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2015/37

Der kan endvidere henvises til den nedenfor under nationalitet/etnicitet nævnte afgørelse Kuwa/2015/1, til den i afsnit 4.1.9 nævnte afgørelse Suda/2015/11, til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Demo/2015/1, til den i afsnit 6.9.3.3 nævnte afgørelse Demo/2015/4, til den i afsnit 7.5 nævnte afgørelse Iran/2015/27 samt til den i afsnit 7.8 nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

I den forbindelse henvises endvidere til de i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Der henvises tillige til den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Erit/2015/23 om indkaldelse til militærtjeneste i Eritrea.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra [by] i Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive slået ihjel på grund af en konflikt med to parlamentsmedlemmer. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hun fra [sommeren] 2013 har skrevet avisartikler om de to parlamentsmedlemmers forsøg på at ødelægge markedet i byen [A], så de kunne bygge et stort supermarked. Efter at ansøgeren havde skrevet artiklerne, fik hun chikanerende telefonopkald, ligesom hun blev forfulgt på gaden. Ansøgeren formoder, at de personer, der forfulgte hende, var hyret af parlamentsmedlemmerne. Ansøgeren henvendte sig til politiet med en liste med telefonnumre på dem, der ringede, men politiet gjorde ikke noget. I starten af [måned] 2014 blev ansøgerens kontor ransaget. Der var ikke taget noget, men alt var gennemrodet. Den [dato] 2014 var ansøgeren på vej i en taxa til trykkeriet, men da hun steg af taxaen, standsede en bil bagved, og en person steg ud. Personen tog ansøgerens taske samt computer og kørte væk. Personen smed efterfølgende tasken ud af vinduet. Ansøgeren anmeldte dette til politiet, men taxachaufføren trak sit vidneudsagn tilbage, og politiet gjorde ikke mere ved sagen. I starten af [...] måned 2014 blev ansøgerens forældre opsøgt af tre personer, som sagde til ansøgerens mor, at de ville ofre hendes datter. I slutningen af [...] måned fik ansøgeren et opkald, hvor hun fik at vide, at der var sket noget forfærdeligt med markedsdirektørens niece. Ansøgeren opsøgte markedsdirektøren, men fik ingen oplysninger. Efterfølgende fik ansøgeren en sms, hvor hun blev truet på livet og fik at vide, at de ville gøre det samme mod ansøgeren, som de havde gjort mod niecen. Ansøgeren har efterfølgende fundet ud af, at niecen var blevet voldtaget. Ansøgeren anmeldte ikke forholdet til politiet. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren var aktiv journalist og skrev kritisk om de to parlamentsmedlemmers planer i forbindelse med nedlæggelse af et mindre lokalt marked. Nævnet lægger endvidere til grund, at hun i den anledning blev chikaneret, og at chikanen især fandt sted, efter hun havde skrevet kritiske artikler. Endvidere lægger nævnet til grund, at ansøgeren i forbindelse med sine avisartikler blev ringet op og udsat for verbale trusler af folk med tilknytning til de to parlamentsmedlemmer. Uanset at ansøgeren under nævnsmødet ikke har været nærmere udsøgt om de chikanerier, der knytter sig til ransagningen på hendes kontor og begivenheden vedrørende hendes tur med taxa til trykkeriet, lægger nævnet til grund, at disse begivenheder har fundet sted. **Et flertal i nævnet** finder ikke,

at de forhold, som ansøgeren påberåber sig i sit asylmotiv, har en sådan intensitet og karakter, at de er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flertallet har herved lagt vægt på, at forholdene må anses for at være chikanerier, som har stået på i omkring et år, uden at dette har medført, at ansøgeren har været udsat for fysiske overgreb. Flertallet lægger vægt på, at det må anses at være formålet med ansøgerens journalistiske arbejde at hindre, at et marked blev nedlagt og erstattet af et butikscenter, og at dette formål på nuværende tidspunkt må anses for at være uaktuelt, idet flertallet lægger til grund, at markedet er nedlagt, og at butikscenteret er helt eller delvist opført. Flertallet finder herefter, at den oprindelige anledning til at udsætte ansøgeren for chikanerier må anses for at være bortfaldet, således at det må anses at være usandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien fortsat vil blive udsat for trusler. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Arme/2015/15

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i foråret 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er 22 år, iransk statsborger, etnisk kurder og sunni-muslim. Han er født og opvokset i Al-Tash-flygtningelejren i Ramadi, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. UNHCR, Irak, har anerkendt, at ansøgeren er politisk flygtning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved et fremtidigt ophold i Iran frygter at blive udsat for forfølgelse af de iranske myndigheder på grund af sin faders politiske aktiviteter for KDPI, som faderen er medlem af. Ansøgeren har aldrig været i Iran. De senere år har han boet i Nordirak (KRI), senest i Barika-lejren, samt arbejdet i Sulaymaniya. I foråret 2014 udrejste han af Irak. Hans forældre og øvrige nærmeste familie bor uden for Iran. En moster og fjernere familiemedlemmer opholder sig fortsat i Iran. Hans forældre flygtede – før ansøgeren blev født – til Irak på grund af faderens politiske aktiviteter for KDPI. Faderen har også været politisk aktiv i Irak, hvor han har uddelt partiaviser og løbesedler samt deltaget i diverse møder og arrangementer for KDPI. Ansøgeren har selv været til stede under et partimøde, der blev afholdt hos faderen for tre til fire år siden. Ved vurderingen af ansøgerens troværdighed indgår, at ansøgeren først under nævnmødet har forevist foto af faderens KDPI-medlemskort, uanset at ansøgeren under hele asylprocessen har været i løbende kontakt med forældrene, og uanset at det fremgår af referatet af Udlændingestyrelsens samtaler med ansøgeren, at styrelsen har været interesseret i dokumenter, der

kan sandsynliggøre faderens politiske aktivitet. Efter en samlet vurdering, herunder af det indtryk som ansøgeren har givet under mødet i Flygtningenævnet, samt at der synes at være en logisk sammenhæng mellem ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen og nævnet, finder nævnet – under en vis tvivl – i alt væsentlighed at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger herunder til grund, at ansøgeren er kurder, og at ansøgerens fader har været politisk aktiv i både Iran og Irak, samt at faderen med familie derfor flygtede til Irak, hvor familien i en årrække boede i Al-Tash. Det lægges videre til grund, at forældrene ikke på noget tidspunkt har været tilbage i Iran, hvor ansøgeren aldrig har været, og hvor han ikke har noget nærmere familiemæssigt eller andet netværk. Henset til Flygtningenævnets nyere praksis i flere afgørelser fra 2014 med hensynstagen til nyere generelle baggrundsplysninger om forholdene i Iran finder Flygtningenævnet, at der er reel risiko for, at ansøgeren ved indrejse i Iran vil blive identificeret med sin fader, samt at det er sandsynligt, at faderen af de iranske myndigheder er registreret som medlem af KDPI og modstander af det iranske regime. Herefter må det anses for sandsynligt, at de iranske myndigheder vil udsætte ansøgeren for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/29

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Rusl/2015/48, til den i afsnit 6.4 nævnte afgørelse U/2015/1 samt til den i afsnit 6.6.2.2 nævnte afgørelse Kina/2015/3.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan henvises til den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Afgh/2015/14 samt den i afsnit 6.8 nævnte afgørelse Afgh/2015/63.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har (“imputed political opinion”), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [vinteren] 2014, og at han i [efter-

året] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i efteråret] 2015 klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af Udlændingestyrelsens udtalelse [fra efteråret] 2015 vedrørende valg af § 7, stk. 3, at styrelsen har forholdt sig til udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2. Klagers advokat har nedlagt påstand om, at klageren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte for sin klage oplyst, at han har hjulpet seks syriske kvinder fra et nabokvarter i forbindelse med urolighederne i landet, samt at han gentagne gange er blevet opsøgt personligt på sin bopæl af de syriske myndigheder. Klageren har herom forklaret, at han og hans ven [...] i 2013 begyndte at hjælpe seks syriske kvinder fra nabokvarteret. Kvinderne var alene, efter at deres mænd var forsvundet. Klageren og [hans ven] hjalp kvinderne med penge, mad og medicin en gang om måneden frem til klagerens udrejse i [foråret] 2014. I [foråret] 2014 blev hans bopæl opsøgt af to til tre personer fra den syriske efterretningstjeneste, mens han var på arbejde. Klagerens ægtefælle var hjemme og fik at vide af personerne, at [klagerens ven] var blevet anholdt af efterretningstjenesten, og at [klagerens ven] havde oplyst, at han og klageren havde samarbejdet med oprørerne. Personerne fra efterretningstjenesten sagde, at klageren var en forræder og gav hans ægtefælle en lussing, hvorefter de forlod bopælen. Ægtefællen ringede til klageren og sagde, at han ikke skulle komme hjem, hvorefter han tog hjem til en ven, som boede i bydelen [i Damaskus]. De følgende to dage opsøgte de samme personer klagerens bopæl og spurgte efter klageren. Omkring fire til fem dage senere blev han ringet op af en mand, som havde en forretning ved siden af klagerens forretning. Manden fortalte, at myndighederne havde lukket klagerens forretning. Efter at have opholdt sig en uge hos sin ven, udrejste han af Syrien. Hans ægtefælle, der siden er flyttet til Derik, er siden blevet opsøgt to gange af de syriske myndigheder, som har spurgt efter klageren. Flygtningenævnet har ved sin vurdering af sagen tillagt det betydning, at klageren er analfabet, lider af hukommelsesbesvær og søvnløshed, og at han er meget psykisk påvirket af sin og sin families situation. Trods en række uklarheder og divergenser finder Flygtningenævnet i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaring om, at han har hjulpet en række familier, hvor mændene enten var fængslet eller dræbt, til grund. Han hjalp dem med penge, mad og medicin. Flygtningenævnet lægger til grund, at dette af de syriske myndigheder er blevet opfattet som støtte til oprørerne. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren som følge heraf er kommet i de syriske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klageren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Syrien risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/65

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.9.2 nævnte afgørelse Iran/2015/56.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. Ansøgeren blev døbt i en dansk kirke i sommeren 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er perser af etnicitet, er født i Teheran, Iran, og er født muslim, men har oplyst at være konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har videre henvist til, at hendes fader vil henrette hende som følge af hendes konvertering, fordi faderen selv er muslim og meget religiøs. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hun er født muslim og har praktiseret islam gennem sin opvækst. I sommeren 2012 blev hun introduceret for kristendommen af sin veninde, [...], som selv var konverteret. I [sommeren] 2012 besøgte ansøgeren for første gang en etableret kirke, [...], og hun besluttede sig herefter for at konvertere til kristendommen. Efter to besøg i samme kirke blev hun henvist til en hjemmekirke, som hun besøgte for første gang sammen med sin ægtefælle i [efteråret] 2012. Ansøgeren deltog i gudstjenester i denne hjemmekirke en gang om måneden frem til [foråret] 2014. [Senere i foråret] 2014 blev ansøgeren kontaktet telefonisk af [en person], som var tilknyttet samme hjemmekirke. [Den pågældende] fortalte, at to personer fra hjemmekirken, [...] og [...], var blevet anholdt, og anbefalede på denne baggrund ansøgeren og ægtefællen at skjule sig. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under nævnsmødet har forklaret detaljeret, engageret og uden divergenser i forhold til samtalerne med Udlændingestyrelsen. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring er sammenhængende og fortæller om en løbende udvikling over nogle år. Ansøgerens forklaring om hendes religiøse liv i Iran er støttet af nogle fremlagte billeder og af udtalelsen fra [en dansk] Kirke, hvorefter hun allerede ved ankomsten til Danmark kendte kristne salmer. Af erklæringen fra [en anden kirke] i [en dansk by] fremgår det endvidere, at hun demonstrerede et stort kendskab til biblen. Efter ansøgerens forklaring og de fremlagte erklæringer har hun deltaget aktivt i et stort antal kirkelige aktiviteter. På baggrund af ovenstående finder nævnet ansøgerens konvertering reel. Nævnet finder det derfor sandsynliggjort, at de iranske myndigheder vil udsætte ansøgeren for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen, hvis hun vender tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/45

Nævnet meddelte i **maj 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014. Sagen blev i Flygtningenævnet sambehandlet med sagen ved-

rørende ansøgerens søn, som var indrejst i 2013. Sønnen blev i nævnet ligeledes meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovnes § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og mandæer af trosretning fra Irak. Ansøgeren har været medlem af Baathpartiet fra 1977 til 1997. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af medlemmer fra gruppen Dahish (IS), idet hun er mandæer. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hendes børn i 2004 blev truet af familiens udlejer og dennes børn til at fraflytte deres lejemål, idet familien er mandæere. Ansøgeren har videre forklaret, at hendes [medfølgende] søn, [...], i 2005 blev standset af ukendte personer i en bil, der i hans ID-kort så, at han er mandæer, hvorefter de skød efter ham. Det lykkedes ham imidlertid at slippe væk. Ansøgeren har endvidere forklaret, at der en dag i [efteråret] 2012 omkring klokken 6 om morgenen sprang en bombe i en bil, der holdt parkeret foran ansøgerens families bopæl. Ansøgeren formoder, at bilbomben var rettet mod [sønnen], idet han har arbejdet som tolk for amerikanerne i otte måneder i 2011. I [sommeren] 2013 fandt endnu en bombesprængning sted foran ansøgerens families bopæl. Bomben var placeret uden for gadedøren, og ansøgeren formoder, at den var rettet mod familien, på grund af [sønnens] arbejde som tolk, og idet familien er mandæere. [Sønnen] udrejste legalt af Erbil i Irak med fly til Tyrkiet [i efteråret] 2013. I [efteråret] 2012 modtog ansøgeren et trusselsbrev fra IS på familiens bopæl, hvoraf det fremgik, at familien var vantro. I kuverten lå desuden en patron. Dagen efter forlod ansøgeren og hendes datter, [...], bopælen og tog ophold hos en kristen familie i Bagdad. Ansøgeren udrejste [i begyndelsen af] 2014 af Erbil i Irak med fly til Tyrkiet. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv som følge af hendes religiøse overbevisning til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren som mandæer de sidste mange år har været udsat for chikane og forfølgelse af varierende intensitet. Det lægges således til grund, at der to gange i henholdsvis 2012 og 2013 er sprunget bomber med ansøgerens bopæl som mål, og at politiet i forbindelse med den ene bombesprængning spurgte ansøgeren, hvorfor dennes familie stadig var i området, hvor de ikke hørte til. Nævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt og detaljeret om den mandæiske trosretning og den chikane og forfølgelse, som familien i den forbindelse har været udsat for, samt om den intensivering i chikanen og forfølgelsen, som familien har været udsat for navnlig siden 2012. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren på grund af overgrebene og truslerne mod familien ved en tilbagevenden til Irak må antages at være i risiko for at blive udsat for overgreb på grund af sit religiøse tilhørsforhold. Flygtningenævnet har herved tillige lagt vægt på, at hele den øvrige familie med undtagelse af en bror, som familien har mistet kontakten med, er udrejst af Irak. Flygtningenævnet finder, at myndighederne ikke vil være i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Ansøgeren er derfor omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i det kurdiske område i Nordirak (KRI) som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder,

at dette område vil kunne udgøre et internt flugtalernativ i visse tilfælde. Efter de foreliggende oplysninger i Udlændingestyrelsens fact-finding rapporter fra april 2010 og juni 2011 om de kurdiske provinser, vil irakere, der er i besiddelse af irakisk ID-kort uden særlig tilladelse kunne indrejse i området. De pågældende vil endvidere i visse tilfælde kunne få adgang til længerevarende ophold og blandt andet adgang til bolig, arbejde og sygehusvæsen. Uanset om ansøgeren kunne tage længerevarende ophold i dette område, er det tillige afgørende for, om ansøgeren herefter kan henvises til at tage ophold der, om dette efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgerens personlige forhold, kan anses for rimeligt. Ansøgeren har aldrig boet eller opholdt sig i området, og ansøgeren har hverken slægtninge eller bekendte i området. Flygtninge-nævnet finder, at det på baggrund af oplysningerne om ansøgerens personlige forhold må antages at blive meget vanskeligt for ansøgeren at klare sig i området, og at det herefter ikke vil være rimeligt at henvisse ansøgeren til at tage ophold i KRI som internt flugtalernativ. Flygtninge-nævnet meddeler derfor den irakiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Irak/2015/23

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger samt et barn fra Pakistan. Indrejst i 2014. Det fremgik af akterne i sagen, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han i Pakistan var efterstræbt af blandt andre en højtstående person i organisationen Anjuman-e-Ghulamane-e-Mostafa som følge af sin tilknytning til ahmadiyya-religionen. Den pågældende havde tidligere anmeldt ansøgerens broder for blasfemi samt forsøgt at slå denne og ansøgerens onkel ihjel. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er ahmadiyya-muslim af trosretning fra Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter organisationerne Lashk-e-Taiba og Anjuman-e-Ghukaman samt deres ledere og medlemmer, idet de betragter ansøgeren som en frafalden muslim. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han [i foråret] 2014 blev stoppet af en person ved navn [en højtstående person i organisationen Anjuman-e-Ghulamane] i følgeskab med to andre personer, da han var på vej hjem til sin onkel, der truede ham med et skydevåben. [Den pågældende] gentog truslen telefonisk samme aften. Herefter tog ansøgeren hen til sin ven, hvor han opholdt sig i omkring 14 dage. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hans broder blev anmeldt for blasfemi af [den samme person], og hvorefter [den pågældende] forsøgte at slå broderen ihjel. Som følge heraf flygtede broderen til [et andet europæisk land], hvor han siden blev meddelt opholdstilladelse. **Flygtninge-navnets flertal** kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet lægger i den forbindelse blandt andet vægt på oplysningerne om [den pågældende persons] tidligere konflikter med familien herunder i relation til ansøgerens broder og til, at forklaringen forekommer konsistent og selvoplevet. Flertallet finder på denne baggrund, at ansøgeren nærer en velbegrunnet

frygt for forfølgelse på grund af sin religiøse overbevisning. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnets flertal ikke grundlag for at antage, at de pakistanske myndigheder har vilje til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse heller ikke i andre områder i Pakistan. Der er herved henset til oplysningerne om ansøgerens profilering. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hans medfølgende søn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Paki/2015/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/33 samt til den i afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Iran/2015/47.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin religion helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrundes, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst første gang i 2009 og på ny i 2013 efter nogle års ophold i et andet nordisk land. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive efterstræbt af sin faders familie, fordi ansøgeren, hans søskende og hans fader er konverteret til kristendommen, da ansøgeren var barn. Endvidere frygter ansøgeren konsekvenserne af den generelle sikkerhedssituation i Irak. Hans moder er kristen assyrer, og hans forældre blev gift i starten af 1980’erne. Hans fader konverterede til kristendommen under et ophold i Pakistan i 1994. Faderens familie var klar over, at moderen var kristen, da de blev gift. Efter indgåelsen af ægteskabet havde faderen ikke så meget at gøre med sin egen familie, idet han havde trodset dem ved at blive gift med ansøgerens moder. I 1997 eller 1998 konverterede ansøgeren og hans to søskende til kristendommen i den assyriske Sct. George Kirke i Bagdad, som hans moder kom i. I slutningen af 1990’erne begyndte ansøgerens to onkler, [...] og [...], at chikanere ansøgeren og hans søskende for at få dem til at konvertere til Islam. I 2005 sendte ansøgerens fader moderen til [et andet europæisk land]. Ansøgeren har hørt sin fader skændes med onklerne et par gange. Onklerne fandt frem til familiens adresser ved at bestikke embedsmænd og ved at søge i telefonregisteret. I [...] 2007 udrejste ansøgeren med sin fader og søskende til Iran, hvor de opholdt sig i et år, og de søgte om familiesammenføring med moderen, der opholdt sig i [det andet europæiske land]. Kun ansøgerens fader og broder blev familiesammenført med moderen, hvorimod ansøgeren og hans søster fik afslag, idet de var over 18 år. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i en alder af 10 år blev døbt i Bagdad i den kirke, som hans moder kom i. Den

del af ansøgerens forklaring, der relaterer sig til familiens problemer med ansøgerens farbrødre, kan nævnet ikke fuldt ud lægge til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende herom, idet han oprindeligt har oplyst, at faderens familie havde det fint med ægteskabet, hvorimod han senere har oplyst, at faderens brødre allerede fra begyndelsen var stærkt imod ægteskabet. Han har først under nævnsmødet forklaret, at farbrødrene var bevæbnede, når de opsøgte familien, ligesom han også først under nævnsmødet har oplyst, at familien måtte udrejse i hemmelighed. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at han oprindeligt ikke nævnte, at han havde en farbroder i [det andet europæiske land], men først efter at akterne fra [landet] fremkom med oplysning herom, har han bekræftet dette. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens moder til støtte for at ansøgerens sag skal behandles i [det andet europæiske land] har oplyst, at hun flyttede ind hos sin daværende svigerfamilie, da hun blev alvorligt syg, hvilket står i modstrid med ansøgerens oplysning om, at faderens brødre havde et modsætningsforhold til moderen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i forhold til [myndighederne i det pågældende europæiske land] alene henviste til moderens sygdom som sit asylmotiv. Nævnet finder ikke, at ansøgerens kristne tro i sig selv kan tillægges afgørende betydning som asylmotiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hans familie har kunnet leve som kristne i en årække i Bagdad uden at dette medførte problemer. Nævnet bemærker, at der ikke foreligger oplysninger, der understøtter en antagelse om, at kristne generelt vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse i Bagdad. Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han i øvrigt risikerer overgreb, der vil være omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2015/24

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Ukraine. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er ukrainsk statsborger og muslim af trosretning fra Simferopol på Krim, Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ukraine frygter krigen og den generelle situation i landet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun i Ukraine er udsat for diskrimination, fordi hun er muslim og bærer tørklæde. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun på et ukendt tidspunkt blev skubbet af en mand på åben gade i Simferopol, fordi han troede, at hun var etnisk tatar. Ansøgeren er også af andre blevet skubbet til. Desuden er der blevet råbt af ansøgeren på gaden af folk, som kom kørende forbi hende. I [foråret] 2014 flyttede ansøgeren og hendes familie til Kharkiv, fordi de ikke ønskede at opleve det samme, som de havde oplevet i Syrien, og fordi det var usikkert, hvorvidt der ville udbrude krig. Familien forsøgte at få visum til det samme land, men

det var ikke muligt. Ansøgerens ægtefælle udrejste til Libanon, men ansøgeren kunne ikke få visum dertil. [I sommeren] 2014 udrejste ansøgeren af Ukraine. Flygtningesnævnet bemærker, at de generelle forhold i Krim og Østukraine ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøger enkelte gange er blevet skubbet til og råbt ad af folk på gaden eller i busser, har ikke et sådant omfang eller intensitet, at det er omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøger har ikke herudover haft konflikter med privatpersoner eller myndighederne på Krim og har dermed ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukra/2015/5

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 6.6 (sur place).

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at ansøgeren er veluddannet og i hjemlandet blandt andet havde arbejdet for FN. Sagen blev i Flygtningesnævnet sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens søn, der ikke afgav forklaring, men overværede nævnsmødet. Flygtningesnævnet fandt, at den forfølgelse, som det blev lagt til grund, at moderen ved en tilbagevenden var i risiko for at blive udsat for, også var gældende for sønnen. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hun og hendes familie vil blive dræbt af de personer, som har truet dem. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hendes søn, [...], udrejste af Afghanistan i [efteråret] 2012, efter han var konverteret til kristendommen. [To gange med godt en uges mellemrum i sommeren] 2013 blev ansøgeren ved henholdsvis sin arbejdsplads og sin bopæl opsøgt af en ukendt kvinde, som beskyldte ansøgeren og hendes familie for at være vantro. Kvinden sagde endvidere, at hun kendte til [sønnens] konvertering. Kvinden var iklædt en burka og udtalte sig på vegne af en ukendt gruppe, idet hun sagde, at ”de” ville slå ansøgeren og hendes familie ihjel. Ved [den seneste af henvendelserne] krævede kvinden, at ansøgeren til den næste morgen skulle skaffe en liste med navne og adresser på personer, som var konverteret til kristendommen og 500.000 dollars. Samme aften forlod ansøgeren og hendes familie deres bopæl, hvorefter de opholdte sig hos ansøgerens ægtefælles ven. [To dage i træk senere samme måned i sommeren] 2013 tog ansøgeren igen på

arbejde. På vej hjem fra arbejde den [seneste dag] forsøgte to mænd at kidnappe ansøgeren fra ansøgerens bil, men det lykkedes hende at flygte. Efter denne episode besluttede de at forlade Afghanistan, hvilket de gjorde [få dage senere]. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring, der forekommer troværdig og selvoplevet, til grund. På denne baggrund finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse som følge af sønnens konvertering til kristendommen, ligesom det ikke kan afvises, at forfølgelse kan være begrundet i omstændigheder omkring ansøgerens arbejde. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå asyl i udlændingelovens § 7, stk. 1, idet bemærkes, at man efter oplysningerne om ansøgernes arbejde og profilering ikke finder at kunne henvise hende til at tage ophold andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2015/57 og Afgh/2015/58

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til den i afsnit 4.1.9 nævnte afgørelse Suda/2015/11.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs bidoon fra Kuwait. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs bidoon, etnisk araber og muslim fra Kuwait. Ansøgeren har i perioden fra 2010 til 2012 deltaget i demonstrationer for bidoonernes rettigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter asylbegrundende forfølgelse på grund af anklager mod ham om, at han har deltaget i demonstrationer og forstyrret landets stabilitet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke har nogen rettigheder i Kuwait som følge af hans faders registrering som støtte til den irakiske folkehær. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han er underlagt særligt strenge restriktioner i Kuwait på grund af sin faders registrering som støtte af folkehæren i forbindelse med Iraks invasion af Kuwait i 1990. Faderen lod sig sammen med 70 % af bidoonerne i Kuwait registrere, men han havde ingen opgaver, og han udførte intet arbejde for folkehæren. Den kuwaitiske regering fratog senere de bidooner, som var registrerede som Irak-støtter, alle rettigheder herunder adgangen til at blive statsborger. Ansøgeren blev registreret i 2006, da han var omkring 18 år gammel.

Hans id-kort skulle fornyes hvert halve år ved personlig henvendelse til myndighederne. Ansøgerens seneste id-kort udløb i [begyndelsen af] 2011, men han turde ikke søge om fornyelse, idet han formoder, at han var eftersøgt af myndighederne. Ansøgeren har endvidere anført, at han er udrejst ulovligt af Kuwait, og at han også af den grund vil blive asylbegrundende forfulgt ved en tilbagevenden til Kuwait. Flygtninge-nævnet finder, at ansøgeren på en række punkter har afgivet divergerende forklaringer, herunder om sin deltagelse i de nævnte demonstrationer. Han har endvidere forklaret afglidende under nævnsbehandlingen i dag om sine to farbrødre, herunder hvorledes han er kommet i besiddelse af dels sin fødselsattest, dels sin faders vielsesattest. **Et flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer**, som kan lægge til grund for afgørelsen, at ansøgeren har deltaget i demonstrationer for bidoonernes rettigheder i 2010 til 2012, lægger vægt på, at ansøgeren har kunnet opholde sig hos en nabo efter den seneste demonstration, og at han har kunnet arbejde omkring et år inden hans udrejse af Kuwait i [foråret] 2013. Flertallet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han allerede som følge af sin deltagelse i demonstrationerne vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flertallet kan endvidere efter ansøgerens forklaringer lægge til grund for sagen, at ansøgeren er registreret bidoon, idet han efter sine egne oplysninger har et grønt identitetskort på sin faders bopæl i Kuwait, som ganske vist ikke er blevet fornyet i [begyndelsen af] 2011, hvor det udløb. Flertallet kan endvidere lægge til grund for sagen, at ansøgerens sagsmappe er forsynet med en security-block som følge af, at hans fader er registreret som støtte af folkehæren i forbindelse med Iraks invasion af Kuwait i 1990. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder flertallet, at dette er ensbetydende med, at ansøgeren har haft begrænsede rettigheder i hjemlandet, herunder manglende adgang til statsborgerskab. Flertallet finder det imidlertid ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hans begrænsede adgang til rettigheder er af en sådan karakter og intensitet, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren er udrejst ulovligt af Kuwait, ses ikke efter baggrundsoplysningerne at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kuwait er i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder flertallet det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kuwa/2015/1

Nævnet stadfæstede i december 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libyen. Indrejst i 2014. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens forældre og søskende. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i nævnet forklarede, at hun fortsat havde traumer efter et kidnappingsforsøg og havde forsøgt at begå selvmord. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ara-

ber, muslim og statsløs palæstinenser fra [en by i det nordvestlige] Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Libyen, herunder de væbnede kampe mellem klanmilitser i ansøgerens hjemområde og den høje grad af kriminalitet. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel eller udsat for kidnapning af kriminelle personer. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at ansøgeren og hendes familie omkring [sommeren] 2014 blev opsøgt af ukendte bevæbnede personer på deres bopæl, som ville kidnappe ansøgeren. Ansøgerens broder blev slået med en geværkolbe, da han forsøgte at forhindre dette. Ansøgerens moder fik overtalt personerne til at tage imod guld og penge mod at lade ansøgeren være. Efterfølgende måtte ansøgeren indlægges i fire dage. Nogle dage efter fik ansøgerens broder stjålet sin bil af ukendte bevæbnede personer, ligesom ansøgerens fader blev udsat for røveri og fik stjålet sin taske af ukendte bevæbnede personer. Ansøgerens forældre har endvidere henvist til, at moderens fætter og dennes søn står på en liste over eftersøgte personer, der har støttet Gadaffi. Endelig har ansøgeren henvist til, at hun ligesom resten af familien oplevede diskrimination, fordi hun er statsløs palæstinenser og barn af et blandet ægteskab. Det har blandt andet betydet, at hun hvert semester skulle helbredsundersøges i modsætning til libyske statsborgere for at kunne få lov til at fortsætte sine studier. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Efter ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet således til grund, at ansøgeren og hendes familie omkring [sommeren] 2014 blev opsøgt i hjemmet af bevæbnede personer, der truede med at tage ansøgeren med, men afstod herfra, da de fik udleveret guld og penge. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgerens fader kort forinden havde fået frarøvet en mappe, efter at han havde været i banken, ligesom ansøgerens broder kort efter fik frarøvet sin bil i forbindelse med, at han var ude at handle. Det er ikke sandsynliggjort, at disse handlinger har sammenhæng med, at ansøgeren og hendes familie er statsløse palæstinensere, eller den omstændighed at hendes forældre har indgået et blandet ægteskab. Det bemærkes i den forbindelse, at der fra det sidste røveri og frem til udrejsen gik godt 4 måneder, og at familien ikke i denne periode blev opsøgt eller udsat for lignende forhold, ligesom to af røverierne foregik på offentlige steder, hvor ansøgerens fader og ansøgerens broder befandt sig tilfældigt. Nævnet lægger herefter til grund, at røverierne var en følge af de generelle forhold i Libyen, og at der ikke er tale om forhold, der indebærer konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren. Nævnet finder det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på grund af relationen til sin moders fætter skulle være i risiko for overgreb eller forfølgelse, idet det bemærkes, at listen med navne har været offentligt tilgængelig siden 2012. Ansøgeren findes endvidere ikke alene med henvisning til de generelle uroligheder i Libyen sammenholdt med, at hun er statsløs palæstinenser, at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Libyen vil være i risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet skal i

den forbindelse bemærke, at ansøgeren og hendes familie er født og opvokset i Libyen, hvor de har haft mulighed for at uddanne sig og have arbejde, uanset at ansøgeren, hendes fader og søskende ikke har været i besiddelse af individuelle opholdstilladelser. Idet det endelig bemærkes, at ansøgeren heller ikke ved den blotte omstændighed, at hun er udrejst, findes at have profileret sig i en grad, at hun af den grund risikerer forfølgelse, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. For så vidt angår oplysningerne om ansøgerens helbredsmæssige forhold kan disse ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Det bemærkes i den anledning, at det falder uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter andre bestemmelser end udlændingelovens § 7. Kompetencen hertil henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.” Liby/2015/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.4 nævnte afgørelse Aser/2015/1, til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Stat/2015/8 samt til den i afsnit 6.12 nævnte afgørelse Ukra/2015/4.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøger er russisk statsborger, etnisk sudanese og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive indkaldt til politiet for at afgive forklaring vedrørende overfald, som han har været udsat for i Rusland. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, hvordan politiet vil behandle hans sag. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive udsat for racisme i Rusland. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han og hans ægtefælle i [efteråret] 2008 blev tilfældigt overfaldet af 15-20 personer på gaden i Moskva. Overfaldet varede i omkring fem minutter. Ansøgerens ægtefælle kontaktede herefter politiet, som optog rapport, hvorefter der ikke skete mere. I [sommeren] 2011 blev ansøgeren igen tilfældigt overfaldet af omkring 15 til 20 personer. Ansøgeren meldte episoden til politiet, men ansøgeren hørte aldrig mere fra politiet. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund om, at ansøgeren i Rusland i 2008 og 2011 var udsat for racistisk begrundede voldelige overfald, og at ansøgeren ofte af ukendte personer var udsat for racistiske tilråb. Ansøgeren

har videre oplyst, at de to overfald blev anmeldt til politiet, som optog politirapport, men at politiet ikke har fulgt op på anmeldelserne, udover at ansøgerens hustru efter det seneste overfald har været indkaldt til en afhøring hos politiet. Flygtningenævnet finder under hensyn til det lange tidsrum, hvor ansøgeren har boet i Rusland, at overgrebene, der er af privatretlig karakter, ikke har været af en sådan karakter og intensitet, at de kan medføre opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at det må lægges til grund, at politiet har vist vilje til at retsforfølge gerningsmændene, men at det ikke er lykkedes politiet at identificere de pågældende. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Rusland vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/39

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan henvises til de i afsnit 6.10.2.5 og 6.10.2.6 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden ”særlig social gruppe” i flygtningekonventionens artikel 1 A.

4.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf...

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f.eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Der henvises for Domstolens praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 4.1.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlæn-

ding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvorlighed, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets eller Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets kompetence.

Børn kan have en velbegrunderet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138ff nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 4.3.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.flndk.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

4.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tjetjenere og muslimer fra Grozny, Tjetjenien, Rusland. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter at blive slået ihjel af de personer, som har anholdt den mandlige ansøger og ransaget familiens bopæl. Til støtte for asylmotivet har ansøgerne forklaret, at den mandlige ansøger fra 2007 til 2013 har arbejdet for politiet i Tjetjenien, og at han samtidig har hjulpet menneskerettighedsorganisationen [...], hvori hans tante, [...], og fætter, [...], var aktive. I løbet af 2010 udrejste den mandlige ansøgers tante, [...], og fætter, [...], af Tjetjenien, fordi de havde fået problemer med de tjetjenske myndigheder på grund af deres arbejde for menneskerettighedsorganisationen. I 2011 blev den mandlige ansøger indkaldt af politiet til en uformel samtale om tantens aktiviteter. Fra [foråret] 2013 til [foråret] 2014 blev den mandlige ansøger anholdt tre gange af personer, som han formodede arbejdede for præsidenten. Under tilbageholdelserne blev han kørt til et for ham ukendt sted og afhørt om tantens aktiviteter. Han blev hver gang tilbageholdt i nogle timer og efterfølgende løsladt på det sted, hvor han var blevet hentet. I forbindelse med den anden anholdelse blev familiens bopæl ransaget af ukendte mænd, som konfiskerede familiens ID-dokumenter. Omkring to uger senere blev den mandlige ansøger fyret fra sit arbejde hos det tjetjenske politi. Ved den sidste anholdelse truede myndighederne med at fabrikere en sag mod den mandlige ansøger eller tvinge ham til at rejse til Ukraine, fordi han ikke ville give oplysninger om sin tante. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger kan Flygtningenævnet lægge til grund, at den mandlige ansøger har været tilbageholdt tre gange som forklaret af ham. Nævnet lægger videre til grund, at den mandlige ansøger alene udførte begrænsede aktiviteter for [menneskerettighedsorganisationen], som blev ledet af hans tante [...], der efter det oplyste er en profileret menneskerettighedsaktivist. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at tilbageholdelsen i [foråret] 2013 skyldtes, at ansøgerne havde taget ophold i hovedhuset på [tantens] ejendom. Det er herved tillagt vægt, at den mandlige ansøger frem til dette tidspunkt ikke havde haft problemer med myndighederne, selvom disse angiveligt havde været bekendt med hans aktiviteter for [menneskerettighedsorganisationen]. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at tilbageholdelsen i [efteråret] 2013 i væsentligt omfang var baseret på myndighedernes undersøgelser mod [tanten], ligesom den mandlige ansøger ikke i forbindelse med den første tilbageholdelse havde

efterkommet myndighedernes ønske om at fremskaffe materiale, som de mente [tanten] havde gemt. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at tilbageholdelsen i [foråret] 2014 i det væsentlige var baseret på, at man ønskede at chikanere den mandlige ansøger på baggrund af hans adfærd under de tidligere tilbageholdelser. På denne baggrund, og da den mandlige ansøger som tidligere ansat i politiet under de foreliggende omstændigheder må antages at være i en særlig risikogruppe, kan det ikke med fornøden sikkerhed afvises, at den mandlige ansøger – også henset til de tidligere tilbageholdelser – vil være i en særlig risiko for at blive udsat for tilsvarende overgreb. Den mandlige ansøger findes herefter at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en særlig risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den mandlige ansøger findes ikke at risikere forfølgelse af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet myndighedernes forventede fremfærd overfor ham ikke kan antages at være begrundet i politiske motiver. Der lægges herved vægt på, at den mandlige ansøger i øvrigt er helt uprofileret, og at myndighedernes fremfærd overfor ham snarere har været udslag af almindelig chikane og ikke begrundet i egentlige politiske motiver. Den kvindelige ansøger meddeles opholdstilladelse i konsekvens af den mandlige ansøgers opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor de russiske statsborgere [...] og [...] samt deres tre medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rusl/2015/23

Der kan endvidere henvises til de i afsnittene 6.10 og 6.12 nævnte afgørelser.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan henvises til de nedenfor nævnte afgørelser Rusl/2015/6 og Rusl/2015/37.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og kristen fra [...], Sri Lanka. Ansøgeren er opvokset i byen [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter for at blive slået ihjel eller udsat for seksuelle overgreb af de srilankanske myndigheder, dels fordi hendes fem søskende var medlemmer af De Tamilske Tigre (LTTE), dels fordi hun selv udførte forskellige opgaver for LTTE. De af hendes søskende, der var medlemmer af LTTE, er udrejst af Sri Lanka, senest i 2008. Ansøgeren blev i tiden herefter flere gange kontaktet af myndig-

hedspersoner, der spurgte til hendes søskende. Hun blev i starten af 2010 anholdt og tilbageholdt i to til tre timer, hvor hun blev afhørt om sine søskende og truet med blandt andet voldtægt. Hun blev løsladt, da hendes farbroder og en præst indfandt sig. Hun tog efter episoden ophold i Colombo, hvor hun holdt sig i skjul i omkring 2 ½ år. I denne periode oplevede hun ingen konflikter med myndighederne eller problemer i øvrigt. Herefter vendte hun tilbage til sin familiens bopæl i [...], hvor hun opholdt sig i et par måneder inden sin legale udrejse af Sri Lanka [i efteråret] 2013. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring for nævnet om, at hun selv udførte opgaver for LTTE, til grund, idet denne forklaring er udbyggende i forhold til hendes tidligere forklaring under asylsagsbehandlingen. Uanset om ansøgerens forklaring om sine søskendes medlemskab af LTTE og sin egen tilbageholdelse i 2010 lægges til grund, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke er berettiget til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke selv har været medlem af eller aktiv for LTTE. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens søskende, der var medlemmer af LTTE, er udrejst af Sri Lanka, senest i 2008, ligesom nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren efter sin tilbageholdelse – der fandt sted for omkring fem år siden – har kunnet opholde sig i flere år i Sri Lanka uden myndighedsovergreb. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren udrejste legalt af Sri Lanka på sit eget ægte srilankanske nationalitetspas, samt at hun i forbindelse med ægteskabsindgåelse i 2009 rejste problemfrit og legalt ud og ind af landet. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sril/2015/3

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og katolik født i provinsen Kilinochchi i landsbyen [...], Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive dræbt af politiet, militæret og bevægelsen EPDP, som samarbejder med myndighederne, idet myndighedsrepræsentanter tidligere har opsøgt og tilbageholdt ham med henblik på at få oplysninger om hans ældre brødre, der har været aktive for eller haft tilknytning til De Tamilske Tigre (LTTE). Ansøgeren har til støtte for asylmotivet oplyst, at fire af hans fem brødre har været medlemmer af eller tilknyttet De Tamilske Tigre. Han har endvidere oplyst, at hans fader har været sympatisør og udøvet bistand til grupperingen. Den ene af hans tre brødre, der har været medlem af LTTE, afgik ved døden i 1996, og den anden broder er blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. Den tredje broder bor fortsat i Sri Lanka. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans families bopæl blev opsøgt to gange med to ugers mellemrum

i [sommeren] 2013. Begge gange blev hans familie stillet spørgsmål vedrørende hans brødre. [I efteråret] 2013 blev han stoppet på gaden af fem mænd i en varebil. Han blev hevet ind i bilen, hvor han fik bind for øjnene og blev kørt til et ukendt sted. De fem mænd forsøgte at tvinge ham til at afgive oplysninger om, hvor hans brødre befandt sig. Ansøgeren nævnte i den forbindelse både sin faders og sine brødres navne. Da han ikke kunne give dem de oplysninger, de efterspurgte, blev han udsat for fysisk vold og truet på livet. Det lykkedes dog ansøgeren at kravle op på et skab og flygte ud gennem et hul i loftet. Ansøgerens flugt blev opdaget, men han formåede at skjule sig på en nærliggende mark, hvorefter han tog til sine forældres bopæl i landsbyen [...]. Den efterfølgende dag blev det besluttet, at han skulle tage ophold hos sin faster. Ansøgeren opholdt sig herefter hos sin faster i 15 dage. [I efteråret] 2013 ankom en varevogn til hans fasters bopæl, hvorefter nogle personer gennemrodede huset og var voldelige overfor hans faster. Ansøgeren overnattede herefter hos sin fasters nabo. Herefter flyttede ansøgeren hjem til sin faders vens bopæl i byen [...], hvor han opholdt sig i en periode. Herefter tog ansøgeren hjem til sine forældre. Inden udrejsen opholdt ansøgeren sig endvidere hos sin morbroder i [...]. Under opholdet hos morbroderen kom en ukendt person og spurgte efter ansøgeren. Ansøgeren befandt sig dog ikke på morbroderens bopæl, da dette skete. [I] 2014 udrejste ansøgeren af Sri Lanka og rejste til Indien. Under opholdet i Indien havde ansøgeren telefonisk kontakt med sine forældre to eller tre gange. De oplyste under samtalerne, at deres bopæl var blevet opsøgt af personer, der ledte efter ansøgeren. Efter hans udrejse var hans moder endvidere blevet udsat for fysisk vold, og to af hans venner var blevet kidnappet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans tilbageholdelse og flugt til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at forklaringen forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden, ligesom ansøgeren på flere punkter har forklaret divergerende. Det forekommer således usandsynligt, at ansøgeren, som efter sin egen forklaring ikke har nogen form for tilknytning til De Tamilske Tigre, blev tilbageholdt for at give oplysninger om sine brødre, idet ansøgerens øvrige familie, herunder hans forældre og søskende, ikke er blevet tilbageholdt i den anledning. Flygtningenævnet tillægger det herved også vægt, at det fremgår af ansøgerens broders asylakter, at myndighederne var bekendt med, hvor den broder, som har været medlem af De Tamilske Tigre, boede i Sri Lanka. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om, hvordan han flygtede efter tilbageholdelsen, forekommer usandsynlig. Ansøgeren har på flere centrale punkter forklaret divergerende. Han har således under samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2014 forklaret, at familiens bopæl blev opsøgt 2 gange i [sommeren] 2013. Under samtalen [i efteråret] 2014 og for nævnet har han forklaret, at familiens bopæl blev opsøgt ca. 14 dage før [en nærmere bestemt dato i efteråret] 2013, hvor han blev kidnappet. Han har endvidere forklaret divergerende om, hvor længe han boede hos sin broder, før han udrejste. Han har også forklaret divergerende om, hvorfor de mænd, der opsøgte ham på fasterens bopæl, forlod stedet. Endelig har Flygtninge-

nævnet tillagt det en vis vægt ved vurderingen af ansøgerens troværdighed, at han under sagens behandling har opgivet forkert fødselsdato. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens fire brødre har haft tilknytning til De Tamilske Tigre, men at ansøgeren ikke selv har haft nogen form for tilknytning hertil. Det lægges endvidere til grund, at ansøgerens forældre, to brødre og en søster opholder sig problemfrit i Sri Lanka, uanset den ene broder har været medlem af De Tamilske Tigre, og er kendt af myndighederne. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter de senest foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at der er grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sril/2015/2

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Rusland. Indrejst i januar 2013. Det fremgik af sagen, at den kvindelige ansøger var født og opvokset i Ingusjetien, og at den mandlige ansøger var født i Tjetjenien. Efter indgåelse af ægteskab i 2006 boede ansøgerne i Sankt Petersborg. Ifølge ansøgernes forklaringer var familien i foråret 2010 på besøg i Grozny, hvor nogle maskerede mænd en morgen trængte ind i familiens lejlighed, mens de lå og sov. De gav den mandlige ansøger en sæk over hovedet og slog ham og slæbte ham efterfølgende væk og ind i en bil, hvorefter han blev kørt til et ukendt sted. I tre dage blev han udsat for vold, nedværdigelser og tortur. Efter at han havde underskrevet nogle dokumenter om samarbejde, løslod de ham i en skov, hvorefter han tog hjem. Den kvindelige ansøger blev i forbindelse med episoden ligeledes bortført og tilbageholdt i to dage. Bortførerne afhørte hende og udsatte hende for vold. I forbindelse med episoden blev familiens søn kastet ned fra 1. sal, hvorefter han var i koma med en alvorlig hjernelæsion. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tjetjenere og muslimer af trosretning fra Rusland. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Den Russiske Føderation frygter at blive anholdt eller tilbageholdt af myndighederne på grund af sin broders handlinger. Hun har til støtte herfor oplyst, at hendes broder var oprører i perioden 1994 til 2001 og kæmpede imod Rusland. Efter krigen flygtede broderen til udlandet. Den mandlige ansøger har som asylmotiv i det væsentlige henvist til det samme som sin ægtefælle. Han frygter, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien bliver anholdt eller dræbt af myndighederne. De frygter ligeledes for deres børns skæbne. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Rusland vil være i aktuel og individuel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der lægges herved vægt på, at uanset om ansøgernes egne forklaringer lægges til grund, har

de kunnet opholde sig i Sankt Petersborg både før og efter den påståede episode i 2010 i Grozny uden andre problemer end rutinemæssige afhøringer af politiet. Endvidere lægges vægt på, at de har forklaret, at de i 2010 blev løsladt efter den påståede tilbageholdelse og efterfølgende opholdt sig i Grozny i op mod to måneder uden henvendelser fra myndighederne eller andre. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/14

Der kan endvidere henvises til den nedennævnte afgørelse Rusl/2015/41.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder indenfor anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er libysk statsborger og sunni-muslim af trosretning fra Tripoli, Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at der i Libyen er krig og kaos, samt at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at møde mafiaen. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter ikke at have et sted at bo, og at han ikke har nogen fremtid i landet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i Libyen blev opsøgt af nogle ukendte personer fra en mafiagruppe, som tog ham med til Europa, da han var 11 eller 12 år gammel. I det følgende år opholdt han sig i Europa sammen med personer fra gruppen. Ansøgeren forlod gruppen, da de opholdt sig i Norge. Ansøgeren har ikke længere nogen tilknytning til Libyen, idet hans moder og søster er flyttet til Marokko. Han har ikke længere kontakt til sin fader. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren indrejste i Danmark i 2010, og at han ansøgte om asyl i 2010 eller 2011, hvorefter han forsvandt. Ansøgeren genansøgte derefter om asyl i forbindelse med en voldsepisode i 2014, hvor han blev anholdt af politiet. Ansøgeren har efter sin egen forklaring ikke opholdt sig i Libyen, siden han udrejste til Europa som 11- eller 12-årig, og han har aldrig haft konflikter i Libyen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv kan føre til konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har påberåbt sig socioøkonomiske forhold, herunder at han ingen fremtid har, hvis han vender tilbage til Libyen, og at disse forhold ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Nævnet har heller ikke fundet, at ansøgerens forklaring om, at han frygter mafiaen i Libyen, kan begrunde asyl. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens eventuelle uoverensstemmelser med en kriminel gruppering i Libyen ligger langt tilbage i tid, og at han ikke ved, om denne gruppering stadig opholder sig i Libyen, ligesom han efter sin egen forklaring ikke har

sladret om grupperingen til politiet eller haft problemer med grupperingen, siden han forlod denne i 2008. Flygtningenævnet finder herefter, at det alene beror på ansøgerens egen forklaring, at han skulle have et udestående med en gruppering i Libyen, og at denne gruppering skulle efterstræbe ham. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor der heller ikke er grundlag for at tage påstanden om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til følge. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liby/2015/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Stat/2015/11.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var kørestolsbruger. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra Grozny, Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive dræbt af de tjetjenske myndigheder, fordi hendes to sønner ifølge myndighederne har været oprørere. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at sønnerne for fire år siden kom i myndighedernes søgelys, og at den yngste søn blev tilbageholdt i syv dage, før han udrejste til Danmark. Den ældste søn udrejste ligeledes, og efter sønnernes udrejse blev ansøgeren i de følgende tre år opsøgt af myndighederne, som bad ansøgeren kalde sønnerne hjem og blandt andet truede med at dræbe hende, hvis ikke hun gjorde det. Myndighederne stoppede endvidere ansøgerens pension, ligesom de sørgede for, at hendes nabo ikke længere kom for at hjælpe hende. Herefter udrejste ansøgeren. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at hendes to sønner er mistænkt for at støtte oprørerne, og at myndighederne efterfølgende jævnligt har opsøgt ansøgeren og herunder truet med at anholde hende, dræbe hende og brænde hendes hus af. Nævnet finder endvidere, at baggrundsmaterialet i nogen grad støtter, at nære familiemedlemmer til oprørere eller deres hjælpere kan opleve pression fra myndighederne, og at det ikke kan udelukkes, at nære familiemedlemmer anholdes og udsættes for tortur. Selvom truslerne gennem tre år ikke er realiseret, finder **et flertal af nævnet**, at trusler igennem så lang tid har en tilstrækkelig intensitet, særligt på grund af ansøgerens alder og handicap. Dette flertal finder endvidere ikke, at ansøgerens forklaring om, at

hendes pension er inddraget, og at hendes hjælp fra naboen er standset på myndighedernes foranledning, kan afvises som usandsynlig. Disse indgreb findes endvidere at være en intensivering af myndighedernes forfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren har fået udstedt dokumenter af myndighederne, herunder et pas, og at ansøgerens søn tidligere har søgt familiesammenføring for ansøgeren, kan ikke føre til et andet resultat.” Rusl/2015/6

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra Grozny, Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive fængslet og slået ihjel af politiet, idet hendes ældste søn, [...], har haft konflikter med myndighederne i Tjetjenien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun, efter hendes ældste søn udrejste af Tjetjenien i [sommeren] 2012, er blevet opsøgt af 1-2 personer fra politiet på hendes bopæl ca. 20 gange i løbet af ca. to år, hvor de har spurgt efter ham, herunder om hvor han opholdt sig. Ansøgeren blev i den forbindelse flere gange truet med at blive slået ihjel eller fængslet. Den sidste gang, ansøgeren blev opsøgt af politiet, tog de hendes pas, og hun var derfor bange for, at der ville ske hende noget næste gang, hun blev opsøgt. Ansøgeren udrejste af Tjetjenien omkring to måneder herefter. Ansøgerens ældste søn havde konflikter med myndighederne, fordi han havde hjulpet sin fætter, [...], med at transportere mad til personer, som ansøgeren ikke kendte. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. **Flygtningenævnets flertal** kan dog ikke lægge til grund, at myndighedernes trusler i forbindelse med henvendelserne på ansøgerens bopæl er blevet intensiveret forud for ansøgerens udrejse af Tjetjenien. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende herom, og at det i sig selv forekommer mindre sandsynligt, at myndighederne skulle intensivere truslerne på et tidspunkt, hvor ansøgerens søn [...] havde været udrejst i mere end halvandet år. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren ikke ved sin forklaring sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren i en to-årig periode efter [sønnens] udrejse ikke har været tilbageholdt eller udsat for fysiske overgreb fra myndighedernes side, og at myndighedernes henvendelser og trusler gennem de omhandlende to år alene har haft begrænset intensitet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/41

Nævnet **stadsfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter shia-muslimske militser. [I sommeren] 2007 omkring klokken 17.00 blev ansøgeren kidnappet fra sin bopæl af medlemmer af Jaish al-Mahdi militsen. De kidnappede ham, fordi han er sunni-muslim. De kom i to biler og kørte ansøgeren væk. Personerne, der kidnappede ham, var maskerede og bevæbnede. To af personerne havde militærtøj på, og de fire andre havde sort tøj på. De bagbandt ham og gav ham bind for øjnene, inden de tvang ham i bilen og kørte ham væk. Han blev kørt til et hus og blev indespærret i et rum. Efter 4 til 5 timer ringede de til hans moder og sagde, at hvis hun ikke betalte en løsesum på 50.000 dollars, ville de slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren blev hængt op i reb og blev slået. Han var tilbageholdt i omkring en uge. Hans familie måtte betale en løsesum på 30.000 dollars for at få ham tilbage. Ansøgerens moder afleverede pengene, og efterfølgende blev ansøgeren løsladt. Ansøgeren tog herefter ophold hos et andet familiemedlem i Bagdad, inden han udrejste af Irak. Ansøgeren flygtede først til Tyrkiet og derefter til Bulgarien, hvor han opholdt sig i perioden fra slutningen af 2007 til 2014, svarende til omkring syv år. Efter ansøgerens udrejse er hans moder og to brødre i 2014 udrejst til Tyrkiet, idet de modtog trusler, fordi de er sunni-muslimer. Ansøgeren kan ikke vende tilbage til Bulgarien, idet han har revet sin opholdstilladelse i stykker, og fordi hans liv blev ødelagt i Bulgarien. Han fik således ikke lommepenge, der var ikke mulighed for at finde et sted at bo, og der var ikke adgang til at gå i skole. Han manglede basale menneskerettigheder. Han blev syg af epilepsi i 2013 på grund af det, han blev udsat for i Bulgarien. Han skulle selv betale for behandlingen. Han blev på et tidspunkt udsat for et racistisk motiveret knivoverfald. Politiet kom til stede og kørte ham til hospitalet, men han foretog ingen anmeldelse. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle ansøgerens forklaring om, at han har været kidnappet, men blev løsladt efter familien havde betalt løsepenge. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret konsistent om denne del af sit asylmotiv. **Flygtningenævnets flertal** finder, at handlingen i det væsentligste må betragtes som led i kriminel aktivitet, men henset til, at ansøgeren allerede har været i kriminelle grupperes søgelys, og at hans familie var kendt i byen som velstående, og det af baggrundsmaterialet fremgår, at kidnapninger fortsat foregår, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren tilstrækkeligt har sandsynliggjort, at han konkret ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb af samme karakter. Ansøgeren findes derfor omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at de generelle forhold for sunni-muslimer i Bagdad ikke er asylbegrundende, og der findes ikke tilstrækkeligt grundlag for at anse ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flertallet af Flygtningenævnet finder, at ansøgeren kan henvises til at søge beskyt-

telse i Bulgarien i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere udlændingelovens § 7, stk. 3). Flertallet lægger vægt på, at ansøgeren har opnået beskyttelsesstatus i Bulgarien, at han har kunnet opholde sig der i syv år, at han har haft bolig, om end det var sammen med andre, arbejde og reelt har haft adgang til lægehjælp. Flygtningenævnets flertal tillægger det også en vis vægt, at ansøgeren ved indrejsten i Danmark begrundede sin udrejse af Bulgarien med, at han havde læst en udtalelse fra den danske justitsminister om, at Danmark ikke sendte asylansøgere tilbage til Bulgarien. Flygtningenævnet finder derfor, at Bulgarien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.” Irak/2015/12

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014 sammen med sin fader og broder. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Babel, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt eller fængslet af civilbefolkningen eller af forskellige militære grupper, herunder al-Asaeb ahl al-Hak, Battalion og Jeysh al-Iman, idet hans fader har været tilknyttet Saddam Husseins regime. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter den generelle sikkerhedssituation i Irak, ligesom han frygter, at ISIS vil dræbe alle i hans hjemområde. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hans fader flyttede fra familiens bopæl efter Saddam Husseins fald i 2003, og at bopælen herefter blev ransaget et ukendt antal gange af ukendte personer, som ville dræbe hans fader. Ansøgerens moder har fortalt ham, at personerne tilhørte grupperingerne al-Asaeb ahl al-Hak, Battalion og Jeysh al-Iman. Endvidere blev der skudt henover familiens bopæl et ukendt antal gange i perioden. Både ransagningerne og skudepisoderne fortsatte frem til ansøgerens udrejse i ultimo 2011. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han blev udsat for chikane og at han, da han var ni til ti år gammel, blev overfaldet af nogle børn og slået blandt andet med kæp, hvorved hans fod blev brækket. Vedrørende Bulgarien, hvor ansøgeren fik opholdstilladelse i 2012, og hvor han boede frem til 2014, har ansøgeren oplyst, at familien ikke kunne leve i landet, da de ikke fik økonomisk støtte eller hjælp fra myndighederne. Der var udbredt racisme i Bulgarien, og ansøgeren og hans søster er blevet angrebet eller truet flere gange. Flygtningenævnet lægger på det foreliggende grundlag ansøgerens forklaring til grund om, at han efter 2003 har været udsat for chikane i hjemlandet, fordi faderen havde arbejdet for Saddam Hussein. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at den chikane, som han har været udsat for, har haft en karakter og en intensitet, så den i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at den alvorligste episode, hvor ansøgeren blev slået, så hans fod brækkede, efter hans forklaring har ligget tilbage i 2003 til 2004. Flygtningenævnet lægger tillige vægt på, at ansøgeren ikke i sagens forløb har kunnet forklare overbevisende om chikanens og ransagningernes omfang i

tiden lige op til udrejsen af Irak. Da ansøgeren på det tidspunkt havde en sådan alder, at han burde have kunnet redegøre nærmere herfor, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at interessen for faderen og chikanen har vedvaret med samme styrke helt frem til 2011. Dette støttes også af, at ansøgeren har kunnet forblive boende på bopælen sammen med sin moder og sine søskende i hele perioden. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for asylrelevante forhold. Dette støttes tillige af, at ansøgerens moder og søstre vendte tilbage til Irak i 2014 og tog ophold på den tidligere bopæl. Det støttes tillige af, at faderen umiddelbart forud for nævnsmødet har søgt om økonomisk støtte ved frivillig hjemrejse og i den forbindelse har frafaldet sin asylansøgning. Faderen må således have vurderet, at han på nuværende tidspunkt kan vende tilbage til hjemlandet. De generelle forhold i Irak er ikke i sig selv asylbegrundende. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2015/14

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [...], Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren som følge af en uløst jordkonflikt frygter, at ansøgerens farbroder på ny vil udsætte ansøgeren for fysiske overgreb eller give inkriminerende oplysninger om ansøgeren til de iranske myndigheder. Ansøgeren har videre henvist til, at han vil stå uden midler og netværk, hvorfor han vil være henvist til et liv på gaden. Slutteligt har ansøgeren henvist til, at han som ung kurdisk mand, der er udrejst illegalt af Iran, i forbindelse med indrejse i Iran er i en reel og konkret risiko for at blive udsat for overgreb fra myndighederne side. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i Iran er opvokset hos en farbroder. Farbroderen udnyttede ansøgeren, der måtte arbejde hårdt og var afskåret fra skolegang. Da ansøgeren var en ung mand, blev han bekendt med, at farbroderen havde tilegnet sig den jord, der havde tilhørt ansøgerens afdøde fader. Da ansøgeren begyndte at stille spørgsmål til dette, skærpedes konflikten mellem ansøgeren og farbroderen. For omkring otte år siden udviklede det sig til et voldsomt skænderi, og i den forbindelse skød farbroderen efter ansøgere, der blev ramt i foden. Tililende landsbyboere bragte ansøgeren til et hospital i Kermanshah, hvor ansøgeren var indlagt i to måneder. Mændens ansøgeren var hospitalsindlagt, blev han ikke opsøgt af farbroderen, men to af farbroderens venner mæglede mellem ansøgeren og farbroderen. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at mæglingen mest af alt havde karakter af trusler. Efter at være blevet udskrevet tog ansøgeren ophold hos en ven i [...] i 14 dage og udrejste efterfølgende illegalt af Iran. Ansøgeren har opholdt sig illegalt Tyrkiet, indtil han [i efteråret]

2014 valgte at tage til Danmark. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at han er opvokset hos sin farbroder, og at der mellem ansøgeren og farbroderen opstod en konflikt, idet ansøgeren var af den opfattelse, at farbroderen uretmæssigt havde tilegnet sig den jord, der havde tilhørt ansøgerens fader. Nævnet finder ej heller grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at konflikten førte til, at farbroderen i forbindelse med et skænderi skød og ramte ansøgeren, der af den grund mistede to tæer. Der blev efterfølgende mæglet mellem ansøgeren og farbroderen, og farbroderen opsøgte ikke ansøgeren under det lange hospitalsophold eller efterfølgende, da ansøgeren i en kortere periode opholdt sig i en nærliggende by. Uanset at jordkonflikten ikke måtte være løst, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran på grund af konflikten med farbroderen risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Ansøgeren har aldrig haft konflikter med de iranske myndigheder. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv og er ganske uprofileret, og der er ikke grund til at antage, at ansøgeren i forbindelse med sin indrejse vil blive udsat for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/19

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Albanien og hendes medfølgende barn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Ansøgeren er muslim af trosretning fra [...], Albanien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes tidligere ægtefælle har udsat hende for vold og tvunget hende til prostitution, ligesom han har udsat deres fællesbarn, som er indrejst sammen med ansøgeren i Danmark, for vold, siden barnet var omkring et år gammel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun i efteråret 2009 blev forlovet med en mand ved navn [A]. Forlovelsen blev arrangeret af hendes faster, som var nabo til [A]. I sommeren 2010 blev ansøgeren og [A] gift. Allerede dagen efter brylluppet gav han hende en lussing. Derefter fortsatte han med dagligt at udøve vold mod hende. En nat ringede hun til politiet og anmeldte volden. Politiet tog familien med på politistationen og afhørte både ansøgeren og hendes daværende ægtefælle. Politiet insisterede på, at der ikke skulle rejses en officiel sigtelse mod ansøgerens daværende ægtefælle, og at episoden skulle betragtes som husspektakel. Ansøgeren ringede derefter efter sin familie, som kom og hentede hende. Dernæst anmodede hun om at blive skilt. Ved retten i [X] i vinteren 2013 blev hun skilt og fik tillige tildelt forældremyndigheden over sin søn. Hendes tidligere ægtefælle kom efterfølgende hjem til hendes forældre, hvor hun boede sammen med sin søn, og truede hende med vold. Han slog både ansøgerens moder og broder. Moderen og broderen anmeldte

overgrebene til politiet, som ikke foretog sig yderligere. Endvidere har ansøgeren til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes tidligere ægtefælle jævnligt tvang hende til at lade sig prostituere til forskellige mænd, som han skyldte penge til, for på den måde at afvikle sin gæld. Hendes tidligere ægtefælle har et stort kriminelt netværk, hvorfor hun er sikker på, at han vil finde frem til hende, hvis hun vender tilbage til Albanien. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgerens forklaringer om hendes tidligere ægtefælles angivelige kriminelle handlinger og om de episoder, der førte til hendes udrejse, herunder omfanget af volden og tvangsprostitutionen, hvornår hun og hendes familie har anmeldt hendes tidligere ægtefælle til politiet, hvornår hun blev skilt, samt hvornår og hvor mange gange hendes tidligere ægtefælle opsøgte hende på hendes forældres bopæl, inden hun udrejste af Albanien, har båret præg af mangel på detaljer. Således har ansøgeren blandt andet ikke kunnet beskrive, hvornår retten i [X] behandle hendes skilsmissebegæring, på trods af at hun har angivet at have fremlagt dokumentation herfor, ligesom ansøgerens forklaringer om de voldsepisoder og tvangsprostitution, som hun har anført, hendes tidligere ægtefælle har udsat hende og hendes familie for, fremstår overfladiske, uden detaljer og ikke fremstår som selvoplevede. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret udbyggende om omfanget af de skader, som hun har angivet at være blevet påført, idet hun først efter Udlændingestyrelsens afslag og øvrige samtaler med Dansk Flygtningehjælp og sin advokat har forklaret til [en dansk] Kommune [...], at hun har været indlagt og tæt på at afgå ved døden, samt at hun har haft omfattende skader på sin krop, ligesom hun har mistet tænder i sin overmund på grund af den udførte vold. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger en rimelig forklaring på, at ansøgeren ikke har kunnet forklare detaljeret, entydigt og stringent om de pågældende begivenheder – navnlig henset til, at de fremstår helt centrale i ansøgerens asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet, uanset om ansøgerens forklaringer eller dele heraf måtte kunne lægges til grund, ikke finder, at de forhold, som ansøgeren har forklaret om, har haft en sådan karakter og intensitet, at de kan begrunde asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet finder således, at der er tale om kriminelle forhold, som hun kan henvises til at søge de albanske myndigheds beskyttelse imod. For så vidt angår det af ansøgeren oplyste om, at det lokale politi henlagde hendes anmeldelser om vold, finder Flygtningenævnet, at hun må henvises til at indgive klage til en højere myndighed i den anledning. Nævnet bemærker hertil, at det fremgår af de aktuelle baggrundsplysninger om forholdene for voldsramte kvinder i Albanien, herunder blandt andet UK Home Office – Operational Guidance Note – Albania af 19. september 2014 (bilag 155 [i Flygtningenævnets baggrundsmateriale vedrørende Albanien, red.]) og Migrationsverkets rapport ”Albania: Rätts - och Säkerhetssektorn”, udgivet den 27. juni 2014 (bilag 161), at omend forholdene for voldsramte kvinder i Albanien efter omstændighederne kan være vanskelige, har de albanske myndigheder i det væsentligste styrket indsatsen for at beskytte voldsramte kvinder, herunder indført en række retsregler for at bekæmpe vold i hjemmet. Det fremgår videre, at myndighe-

derne anerkender vold i hjemmet som et problem, og politiet uddanner deres ansatte til at kunne varetage sager omhandlende vold i hjemmet, ligesom vold i familien ifølge den albanske straffelov kan straffes med op til fem års fængsel. Ydermere fremgår, at der i nogle byer er etableret hjem, hvor voldsramte kvinder kan søge tilflugt. Flygtningesnævnet finder i øvrigt ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren, der foruden det anførte om hendes oplevelser med den tidligere ægtefælle, efter det oplyste hverken har haft problemer med myndigheder, grupperinger eller andre privatpersoner i Albanien, og som således fremstår helt uprofileret, kan henvises til at tage ophold et andet sted i Albanien, såfremt hun ikke mener at kunne tage tilbage til sin hjemby. Nævnet finder således ikke, at de aktuelle baggrundsoplysninger indeholder oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at forholdene for enlige kvinder og/eller voldsramte kvinder i Albanien i sig selv er af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet finder herved efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Albanien ikke vil være i en konkret eller individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det anførte omkring ansøgerens og hendes søns helbredsmæssige og socioøkonomiske forhold falder uden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alba/2015/2

Se også den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Aser/2015/4 og /5, hvor Flygtningesnævnet fandt, at den af ansøgeren påberåbte konflikt med en magtfuld mafiafamilie havde en begrænset geografisk udstrækning.

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Hawiye og muslim af trosretning fra Mogadishu i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter overgreb fra sin familie, fordi hun giftede sig med en mand fra [en anden klan]. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab, idet gruppen har truet ansøgeren i en video. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun blev gift med en mand ved navn [...] i 2008. De blev gift i [en flygtningelejr]. [Ægtefællen] stammer fra [en anden klan], og ansøgerens familie ville ikke acceptere ægteskabet mellem dem. Ansøgeren udrejste [primo] 2014 og efterlod [sit barn] hos sin moder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere oplyst, at hendes søster har kontaktet hende, imens hun har befundet sig i Danmark, og fremsendt en video på Facebook, hvor medlemmer af al-Shabaab fremsætter trusler mod ansøgeren. Ansøgerens søster har sendt videoen

til hende. Ansøgeren tror, at videoen bunder i, at hun optræder [...] ved bryllupper og lignende. Personerne, som optræder i videoen, oplyser, at ansøgeren og fire andre personer har opført sig i strid med islam, hvorfor islam dømmer dem til døden. Flygtninge­nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har i samtalen med Udlændingestyrelsen den [dato] angivet som sit asylgrundlag 1) at hun ønskede at bo i Europa, 2) at hendes familie slog hende som følge af, at hun røg, drak alkohol og tyggede khat. Hun har i denne samtale forklaret, at hun blev skilt fra sin ægtefælle i 2010 og ikke efterfølgende havde problemer som følge af skilsmissen. Hun har i samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] forklaret, at hun har opholdt sig i Somalia fra 2011 til udrejsen, herunder i længere perioder i Hargeysa, uden nævneværdige problemer med familien. Nævnet finder, at hendes nu oplyste problemer med familien ikke har en karakter eller intensitet, så disse i sig selv kan medføre asyl. Ansøgeren har under samtalen den [dato] forklaret, at hun har modtaget en video, hvor to medlemmer af al-Shabaab truer hende og andre [personer] som følge af deres optræden. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren både i Somalia, Etiopien og Danmark har optrådt [...], og at hun har lagt video heraf på sin Facebook. Selvom nævnet måtte lægge til grund, at den påberåbte video var ægte, finder nævnet på baggrund af baggrundsoplysninger, hvorefter al-Shabaab ikke længere har magten i Mogadishu, og at al-Shabaab alene går efter højtprofilerede mål, særligt politikere, militærfolk og NGO'ere, ikke at ansøgeren ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse fra al-Shabaab. Flygtninge­nævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/58

Der kan endvidere henvises til den nedenfor nævnte afgørelse Bulg/2015/1.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan henvises til ovenfor nævnte afgørelse Sril/2015/3 samt til de nedenfor nævnte afgørelser Tchad/2015/2 og Bulg/2015/1, til den i afsnit 4.3.2 nævnte afgørelse Liby/2015/3 samt til den i afsnit 6.8 nævnte afgørelse Afgh/2015/63.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst første gang i 2010, herefter udrejst til andet europæisk land og indrejst på ny i 2013. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er et-

nisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Egypten. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygter de egyptiske myndigheder, idet ansøgeren har unddraget sig militærtjeneste, og idet han støtter Mohammed Mursi og Det Muslimske Broderskab. Ansøgeren frygter videre at blive fængslet, da han er udrejst illegalt, og at de egyptiske myndigheder vil anklage ham for en forbrydelse, som han ikke har begået. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på troværdig vis har sandsynliggjort, at han skulle være efterstræbt af de egyptiske myndigheder på grund af unddragelse fra aftjening af værnepligt. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren har forklaret, at han i sommeren 2005 blev registreret i militæret til fastlæggelse af aftjening af værnepligt, hvilket er overensstemmende med hans alder på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren efter sin egen forklaring derefter har været i kontakt med de egyptiske myndigheder i både 2007 og 2008, i sidst nævnte tilfælde i forbindelse med returnering efter illegal udrejse, uden at der har været reelle konsekvenser af den angivelige militærunddragelse. Ansøgeren har yderligere forklaret, at der ikke har været henvendelser fra militæret til hans familie. Flygtningenævnet har ved troværdighedsvurderingen tillige tillagt det en vis vægt, at ansøgeren tidligere er indrejst i Danmark [i slutningen af] 2010 og da har oplyst at være en statsløs palæstinenser fra Gaza med et ganske andet asylmotiv. Ansøgeren blev da meddelt afslag i en åbenlys grundløs procedure. Endelig bemærkes, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at den seneste illegale udrejse og ansøgerens uprofilerede støtte til Det Muslimske Broderskab i sig selv skulle kunne medføre asylbegrundende forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Med den anførte begrundelse stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Egyp/2015/5

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tchad. Indrejst senest i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Tchad, etnisk Dajo og muslim af trosretning. Ansøgeren har været medlem af oprørsbevægelsen Jabhat al-taryeir siden [begyndelsen af] 2006. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tchad frygter, at han vil blive fængslet eller slået ihjel af myndighederne, idet han er deserteret fra militærtjeneste. Endvidere frygter han, at han vil blive fængslet som følge af sine aktiviteter for oprørsbevægelsen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at lederen af Jabhat al-taryeir, Muhammad Nur Abdul Karim, i slutningen af 2006 indgik en fredsaftale med regeringen i Tchad. Fredsaftalen medførte, at medlemmer af oprørsbevægelsen skulle overgå til en del af Tchads militær, hvilket også var tilfældet for ansøgeren. Han har videre oplyst, at han blev udstationeret i byen [...], hvor han arbejdede på en base og patruljerede nær grænsen til Sudan. Efter et angreb foretaget af medlemmer af Jahab Itehad al-qowa på hovedstaden i Tchad [i begyndelsen af] 2008 blev Abdul Ka-

rim anklaget for at skulle have været involveret i angrebet, hvorfor han blev beordret anholdt sammen med de resterende medlemmer af hans oprørsbevægelse, Jabhat al-taryeir. Ansøgeren flygtede derfor ud af landet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har været medlem af Jabhat al-taryeir fra 2006 og indtil denne bevægelse senere i 2006 blev optaget som en del af militæret i Tchad. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren var menig soldat i militæret fra 2006 og indtil 2008, hvor han deserterede fra militæret. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren, hvis bopæl efter hans egen forklaring ikke har været opsøgt af myndighederne siden 2009, kan bosætte sig i Tchad uden at være i konkret og individuel risiko for at blive efterstræbt af myndighederne. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren som menig soldat var uprofileret, og at det er syv år siden, at ansøgeren deserterede. Det fremgår endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 2. december 2010 B.A. c. France (no. 14951/09), at en tilbagesendelse af en tidligere sergent-major i Tchads militær, som var deserteret fra militærtjeneste og efter udrejsen havde været politisk aktiv i et oppositionsparti til regeringen i Tchad, ikke var i strid med artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det blev i dommen i præmis 42 tillagt vægt, at klageren ikke fremstod profileret. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren har et asylmotiv, fordi han i 2008 deserterede fra militæret. Den omstændighed, at ansøgeren tidligere var medlem af Jabhat al-taryeir, kan på ovennævnte baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tchad vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udset for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Tchad/2015/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.4 nævnte afgørelse Ukra/2015/11 samt til den i afsnit 6.12 nævnte afgørelse Ukra/2015/4.

Endvidere henvises til de i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af ind- og udrejseforhold i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende mandlig statsborger fra Hviderusland. Senest indrejst i 2015. Ansøgeren havde under nævnsmødet blandt andet forklaret, at han ved ankomsten til lufthavnen i Minsk efter udsendelse fra Danmark var blevet ført til et kontor, hvor han blev stillet spørgsmål af KGB i ca. en time. Han blev blandt andet spurgt til opholdet i Danmark, herunder om han havde

søgt asyl. Efterfølgende blev han ført til transitområdet, hvor han skulle hentes af politibetjentene. Før politiet ankom, lykkedes det ham at flygte. Politiet beholdt hans pas. Nogle dage senere søgte politiet efter ham på forældrenes bopæl og oplyste forældrene om, at han var eftersøgt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hviderusser og kristen af trosretning fra [...], Hviderusland. Ansøgeren har været medlem af partiet [...] i perioden 2006-2011, hvor igennem han blandt andet kunne dyrke sport. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Hviderusland frygter at blive tilbageholdt af de hviderussiske myndigheder, fordi han uretmæssigt er anklaget for at have deltaget i masseuroligheder. Ansøgeren har som anført gjort det samme asylmotiv gældende, som han gjorde gældende i den asylsag, som Flygtningenævnet afgjorde [i slutningen af 2014]. Flygtningenævnet finder ikke, at det begivenhedsforløb i forbindelse med ansøgerens indrejse i Hviderusland [i slutningen af 2014], som ansøgeren har forklaret om, bestyrker ansøgerens asylmotiv. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren må antages at have været igennem en sædvanlig procedure i forbindelse med indrejse efter udsendelse fra et andet land. Flygtningenævnet har navnlig lagt vægt på, at ansøgeren ikke blev anholdt, og at han ikke blev konfronteret med nogen sigtelse. Ansøgeren blev alene forholdsvist kortvarigt afhørt om sin udrejse og sit ophold i udlandet og blev herefter bedt om at vente i transithallen. Herefter lykkedes det ansøgeren at forlade transithallen og opholde sig i hjemlandet, indtil han på ny udrejste [i begyndelsen af 2015]. Da ansøgeren herefter fortsat ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bela/2015/1

Der kan endvidere henvises til de ovennævnte afgørelser Iran/2015/19 vedrørende en iransk statsborger og Egypt/2015/5 vedrørende en egyptisk statsborger, til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Kuwa/2015/1 vedrørende en statsløs bidoon fra Kuwait samt til den nedennævnte afgørelse Rusl/2015/34 om en etnisk tjetjener fra Rusland.

Som eksempel på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk han og ateist født i Wenzhou, Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kina frygter, at han vil blive slået ihjel af den kinesiske mafia. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive fængslet, idet han skylder penge til en bank i Wenzhou. Til støtte herfor har ansøgeren henvist til, at han i [slutningen af] 2007

lånte 700.000 RMB på det sorte marked i Kina, ligesom han samme måned optog et lån på 1.300.000 RMB i en kinesisk bank, idet han ville købe en [virksomhed] i Wenzhou. Ansøgeren brugte omkring 1.210.000 RMB på [virksomheden], og derefter havde han omkring 90.000 RMB tilbage på en bankkonto i banken. [I efteråret] 2008 blev ansøgerens [virksomhed] ødelagt af en tyfon. [I efteråret] 2008 blev ansøgeren opsøgt af mænd fra mafiaen, som ville have deres penge tilbage. Ansøgeren var bekendt med den ene mand, som hed [...] og som var chef for mafiaen. Det lykkedes ansøgeren at løbe væk fra mændene, som han hørte affyrede omkring to til tre skud. [I efteråret] 2008 hævdede ansøgeren de resterende 90.000 RMB i banken, hvorefter han udrejste af Kina. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren indrejste i Danmark i 2010, men at ansøgeren først ansøgte om asyl i 2015 i forbindelse med, at han blev anholdt af politiet for udførelse af ulovligt arbejde. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han har drevet en [virksomhed] i Kina til grund. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren i den forbindelse optog et lån i banken og på det sorte marked, hvilke lån han ikke har tilbagebetalt. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at det beror på hans egen formodning, at han vil blive fængsel, fordi han ikke har tilbagebetalt banklånet. Nævnet lægger efter oplysningerne indhentet via Udenrigsministeriet til grund, at det ikke er strafbart ikke at tilbagebetale et lån, samt at straffen for økonomisk kriminalitet i den påberåbte størrelsesorden er fængsel i ikke over 5 år, hvilken straf Flygtningenævnet ikke finder er uforholdsmæssig efter dansk retstradition. For så vidt angår den påberåbte konflikt med folk fra det sorte lånemarked, lægger nævnet til grund, at der er tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Nævnet bemærker endvidere, at konflikten ligger langt tilbage i tid, og at det ikke er sandsynliggjort, at konflikten har en sådan intensitet, at den kan danne grundlag for asyl. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kina vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kina/2015/1

Som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet har forholdt sig til beskaffenheden af fængselsforholdene i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bulgarien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bulgarer og ortodoks kristen fra [...], Bulgarien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bulgarien frygter at blive slået ihjel af en større og i Bulgarien meget kendt or-

ganisation under ledelse af [A]. Ansøgeren mødte [A] [i begyndelsen af] 2002. Efter aftale med [A] fik ansøgeren registreret ti firmaer i sit navn. Omkring ti måneder senere fandt han ud af, at [A] benyttede firmaerne til hvidvaskning. Ansøgeren ophævede derfor samarbejdet, hvilket [A] accepterede og sørgede for, at firmaerne ikke længere var registreret i ansøgerens navn. I 2004 anmeldte ansøgeren [A] og en række af hans samarbejdspartnere til politiet. Ansøgeren afgav forklaring til politiet. [A] og flere af hans kollegaer blev på baggrund af ansøgerens forklaring tilbageholdt i en periode i [midten af 2000'erne]. Herefter blev ansøgeren flere gange udsat for anonyme telefontrusler, hvor man forlangte, at han skulle ændre sin forklaring. Ansøgeren orienterede politiet om truslerne, hvorefter han efter politiets anvisning skiftede bopæl. Ansøgeren oplyste endvidere til politiet, at der var nogen, der i bil havde fulgt efter ham, hvilket førte til, at politiet foretog arrestationer. I 2008 blev der påbegyndt straffesag mod [A], der i første instans blev dømt i [begyndelsen af 2010'erne]. En ankesag verserer vist stadig. I forbindelse med straffesagen afgav ansøgeren [...] gange anonym vidneforklaring for en dommer. I strid med de løfter, ansøgeren havde fået, blev ansøgerens navn i [slutningen af 2000'erne] afsløret under straffesagen. Senere [samme år] blev ansøgeren opsøgt af en person, der sagde, at organisationen ville slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han skiftede forklaring. Idet myndighederne ikke kunne beskytte ham tilstrækkeligt, opholdt han sig derefter på forskellige adresser og skiftede mange gange telefon. Efter [dette tidspunkt] havde han fortsat kontakt til politiet. Der var i denne periode ingen, der kontaktede ham personligt eller telefonisk. Ansøgeren har imidlertid fra venner og fra sin fader fået oplyst, at der også efter [det pågældende tidspunkt] flere gange har været nogen, der har spurgt efter ham. Han kunne ikke præcist oplyse, hvem der havde rettet henvendelse, hvor de havde rettet henvendelse og hvor mange gange, de havde rettet henvendelse. Han ved heller ikke, hvornår henvendelserne nærmere var foretaget. Der var også henvendelser i 2013 og 2014. Af en af de senere henvendelser fremgik, at organisationen var klar over, at ansøgeren var rejst til [et andet europæisk land]. Ansøgeren, der var kommet til [det andet europæiske land] i [slutningen af] 2013, rejste derfor til Danmark i [foråret] 2014. Organisationens tilsyneladende også fået at vide, at han nu er i Danmark og forventes tilbagesendt til Bulgarien. I 2002 så ansøgeren [A] i selskab med Bojko Barisow, som da var politichef og nu er statsminister. [A] har fortsat meget stor indflydelse i Bulgarien og har sørget for, at ansøgeren er blevet idømt to års fængsel i Bulgarien for begivenheder i 2002/2003 vedrørende omhandlede firmaer. [A] vil hævne sig på ansøgeren ved at dræbe ham. [A] har magt til at sørge for, at dette ville kunne ske, mens ansøgeren sidder i fængsel i Bulgarien. Af sagens akter fremgår, at dommen over ansøgeren i første instans blev afsagt i 2012. I 2013 blev sagen behandlet af appelretten og i Højesteret, og der foreligger nu en endelig afgørelse, hvorefter ansøgeren er idømt to års fængsel. I Danmark er ansøgeren varetægtsfængslet med henblik på udlevering til Bulgarien i henhold til europæisk arrestordre af [...] 2014. Ansøgeren er ved [...] Landsrets anke dom af [...] 2015 straffet for overtrædelse

af lov om euforiserende stoffer med fængsel i 60 dage. Ansøgeren blev ved dommen udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om de forhold, han selv har oplevet, til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den straf, ansøgeren er blevet idømt af de bulgarske domstole, er udtryk for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Selvom forholdene i bulgarske fængsler kunne være bedre, finder Flygtningenævnet efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i bulgarske fængsler endvidere ikke, at den omstændighed, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bulgarien må påregne, at han skal afsone fængselsstraf i Bulgarien, i sig selv er et overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens oplysninger om, at han har haft et modsætningsforhold til en kendt kriminel ved navn [A], samt at ansøgerens navn er kommet frem under sagen mod denne i [slutningen af 2000'erne], uanset at ansøgeren havde fået lovning på, at dette ikke ville ske. Nævnet afviser heller ikke, at ansøgeren i [anden halvdel af 2000'erne] flere gange er blevet udsat for telefoniske trusler, og at han en enkelt gang i [slutningen af 2000'erne] er blevet opsøgt af en person med tilknytning til [A]. Flygtningenævnet kan derimod efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at der eksisterer et aktuelt modsætningsforhold til [A] af en sådan intensitet, at det er sandsynligt, at denne vil forsøge at udsætte ansøgeren for alvorlige overgreb. Nævnet lægger herved vægt på, at den angiveligt fortsat meget magtfulde [A] ikke har kontaktet ansøgeren fra [slutningen af 2000'erne] til udrejsen i [efteråret] 2013. Ansøgerens oplysninger om, at han fra andre har hørt, at man stadig leder efter ham, kan ikke tillægges særlig vægt, da de pågældende oplysninger har været meget lidt konkrete og ikke på nævnet er fremstået som værende sandsynlige. Flygtningenævnet finder herefter heller ikke, at det anførte om [A] kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Bulg/2015/1

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper:

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger Somalia. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører Biyomaal-klanen og er muslim af trosretning fra Merca, Shabelle Hoose, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at han vil blive dræbt af al-Shabaab, idet al-Shabaab har opsøgt hans skole og krævet, at han kæmpede for dem. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som følge af sit klientilhørsforhold er i et konfliktforhold med klanerne Habargadir og Abgal. Ansøgeren har til støtte for

sit asylmotiv oplyst, at al-Shabaab opsøgte ansøgerens skole, idet de ønskede at rekruttere ansøgeren og de øvrige elever. Al-Shabaab registrerede i første omgang drengenes navne, hvorefter de dukkede uanmeldt op og hentede de drenge, som de havde registreret. Ansøgeren blev registreret, men han ønskede ikke at kæmpe for al-Shabaab. Episoden fandt sted to uger forinden ansøgerens udrejse af Somalia, og al-Shabaab havde på dette tidspunkt kontrollen over Merca. Efterfølgende blev ansøgeren hjemme på sin bopæl indtil sin udrejse. Ansøgeren blev ikke opsøgt af al-Shabaab i denne periode. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han tilhører mindretalsklanen Biyomaal, og at hans klan altid har haft konflikter med klanerne Habargidir og Abgal. Habargidir har tidligere overtaget flere familiers landbrug i området, herunder ansøgerens families landbrug. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans farbroder blev dræbt af personer fra Habargidir-klanen i forbindelse med overtagelsen. Ansøgeren var på dette tidspunkt så lille, at han ikke selv kunne huske det, men han havde fået det at vide af sin moder. Ansøgeren har videre oplyst, at hans klan på et tidspunkt blev smidt ud af byen Merca, hvorefter ansøgeren og hans familie var nødsaget til at flytte til byen [...]. Ansøgeren eller ansøgerens familie havde under deres ophold i [...] ingen konflikter med hverken Habargidir- eller Abgal-klanen. Efter et stykke tid rejste ansøgeren og hans familie tilbage til Merca, og to måneder efter blev ansøgeren som beskrevet opsøgt af al-Shabaab på skolen. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er i reel risiko for tvangsrekruttering fra al-Shabaab, selvom han blev registreret på deres liste, da de opsøgte hans skole i Merca. Nævnet bemærker herved, at al-Shabaab nu i knapt to år ikke har haft magten i Merca, selvom de nok i et vist omfang er til stede, og at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren vil være i tilstrækkelig risiko som følge af den skete registrering. Nævnet finder heller ikke, at de klankonflikter, som ansøgeren har påberåbt sig, er af en sådan karakter, at ansøgeren risikerer overgreb som følge heraf. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/3

Se endvidere den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Soma/2015/9.

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim fra [...] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt på grund af sikkerhedssituationen i Afghanistan eller at blive slået ihjel af Taliban. Han frygter endvidere

forfølgelse som følge af, at han er etnisk hazara, og i den forbindelse frygter han også at blive indkaldt til militærtjeneste eller hvervet som børnesoldat. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der ofte er selvmordsaktioner i Kabul. Ansøgerens forældre og lillebroder døde for cirka fire år siden som følge af en selvmordsaktion, der blev udført i Kabul under Ashora-højtiden. Ti dage senere rejste ansøgeren og hans to søstre med deres farbror og dennes familie illegalt til Iran som følge af sikkerhedssituationen i Kabul. Ansøgerens søstre, farbror og dennes familie opholder sig fortsat illegalt i Iran. Ansøgeren har også oplyst, at han ikke har anden familie eller kender nogen i Afghanistan. Han frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han er shia-muslim. Da han er etnisk hazara, risikerer han at blive misbrugt som "kanonføde", hvis han indkaldes til regeringshæren, ligesom han også frygter anden form for etnisk forfølgelse fra det afghanske samfunds side. Indledningsvis bemærkes, at Flygtningenævnet finder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom han knap er 18 år gammel. Flygtningenævnet skal i den forbindelse henvise til, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Ansøgeren er en uprofileret ung mand, der ikke på noget tidspunkt har haft konflikter med hverken myndighederne eller Taliban. Han er sund, rask og arbejdsduelig, og der ikke grundlag for at antage, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan på nogen særlig måde vil tiltrække sig negativ opmærksomhed. Selvom de generelle forhold og den sikkerhedsmæssige situation i Kabul er vanskelig, kan dette ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren har ikke på noget tidspunkt personligt haft konflikter som følge af sin etnicitet, og de aktuelle baggrundsplysninger, herunder Landinfos Temanotat "Afghanistan: Sikkerhedsrelaterede forhold" fra 8. april 2015 og Lifos Tamarapport: "Hazaraer i Afghanistan" fra 28. august 2015, giver ikke holdepunkter for at antage, at forholdene for shia-muslimske hazaraer i Afghanistan er af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes videre, at det af baggrundsplysningerne fremgår, at der ikke er obligatorisk militærtjeneste i Afghanistan, og at hverken ansøgerens egen forklaring eller baggrundsplysningerne giver grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan skulle være i særlig risiko for at blive hvervet tvangsmæssigt som børnesoldat. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på stillingtagen til denne del af asylmotivet. Idet ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller at han risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Afghanistan, stadfæster nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2015/43

Se endvidere den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Afgh/2015/11.

Der kan herudover henvises til den i afsnit 6.12 nævnte afgørelse Liba/2015/3 vedrørende hvervning til Hizbollah.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for efterstræbelse som følge af sin – reelle eller formodede – tilknytning eller bi-stand til oprørsgrupper, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2013. Sagen er behandlet sammen med sagerne vedrørende ansøgerens moder og myndige døtre. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive dræbt af myndighederne, fordi hendes ægtefælle har været tilbageholdt, og fordi hun udrejste illegalt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hendes ægtefælle en nat i slutningen af [sommeren] 2013 ydede førstehjælp til to oprørere, som opsøgte dem på deres bopæl. Senere på natten blev ansøgeren og hendes ægtefælle opsøgt af et ukendt antal myndigheds personer, som tilbageholdt hendes ægtefælle og fremsatte trusler mod ansøgeren og hendes familie. Ansøgeren kontaktede sin morbroder og broder, som hentede hende, hvorefter de sammen hentede ansøgerens moder og mindste datter på det hospital, hvor moderen var indlagt. De kørte herefter til Dagestan, hvor de opholdt sig indtil udrejsen. Ansøgerens morbroder har fortalt hende, at myndighederne beskyldte hendes ægtefælle og hele familien for at hjælpe oprørerne. Morbroderen har videre fortalt hende, at myndigheds personerne vendte tilbage for at tilbageholde ansøgeren få timer efter hendes flugt fra bopælen. Morbroderen har også fortalt ansøgeren, at hendes broder [i sommeren] 2013 henvendte sig til politiet for at få viden om ansøgerens ægtefælle, hvor broderen blev anholdt. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun har en konflikt med myndighederne i Tjetjenien og i resten af Rusland, til grund. Flertallet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hun skulle være i myndighedernes søgelys, fremstår utroværdig. Flertallet har navnlig lagt vægt på, at ansøgeren som asylmotiv har angivet, at hun er forfulgt af myndighederne, fordi myndighederne mener, at hun, hendes ægtefælle og hendes moder samarbejder med oprørerne, samt at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive dræbt af myndighederne, fordi hun er udrejst illegalt. Ansøgeren har som baggrund for myndighedernes opfattelse oplyst, at to oprørere en nat kom bevæbnede og sårede til hendes og ægtefællens hjem, hvorefter ægtefællen gav dem førstehjælp. Flertallet lægger efter ansøgerens egen forklaring til grund, at hverken hun eller hendes familie er politisk aktive, og at hverken hun eller familien er profileret på andre måder, ligesom hun efter sin egen forklaring ikke ved noget om oprørerne og ikke omgås op-

rørere, der aldrig er kommet i families hjem. Det lægges ligeledes efter ansøgerens forklaring til grund, at hendes ægtefælle var åben over for hende, og at han aldrig har givet udtryk for, at han støttede oprørerne eller omgikkes med dem. Ansøgeren er således ikke fremkommet med en sammenhængende forklaring på, hvorfor to oprørere pludselig skulle opsøge hendes ægtefælle, der var byggearbejder, for at få førstehjælp. Det forekommer i den forbindelse usandsynligt, at ansøgerens ægtefælle skulle have holdt et tilhørsforhold til oprørerne skjult for ansøgeren, hvis han ikke samtidig tog forholdsregler, når to af disse opsøgte ham på bopælen, særligt når henses til, at han angiveligt havde været indkaldt til en afhøring kort tid forinden. Flertallet finder endvidere, at baggrundsoplysningerne om, hvor oprørerne opholder sig, og oplysningerne om, at de end ikke kommer ind i byerne for at søge lægehjælp, ikke understøtter ansøgerens forklaring. Det forekommer endvidere usandsynligt, at myndighederne efter anholdelsen af ansøgerens mand skulle efterlade hende uden opsyn i flere timer, før de vendte tilbage for at anholde hende. Yderligere forekommer det usandsynligt, at ansøgeren ikke straks undersøgte, om hendes opsparing på 15.000 euro var i behold, da myndighederne forlod bopælen eller i forbindelse med, at hun pakkede det mest nødvendige for at forlade hjemmet. Endelig forekommer ansøgerens forklaring om, at myndighederne fandt hendes moders fingeraftryk på noget tøj, som hun og moderen havde vasket og repareret, og at hun og moderen derfor er i myndighederne søgelys, ikke sandsynlig. Der er herved lagt vægt på, at det beror på ansøgerens egen formodning eller på ikke nærmere konkretiserede oplysninger fra hendes morbroder, at myndighederne skulle have fundet ansøgerens moders fingeraftryk på tøjet, og at myndighederne derfor særligt skulle mistænke ansøgeren og hendes moder for at bistå oprørerne. Flygtningenævnets flertal kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund. Flygtningenævnets flertal finder heller ikke, at den omstændighed, at ansøgeren er udrejst illegalt af Rusland, kan begrunde beskyttelse efter reglerne i udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Rusland, at russiske statsborgere har ret til frit at forlade landet uden restriktioner, med mindre andet er fastsat individuelt af domstolene, ligesom russiske statsborgere frit kan genindrejse i Rusland, samt at manglende udrejsestempel alene medfører længere paskontrol ved genindrejse. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/34

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Tjetjenien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra [...], Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt

været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive tilbageholdt og slået ihjel af myndighederne, fordi han har flygtet fra myndighederne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [i vinteren] 2014 og [i foråret] 2014 blev hans broder og kammerat tilbageholdt og udsat for overgreb af myndighederne, OMON. OMON anklagede broderen, [...], for at hjælpe oprørerne. Broderen benægtede anklagerne og blev løsladt på den betingelse, at han skulle hjælpe myndighederne. Efter løsladelsen udrejste broderen fra hjemlandet til Syrien. Ansøgeren har videre oplyst, at tidligt om morgenen [i foråret] 2014 blev hans bopæl stormet af maskerede mænd fra OMON, og ansøgeren blev pågrebet. Ansøgeren blev tilbageholdt i tre dage på et ukendt sted, hvor han blev udspurgt om oprørerne og sin broder. Han blev udsat for fysiske overgreb. [På tredjedagen] underskrev ansøgeren under tvang, at han ville samarbejde med myndighederne, hvorefter han samme dag blev løsladt. Ansøgeren fandt efterfølgende ud af, at hans morbroder havde betalt OMON 10.000 US dollars for at lade ham gå. [Dagen efter løsladelsen] tog ansøgeren ophold hos morbroderens ven i [en mindre by], hvor ansøgeren opholdt sig frem til udrejsen. Ansøgeren er endvidere oplyst, at hans bopæl et ukendt antal gange blev opsøgt, inden han udrejste [i sommeren] 2014. Oplysningen herom har han fra sin morbroder, som havde været i kontakt med hans moder. Ansøgeren har endeligt oplyst, at moderen har oplyst ham, at OMON to til tre gange har forsøgt at opsøge ansøgeren på hans oprindelige bopæl efter udrejsen fra hjemlandet. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring i det væsentlige kan lægges til grund, idet han har forklaret konsistent og selvoplevet, og idet forklaringen på flere punkter underbygges af de foreliggende baggrundoplysninger. Det lægges således til grund, at ansøgerens broder har været tilbageholdt af myndighederne to gange i 2014, og at myndighederne dagen efter, at broderen telefonisk havde meddelt familien, at han var udrejst til Syrien, tilbageholdt ansøgeren over tre dage, hvor de beskyldte ham for at samarbejde med oprørerne, udsatte ham for fysiske overgreb og tvang ham til at underskrive en samarbejdsaftale. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i fare for overgreb fra myndighedernes side. Med hensyn til spørgsmålet om, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i den russiske føderation, bemærkes, at det lægges til grund, at myndighederne flere gange, efter at ansøgeren havde skjult sig og senere var udrejst, har opsøgt hans bopæl, og dermed at han er eftersøgt som sigtet for at samarbejde med oprørerne og for at have undladt at overholde samarbejdsaftalen. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra januar 2015 om: "Security and human rights in Chechnya and the situation of chechens in the russian Federation", finder Flygtningenævnet herefter, at han er profileret i en sådan grad, at han ved en tilbagevenden til også andre dele af den russiske føderation risikerer at blive udleveret til de tjetjenske myndigheder. Ansøgeren, [...], meddeles herefter opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Rusl/2015/37

Der kan endvidere henvises til de ovenfor nævnte afgørelser Sril/2015/3 og Sril/2015/2 om tilknytning til LTTE, Rusl/2015/14 og Rusl/2015/6 om tilknytning til de tjetjenske oprørere samt Tchad/2015/2 om tilknytning til oprørsbevægelsen i Tchad. Endvidere kan henvises til den i afsnit 7.8 nævnte afgørelse Rusl/2015/49 om tilknytning til de tjetjenske oprørere.

4.1.3.1 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7), fremgår:

”Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

...

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgrænsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene”.

Af lovforslagets bemærkninger til den nye bestemmelse fremgår endvidere (Til § 1, nr. 1):

”Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. []”

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.1.2.1 og 4.1.3.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af den nye bestemmelse, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

”... de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen.”

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil efter lovforslaget blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som i første omgang kan forlænges efter et år og herefter to år fra tidspunktet for en eventuel forlængelse, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles som udgangspunkt ved skriftligt nævnsmøde uden advokatbeskikkelse, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Flygtningenævnet kan efter en konkret vurdering henvise sager til mundtlig behandling. I disse tilfælde vil klageren få beskikket en advokat. Mundtlig nævnsbehandling kan overvejes i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 53 personsager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3. Heraf blev 21 sager behandlet på skriftligt nævn og 31 sager henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. Alle sager har vedrørt personer fra Syrien.

4.1.3.2 Praksis i statusændringssager

Som eksempler sager, hvor klageren har henvist til de generelle forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [...], Damaskus, Syrien. Klageren

har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men klageren har deltaget i omkring seks demonstrationer for at forbedre hjemlandets situation. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 2014, og at hun [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har ved udateret brev, modtaget i Flygtningenævnet [i efteråret] 2015, klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har i sin klage henvist til, at hun er adskilt fra sine fire mindreårige børn, som opholder sig i en flygtningelejr i Libanon sammen med faderen, og at hun ønsker familiesammenføring med sin familie. Klageren har videre henvist til, at hun er bange for det syriske regime, som hun er flygtet fra, og at hun ønsker at sikre sine børns fremtid. Klageren har herom oplyst, at børnene lider under kulden fra den hårde vinter, heden fra den brandvarme sommer, sygdomme og angst i flygtningelejrene. Børnenes skæbne i Libanon er uvis, og børnene har hårdt brug for hende. Klageren har videre oplyst, at faderen ikke kan tage vare på børnene på grund af de sociale forhold i flygtningelejren og begyndende sukkersyge. Klageren har endvidere oplyst, at børnene risikerer at blive smidt ud af Libanon, da de ikke har nogen opholdstilladelse. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring til grund. Nævnet vurderer, at klageren ikke ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af sin race, religion, tilhørsforhold til særlige politiske grupper og politiske anskuelser. Nævnet finder endvidere ikke, at klageren har påberåbt sig omstændigheder, der giver anledning til at antage, at hun på grund af individuelle omstændigheder vil være i risiko for forfølgelse, hvorfor hun ikke kan meddelelse opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder derimod, at den alvorlige situation i Syrien som følge af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile må anses for at udgøre en reel risiko for klageren, som omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/62

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og muslim af trosretning fra [...], Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i begyndelsen af] 2015, og at hun [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har ved brev [i foråret] 2015 klaget over styrelsens afgørelse. Klageren har oplyst, at hendes mand og to af hendes børn befinder sig i Sudan under meget dårlige levevilkår. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7,

stk. 3. Nævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for myndighedsforfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, således at der på det grundlag skal ske statusændring. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at hun ikke personligt har haft konflikter i Syrien, og at hun er udrejst, da familiens bolig er ødelagt af bombardementer, ligesom hun har henvist til vilkårlige ransagninger og anholdelser. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/42

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for individuel forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at klageren var født i Damaskus og havde boet i Haresta, siden han blev gift i 2005. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren] 2015 klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er eftersøgt af regimet, som har sprunget hans hus i luften, og at hans navn er registreret i sikkerhedstjenestens system. Flygtningesnævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningesnævnet finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder eller til modstandere af regimet, at han vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet lægger i den forbindelse blandt andet vægt på, at klageren og hans ægtefælle har opholdt sig uden problemer hos klagerens svigerfamilie omkring 20 km fra Haresta, efter at klageren og hans ægtefælle var blevet kontaktet af den syriske befrielsehær i sommeren 2012 og indtil udrejsen af Syrien i foråret 2013. Uanset at klageren har hjulpet med at flytte et lig, der lå på gaden i Haresta, 10-15 meter, kan nævnet i øvrigt ikke lægge til grund, at klageren er kommet i de syriske myndigheders søgelys på en sådan måde, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises i øvrigt til, at det alene bygger på klagerens formodning, at klageren vil få problemer, efter af en tidligere kollega [A] angiveligt er blevet dræbt, efter at han var

blevet anholdt af politiet. Klageren har under samtalen med sin advokat oplyst, at [A] og klageren har hjulpet hinanden med indsamling af mad og tøj til flygtninge. [Klageren] opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/29

Nævnet meddelte i **september 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk syrianer og kristen fra Qamishli i Al-Hasakah området, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren sammen med sin søn indrejste i Danmark [i vinteren 2015] i besiddelse af sit syriske nationalitetspas og blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i efteråret 2015] klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive forfulgt af de syriske myndigheder eller blive slået ihjel af den syriske-arabiske hær, idet hendes [to sønner] deserterede fra hæren omkring december 2014 efter tre til fire års militærtjeneste. Familien er således kommet i myndighedernes søgelys. Klageren har videre henvist til, at hun frygter at blive forfulgt af Den Frie Syriske Hær og Islamisk Stat (IS) på grund af sit kristne tilhørsforhold. IS erobrede store dele af Al-Hasakah området, og det har således ikke været muligt for klageren at udøve sin religion i omkring et år forud for flugten af frygt for forfølgelse af Den Frie Syriske Hær og IS. Forfølgelsen af kristne er blevet intensiveret, og klageren har oplevet at blive antastet af nogle soldater på vej til kirken, som rev hendes korshalskæde af og truede hende med et gevær. Soldaterne kaldte hende for vantro og sagde, at hun skulle forsvinde fra landet. Klageren og hendes søn er også blevet truet på hospitalet, hvor sønnen på baggrund af sin kristne tro blev nægtet behandling. Desuden er klageren blev truet i sit hjem i forbindelse med et hærværk imod en statue af Jomfru Maria, og ved den lejlighed fik hun besked om at forlade landet. Kort før klagerens udrejse blev der endvidere udført overgreb mod kristne i klagerens egen bydel, hvor blandt andet klagerens broder og nabo blev slået ihjel. **Et flertal i Flygtningenævnet** lægger klagerens forklaring til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at klageren fra første færd har henvist til de problemer, der opstod i forbindelse med, at hendes sønner deserterede, og de problemer, der opstod som følge af, at hun og hendes familie var kristne. Flertallet finder, at den del af klagerens asylmotiv, der relaterer sig til de vanskeligheder, der opstod i forbindelse med, at hendes sønner deserterede, ikke kan anses for at have haft en sådan intensitet, at dette kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. Den del af klagerens forklaring, der relaterer sig til den forfølgelse, som klageren og hendes søn har været udsat for i forbindelse med deres kristne overbevisning, finder flertallet efter en samlet vurdering har haft en sådan karakter og intensitet, at forfølgelsen må anses for konkret og individuel og dermed omfattet af udlændingelovens § 7,

stk. 1. Flertallet har herved lagt vægt på, at klageren gennem hele forløbet konsistent har forklaret om de hændelser, som hun har været udsat for i forbindelse med et aktivt kristent trosliv med kirkegang og anvendte kristne symboler. Flertallet lægger til grund, at hun tre gange er blevet antastet og truet. Når henses hertil og yderligere henses til, at der har været udført overgreb mod kristne i klagerens egen bydel, hvor blandt andet klagerens broder og nabo blev slået ihjel, finder flertallet, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil risikere forfølgelse, som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/33

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. Det fremgik af referatet fra klagerens samtale i Udlændingestyrelsen, at han af en civilperson var blevet opsøgt og befalet at deltage i kampen om Yarmouk-lejren. Klageren havde ikke henvist hertil i sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Klageren er statsløs palæstinenser og har haft ophold i Yarmouk-lejren i Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 2014, og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i foråret] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet har opfattet hans klage som en påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ønsker at blive familiesammenført med sin ægtefælle og sine børn, som fortsat opholder sig i Syrien, idet han frygter for deres sikkerhed. Efter de foreliggende oplysninger, herunder det af klageren oplyste, finder Flygtningenævnet ikke, at klageren må antages at være i en individuelt begrundet og konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har således ikke fundet, at klageren har sandsynliggjort, at det forhold, at klageren har undladt at efterkomme en befaling fra en civil person ved navn [A] om at melde sig til Yarmouk-brigaden, indebærer, at klageren af denne grund risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren fik betænkningstid, og at han ikke på ny i den følgende periode på en måned, er blevet opsøgt af [A] eller andre personer, der ville have ham til at deltage i Yarmouk-brigaden. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at han heller ikke har oplevet andre konflikter i forbindelse med sin afvisning af at deltage i Yarmouk-brigaden. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren ikke har oplyst andre forhold, der giver anledning til at antage, at klageren risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstil-

ladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsen afgørelse.” Syri/2015/35

Nævnet meddelte i **oktober 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [syrisk by], Syrien. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af 2014], og at hun [i sommeren 2015] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren 2015] klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Klageren har herved gjort gældende, at hun blev truet på livet af familiemedlemmer, idet hun mod deres vilje var flygtet sammen med sin fraskilte ægtefælles broder og havde giftet sig med ham, og at hun som følge heraf er i konkret og individuel risiko for overgreb fra familiens side, hvis hun vender tilbage. Flygtningenævnet finder at kunne lægge klagerens forklaring om hendes konkrete konflikter til grund, idet hun i det væsentligste har forklaret konsistent og sammenhængende herom. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klageren på tilstrækkelig måde har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden vil være i konkret og individuel risiko for overgreb fra sin familie. Klageren opfylder derfor betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at der i sagen foreligger forhold, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syri/2015/37

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er sunni-muslim af trosretning og statsløs palæstinenser fra [...] i Damaskus i Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder på grund af de to ældste sønner og andre familiemedlemmers politiske aktiviteter i 2011 og 2012. Klageren frygter endvidere de personer, der, før klageren forlod Syrien i 2013, havde afpresset og truet med at kidnappe klageren. Klageren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans to ældste sønner, der i dag har asyl i [land], i 2011 og 2012 deltog i demonstrationerne i Damaskus, og at de to sønner endvidere uddelte mad og andre fornødenheder i og omkring [...]. I den forbindelse anvendte sønnerne biler, der tilhørte klagerens [...] firma. Klagerens svoger og andre familiemedlemmer var på samme måde politisk aktive. I juli 2012 deltog sønnen [...] i en demonstration og i den forbindelse blev [sønnen] ramt af skud fra det syriske politi. [Sønnen] blev bragt til en politistation, men efterfølgende indlagt på et hospital. [Sønnens] identitet er således myndighederne bekendt. Ved hjælp af bestikkelse fik klageren oplysninger om, at både klageren og de to

ældste sønner var registeret hos den syriske efterretningstjeneste. Klageren betalte en større sum for, at de blev slettet i efterretningstjenestens registre. Klageren har videre henvist til, at ukendte personer afpressede klageren og truede med at kidnappe ham. Klageren har tillige forklaret, at han som palæstinenser generelt blev chikaneret. Det påhviler klageren at sandsynliggøre sit asylmotiv. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise klagerens forklaring om sønnernes og de øvrige familiemedlemmers aktiviteter i 2011 og 2012, herunder forklaringen om, at sønnen [...] blev ramt af et skud under en demonstration i [sommeren] 2012. Nævnet finder, at det må lægges til grund, at det var tilfældigt, at skuddet ramte klagerens søn, og at det endvidere beror på klagerens formodning, at klageren og klagerens to ældste sønner efterfølgende var i de syriske myndigheders søgelys. Klagerens forklaring om, at han mod betaling fik oplyst, at de var registreret af det syriske efterretningsvæsen fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Den omstændighed, at klageren af ukendte personer og af ukendte årsager er forsøgt afpresset og truet med kidnapning kan ikke tillægges betydning ved vurderingen af, om klageren er omfattet af udlændingelovens § 7. Det kan således ikke lægges til grund, at klageren forud for udrejsen har været udsat for forhold, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren ses heller ikke at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Den statsløse palæstinenser fra Syrien [...] opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/39

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. Klagerens tidligere kollega fra Syrien, hvis opgaver på deres tidligere fælles arbejdsplads på hospitalet bestod i at tage blod fra bloddonorer, gav under nævnsmødet vidneforklaring. Vidnet forklarede, at han som ansat på hospitalet blev beskyldt for at give blod til terrorister. Vidnet forklarede endvidere, at en tredje kollega på et tidspunkt blev tilbageholdt, og at denne kollega under afhøring opgav navne på fire ansatte på hospitalet, herunder vidnets og klagerens. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Syrien. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 2014, og at hun [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i foråret] 2015 klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien. Klageren har endvidere henvist til, at hun og hendes familie blev truet af alawitter i [en navngiven bydel] i Homs i Syrien, hvor de har boet, og at hun generelt er i fare på grund af, at hun har arbejdet som frivillig på et hospital. Klageren har til

støtte herfor oplyst, at alawitterne i [den navngivne bydel i Homs] ville have området for sig selv, og de derfor har forlangt at få hende og hendes families bolig. Alawitterne har endvidere chikaneret klageren og hendes søskende. Herudover har klageren fortalt, at hun har arbejdet som frivillig på et hospital [i en flygtningelejr i Syrien], hvor hun behandlede sårede fra både oprørernes og myndighedernes side. Endelig har klageren til advokaten og under nævnsmødet påberåbt sig, at hun er blevet angivet til myndighederne for sit arbejde på hospitalet, og at hun derfor står på en liste og er eftersøgt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan imidlertid ikke lægge klagerens forklaring om, at hun er blevet angivet til myndighederne og derfor er eftersøgt, til grund. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at klageren har forklaret udbyggende om denne hændelse, idet hun hverken til sin oprindelige asylsamtale eller i forbindelse med anmodningen om statusændring er fremkommet med denne væsentlige oplysning, som hun efter sin egen forklaring havde, da hun indrejste i Danmark, ligesom hun først under nævnsmødet oplyste, at moderen var blevet opsøgt af myndighederne, som spurgte efter klageren efter dennes udrejse. Flertallet finder, at det herefter ikke kan føre til et andet resultat, at et for nævnet afhørt vidne har forklaret, at han forud for sin udrejse af Syrien modtog oplysninger om, at klageren var blevet angivet til myndighederne og stod på en liste. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at vidnets forklaring er uoverensstemmende med klagerens forklaring om, hvornår [navngiven person] var tilbageholdt. Klageren har således oplyst, at [den navngivne person] blev anholdt kort før klagerens udrejse, mens vidnet har oplyst, at [den navngivne person] havde været væk i en uge, da han via sin søster fra en løsladt medfange modtog oplysningen om, at han selv stod på en liste og skulle flygte. Dette fandt sted umiddelbart før, at vidnet udrejste i slutningen af [efteråret] 2014. Endelig har klageren forklaret, at hun kom hjem fra arbejde en dag, hvor hendes fader fortalte, at [den navngivne person] var tilbageholdt, og at de derfor selv skulle udrejse, da hun var i fare. Hun husker ikke, hvornår hun fik oplysningen af sin far, men det fremgår af sagen, at de udrejste [i sommeren] 2014. Faderen har ikke forklaret om denne hændelse som baggrund for deres udrejse, men om at de udrejste, fordi han selv var i fare, da han havde hjulpet svigersønnen fri. Flygtningenævnets flertal lægger herefter i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnets flertal finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder eller til modstandere af regimet, at hun vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger for så vidt angår det øvrige asylmotiv blandt andet vægt på, at klageren og hendes familie ikke har været konkret og individuelt forfulgt under deres ophold i [den navngivne bydel i Homs] i Syrien uanset, at de blev udsat for chikane af alawitterne. Der er ved denne vurdering

lagt vægt på, at klageren ikke har konkretiseret chikanen eller dennes omfang. Flygtningenævnet finder herefter, at chikanen ikke har haft en sådan intensitet, at klageren kan anses for at have været individuelt og konkret forfulgt. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren og hendes familie rejste til [en flygtningelejr i Syrien], hvor de tog ophold hos moderens familie. Uanset at moderens brødre efter klagerens udrejse måtte være kommet i de syriske myndigheders søgelys, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren af denne grund er kommet i de syriske myndigheders søgelys på en sådan måde, at hun er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises i øvrigt til, at det alene bygger på klagerens formodning, at klageren vil få problemer på grund af moderens familie. Endelig finder Flygtningenævnet, at den omstændighed, at klageren er statsløs palæstinenser og kvinde fra Syrien, ikke i sig selv kan føre til et andet resultat. Der er herved lagt vægt på, at Flygtningenævnet ikke finder, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere, herunder kvinder i Syrien kan føre til, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal finder således, at [klageren] ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/44

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og muslim fra Homs, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i april 2015, og at hun i juni 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i] juli 2015 klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun er eftersøgt af Assads styrker. Klageren har herom oplyst, at hun udførte humanitært arbejde for en nødhjælpsgruppe fra maj 2012 og frem til omkring maj 2013. I slutningen af februar 2015 blev klageren oplyst, at personer fra nødhjælpsgruppen var blevet arresteret, og senere fik hun at vide, at to af personerne var blevet tortureret og henrettet. Klageren udrejste af Syrien [i] marts 2015. I Tyrkiet fortalte veninden [...], at [en navngiven person] også var blevet arresteret af myndighederne. Mens hun var i Tyrkiet, havde hun kontakt til sin ægtefælle, som oplyste, at myndighederne havde spurgt efter hende på svigerfamiliens bopæl. Da hun var kommet til Danmark, fik hun af ægtefællen at vide, at myndighederne på ny havde spurgt efter hende samme sted. Myndighederne har også spurgt efter hende på hendes moders bopæl i indre Homs. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund. Flertallet lægger vægt på, at klageren forlod bopælen hos svigerfamilien, da hun blev adva-

ret om, at [en anden navngiven person] fra netværket og dennes ægtefælle var blevet arresteret. Videre lægger flertallet vægt på, at klageren efter udrejsten i Tyrkiet fik at vide, at [den førstnævnte person] fra netværket var blevet arresteret, og at hendes ægtefælle telefonisk oplyste, at klageren var blevet opsøgt af myndighederne på svigerfamiliens bopæl, samt vægt på at klageren i Danmark er blevet oplyst, at hun på ny er blevet opsøgt både hos svigerfamiliens bopæl og klagerens moders bopæl. Under hensyn til baggrundsoplysninger om risikoen ved at deltage i humanitært arbejde til hjælp for befolkningen i oprørskontrollerede områder, finder flertallet, at klageren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine individuelle forhold risikerer forfølgelse fra myndighedernes side. Flertallet finder derfor, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2015/68

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Aleppo, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i slutningen af] 2014, og at han [i sommeren] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i slutningen af sommeren] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet eller dræbt som følge af sine konflikter med de syriske myndigheder, herunder den syriske hær og syriske sikkerhedstjeneste. Klageren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter Islamisk Stat, som har fremsat dødstrusler mod ham. Klageren har endelig som asylmotiv oplyst, at han frygter de generelle forhold i Syrien, herunder sikkerhedssituationen i Aleppo. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er personligt forfulgt, da den syriske hær vil finde ham og sandsynligvis henrette ham, eftersom han tidligere er blevet opsøgt af den syriske sikkerhedstjeneste, som har fremsat trussel om, at de vil dræbe ham. Det fremgår af sagen, at klageren yderligere har oplyst, at han blev opsøgt af sikkerhedstjenesten i 2008, idet de skulle undersøge nogle forskellige adresser i området, og i den forbindelse fremsatte sikkerhedstjenesten dødstrusler mod klageren. Klageren har ligeledes oplyst, at hans families bopæl i [...] blev opsøgt af den syriske sikkerhedstjeneste i 2012, hvor de spurgte efter hans broder. Klageren har endeligt oplyst, at det er hans opfattelse, at han er eftersøgt af den syriske sikkerhedstjeneste og Islamisk Stat. Den Boligsociale Retshjælp har i klagen over afgørelsen anført, at klageren under samtalerne med Udlændingestyrelsen har oplyst, at han var konkret og individuelt forfulgt både af IS og af de syriske myndigheder, og at det beror på en tolkefejl, at det er refereret anderledes i referatet af samtalen i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren var konkret og individuelt forfulgt, inden han udrejste af Syrien. Nævnet har herved lagt vægt på, at klage-

ren har forklaret indgående om årsagen til, at han forlod Syrien, var de generelle forhold i Syrien, herunder sikkerhedssituationen i Aleppo uden at nævne, at han havde problemer med IS eller myndighederne. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at klageren under samtalen [i foråret] 2015 i Udlændingestyrelsen blev bedt om at udbyde sin frygt for IS og i den anledning oplyste, at IS ikke var efter ham personligt men efter alle kurdere, ligesom han har forklaret, at han ikke havde personlige konflikter med myndighederne men alene henvist til, at myndighederne generelt ikke kan lide kurdere, ligesom han har oplyst, at han ikke har haft konflikter med hverken den syriske sikkerhedstjeneste eller de syriske myndigheder eller været i kontakt med oprørsgrupper. På baggrund af denne udførlige forklaring finder nævnet, at klagerens påberåbelse af, at hans forklaring er fejlagtigt oversat, kan tilsidesættes. Nævnet har i denne sammenhæng yderligere tillagt det vægt, at den medvirkende tolk, efter det oplyste, både er fortrolig med kurmanji og arabisk. Klageren opfylder således ikke betingelser for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningesnævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/48

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Al-Raqqah, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste med sin søn i Danmark [i slutningen af] 2014, og at de [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Ved brev af [navngiven dato i sommeren] 2015 har klageren påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun i byen Al-Raqqah har arbejdet som medhjælper på en sundhedsklinik. I forbindelse med at kampene mellem oprørsstyrkerne og den syriske hær tiltog i intensitet, havde man omdannet det lokale sundhedscenter til et behandlingssted for de, der blev såret i forbindelse med kampene. Klinikken var væsentligt bemannet af sygeplejersker. Klagerens veninde, der var sygeplejerske på klinikken, bad klageren hjælpe til, og fra [oktober] 2013 til [december] 2013 arbejdede klageren på klinikken. I [januar] 2014 overtog Daesh [Islamisk Stat, red.] kontrollen med området, og Daesh begyndte at forfølge sundhedspersonalet. Sygeplejerskerne, der havde drevet klinikken, flygtede, og [i begyndelsen af] 2014 besluttede klageren og klagerens forældre, at klageren ikke længere kunne opholde sig i området. Klageren tog derfor ophold hos en moster. I [begyndelsen af] 2014 og [i begyndelsen af] 2014 henvendte medlemmer af Daesh sig på klagerens forældres bopæl, idet de ledte efter klageren på grund af hendes arbejde på klinikken. Klagerens forældre fik at vide, at klageren var efterlyst, og at hun var optaget på en liste over sundhedsarbejdere, som Daesh efterstræbte. Daesh havde endvidere spurgt efter klagerens ægtefælle, der er tandlæge. Klageren og hendes familie er ligele-

des forfulgt, da de tilhører [navngiven orden], som Daesh nu efterstræber. Flygtninge-nævnet finder at kunne lægge klagerens forklaring om hendes konkrete konflikt med Daesh til grund, idet klageren har forklaret konsistent og sammenhængende herom. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klageren har sandsynliggjort, at hun vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse fra Daesh på grund af hendes arbejde på klinikken. Klageren opfylder derfor betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke forhold i sagen, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/51

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Klageren er uledsaget mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Aleppo i Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren indrejste i Danmark [i begyndelsen af] 2015 og at han [i foråret 2015] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har via sin personlige repræsentant den [...] klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om, at han skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte for sin påstand anført, at han i Syrien vil være i reel risiko for at miste sit liv på grund af sine konflikter med Den Frie Syriske Hær, der har mistænkt ham for at have været en del af regeringsstyrkernes ”ghost-enhed” og har tilbageholdt ham i en uge. Tilbageholdelsen var ikke vilkårlig, og til trods for den efterfølgende løsladelse må det formodes, at han fortsat vil være i Den Frie Syriske Hærs søgelys, ligesom episoden med tilbageholdelsen vil begrænse klagerens personlige frihed. Indledningsvist bemærkes, at Flygtningenævnet har fundet, at sagen kan afgøres på skriftligt grundlag, også selvom klageren er mindreårig. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har afgivet en detaljeret forklaring til oplysnings- og motivsamtalen, og at der ikke er påberåbt nye omstændigheder i forbindelse med klagen. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det, der er anført af Udlændingestyrelsen til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet finder imidlertid ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for myndighedsforfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, således at der på dette grundlag skal ske statusændring. Nævnet skal i den forbindelse bemærke, at klageren, der er 16 år gammel, ikke har modtaget en indkaldelse til militærtjeneste. Om den ugelange tilbageholdelse, som Den Frie Syriske Hær har udsat klageren for, bemærkes, at han har forklaret, at han blev løsladt, fordi man ikke fandt noget på ham, og at han har opholdt sig i Syrien i hvert fald nogle måneder efter løsladelsen, hvorfor episoden må antages at være afsluttet. Klageren har endvidere i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen oplyst,

at han ikke havde konflikter med Den Frie Syriske Hær, og at han forlod landet på grund af krigen og de deraf følgende vanskelige forhold. Klageren, [...], opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/53

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurdere og sunni-muslim af trosretning fra [...], Syrien. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren indrejste i Danmark [i begyndelsen af] 2015, og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2015 med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien fortsat frygter at have konflikter med PKK, ligesom han frygter de generelle forhold i Syrien. Han frygter endvidere Daesh [Islamisk Stat, red.]. Klageren har endvidere henvist til, at han fortsat frygter at stå på de syriske myndigheders liste over eftersøgte personer som følge af sin deltagelse i demonstrationer i 2004. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han blevet tvunget til at reparere køretøjer for PKK i [by] i henholdsvis [efteråret] 2012 og [efteråret] 2012. Klageren har videre oplyst, at han har haft sit eget mekanikerværksted i [by]. Han fik en aftale med PKK om, at han efter dette tidspunkt skulle reparere PKK's køretøjer på sit eget værksted og ikke skulle til fronten for at reparere køretøjer. I [efteråret] 2014 flygtede klageren sammen med sin familie til Tyrkiet, hvor han opholdt sig i en flygtningelejr. I [vinteren] 2014 blev klageren kontaktet telefonisk af PKK, der forlangte, at klageren skulle vende hjem til [by] for at reparere køretøjer for PKK. Hans fætter, der er ved fronten, fortalte ham, at han måtte regne med at skulle til fronten for at kæmpe og ikke skulle reparere køretøjer. Klageren afviste at vende tilbage og rejste i stedet til Danmark. Klageren fik at vide, at han bliver betragtet som en forræder af PKK, idet han har unddraget sig at hjælpe PKK. I flygtningelejren i Tyrkiet opsøgte PKK de unge og opfordrede dem til at kæmpe for PKK's sag i Syrien. Klageren har til støtte for sin frygt for de syriske myndigheder oplyst, at han fortsat frygter at stå på en liste over eftersøgte personer, da han kom på denne liste som følge af sin deltagelse i en række demonstrationer i 2004. Klageren har betalt 100.000 lire for at få sit navn fjernet fra listen. Klageren frygter dog fortsat, at hans navn ikke er blevet slettet fra listen over eftersøgte personer. **Flygtningenævnets flertal** kan lægge klagerens forklaring til grund. Flertallet lægger således til grund at klageren har udført tvangsarbejde som mekaniker for PKK i 2012 og derefter har udført arbejde for PKK på mere frivillig basis. Da kampene i 2014 i [byen] blussede op, flygtede klageren til Tyrkiet, hvor han tog ophold i en flygtningelejr sammen med sin familie. Her blev han og andre kurdiske mekanikere forsøgt tvunget af PKK til at tage tilbage til Syrien, officielt for at reparere

køretøjer for PKK, men reelt for at deltage i kamphandlinger. Dette underbygges af de generelle baggrundsoplysninger. Flygtningenævnets flertal finder herefter, at klageren har bragt sig i et asylbegrundende modsætningsforhold til PKK. Flygtningenævnets flertal finder endvidere, at klageren som følge af, at han tidligere har bistået PKK har bragt sig i et modsætningsforhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnets flertal finder derfor, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/69

Der kan derudover henvises til den i kapitel 6.9.3 nævnte afgørelse Syri/2015/45.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Syri/2015/65, hvori nævnet lagde til grund, at klagerens hjælp med blandt andet mad og medicin til kvinder i nabokvarteret, hvis ægtefæller var forsvundet, af de syriske myndigheder var blevet opfattet som støtte til oprørerne, og at klageren som følge heraf var kommet i de syriske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Syrien risikerede individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er statsløs palæstinenser og muslim af trosretning fra Yarmouk-lejren, Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i begyndelsen af] 2015, og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren [i begyndelsen af sommeren] 2015 påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Dansk Flygtningehjælp har til støtte herfor blandt andet henvist til, at klageren er blevet opsøgt af Den Frie Syriske Hær samt de syriske myndigheder med henblik på, at han skulle tilslutte sig dem. Idet klageren ikke ønskede at vælge side i konflikten, valgte han at lukke sit værksted og udrejse af Syrien til Libanon i november 2012. Endvidere frygter klageren at blive genindkaldt til det syriske militær. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Derimod finder **et flertal af Flygtningenævnet** det ikke sandsynliggjort, at klageren ved en til-

bagevenden til Syrien på grund af sine individuelle forhold vil være i risiko for myndighedsforfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at [klageren] hverken i sit asylskema eller under samtalen med Udlændingestyrelsen har oplyst, at han måtte lukke sit værksted som følge af henvendelser fra både Den Frie Syriske Hær og fra myndighederne. Denne del af [klagerens] forklaring, der først er fremkommet efter, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, er udbyggende, og flertallet finder denne forklaring konstrueret til lejligheden. Myndighederne har ikke taget konkrete skridt til at genindkalde klageren, ligesom han ikke har været genindkaldt siden 1989, hvorfor nævnet ikke finder, at klageren har sandsynliggjort, at han risikerer genindkaldelse. Nævnet finder i øvrigt ikke, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere fra Yarmouk-lejren kan føre til, at klageren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Den statsløse palæstinenser fra Syrien [...] opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2015/16

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [en landsby i], Rif Dimashq, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste [i begyndelsen af] 2015 og søgte asyl samme dag. Dansk Flygtningehjælp har på vegne af klageren [i efteråret] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke at kunne afvise, at klageren af de syriske myndigheder er blevet tilsagt for at få udstedt en militærbog. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger indicerer dette, at en indkaldelse til aftjening af værnepligt er nært forestående, hvilket også harmonerer med klagerens alder på knap 18 år. I overensstemmelse med fast praksis findes det herefter sandsynliggjort, at der på baggrund af forholdene i Syrien må anses at foreligge en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/52

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 2014, og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens personlige repræsentant har på vegne af klageren [i sommeren]

2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært stk. 2. Klagerens repræsentant er ikke fremkommet med yderligere oplysninger i forbindelse med klagen. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ikke ønsker at dræbe andre mennesker, og at han ikke selv ønsker at blive dræbt. Han frygter at blive tvangsrekrutteret af PKK. Klageren har forklaret, at de syriske myndigheder har opsøgt hans familie på bopælen mange gange for at spørge efter klagerens broder. Myndighederne har herudover truet hans fader med at tage en af hans andre sønner, hvis klagerens broder ikke mødte op til militærtjeneste. Klageren frygter derfor også at blive indkaldt til militærtjeneste af de syriske myndigheder. Det må antages, at klageren, når han fylder 18 år, vil blive indkaldt til militærtjeneste af de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke for nærværende, hvor klageren endnu ikke er fyldt 18 år, at dette forhold kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. På baggrund af klagerens forklaring og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder ”Syria Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra februar 2015 og ”Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra september 2015 samt ”Human Rights Watch, Syria: Kurdish Forces Violating Child Soldier Ban” fra den 15. juli 2015, finder Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at klageren, som nu er 17 år og fire måneder, ved tilbagevenden til Syrien risikerer at blive tvangsrekrutteret af PKK, som har kontrollen over det område, hvor klageren og hans familie bor, og som følge heraf blive tvunget til at deltage i eller overvære menneskerettighedsovertrædelser. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Syrien risikerer individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/64

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Som eksempel på sager, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger om klagerens politiske aktiviteter, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [området omkring] Dayr az-Zawr, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i be-

gyndelsen af 2015], og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i foråret] 2015 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han anser sig for at være individuelt forfulgt og ønsker at blive familiesammenført med sin ægtefælle og sine børn, som fortsat opholder sig i Syrien, idet han frygter for deres sikkerhed. Der er i Dansk Flygtningehjælps indlæg af [...] september 2015 fremkommet nye oplysninger. Klageren har til Dansk Flygtningehjælp forklaret blandt andet, at hans hustru, der på daværende tidspunkt opholdt sig i [...], har været til tre-fire afhøringer hos IS. Hun har fortalt, at klageren opholder sig i Danmark. Dette har medført, at IS mener, at klageren har forsømt sin hellige pligt til at forsvare sit land og derfor må anses for at være forræder. Dansk Flygtningehjælp har endvidere gjort gældende, at klageren ikke har haft lejlighed til på fyldestgørende måde at redegøre for sit asylmotiv. Dansk Flygtningehjælp har under henvisning hertil anmodet Flygtningenævnet om, at klagen behandles på mundtligt nævn. Udlændingestyrelsen har i brev af [sommeren 2015] fastholdt sin afgørelse. Da Flygtningenævnet på det foreliggende grundlag ikke finder at kunne tage stilling til en eventuel statusændring, hjemvises sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at de nye oplysninger, som er anført i Dansk Flygtningehjælps indlæg af [sommeren 2015], gennemgås med klageren og søges verificeret og sammenholdt med klagerens tidligere afgivne oplysninger, herunder navnlig hvilken kontakt klageren har haft med sin ægtefælle, og hvordan han er kommet i besiddelse af oplysningerne om, at IS anser ham for at være forræder.” Syri/2015/36

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til kapitel 4.9.3.

4.1.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevendende til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.1.2.1 og 4.1.3.1 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 6.10.2.1.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler fra nævnets praksis vedrørende betydningen af de generelle forhold kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk shiikhaal og sunni-muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter at blive dræbt af medlemmer fra Marehan-klanen, idet ansøgerens broder forulykkede med en rutebil, hvor seks personer fra Marehan-klanen mistede livet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, [ansøgerens forklaring er udeladt, red.] Ansøgeren har oplyst, at han kommer fra [...] i Jarinleey-Gedo i det sydlige Somalia. Flygtningenævnet kan trods indholdet af sprogtesten ikke afvise, at ansøgeren kommer fra dette område. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. [Flertallets begrundelse herfor er udeladt, red.] Flertallet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevendende. Det bemærkes herved, at Flygtningenævnets flertal ikke finder, at de generelle forhold i Jarinleey-Gedo-området, hvor al-Shabaab efter baggrundsoplysningerne udøver en vis kontrol, er af en sådan karakter, at ansøgeren, der ikke har en konflikt med al-Shabaab, og som fremstår fuldstændig uprofileret, risikerer sådanne overgreb, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/68

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er medlem af Hawiye-klanen og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter, at han ikke vil kunne klare sig, idet han ikke har noget familie tilbage i landet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han er født og opvokset i Mogadishu. Hans forældre blev skilt, da han var barn, hvorefter han boede hos sin mormor. Ansøgerens moder bosatte sig med sin nye ægtefælle, og ansøgeren har ikke haft kontakt med sin fader siden skilsmissen. Ansøgeren gik i koranskole i Television-kvarteret i Mogadishu, og efter skole blev ansøgeren og de andre ældre drenge samlet af skolens ejer, som fortalte om al-Shabaab og opfordrede drengene til at tilslutte sig militsen. Ansøgeren blev aldrig i andre sammenhænge opfordret til at tilslutte sig al-Shabaab af skolens ejer. Skolens ejer samlede nogle drenge til aftenbøn, hvor han ligeledes opfordrede dem til at slutte sig til al-Shabaab. Dette

deltog ansøgeren ikke i, da hans mormoder modsatte sig. I 2008 rejste ansøgerens moder med sin ægtefælle og deres to fællesbørn til Etiopien. Ansøgerens mormoder frygtede, at han ville blive rekrutteret til al-Shabaab, hvorfor de også rejste til Etiopien, hvor de blev forenet med ansøgerens moder, som efter kort tid rejste til Sverige sammen med ægtefællen og deres børn, hvor de fik opholdstilladelse som flygtninge. Ansøgeren flyttede til en flygtningelejr i Kenya, hvor han boede et år med sin mormoder og sine to brødre, indtil de flyttede til en anden flygtningelejr, hvor mormoderen og den ene broder stadig bor. Han har senere fået at vide, at skolens ejer er afgået ved døden. Under opholdet i Kenya havde han ingen kontakt med sin moder, men mormoderen talte i telefon med hende. Om Sverige har ansøgeren forklaret, at han i [sommeren] 2014 rejste fra Kenya til [en svensk by] ved brug af svensk fremmedpas. Ansøgeren ønskede ikke at blive tvunget til at bo hos sin moder, hvorfor han ikke kontaktede hende men i stedet rejste videre til Danmark. Ansøgeren frygter, at hans moder vil tvinge ham til at bo hos hende imod sin vilje, hvorfor han ikke ønsker at bo i Sverige. Flygtninge-nævnet lægger ansøgerens forklaring til grund, men finder ikke at det kan føre til, at ansøgeren meddeles konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker herved, at der ikke efter de aktuelle baggrundsoplysninger er grund til at antage, at sikkerhedssituationen i Mogadishu er af en sådan karakter, at enhver der vender tilbage vil være i risiko for overgreb efter EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren er en ung, rask mand, og at det af de aktuelle baggrundsoplysninger fremgår, at al-Shabaab er fordrevet fra Mogadishu. Nævnet finder herefter, at det af ansøgeren påberåbte forhold er af socio-økonomisk karakter, der ikke kan medføre asyl. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/36

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er sunni-muslim født i Merca, Shabelle Hoose, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter de generelle forhold som følge af borgerkrigen. Han har tillige henvist til, at han frygter at blive dræbt som led i kampene mellem klanerne. Som asylmotiv har han endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Yemen frygter at blive dræbt af medlemmer af oprørsgruppen houthierne, som forud for hans udrejse dræbte hans fader og broder for at nægte at samarbejde med dem. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans familie flygtede fra krigen i Somalia i 1991, da han var to år gammel. Han har ikke siden været tilbage i Somalia. Om sin konflikt i Yemen har ansøgeren forklaret [ansøgerens forklaring herom er udeladt, red.]. Flygtninge-nævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han er somalisk statsborger, og at han ikke har eller har haft konflikter med myndighederne eller andre

i Somalia. Det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, at Merca ikke længere er kontrolleret af al-Shabaab, og uanset det også fremgår af baggrundsmaterialet, at al-Shabaab fortsat kan slå til i de befriede byer, er den generelle sikkerhedsmæssige situation således ikke af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage til Merca, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Uanset ansøgeren ikke har været i Somalia, siden han var to år gammel, finder Flygtningenævnet derfor, at ansøgeren, der er en sund og rask ung mand, ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/43

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen [...] og er muslim af trosretning fra [en by i Hiraan-provinsen] i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til [ansøgers forklaring om asylmotivet og nævnets vurdering herom er udeladt, red.]. Da [...], tilsidesætter nævnet ansøgers forklaring. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren kommer fra [en by] i Hiraan-provinsen. Efter baggrundsmaterialet kontrollerer myndighederne de større byer og [ansøgers hjemby]. Selvom det af Lifos rapport af 29. april 2015: ”Säkerhetssituationen i södra och centrala Somalia” fremgår, at der er risiko for rejsende ved vejspærringer langs landevejen, og at sikker transport kræver transport i konvoj, fremgår det tillige i analysen, at somaliere rejser på landevejen, men at de må overveje risikoen kontra nødvendigheden. **Et flertal af nævnet** finder ikke, at disse generelle oplysninger tilsiger, at ansøgeren skal meddeles ophold som følge af muligt overgreb under rejsen. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/59

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Soma/2015/58 om forholdene i Mogadishu, til den i afsnit 4.3.2 nævnte afgørelse Soma/2015/16 om forholdene i Middle Shabelle-provinsen samt til de i afsnit 6.13 nævnte afgørelser Soma/2015/9 om forholdene i Shabelle Dhexe-provinsen, Soma/2015/69 om forholdene i Mogadishu og Soma/2015/8 om forholdene i Jamaame og Kismayo i Jubbada Hoose-provinsen.

Flygtningenævnet har siden udbruddet af konflikten i Syrien fulgt udviklingen meget tæt og drøftet konfliktens betydning for nævnets praksis på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011. Efter drøftelse på møder i september 2013 fandt formandskabet og koordinationsudvalget på baggrund af de da foreliggende baggrundsoplysninger, at personer fra områder i Syrien, hvor der var væbnede kampe eller skete angreb mod civile, eller hvor der for nylig havde fundet sådanne handlinger sted, måtte anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Domstolens afgørelse i Sufi og Elmi-sagen måtte lægges til grund, at personer, der kom fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet ville derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en nærmere gennemgang vedrørende forholdene i Syrien og Flygtningenævnets praksisændring til formandskabets 22. beretning (2013), side 420ff.

Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 4.1.3.1. Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet efter den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har i 2015 været præget af, at næsten alle de personer fra Syrien, der søger om asyl i Danmark, meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen efter den nye bestemmelses ikrafttræden har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

For afgørelser om statusændring truffet efter den nye bestemmelses ikrafttræden henvises til afsnit 4.1.3.2.

Se i den forbindelse som eksempel på sager, hvor oplysninger om generelt vanskelige forhold for en bestemt befolkningsgruppe er indgået som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering nævnets afgørelse i Syri/2015/33 om statusændring.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil:

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armeniere og kristne fra Baku, Aserbajdsjan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan frygter at blive udsat for overgreb af etniske aserbajdsjanere, idet ansøgerne er etniske armeniere. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at de siden borgerkrigen i 1990 og frem til deres udrejse i 2014 har måttet leve i skjul i Aserbajdsjan. I mere end 20 år opholdt de sig således i et underjordisk opholdsrum under et hus i [...]. De ønskede i mange år at udrejse, og udrejsen blev planlagt til at finde sted i [foråret] 2014. [På dagen for udrejsen] tog den kvindelige ansøger sammen med sin moder, [...] og en bekendt af [...] til en kirkegård i [en anden by], hvor de blev overfaldet af fire mænd, som råbte nedsættende ord mod armeniere.

Den kvindelige ansøger blev forsøgt voldtaget, og hun blev slået i ryggen. Den kvindelige ansøgers moder blev desuden voldtaget og stukket med en kniv. Herefter udrejste ansøgerne af Aserbajdsjan. Den kvindelige ansøger har efterfølgende fået oplyst, at hendes moder døde af sine kvæstelser. Flygtningenævnet finder, at væsentlige dele af ansøgenes forklaring ikke kan lægges til grund. Forklaringen om, at de i mere end 20 år har boet i en kælder, og at hverken de eller deres børn i denne periode har forladt den pågældende ejendom bortset fra ganske få besøg hos tandlæge og hospital, forekommer således ikke selvoplevet. Ingen af ansøgerne har således på troværdig måde kunnet forklare nærmere om omstændighederne i forbindelse med det lange ophold i skjul. Heller ikke forklaringen om et overfald på den kvindelige ansøger og hendes mor på en gravplads på dagen for deres udrejse af Aserbajdsjan virker selvoplevet og fremstår upræcis. Det forekommer i den forbindelse ikke troværdigt, at den kvindelige ansøger i en situation, hvor ansøgerne efter at have skjult sig i 24 år var i færd med at pakke deres ting med henblik på udrejse, uden sin mands vidende skulle forlade huset for at besøge en gravplads i en anden by. Nævnet bemærker endvidere, at oplysningerne [...] i den kvindelige ansøgers lægejournal, hvorefter mærkerne på hendes ryg skulle hidrøre fra, at hun var ”blevet gennemtæsket for 4-5 dage siden i Tyrkiet” stemmer dårligt med ansøgenes forklaring om, at overfaldet skete [på dagen for udrejsen] i Aserbajdsjan. Flygtningenævnet lægger i øvrigt efter ansøgenes forklaringer til grund, at ingen af dem har konkrete konflikter hverken med myndigheder eller andre i Aserbajdsjan. Det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at etniske armeniere er udsat for diskrimination i Aserbajdsjan, men ikke således at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at de vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Aser/2015/1

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk nuba og muslim af trosretning fra Darfur i Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af janjaweed-militsen, da han har en konflikt med et af militsens medlemmer. Endvidere har han som asylmotiv henvist til, at han frygter de sudanesiske myndigheder, da han er udrejst illegalt af Sudan. Til at støtte herfor har han oplyst, at han [i] 2014 blev stoppet af et medlem af janjaweed, der truede ham med et skydevåben og sagde, at han skulle udlevere nøglerne til sit køretøj, sin mobiltelefon og de penge, han havde i lommerne. Da ansøgeren blev opmærksom på, at der ikke var patroner i skydevåbenet, forsøgte han at få sine nøgler og pengene tilbage. Der opstod herefter et slagsmål mel-

lem ansøgeren og janjaweed-medlemmet. Kort efter ankom en militærbil, der bragte ansøgeren og janjaweed-medlemmet med til afhøring på den lokale politistation. Efter afhøringen ringede janjaweed-medlemmet til nogle personer fra sin stamme, der mødte op på politistationen. De var bevæbnede og truede politiet med at angribe, såfremt deres medlem ikke blev løsladt. Det resulterede i, at politiet løslod janjaweed-medlemmet. Ansøgeren blev herefter truet af de tilstedeværende militsmedlemmer, der ventede på ham udenfor politistationen. Derfor turde ansøgerne ikke forlade politistationen. Han ventede indenfor i fire timer, hvorefter han blev hentet af sin ven [...], som han opholdt sig hos de følgende to til tre dage. Omkring tre dage efter episoden på politistationen havde han kontakt til sin fætter, [...], som sagde, at han ikke skulle vende hjem, da det ville være farligt for ham. Herefter rejste ansøgeren til Al-Fashir, inden han udrejste illegalt til Libyen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han efterfølgende er blevet bekendt med, at hans familie fem gange er blevet opsøgt af janjaweed-medlemmer, der leder efter ham. Janjaweed-medlemmerne har i den forbindelse ransaget hans families hjem, stjålet familiens fjernsyn og mobiltelefoner og voldtaget hans søstre. Flygtninge-nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund, idet forklaringen forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden, ligesom den på flere punkter har været divergerende. Ansøgeren har således forklaret divergerende med hensyn til sine familieforhold, idet han i oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han har tre søstre og fire brødre, mens han i familieskemaet har givet oplysninger om fire brødre og en søster. Han har endelig i asylsamtalen [...] forklaret, at han har tre brødre og fire søstre. Også ansøgerens forklaring om rejseruten har været divergerende, idet han i oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han rejste fra Al-Fashir til Alowainat, hvor han opholdt sig i seks dage, før han udrejste til Libyen, mens han under nævns-mødet har forklaret, at han rejste til Melit, hvor han opholdt sig en dag, før han udrejste til Libyen. Flygtninge-nævnet finder det ikke sandsynligt, at et janjaweed-medlem skulle vælge at stå bevæbnet med en kalashnikov ude midt på en offentlig trafikeret vej i dagslys for at begå et røveri mod ansøgeren samtidig med, at der var andre trafikanter rundt om. Det er heller ikke sandsynligt, at den pågældende ved flere gange at tage ladegreb på sit våben skulle risikere at afsløre overfor ansøgeren, at våbenet ikke var ladet. Ansøgeren har ikke været i stand til at forklare, hvordan janjaweed-medlemmet, der var blevet anholdt og havde fået sine hænder bundet, i løbet af kort tid efter at han var indbragt til politistationen, skulle have fået kontakt til de øvrige militsmedlemmer. Ansøgeren har videre forklaret, at der var ca. 25 militsmedlemmer og kun 10 politifolk, og at politiet derfor ikke turde andet end at efterkomme janjaweeds ordrer om at løslade deres medlem. På trods af, at de bevæbnede militsfolk var i klart overtal, fremsatte de alene verbale trusler om at slå ansøgeren ihjel, selvom de havde mulighed for straks at gøre alvor af deres trusler. Det bemærkes i den forbindelse videre, at ansøgeren har forklaret, at militsmedlemmerne var så opsatte på at få fat i ham, at de valgte at vente på ham i fire timer udenfor politistationen, ligesom de både samme aften og fire gange

senere skulle have opsøgt hans familie og udsat dem for blandt andet vold og voldtægt. Heller ikke ansøgerens forklaring om, at janjaweed i en by med ca. 250.000 indbyggere i løbet af få timer skulle være i stand til at finde frem til ansøgerens bopæl, alene fordi han havde opsat plakater om sin [virksomhed] og sit telefonnummer, forekommer sandsynlig. Ansøgeren har forklaret, at han ikke har haft kontakt til oprørsbevægelsen eller på anden måde har bragt sig i myndighedernes søgelys. Nævnet lægger derfor til grund, at han er helt uprofileret i forhold til myndighederne, og at han derfor ikke alene som følge af, at han er udrejst illegalt, risikerer myndighedsforfølgelse eller at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved at genindrejse i Sudan. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring rent faktisk har opnået myndighedsbeskyttelse i forbindelse med episoden med janjaweed-militsen. Hverken det forhold, at ansøgeren er etnisk nuba, eller de generelt vanskelige forhold i Darfur kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sudan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsen afgørelse.” Suda/2015/2

Der kan i denne forbindelse henvises til den i afsnit 4.1.9 nævnte afgørelse Suda/2015/11, hvor nævnet på baggrund af de af ansøgeren påberåbte forhold sammenholdt med blandt andet ansøgerens etnicitet og den ifølge baggrundsoplysningerne forværrede situation i Darfur siden 2013 fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er født i 1968, er etnisk araber og sunni-muslim fra [...] Tripoli, Libyen. Hun er libysk statsborger. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Hun udrejste i [efteråret] 2014 sammen med sin syriske ægtefælle. I [efteråret] 2014 indrejste de i Danmark. Ægtefællen fik i [sommeren] 2015 opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at det ikke er sikkert for hende at opholde sig i Libyen uden økonomiske midler, bolig og støtte fra familien. Dette skyldes navnlig de generelle forhold i landet. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hun er analfabet og aldrig har haft et arbejde. Under urolighederne i Tripoli har hun oplevet flere skudepisoder. Der blev ikke skudt målrettet mod hende. Hendes ægtefælles arbejdsplads blev ødelagt af bomber. De kunne herefter ikke forsørge sig selv i Libyen. De måtte derfor leve af deres opsparing og til sidst sælge alt deres indbo for at kunne betale husleje og købe mad. Hendes familie er hårdt ramt af krigshandlin-

ger og kan ikke hjælpe hende økonomisk. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. De nuværende usikre forhold i store dele af Libyen, herunder i Tripoli, findes ikke at have et sådan betydeligt omfang, at alle eller næsten alle i områderne kan antages at være i en sådan risiko for at blive ramt af krigshandlinger eller tilfældig vold, at de er omfattet af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. De generelle forhold i Libyen kan således ikke alene begrunde, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. At ansøgeren er en enlig kvinde, der er gift med en udlænding, og som er uden økonomiske midler og væsentlig støtte fra familien, indebærer efter Flygtningenævnets opfattelse ikke, at hun ved en tilbagevenden til Libyen vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Det af den beskikkede advokat anførte om ansøgerens subjektive frygt for, hvad der vil ske, hvis hun vender tilbage til Libyen, vurderes heller ikke i sig selv, eller sammenholdt med de i øvrigt påberåbte asylmotiver, at kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker herved, at der ikke er belæg for at antage, at den subjektive frygt skulle være af en sådan intensitet og karakter, at den sammenholdt med det, ansøgeren har oplevet i Libyen, og baggrundsoplysningerne om de nuværende forhold i landet kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liby/2015/4

Se tillige den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Liby/2015/9, hvor ansøgeren var statsløs palæstinenser fra Libyen, samt til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Stat/2015/8, hvor ansøgeren var en statsløs palæstinenser fra Algeriet.

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2014. Sagen blev i nævnet behandlet sammen med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle og børn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk russer, statsborger i Ukraine og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter den generelle usikre situation i Ukraine, og at myndigheder i Lugansk vil anse ham som modstander af det nye regime og fængsle eller dræbe ham. Han har endvidere henvist til, at han frygter, at hans familie vil sulte, hvis de vender tilbage, samt at han vil blive indrulleret i hæren eller i oprørshæren i Lugansk og tvunget til at kæmpe ved fronten på grund af krigssituationen i landet. Videre har ansøgeren henvist til, at han frygter, at han vil blive diskrimineret og risikere at blive dræbt i andre dele af Ukraine på grund af sit oprindelsessted og tilhørsforhold til Moskva-patriarkatet, samt fordi hans [bekendte] er tilsluttet separatisterne. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at bevæbnede grupperinger indtog Lugansk i april 2014. Efter indtoget blev det udråbt, at Lugansk ville løsrive sig fra Kiev og resten af Ukraine. I denne forbindelse opstod der kampe

mellem separatisterne og Ukraines militær. Ansøgeren har videre oplyst, at en granat ramte ned i gården bag familiens bopæl [medio] 2014. [Medio] 2014 rejste ansøgeren til Kiev for at søge visum til Danmark, og efter to uger i Kiev rejste han til Danmark. Ansøgerens [...] søn har fra [sit familiemedlem] i Lugansk modtaget en advarsel om, at myndighederne i Lugansk er bekendt med familiens udrejse. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens og hans ægtefælles forklaringer om hændelsesforløbet i hjemlandet til grund. Ansøgerne er udrejst fra Lugansk [medio] 2014 og indrejst i Danmark [2014]. Ansøgerne udrejste fra Lugansk som følge af de generelle forhold, navnlig krigshandlingerne, i sommeren 2014, idet de ikke havde oplevet individuelle konflikter hverken med myndighederne, separatisterne eller privatpersoner. De udrejste af Ukraine – den mandlige ansøger efter [et antal] dages ophold i Kiev – ligeledes uden at opleve konflikter, de udrejste legalt med nationalitetspas, og den kvindelige ansøger og børnene havde visa til Danmark. Vedrørende Lugansk: Ansøgerne har henvist til, at de nu vil risikere forfølgelse i Lugansk, fordi de er udvist og derfor risikerer at blive opfattet som forrædere, og idet den mandlige ansøger frygter at blive mobiliseret af oprørshæren, samt at det er vanskeligt at få tilladelse til indrejse. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne ikke har påvist konkrete holdepunkter for, at netop de skulle risikere forfølgelse i Lugansk. Oplysningerne om, at ansøgerne skulle være opført på lister over udrejste, er ikke således underbyggede, at det kan medføre en anden vurdering. På baggrund af, at de ikke var eksponerede ved udrejsen fra Lugansk, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de konkret og individuelt risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 ved tilbagevenden til Lugansk. De generelle forhold i Lugansk er ifølge baggrundsoplysningerne meget vanskelige, men situationen har dog ikke en sådan karakter, at selve den omstændighed, at en ansøger kommer fra dette område, i sig selv er asylbegrundende. Øvrige Ukraine: Såfremt ansøgerne vurderer, at det ikke er praktisk muligt eller ønskeligt for dem at rejse tilbage til Lugansk, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne kan tage ophold et andet sted i Ukraine. Flygtningenævnet bemærker hertil, at der efter det oplyste er omkring 1,5 million internt fordrevne i Ukraine, og at regeringen lovgivningsmæssigt har gennemført foranstaltninger til at sikre levevilkårene for disse. Ansøgerne har ingen individuelle konflikter i Ukraine. Vedrørende den mandlige ansøgers frygt for mobilisering bemærkes, at han aldersmæssigt er i den øvre grænse for mobilisering, at han modtager pension af helbredsmæssige grunde, og at baggrundsoplysningerne om de konkrete straffe for militærunddragelse ikke er sådanne, at ansøgeren af den grund risikerer asylbegrundende forfølgelse. Vedrørende oplysninger om modsætningsforholdene mellem Moskva-patriarkatet og Kiev-patriarkatet finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke af den grund risikerer individuelle problemer i Ukraine. Da ansøgerne herefter ikke har sandsynliggjort, at de opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukra/2015/11

Se også den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Ukra/2015/5 om de generelle forhold i Krim/Østukraine generelt samt til den i afsnit 4.1.5 nævnte afgørelse Ukra/2015/12 om forholdene i Central- og Østukraine, herunder Donetsk-området.

Se endvidere som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøger på grund af den generelle sikkerhedssituation i en geografisk begrænset del af landet ikke kan henvises til at tage ophold her, men at konflikten ikke har en sådan karakter eller intensitet, at ansøger ikke vil kunne tage ophold et andet sted i landet, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 130ff, nævnte afgørelse Som/2014/20.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Irak/2015/24 om forholdene for kristne i Bagdad, til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Irak/2015/12 om forholdene for sunni-muslimer i Bagdad og Afgh/2015/43 om de generelle forhold for hazaraer, til den i afsnit 4.4.4.2 nævnte afgørelse Paki/2015/6 om de generelle forhold for kristne i Pakistan samt til den i afsnit 6.6.1 nævnte afgørelse Irak/2015/16 om de generelle forhold i Irak.

4.1.5 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 4.1.9.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte

den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under ”very exceptional circumstances”, hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klage-rens anbringende om, at forpligtelsen efter FN’s handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3’s anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tomt rum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN’s handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelse omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvist bemærkes det, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er ukrainer og ortodoks af trosretning og er opvokset i [...], Vinitzkaja Oblast, Ukraine, men har senest boet i Donetsk, Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Donetsk-området frygter krigen og separatisterne i området. Ansøgeren har endvidere anført, at han ikke kan tage ophold i andre dele af Ukraine, da han ikke har et netværk og på grund af hans alder og helbredsmæssige tilstand. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, der er født den [...] [...], er opvokset i [...], Vinitzkaja Oblast, i det centrale Ukraine, men at han senest har boet i Donetsk i det østlige Ukraine. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren har opholdt sig i en række europæiske lande, senest [...] i perioden fra omkring 2005 til [sommeren] 2014. Flygtningenævnet finder ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Central- og Østukraine, herunder Donetsk-området, er af en sådan karakter, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 alene med henvisning hertil. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold at ansøgeren en enkelt gang er blevet op-

søgt af nogle for ham ukendte personer, som efterstræbte hans sønner, kan føre til en ændret vurdering. Det bemærkes hertil, at ansøgeren i øvrigt fremstår helt uprofileret. Såfremt ansøgeren ikke mener at kunne vende tilbage til Donetsk af frygt for separatisterne i området, vil ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Ukraine, der er under den ukrainske regerings kontrol. Heller ikke det forhold, at ansøgeren er en ældre mand, kan føre til, at han kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes i den forbindelse, at oplysningerne om ansøgerens helbredsmæssige forhold ikke er af asylrelevant karakter. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til meddelelse af opholdstilladelse af mere humanitært prægede årsager. Kompetencen hertil henhører under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ukra/2015/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Liby/2015/9 samt til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

4.1.6 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 6.9.

4.1.7 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.1.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2015 behandlet i alt 18 spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf fem var afghanske statsborgere. To ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, en ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i 14 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse og i en sag har hjemvist sagen til Udlændingestyrelsen.

Herudover har Flygtningenævnet i 2015 behandlet tre sager vedrørende syriske statsborgere, der har klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3 (statusændringsager), se nærmere afsnit 4.1.3.1. To ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, mens nævnet i en sag har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 4.3.2 og 6.8.

4.1.7.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

4.1.7.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 137

nævnte afgørelser Afg/2014/23 og Som/2014/33 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 78, nævnte afgørelse Syrien/2011/28.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

4.1.7.3 Ledsagevurdering

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

4.1.7.4 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingestyrelsens modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan der henvises til de nedenfor i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelser.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårig asylansøger opholdstilladelse.

delse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Sagen er fremmet i medfør af Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, idet ansøgeren er udeblevet uden lovligt forfald. Ansøgeren er etnisk hazara og muslim af trosretning fra Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter, at Taliban vil slå ham ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans forældre og hans storebroder og lillesøster en dag forsvandt. Efter to dage kom faderen tilbage til bopælen, hvor ansøgeren havde opholdt sig med sine andre søskende, og fortalte, at han var blevet truet af Taliban, som ønskede, at han selv og tre af ansøgerens ældre brødre skulle deltage i jihad. Ansøgerens moder og to søskende var blevet slået ihjel af Taliban, men det var lykkedes ansøgerens fader at slippe væk. Ansøgerens familie udrejste herefter af Afghanistan. Det må tillægges vægt, at ansøgeren var 14 år ved sin indrejse, at han under hele sagsforløbet har udvist en særpræget adfærd og opførsel, og at der foreligger erklæringer og bekymringsskrivelser fra kommune, opholdssted og Røde Kors, som i væsentligt omfang er egnet til at så tvivl om, hvorvidt ansøgeren har den tilstrækkelige modenhed til at gennemgå en asylproces. Hertil kommer, at ansøgeren ikke er blevet udredt, hverken gennem en psykologisk eller psykiatrisk undersøgelse. Efter en samlet vurdering af sagen kan Flygtningenævnet – uanset ansøgerens udeblivelse – ikke lægge til grund, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har den tilstrækkelige modenhed til at gennemgå en normal asylsagsprocedure. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen.” Afgh/2015/47

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f, nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82ff, nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter den 1. januar 2011, fremgår det af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er

til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

4.1.7.5 Sagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltning Hovedstaden få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 4.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

4.1.7.6 Bevisvurdering

I afsnit 4.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 4.1.2.1 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flæthed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det bemærkes indledende, at Flygtningenævnet finder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling, selvom ansøgeren er mindreårig. Ansøgeren er

således 17 år gammel og har under nævnsmødet svaret relevant på de spørgsmål, han er blevet stillet, og han har forklaret sammenhængende om asylmotivet og sin baggrund. Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Grozny, Tjetjenien, Den Russiske Føderation. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive arresteret og dræbt af de tjetjenske myndigheder, da han og hans familie er mistænkt for at have tilknytning til oprørerne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans halvbroder, [...], blev taget af militæret i år 2000 og ikke siden er set. Familien blev herefter mistænkt for at sympatisere med oprørerne. I 2001/2002 døde ansøgerens fader under mystiske omstændigheder, mens han ledte efter [halvbroderen]. Ansøgeren formoder, at det er de samme personer, der stod bag [halvbroderens] forsvinden og hans faders død. I 2005 blev hans [anden] halvbroder, [...], tilbageholdt af de tjetjenske myndigheder, hvorefter han omkring 2008 udrejste af Tjetjenien. [Denne halvbroder] returnerede kortvarigt til Tjetjenien i 2013, hvor han opholdt sig hos sin fader, men udrejste herefter omkring halvanden måned senere endeligt af Tjetjenien og opnåede asyl i Danmark. Ansøgeren og hans moder er, så længe ansøgeren kan huske, flyttet rundt mellem forskellige steder i Grozny, idet de skjulte sig for myndighederne. [I foråret] 2014 blev deres bopæl opsøgt af de tjetjenske myndigheder, der forlangte, at ansøgerens moder skulle undlade at følge op på en dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der havde behandlet spørgsmålet om [den første halvbroders] forsvinden. I samme forbindelse efterspurgte myndighedspersonerne ansøgeren. Ansøgeren har endelig henvist til, at hans moder har ført en sag mod regeringen ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvorved familien er blevet eksponeret og derved er kommet i et modsætningsforhold til de tjetjenske myndigheder. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder, at ansøgerens familie må anses for at være kommet i et modsætningsforhold til de tjetjenske myndigheder, efter at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har givet familien ret i, at myndighederne har handlet i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Uanset at ansøgeren ikke inden sin flugt fra Tjetjenien selv har været opsøgt af de tjetjenske myndigheder, finder flertallet ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han, efter at være blevet voksen, vil risikere, at myndighederne vil opsøge ham og udsætte ham for asylbegrundende forfølgelse. Flertallet har herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos rapport: "Temanotat: Tsjetsjenia. Situationen for tsjetsjenske oprøreres familiemedlemmer", udgivet 21. maj 2012, at myndighederne lægger pres på familier, der har indbragt menneskerettighedskrænkelser for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og at myndighederne undlader at udøve pres mod familiemedlemmer, indtil de bliver voksne. Flertallet finder således ikke, at ansøgerens forklaring om, at de tjetjenske myndigheder nu også har rettet spørgsmål til ansøgerens moder om ansøgeren, kan tilsidesættes. Flertallet finder

herefter, at ansøgeren i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for myndighedsforfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2015/48

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtuner og muslim fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin families fjender. Han har videre henvist til, at han frygter at være alene. Han har ikke et netværk i Afghanistan, han har ingen afghanske dokumenter, han kan ikke tale flydende pashto, og han skriver ikke pashto. Han rejste til Rusland med sin fader, da han var omkring halvandet år gammel, og boede der sammen med faderen, der imidlertid forlod ansøgeren, da han var omkring ti år gammel. Herefter boede han hos sin faders ven, indtil han som følge af problemer blev sendt til Danmark. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom han kun er 16 år gammel. Der henvises til, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgerens farfars og farmors medlemskaber af Peoples Democratic Party of Afghanistan ophørte i 1992, og at ansøgerens families konflikter i øvrigt ligger langt tilbage i tid. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger konkrete oplysninger om Talibans forfølgelse af ansøgerens fader som følge af dennes studieophold i Rusland. Flertallet har herudover tillagt det betydning, at ansøgeren udrejste af Afghanistan, da han var omkring halvandet år gammel. Den omstændighed, at ansøgeren efter det oplyste ikke har noget netværk i Afghanistan, kan ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen har tilkendegivet, at styrelsen ex officio vil tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Såfremt ansøgeren ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32a.” Afgh/2015/14

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter, at han vil blive forhørt, tortureret og dræbt af Hamas, idet han ikke

vendte tilbage til træning efter at have været på familiebesøg. Ansøgeren frygter videre den generelle konflikt med Israel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han ikke kan gå i skole i Gaza, og at han udrejste, idet hans forældre ønskede, at han skulle have en bedre tilværelse. Forud for ansøgerens udrejse blev han tvangsrekrutteret af Hamas. Han opholdt sig i en træningslejr i to måneder, hvorefter han fik lov til at tage hjem på familiebesøg. Eftersom han ikke returnerede til træningslejren, opsøgte medlemmer af Hamas hans bopæl, fordi de ville bringe ham tilbage til træningslejren. Ansøgeren oplyste dem om, at han var syg, men at han ville returnere til lejren, når han blev rask. Ansøgeren udrejste herefter af Gaza. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren under nævnsmødet fremstod med tilstrækkelig modenhed til at redegøre for sit asylmotiv og svare relevant på de stillede spørgsmål. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren har deltaget i en sprogttest, hvoraf det fremgår, at hans dialekt mest sandsynligt tyder på, at han er fra Jordan, mens dialekten ikke er forenelig med dialekten i Gaza, hvor han har oplyst, at han stammer fra. Ansøgeren har under samtalerne med Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet herunder i beskrivelsen af sin rejserute udvist meget ringe realitetskendskab til Gaza. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre den identitet og det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har udvist meget ringe kendskab til Gaza, ligesom udfaldet af den foretagne sprogttest ikke understøtter hans forklaring om, at han er født og opvokset i Gaza. Det kan ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren over for sin advokat og under nævnsmødet har udbygget sin forklaring med, at han som 10-årig blev sendt til Jordan. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om sit asylmotiv. Ansøgerens forklaring er endvidere præget af en meget lille detaljeringsgrad, og forklaringen fremstår alt i alt utroværdig. Ansøgeren har således forklaret divergerende og upræcist om baggrunden for sit asylmotiv. Han har således først forklaret, at han frygter at blive slået ihjel af besættelsesmagten, som så mange andre er blevet det, og senere, at han frygter, at han ikke kan uddanne sig og arbejde i Gaza på grund af krigen. Endelig har han senest angivet, at han frygter at blive hvervet af Hamas, som har hvervet ham en gang tidligere, hvilken forklaring han fragik under nævnsmødet. Ansøgeren har ikke under nævnsmødet været i stand til at redegøre for diverse divergenser, og Flygtningenævnet finder, at divergenserne ikke alene kan forklares med ansøgerens unge alder og den omstændighed, at han ikke fra begyndelsen turde fortælle sin sande historie. Flygtningenævnet lægger derimod ansøgerens forklaring om et svært liv og ønsket om et liv i Europa til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at det kan føre til konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren vedrørende dette asylmotiv har påberåbt sig sociale forhold, herunder arbejdsløshed etc., og at disse forhold ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Endelig bemærker

Flygtningenævnet, at ansøgeren indrejste i Danmark på et ukendt tidspunkt i 2013, men at han først ansøgte om asyl i sommeren 2014, da han blev antruffet af politiet. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen med henblik på yderligere indhentelse af oplysninger om ansøgerens identitet, hvorfor den mere subsidiære påstand herom ikke tages til følge. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen har tilkendegivet, at styrelsen ex officio vil tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Såfremt ansøgeren ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a.” Stat/2015/11

Nævnet meddelte i **september 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien/Eritrea. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og katolik af trosretning fra [etiopisk by], Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er eritreisk statsborger, og at han ved indrejse i Eritrea frygter fængsling. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født i en grænseby mellem Etiopien og Eritrea. Han udrejste fra denne grænseby til Sudan i [primo] 2015. Ansøgerens fader er fra Eritrea, og ansøgerens moder er fra Eritrea eller Etiopien. Han har aldrig været i Eritrea. Ansøgeren forlod Etiopien, fordi hans faster ikke længere havde råd til at have ham boende. Folk i Etiopien sladrede om ham, fordi han er fra Eritrea. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren fremstod med tilstrækkelighed modenhed til at besvare de stillede spørgsmål og redegøre for sin ansøgning om asyl. Ansøgeren har efter sin egen forklaring aldrig været i Eritrea, men har hele livet opholdt sig i en grænseby mellem Etiopien og Eritrea. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at hans fader er fra Eritrea. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren ikke har været klar over, hvor hans moder kom fra, før for nyligt. Dette understøttes af, at ansøgeren over for en psykolog i sommeren 2015 har oplyst, at han ikke ved, hvor hans moder stammer fra. Når denne oplysning sammenholdes med formuleringerne i indholdet af referatet af samtalen med Udlændingestyrelsen, finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ikke tidligere har oplyst Udlændingestyrelsen om, at hans moder er etiopisk statsborger. Nævnet lægger herefter ansøgerens forklaring om, at hans moder er fra Eritrea, til grund. Denne vurdering understøttes af ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen om, at han hele sin barndom er blevet

drillet med, at han er fra Eritrea. Nævnet lægger herefter også ansøgerens forklaring om, at han frygter militærtjeneste i Eritrea, til grund. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Erit/2015/14

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Soma/2015/3 og Afgh/2015/43 om tvangsrekruttering til henholdsvis al-Shabaab og Taliban.

Se i den forbindelse også de i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien og i den forbindelse vedrørende spørgsmålet om behandling på skriftligt grundlag Syri/2015/53.

Endvidere henvises til den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Soma/2015/69.

Se endvidere den i afsnit 7.7 nævnte afgørelse Soma/2015/70 vedrørende en mindreårig asylansøger, der var dømt for kriminalitet begået her i landet og udvist med indrejseforbud, og Flygtningenævnets vurdering af, om der efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., forelå særlige grunde, der talte for desuagtet at meddele ham opholdstilladelse.

4.1.8 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket ”det land, i hvilket han har statsborgerret” betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig dobbelt statsborger fra Libanon og Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenæv-**

net udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning. Hun har oplyst, at hun er statsborger i både Libanon og Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Libanon henvist til, at hun ikke har noget familie i Libanon udover sine sønner og moster, at hun ikke har noget sted at bo og tillige ikke har et arbejde. Endvidere opstod der i lokalområdet konflikt mellem sunni-muslimer og shia-muslimer fra Hizbollah med skyderier tre til fire gange om måneden. Forholdene blev gradvist forværret og var årsag til, at hun rejste til Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Syrien henvist til, at hun ikke kan tage ophold i Syrien på grund af borgerkrigen. Til støtte herfor har ansøgeren tillige henvist til, at de syriske myndigheder har afhørt hende og hendes broder, fordi de i 2008 ofte rejste frem og tilbage mellem Syrien og Libanon. Hendes broder fik frataget sit syriske pas i en periode på et år. Da ansøgeren er statsborger i både Libanon og Syrien, skal hun asylretligt vurderes i forhold til begge lande. Ifølge Udlændingestyrelsens afgørelse vil ansøgeren ikke kunne sendes tilbage til Syrien, jf. udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om situationen angående borgerkrigen i det område i Syrien, hvor ansøgeren boede hos sin familie, må det antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden aktuelt vil befinde sig i en situation, hvor hun vil være i en reel risiko for forhold omfattet af EMRK artikel 3. Ansøgeren er derfor efter Flygtningenævnets faste praksis omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet ved lovebekendtgørelse nummer 1021 af 19. september 2014. I forhold til Libanon må det tillægges vægt, at ansøgeren hverken har haft konflikter med myndigheder eller privatpersoner. Ifølge ansøgerens uddybende forklaring for Flygtningenævnet har hun ikke personligt været involveret i konflikter. Hun har endvidere nærtstående familie i Beirut i Libanon, som hun har haft kontakt med. De generelt vanskelige forhold i Libanon kan ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Det af ansøgeren anførte vedrørende bolig og forsørgelse er socioøkonomiske forhold, som ikke kan føre til nogen ændret vurdering. Det kan derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/70

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig dobbelt statsborger fra Syrien og Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2014 den syriske og russiske statsborger [...], født den [...], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af den oprindelige sag, at klageren oplyste kun at være statsborger i Syrien. [I vinteren] 2014 modtog Udlændingestyrelsen en anmeldelse via den danske ambassade i Moskva, Rusland. Det fremgik blandt andet

af anmeldelsen, at klageren foruden at være syrisk statsborger også er russisk statsborger. [I vinteren] 2015 inddrog Udlændingestyrelsen på den baggrund klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i vurderingen af, at klageren har udvist svig i forbindelse med asylsagen, og at den udviste svig har haft betydning for afgørelsen, idet nævnet lægger til grund, at han ville være blevet henvist til at tage ophold i Rusland, hvis han havde forklaret om sit dobbelte statsborgerskab. Nævnet skal i den forbindelse bemærke, at klageren ikke i forbindelse med samtalen [i efteråret] 2015 med Udlændingestyrelsen har forklaret om konflikter med de russiske myndigheder. Det bemærkes videre, at klagerens egen forklaring under nævnsmødet om, at han som en af mange tilstedeværende på en cafe en enkelt gang kortvarigt har været tilbageholdt og afhørt af de russiske myndigheder, ikke giver grundlag for at fastslå, at der i forhold til Rusland foreligger forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet skal videre bemærke, at det efter klagerens egen forklaring lægges til grund, at hans russiske statsborgerskab ikke er bortfaldet i forbindelse med skilsmissen fra hans russiske hustru, og at han på grundlag af sit statsborgerskab har været i stand til at genindrejse i Rusland i 2012 og opnå en midlertidig opholdstilladelse, få en lejlighed og finde et job som chauffør. Det bemærkes videre, at klageren har forklaret, at han ville have kunnet få opholdstilladelsen forlænget, hvis han havde søgt herom. Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, kan en opholdstilladelse inddrages, når den er opnået ved svig. Ved afgørelsen af, om tilladelsen skal inddrages, skal der foretages en vurdering af, om inddragelse vil virke særlig belastende for den pågældende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Der skal således foretages en proportionalitetsafvejning mellem den udviste svig og den pågældendes personlige forhold, herunder familie- og privatliv. Klageren er en [...]årig mand, der er sund og rask. Han har ingen familie i Danmark, og han har kun opholdt sig i Danmark siden [sommeren] 2014. Han har fulgt sprogundervisning, så han i dag i et vist omfang taler dansk. Han har boet i Rusland i årene fra 1991 til 2003 og igen fra 2012 til ultimo 2013 og har både taget en uddannelse og haft arbejde i Rusland. Han har en datter i Rusland, ligesom han taler flydende russisk. Flygtningenævnet tiltræder, at der herefter ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26 stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder endvidere, at der ikke foreligger udsendelsehindringer som omhandlet i udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/59

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempler herpå:

Nævnet **stadsfæstede i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien. Indrejst i 2013. Sagen er i Flygtningenævnet sambehandlet med sagen vedrørende ansøgenes søn og svigerdatter. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, der er gift, er etniske armeniere, og kristne fra landsbyen [...], Armenien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har oplyst, at de i henholdsvis 1955 og 1960 er født i landsbyen [...] i Aserbajdsjan, hvor de boede, indtil de i 1988 flygtede til Armenien. De ønskede ikke, at deres søn [...] skulle aftjene værnepligt og søgte derfor ikke om at få armensk statsborgerskab. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, [asylmotivet og Flygtningenævnets vurdering heraf er udeladt, red.]. I [slutningen af] 2013 modtog ansøgerne oplysning om, at deres hus var blevet brændt ned, formentlig af armeniere fra landsbyen. De mistede herved alle deres legitimationspapirer, herunder deres sovjetiske pas og armenske flygtningedokumenter. I [begyndelsen af] 2014 udrejste ansøgerne illegalt via Georgien. [Sønnen] og hans ægtefælle udrejste [i efteråret] 2013 og har ligeledes søgt asyl i Danmark. De to sager er behandlet sammen. Flygtningenævnet bemærker, at alle fire ansøgere er kristne og har boet sammen i Armenien siden 1988, det vil sige før Armenien blev selvstændig. De er alle fire registreret i Armenien som armeniere, herunder hos Røde Kors. Det har endvidere hos den lokale borgmester siden 1990 været registreret, at den mandlige ansøger har ejet deres bolig i landsbyen. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgerne er armenske statsborgere uanset ansøgenes noget vekslende forklaringer herom, eller under alle omstændigheder har en så markant tilknytning til dette land, at de asylretligt kan vurderes i forhold hertil, hvor de i givet fald efter baggrundsoplysningerne let vil kunne opnå statsborgerskab. Nævnet henser herved endvidere til, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at det er blevet afsløret, at ansøgenes svigerdatter – som ansøgerne havde taget til sig fra denne var en ung pige – havde aserbajdsjanske biologiske forældre. [resten af beslutningen er udeladt, red.]” Arme/2015/16 og Arme/2015/17

Nævnet **stadsfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde oplyst at være eritreisk statsborger. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk tigrini, er født i Addis Abeba, Etiopien, og muslim af trosretning. Ansøgeren har oplyst, at han i Sudan har været politisk aktiv som modstander af EPLF. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive tvunget til at aftjene nationaltjeneste. Ansøgeren frygter videre at blive straffet af de eritreiske myndigheder, fordi han har været politisk aktiv i Sudan. Ansøgeren frygter endvidere ved en tilbagevenden til Etiopien at blive fængslet, fordi hans fader er eritreer. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at han er født i Etiopien. Ansøgers moder er etiopisk statsborger og døde, da han var ti år gammel. Ansøgers fader er eritreisk statsborger. I 2000 rejste ansøgeren til Eritrea, hvor han opholdt sig hos sin

faster i en måned. Herefter rejste han til Khartoum i Sudan, hvor han boede frem til sin udrejse mod Europa. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgerens fader er statsborger i Eritrea, at ansøgeren i en måned har boet i Eritrea, og at han i en kortere periode har været opdraget af sin eritreiske faster. Ansøgeren har forklaret, at han aldrig har været i besiddelse af dokumenter, der tilkendegiver, at han er statsborger i Eritrea. Ansøgeren har forklaret, at han er født af en moder, der er statsborger i Etiopien, og at han har boet i Etiopien, til han blev 13 år. Idet det af Landinfo, Statsborgerskab og opholdstillatelse for eritreere og etiopere med eriterisk baggrund fra 22. december 2009 fremgår, at personer med én forælder med etiopisk statsborgerskab kan opnå statsborgerskab i Etiopien, og da den etiopiske konstitution fra 1995 definerer en etiopisk statsborger som en person med én eller to etiopiske statsborgere som forældre, lægger nævnet til grund, at ansøgeren har eller kan opnå etiopisk statsborgerskab. Han kan herefter vurderes i forhold til Etiopien. Idet ansøgeren ikke har forklaret, at han har haft asylbegrundende problemer i Etiopien, og da det ikke kan lægges til grund, at han ved tilbagevenden til Etiopien vil blive pålagt fængselsstraf alene på grund af en fader, som han aldrig har boet sammen med, er fra Eritrea, finder nævnet ikke, at han har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etiopien/2015/24

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Ukraine. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armeniere og kristne af trosretning. De er født i Aserbajdsjan og sovjetiske statsborgere. De flyttede til Ukraine i 1990. Den mandlige ansøger har oplyst, at han i [begyndelsen af] 2014 blev tvunget til at deltage i demonstrationer i Kiev. I den forbindelse blev han indskrevet som medlem af partiet Svoboda, og han har deltaget i demonstrationer sammen med medlemmer af partiet. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter, at familien til den pige, som afgik ved døden af skader, hun havde pådraget sig i forbindelse med en færdselsulykke, vil hævne sig på dem, idet ansøgernes søn befandt sig i bilen sammen med pigen. Ansøgerne har som asylmotiv videre henvist til, at de frygter de ukrainske myndigheder, idet den mandlige ansøger har deltaget i demonstrationer mod regeringen. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at deres søn indledte et forhold til en pige, [...], som kom fra en magtfuld mafiafamilie. [I sommeren] 2013 var [pigen] og ansøgernes søn involveret i en færdselsulykke, hvor de begge afgik ved døden. Senere samme nat kom en person med tilknytning til [pigens] familie til ansøgernes bopæl. Personen oplyste, at familien havde kidnappet deres datter. Efter et stykke tid blev den mandlige ansøger kontaktet af ukendte mænd, som havde tilknytning til [pigens] fami-

lie. Mændene oplyste, at [pigens] familie ville have, at han skulle samle en gruppe mænd, som skulle tage til Kiev, hvor de skulle deltage i demonstrationer mod regimet. Den mandlige ansøger indgik derefter aftaler med omkring 15 mænd, som indvilligede i mod betaling at deltage i demonstrationerne. Mange af mændene flygtede dog, hvilket bevirkede, at den mandlige ansøger på ny blev kontaktet af [pigens] familie, som oplyste, at han ville få en ny opgave. [I slutningen af] 2013 blev den mandlige ansøger indlagt på hospitalet på grund af et hjerteanfald. [I begyndelsen af] 2014 blev han udskrevet. [Den efterfølgende måned] blev han på ny kontaktet af [pigens] familie, som ville have, at han skulle tage til Kiev for at demonstrere. [Samme måned] tog han til Kiev sammen med syv mænd. De deltog i demonstrationer sammen med personer fra partiet Svoboda. Den mandlige ansøger hjalp i den forbindelse med at fylde flasker med brændbar væske. Under den mandlige ansøgers ophold i Kiev blev han kontaktet af sin ven [...], som oplyste, at der var opstået en mulighed for at befri hans datter. Den mandlige ansøger rejste derfor hjem. [Senere samme måned] mødtes ansøgerne med de mænd, som havde befriet deres datter. De betalte mændene 10.000 dollars. Herefter flyttede ansøgerne til Lvov. I Lvov blev ansøgerne bekendt med, at to af de personer, som havde deltaget i demonstrationer sammen med den mandlige ansøger, var blevet anholdt af myndighederne. De blev endvidere bekendt med, at myndighederne også eftersøgte den mandlige ansøger. Ansøgerne opholdt sig i Lvov frem til [foråret] 2014, hvor de udrejste til Danmark med bus. Det kan efter det foreliggende ikke lægges til grund, at ansøgerne er ukrainske statsborgere. Men Flygtningenævnet finder, at ansøgerne skal vurderes i forhold til Ukraine. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Nationality Laws of the Former Soviet Republics, udgivet af UNHCR den 1. juli 2003, er alle borgere, der befandt sig på ukrainsk territorium den 14. november 1991, og som ikke havde statsborgerskab andet sted, ukrainske statsborgere. Hertil kommer, at ansøgerne har opholdt sig med to børn i Ukraine siden 1990. Vedrørende den mandlige ansøgers aktiviteter i forbindelse med demonstrationer på Majdan-pladsen må det tillægges vægt, at der alene har været tale om begrænsede aktiviteter, som ansøgeren ifølge sin forklaring udførte efter krav fra tatar-familien. Den mandlige ansøgers oplysninger om, at han af denne grund skulle være efterstræbt af myndighederne, er alene baseret på andenhåndsuplysninger. Endvidere er det daværende regime ikke længere ved magten. Endeligt fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Landinfos notat af 10. oktober 2014, at myndighederne ikke retsforfølger deltagere fra demonstrationerne på Majdan-pladsen, og at anholdte personer er blevet løsladt. Det kan derfor ikke antages, at den mandlige ansøger, der i øvrigt fremstår helt uprofileret, risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7 på grund af disse forhold. Vedrørende konflikten med tatar-familien er der tale om en privatretlig konflikt. Tilbageholdelsen af datteren og overgrebene mod denne samt afpresningen af ansøgerne er borgerlig kriminalitet. Ved vurderingen heraf lægger **Flygtningenævnets flertal** vægt på, at ansøgerne har forklaret upræcist om den pågældende tatar-familie, herunder om

familiens navn og virke, og at omfanget af familiens magt alene er baseret på ansøgerens ikke nærmere konkretiserede oplysninger herom, ligesom der efter det foreliggende må antages at være tale om en lokal konflikt på Krim. Ansøgerne har på intet tidspunkt anmeldt forholdet til politiet. Efter de ændrede magtforhold er Krim de facto blevet adskilt fra resten af Ukraine, og det kan efter det foreliggende ikke antages, at den omtalte familie skulle have en tilsvarende stilling i resten af Ukraine. Flygtningenævnets flertal finder videre, at ansøgerne med rimelig grund kan tage ophold i denne del af Ukraine, hvor de tidligere har opholdt sig fra 1990 til 2007. Ansøgerne må på denne baggrund i givet fald henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnets flertal kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejse, eller at ansøgerne ved en tilbagevenden til Ukraine risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Aser/2015/4 og Aser/2015/5

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk osseter og kristen fra Leningori, Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter at blive dræbt af den russiske hær eller af ossetere, idet han nægtede at deltage i krigen i Georgien i [sommeren] 2008. Videre frygter ansøgeren at blive dræbt af [en mand], da ansøgerens søn har såret [mandens søn] med en kniv. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst [asylmotivet og Flygtningenævnets vurdering heraf er udeladt, red.]. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren må anses for statsborger i Georgien, idet han er født før den 31. marts 1975 og har opholdt sig på georgisk territorium i sammenlagt en periode på minimum fem år den 31. marts 1993 og ikke har statsborgerskab i noget andet land, herunder Rusland, jf. i det hele artikel 30 a i lov om georgisk statsborgerskab af 30. april 2014. Ansøgeren er således med rette asylretligt vurderet i forhold til Georgien. [resten af beslutningen er udeladt, red.]” Geor/2015/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko samt et mindreårigt barn fra Syrien. Indrejst i 2014. Det fremgik af den kvindelige ansøgers forklaring, at hun i en årrække havde boet i Syrien og der havde indgået ægteskab med en syrisk statsborger, med hvem hun havde fået et barn. Ægtefællen var ikke indrejst i Danmark. **Flygtningenævnet udtalte:** ”Den myndige ansøger er etnisk araber og muslim af trosretning fra Casablanca, Marokko. Den mindreårige søn er født i Syrien. Den myndige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Den myndige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter, at hendes brødre vil efterstræbe hende, idet de mener, hun har krænket familiens ære. Hun frygter endvidere, at hun ved en tilbagevenden vil være henvist til et liv på gaden, samt at hendes søn, som er syrisk statsborger, ikke vil kunne indrejse i Marokko. Den myndige ansøger har til støtte for sit asylmotiv anført, [ansøgerens forklaring om sit asylmotiv udeladt, red.]. Flygtningenævnet kan ikke lægge den myndige ansøgers forklaring om asylmotiv til grund, [nævnets begrundelse herom udeladt, red.]. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at den myndige ansøger har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor afgørelsen i relation til den myndige ansøger. Om den mindreårige ansøger skal nævnet bemærke, at nævnet på samme måde som Udlændingestyrelsen lægger til grund, at han i Syrien vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014. Den mindreårige ansøgers moder er marokkansk statsborger, og det lægges efter baggrundsoplysningerne, herunder Freedom House 2010: "Womens rights in the Middle East and North Africa", Landinfo af 30. oktober 2013: "Marokko: Forhold for barn" samt U.S. State Department, "Country Reports on Human Rights Practices for 2014, Morocco", til grund, at han vil have adgang til marokkansk statsborgerskab og derfor tillige skal vurderes asylretligt i forhold til Marokko. Det beror alene på den myndige ansøgers formodning, at hendes syriske ægtefælle vil modsætte sig, at hun indrejser i Marokko med deres søn, og det er et udrejsespørgsmål, om de marokkanske myndigheder vil kræve, at begge forældrene samtykker for at udstede den fornødne rejselegitimation til ham. Herefter, og efter det, der fremgår af afgørelsen i relation til den myndige ansøger, er det heller ikke sandsynliggjort, at den umyndige ansøger i Marokko risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, og Flygtningenævnet stadfæster også afgørelsen i relation til ham." Maro/2015/3

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens

grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, ”hvor han tidligere havde fast bopæl”, og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som ”det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevendende frygter at blive udsat for – forfølgelse”, jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”, vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets gældende praksis eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtninge-nævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til statsløse personer, de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), siderne 426ff, 429f og 438f nævnte afgørelser Statsløspal/2013/5, Syrien/2013/9 og Statsløspal/2013/2 om statsløse palæstinensere fra Syrien.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2013. Sagen blev for Flygtningenævnet sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens broder. Det fremgik af sags-

akterne, at Udlændingestyrelsen ved sin afgørelse lagde til grund, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, muslim af trosretning og statsløs palæstinenser. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive tilbageholdt og dræbt af de personer, som anmeldte ansøgeren til politiet, og at han frygter den generelle situation i Libyen, herunder at han ikke kan sikre sin og familiens fremtid. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han i Libyen har været tilbageholdt i en måned, hvor han blev udsat for fysiske overgreb, fordi han havde skændtes med en libysk mand. Ansøgeren har videre forklaret, at han har modtaget gentagne trusler fra ukendte personer i Libyen. Vedrørende Libanon har ansøgeren forklaret, at han ikke kender nogen i Libanon. Han er bekendt med, at hans moder har flere søskende i Libanon, og at hans fader har to brødre i Libanon, men kender ikke deres opholdssted. Han er ikke bekendt med, om han selv har fået udstedt et libanesisk rejsedokument i Tripoli. Han har kun kendskab til den fødselsattest, som han har fremlagt til sagen. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen lægge til grund for sagen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt Libanon kan tjene som første asylsøgende land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at såvel ansøgeren som hans broder har afgivet divergerende og utroværdige oplysninger om deres relation til Libanon. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger kan Flygtningenævnet imidlertid lægge til grund for sagen, at ansøgerens forældre begge har søskende og anden familie i Libanon. Ansøgerens storebroder har fået udstedt et libanesisk rejsedokument for statsløse palæstinensere på det libanesiske konsulat i Tripoli. Efter storebroderens oplysninger har ansøgeren ligeledes fået et sådant rejsedokument udstedt. Eftersom storebroderen er registreret i UNRWA, finder Flygtningenævnet tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren vil kunne opnå den samme beskyttelse som storebroderen, hvis han tager ophold i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu stk. 4, red.]. Det bemærkes i denne forbindelse, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at børn af personer, som er registreret i UNRWA, ligeledes kan opnå en sådan registrering. Uanset om det kan lægges til grund for sagen, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt har opholdt sig i Libanon, og at han er født i Libyen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren vil kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2015/7

Nævnet stadfæstede i juli 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Algeriet. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk palæ-

stinenser og sunni-muslim født i [...] i Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ikke har nogen fremtid i Algeriet. Han har endvidere henvist til, at han i Algeriet er blevet udsat for diskrimination og chikane på baggrund af sin etnicitet. Herudover har han henvist til de generelle forhold i Algeriet, herunder at der er fattigdom og mangel på sikkerhed i landet. Endelig har han under samtalen med Dansk Flygtningehjælp [i] 2015 oplyst, at han frygter, at han ikke vil kunne indrejse og opholde sig lovligt i Algeriet. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han som statsløs palæstinenser i Algeriet har svært ved at finde et arbejde, ligesom han ikke må eje jord eller fast ejendom. I løbet af ansøgerens studium er han flere gange blevet diskrimineret af undervisere, ligesom han er blevet forskelsbehandlet ved karaktergivning. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Det fremgår af sagen, at ansøgeren er født [i] 1993 i [...] i Algeriet. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han har uddannet sig i Algeriet, og at han har opholdt sig i landet frem til sin udrejse. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens vurdering til grund, at ansøgeren, der er født og opvokset i Algeriet, efter nævnets faste praksis asylretligt skal vurderes i forhold til Algeriet. Den omstændighed, at ansøgerens forældre er født i Libanon, hvorfra de i 1982 flygtede til Algeriet, hvor ansøgeren som nævnt ovenfor har boet hele sit liv frem til sin udrejse i [...] 2014, kan ikke i sig selv føre til, at ansøgeren skal anses som statsløs palæstinenser fra Libanon og dermed omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 1. Heller ikke den omstændighed, at den palæstinensiske selvstyremyndighed i Ramallah i 2010 har udstedt et palæstinensisk rejsedokument til ansøgeren, kan føre til, at ansøgeren asylretligt ikke skal vurderes i forhold til Algeriet. Uanset om ansøgerens forklaring om hans asylmotiv lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er berettiget til konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han ikke har konflikter med myndighederne, privatpersoner eller familiemedlemmer i Algeriet. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgerens moder, storesøster og storebroder efter det oplyste opholder sig problemfrit i Algeriet. Ansøgerens forklaring om, at hans søstre som færdiguddannede ikke har kunnet finde et arbejde i Algeriet, og at hans familie forsørges af hans faders pension og hans morbrødrers økonomiske hjælp, kan ikke føre til en ændret vurdering heraf, idet der er tale om socio-økonomiske forhold, der falder uden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af baggrundsplysningerne, herunder rapporten ”Switzerland: State Secretariat for Migration (SEM), The Development in Algeria in the Shade of the Arabic Spring, and its Consequences on Migration”, udgivet den 20. januar 2012 af Sekretariatet for Migration i Schweiz, side 22, at palæstinensere har den samme adgang som algeriere til at finde et arbejde. Flygtningenævnet bemærker herunder, at ansøgeren har forklaret, at hans fader har haft et arbejde i Algeriet. Ansøgeren har endvidere forklaret, at det som

statsløse palæstinenser er muligt at finde arbejde i private virksomheder, men at det er svært at finde arbejde inden for det offentlige. For så vidt angår ansøgerens muligheder for at indrejse og opholde sig lovligt i Algeriet, bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder af den ovenfor nævnte rapport, side 22, at alle palæstinensere bliver registreret i Algeriet, og at børn, der er født i Algeriet, bliver registreret ved de algeriske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af sagen, at ansøgeren var i gang med at uddanne sig til [...] på universitetet i Algeriet, da han flygtede ud af landet. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ikke vil kunne indrejse og opholde sig lovligt i Algeriet. Flygtningenævnet finder endelig ikke, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Algeriet i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Algeriet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2015/8

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libyen. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Damaskus, Syrien og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libyen frygter den generelt ustabile og urolige tilstand i landet. Ansøgeren har også henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libyen frygter, at hendes ægtefælle vil tvinge hende til at forblive gift med ham, og at han vil forbyde hende at se sin familie. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle forhold, herunder at hun vil blive voldtaget eller slået ihjel som følge af de generelle uroligheder. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for sin ægtefælle i Libyen oplyst, at hun og ægtefællen forinden ansøgerens udrejse af Libyen blev enige om at blive skilt. De blev herefter skilt efter en mundtlig tilkendegivelse herom, men de nåede ikke at blive formelt skilt. Efter sin indrejse i Danmark har ansøgerens ægtefælle kontaktet hende, i hvilken forbindelse han gav udtryk for, at han gerne vil have hende tilbage. Idet ansøgeren nægtede, truede ægtefællen med, at han ville fremvise private billeder af hende og hendes familie. Ansøgerens ægtefælle indvilligede senere i at skilles fra ansøgeren, såfremt hendes familie betalte den medgift tilbage, som han havde betalt i forbindelse med indgåelsen af ægteskabet med ansøgeren. Ansøgerens ægtefælle har efterfølgende kontaktet retten i Libyen og søgt om skilsmisse. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren i forhold til Syrien isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger til grund, at Libyen, hvor ansøgeren har opholdt sig siden 1998, er hendes hjemland, og at hun herefter skal vurderes i forhold til Libyen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgenes forklaring om hendes

forhold og forholdene i Libyen til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes konflikt med ægtefællen har en sådan intensitet og omfang, at det kan begrunde asyl. Der er herved lagt vægt på de konkrete omstændigheder ved ægteskabet, herunder at der er tale om et arrangeret ægteskab, som endnu ikke er fuldført, fordi selve brylluppet ikke nåede at finde sted, ægteskabets varighed og konflikten udrækning. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke er konkret eller individuelt forfulgt i Libyen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder herefter, og uanset at de generelle forhold i Libyen er præget af uroligheder, ikke, at den omstændighed, at ansøgeren er statsløs palæstinenser, i sig selv kan føre til, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren efter en samlet vurdering af de konkrete omstændigheder sammenholdt med baggrundsoplysningerne fra blandt andet UNHCR fra oktober 2015 ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Libyen vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgerens far [medio] 2014 mistede sin opholdstilladelse i Libyen, kan ikke føre til et andet resultat. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren, der har boet i Libyen siden 1998, ikke har sandsynliggjort, at dette har indflydelse på hendes mulighed for at opholde sig i Libyen. Den omstændighed, at det efter indholdet af baggrundsoplysningerne kan lægges til grund, at der er udstedt indrejseforbud for blandt andet statsløse palæstinensere i Libyen, kan heller ikke føre til et andet resultat, idet der er tale om et udsendelsesspørgsmål. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2015/23

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Sudan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne har forklaret, at de er etniske tigrinya og kristne af trosretning. Den mandlige ansøger er født i [...] i det nuværende Eritrea. Han udrejste til Sudan i 1980. Den kvindelige ansøger er født og opvokset i Khartoum, Sudan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger flygtede fra [...] på grund af krigen. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter forholdene i Eritrea, hvis de skulle vende tilbage

dertil, og at levevilkårene i Sudan, herunder for kristne, var for dårlige. De ønsker et bedre liv for deres børn. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre sin identitet og det asylmotiv, vedkommende påberåber sig. Flygtninge­nævnet kan ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring om, at han er eritreisk statsborger, til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring har boet de seneste cirka 35 år i Sudan, og at ansøgeren ikke har nogen form for dokumentation for sin identitet, hverken fra Eritrea, Etiopien eller Sudan, selvom han efter sin egen forklaring har været i besiddelse af en form for identitetspapirer i Sudan. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren kun har givet meget begrænsede oplysninger om sin familiebaggrund, og herunder divergerende oplysninger om, hvor mange gange han har mødt sin fader i Sudan, og hvor dette skete. Endvidere er det efter ansøgerens forklaring helt uklart, hvordan ansøgerens bekendte skulle blive klar over, at ansøgerens fader var død, og hvorefter de gav ansøgeren besked herom. Hertil kommer, at ansøgeren har givet divergerende oplysninger om de identitetspapirer, han påberåber sig at have været i besiddelse af i Sudan. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren kun har givet meget overordnede oplysninger om forholdene i Eritrea. Flygtninge­nævnet finder således, at ansøgeren må vurderes i forhold til Sudan, hvor han enten er statsborger, eller hvor han uden statsborgerskab har haft fast bopæl de seneste 35 år. Flygtninge­nævnet kan heller ikke lægge den kvindelige ansøgers forklaring om at være eritreisk statsborger til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at den kvindelige ansøger efter sin forklaring er født i 1980 i Sudan. Efter den sudanesiske statsborgerskabslovs § 4, stk. 1, litra b, i, er den kvindelige ansøger dermed sudanesiske statsborger ved fødsel. For så vidt angår ansøgernes børn må disse ligeledes antages at være sudanesiske statsborgere, eller i det mindste statsløse med mulighed for at opnå sudanesiske statsborgerskab ifølge den sudanesiske statsborgerskabslovs § 4, stk. 3. Ansøgerne har i forhold til Sudan, bortset fra deres kristne tro, kun henvist til levevilkårene som begrundelse for ikke at kunne vende tilbage dertil. Flygtninge­nævnet finder ikke, at disse forhold er af en sådan karakter, at ansøgerne i den anledning risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Sudan. Flygtninge­nævnet finder af samme grunde ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en sprogtest af den mandlige ansøger. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Suda/2015/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Erit/2015/23.

Se endvidere den i Flygtninge­nævnets formandskabs 22. beretning (2013), s. 120f, nævnte afgørelse Irak/2013/4.

Det er Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtninge­nævnet er dog ikke bundet heraf

og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. Der henvises herom og om klage over den fastsatte nationalitet nærmere afsnit 4.7 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, henvises nærmere til afsnit 4.7.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 4.7.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

4.1.9 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige

omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være ”den sidste dråbe”. Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for ”velbegrundet” (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofakto-

rer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvív, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2014. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tama og sunni-muslim fra [landsby i Norddarfur-regionen], Sudan. Ansøgeren har støttet Nationspartiet, Omah i perioden fra 1986 til 1995. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive anholdt, udsat for fysiske overgreb eller dræbt af repræsentanter fra den sudanesiske regering, idet ansøgeren mistænkes for at samarbejde med oppositionen i Darfur-regionen. Som asylmotiv har ansøgeren tillige henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter, at væbnede oprørere vil mistænke ham for at være deserteret regeringssoldat, da han har været udrejst af Sudan i mange år. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til de generelt usikre forhold i Sudan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i [foråret] 1991 blev anholdt i sin hjemby [...], hvor han blev taget med på den lokale politistation som anklaget for personligt at kende oprørslederen Daud Yahya Bolad. Under fængslingen deltog ansøgeren i to afhøringer, og efter fire dage blev han løsladt med beskeden om, at han ikke var blevet dømt for sigtelsen. I [sommeren] 1995 blev ansøgeren for anden gang anholdt af repræsentanter fra de sudanesiske myndigheder. Ansøgeren var fængslet i syv dage, hvorefter det lykkedes byens ældre at indgå en aftale med myndighederne om, at ansøgeren og de andre tilbageholdte blev løsladt. Betingelserne for løsladelsen var, at de ikke måtte udtale sig regeringskritisk, deltage i handlinger mod regeringen eller forlade byen [...]. Ansøgeren har forklaret, at den indgåede aftale mellem myndighedsrepræsentanterne og byens ældre udløb i 2007, hvorfor ansøgeren af frygt for konsekvenserne heraf udrejste af Sudan. Efter ansøgerens udrejse af Sudan har ansøgeren fået oplyst af sin ægtefælle, at myndighedspersoner i [vinteren] og [i sommeren] 2007 har været på bopælen for at lede efter ham. Flytningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været medlem af Nationalpartiet, og at han i en periode har været politisk aktiv for partiet. Det lægges videre til grund, at myndighederne i henholdsvis 1991 og 1995 har tilbageholdt ham og udsat ham for tortur på grund af hans politiske tilhørsforhold, og at han i forbindelse med løsladelsen i 1995 blev underlagt en løsladelsesaftale indgået mellem klanlederne og regeringen,

der indebar en indskrænkning af hans bevægelsesfrihed og ret til at ytre sig politisk i en periode på 12 år frem til 2007. Uanset usikkerheden om troværdigheden af ansøgerens forklaring om omstændighederne i forbindelse med tilbageholdelserne og årsagerne hertil, finder nævnet, at han henset til de politiske aktiviteter, tilbageholdelserne og løsladelsesaftalen sammenholdt med hans etnicitet og den ifølge baggrundsoplysningerne forværrede situation i Darfur siden 2013 ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den sudanesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Suda/2015/11

4.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 9, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 4.1.7.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig

omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævns-møde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der

er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2015 har nævnet stadfæstet 19 sager omfattende 23 personer på formandskompetencen.

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Alba/2015/2, den i afsnit 4.1.5 nævnte afgørelse Ukra/2015/12, den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Stat/2015/8 samt den i afsnit 6.10.2.6 nævnte afgørelse Serb/2015/1.

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvide en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Nævnet har ikke i 2015 behandlet sager, der var henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Som eksempel på sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 106ff, nævnte afgørelse Europa/2014/1.

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte afgørelser Uganda/2012/2 i afsnit 3.2, side 94ff, og Nepal/2012/2 i afsnit 3.1.7, side 90f.

4.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

4.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

I Dublin-sager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp. Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 4.3.2, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

4.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia.. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen [...] og er muslim af trosretning fra Balcad i Middle Shabelle, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, [ansøgerens forklaring om asylmotivet udeladt, red.]. Ansøgeren har ikke ønsket at afgive forklaring i Flygtningenævnet, hvorfor sagen må afgøres på grundlag af de forklaringer, ansøgeren har afgivet under asylsagsbehandlingen. Flygtningenævnet kan af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har særligt lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hun udrejste af Somalia efter to dages ophold i Mogadishu, og at hun inden for denne korte tid med økonomisk bistand fra familiemedlemmer, der opholdt sig i [...] og [...], kunne skaffe midler til at indkøbe et falsk pas, forekommer utroværdig. På baggrund af baggrundsoplysningerne vurderer Flygtningenævnet ikke, at den generelle sikkerhedssituation i og omkring Balcad på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at ansøgeren ved sin blotte tilstedeværelse vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/16

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabil, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 4.4.2, ligesom princippet om "benefit of the doubt" finder anvendelse, se afsnit 4.4.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til afsnit 4.1.7.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2014. Ansøgeren var ganske ung. Det fremgik af sagen, at han var vurderet at lide af PTSD og at han ifølge en psykologisk vurdering var stærkt belastet og selvmordstruet. Ansøgeren var i behandling på et bosted. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under nævnsmødet har besvaret spørgsmålene relevant og sammenhængende med anvendelse af sammenhængende sætninger. Nævnet bemærker på den baggrund, at det er fundet forsvareligt at gennemføre asylsagsbehandlingen uanset ansøgerens alder og diagnose. Ansøgeren tilhører klanen Warfalla og er muslim af trosretning fra [by], Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren sympatiserede dog med Muammar Gaddafi. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive opsøgt og slået ihjel af medlemmer af oprørsgruppen [...]. Ansøgeren frygter endvidere alle i Libyen, der er modstandere af Muammar Gaddafi. Ansøgeren frygter endelig de generelle forhold i Libyen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født og opvokset i [by], som er kendt for at støtte Muammar Gaddafi. Ansøgerens fader arbejdede inden for militæret, mens Muammar Gaddafi var ved magten. Ansøgerens fader var tilknyttet en militærenhed kaldet [...], hvor [...] var leder og ansøgerens fader var [...]. Under et angreb forestået af oprørerne på [hjembyen] medvirkede ansøgerens fader som led i sit arbejde og forsvar af byen til henrettelser af flere oprørere. De oprørere, der undslap, dannede en oprørsgruppe kaldet [...]. [...] Ansøgeren og hans moder blev boende i [hjembyen] og deltog i arrangementer i byen, hvor man viste sympati for Muammar Gaddafi ved at synge og råbe "Allah, Muammar, Libyen". Ansøgerens fader døde på et for ansøgeren ukendt tidspunkt. Ansøgerens moder og en af faderens venner, [...], har fortalt ansøgeren, at faderen omkom under et angreb på bydelen [...] i Tripoli. Ansøgeren og hans moder blev opsøgt af oprørsgruppen [...] på deres bopæl én gang, hvor ansøgeren var til stede. Ansøgeren og hans moder blev

begge slået, og oprørerne spurgte efter ansøgerens fader. Ansøgerens moder fortalte oprørerne, at faderen var død, hvorefter oprørerne truede med at slå ansøgeren ihjel, fordi faderen var ansvarlig for flere af de pågældendes familiemedlemmers død. Oprørerne sagde, at de ville vende tilbage, uanset om faderen var død eller ej, fordi ansøgeren skulle dø på grund af faderens handlinger og arbejde samt fordi både ansøgeren og hans moder sympatiserede med Muammar Gaddafi. Oprørerne forlod derefter stedet. Ansøgerens og moderens bopæl blev efterfølgende opsøgt af medlemmer fra oprørerne [...]. Ansøgeren skjulte sig hos sin nabo, når oprørerne opsøgte dem. Ansøgerens moder har fortalt, at oprørerne fortsat truede med at slå ansøgeren og faderen ihjel. I forbindelse med et større angreb på [hjembyen], flygtede ansøgeren sammen med nabofamilien. Ansøgerens moder forblev på bopælen, men døde som følge af en eksplosion af huset. Ansøgeren tilbragte herefter omkring et år og nogle måneder i Tripoli, hvor han boede sammen med [faderens ven]. Ansøgeren opholdt sig i denne periode inden døre, fordi han var meget påvirket af de ting, han havde oplevet, og fordi han ikke ønskede, at medlemmer af oprørsgruppen [...] eller oprørsgrupper i øvrigt skulle finde ud af, hvor han befandt sig. Flygtningenævnet lægger i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal i Flygtningenævnet** finder ikke, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flertallet har herved lagt vægt på, at oprørsgruppen [...] første gang, den opsøgte ansøgerens hjem, valgte at forlade stedet uden at medtage ansøgeren. Flertallet har endvidere lagt afgørende vægt på, at ansøgeren efterfølgende i flere måneder fortsat kunne opholde sig i sit hjem uden at blive opsøgt af medlemmer af oprørsgruppen [...]. Nævnet bemærker i den anledning, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har oplyst, at oprørsgruppen hovedsagligt kom til [hjembyen] om natten, hvor ansøgeren efter sin egen forklaring opholdt sig i sit hjem. Flertallet bemærker endvidere, at ansøgeren har kunnet opholde sig i ca. et år i Tripoli uden at være blevet opsøgt af oprørsgruppen, samt at han kunne udrejse legalt til Malta på visum. Flertallet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren var individuelt og konkret forfulgt ved udrejsen, og at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2 eller stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liby/2015/3

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 4.3.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets fem medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 4.1.7.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive be-

handlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor familiemedlemmerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver, samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægtefællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selvstændigt asylmotiv.

Herudover søger nævnet at indhente samtykke til sambehandling fra ansøgere, der i forvejen kender hinanden, f.eks. fjernere beslægtede familiemedlemmer, som er indrejst sammen og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver. Såfremt de pågældende ikke ønsker at give samtykke til sambehandling og heller ikke ønsker at give samtykke til, at akterne i den ene sag kan indgå ved behandlingen af den anden sag, vurderer nævnet, om værdispringsreglen efter en konkret vurdering tilsiger, at sagerne skal berammes til behandling på samme nævn, således at nævnet bliver gjort bekendt med oplysningerne i begge sager, forinden der træffes afgørelse. I denne vurdering indgår blandt andet, om det antages at ville være af betydning for, at nævnet kan træffe den korrekte afgørelse og dermed for nævnets udøvelse af sin virksomhed, at nævnet får adgang til oplysningerne i begge sager.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Som eksempel på, at sagerne vedrørende myndige børn er blevet sambehandlet med sagen vedrørende forældrene, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 70ff, nævnte afgørelse Iran/2014/10.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 272f, nævnte sag Afg/2013/13, som vedrørte en kvindelig statsborger fra Afghanistan, hvis sag blev sambehandlet med sagen vedrørende den myndige datter og sagen vedrørende

den nu myndige søn, som havde været mindreårig ved indrejsen. Den myndige datter risikerede at blive tvangsgift, og nævnet anså hende derfor (isoleret set) for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom moderen, som havde hjulpet datteren med at undgå tvangsægteskabet, selv fandtes at risikere forhold omfattet af § 7, stk. 2. Nævnet fandt, at sønnen, der var mindreårig ved indrejsen, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Se lignende sag i formandskabets 22. beretning, side 442f, Syrien/2013/22, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse til et ægtepar fra Syrien. Sammen med faderen indrejste en fælles datter, som blev myndig forud for sagens behandling i nævnet. Hendes sag blev i nævnet sambehandlet med forældrenes sag. Hun havde ikke et selvstændigt asylmotiv, men henviste til faderens problemer med de syriske myndigheder. Under henvisning til afgørelsen i forældrenes sag og henset til, at hun var indrejst som mindreårig sammen med faderen, meddelte nævnet hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Se endvidere den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Syri/2015/54 og /55, hvor den kvindelige ansøgers søster havde boet hos ansøgerne siden 2008 på grund af en vanskelig skilsmisse mellem hendes egne forældre og blev behandlet som en del af ansøgenes familie, således var det den mandlige ansøger, der forsørgede hende og havde betalt for hendes uddannelse. Flygtningenævnet fandt, at søsteren i overensstemmelse med punkt 184 i UNHCRs Handbook måtte tillægges samme status som den mandlige ansøger, idet hun efter de anførte oplysninger måtte betragtes som en del af dennes familie.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvorvidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

Se som eksempel på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring for nævnet under behandlingen af moderens sag, ligesom nævnet i afgørelsen udtrykkeligt har forholdt sig særskilt til barnets forhold, den i formandskabets 22. beretning, side 138f nævnte afgørelse Armenien/2013/5, hvori nævnet dels forholdt sig til

oplysningerne om, at sønnen havde været udsat for overgreb, dels til sønnens selvstændige asylmotiv om indkaldelse til aftjening af værnepligt.

Som eksempel på sager, hvor det mindreårige barn afgav selvstændig forklaring og fik en selvstændig afgørelse, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 139f, nævnte afgørelse Afg/2013/36. Den mindreårige ansøger, som var indrejst ca. en måned før sin fader, blev af Udlændingestyrelsen indkaldt til en selvstændig samtale, selvom han var mindreårig og nu var sammen med sin fader, idet styrelsen i forbindelse med en gennemgang af hans og faderens sagsakter var blevet opmærksomme på, at han kunne have et selvstændigt asylmotiv. Den mindreårige asylansøger blev i den forbindelse udtrykkeligt gjort opmærksom på, at han ved samtalen ville blive bedt om at fortælle om sine egne konflikter og ikke om konflikter, som hans fader måtte have haft i Iran eller Afghanistan. Hans sag blev i Flygtningenævnet sambehandlet med faderens sag, idet den mindreårige ansøger afgav selvstændig forklaring for nævnet.

Som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt anledning til at høre det på daværende tidspunkt 14-årige barn afgive en selvstændig forklaring om det asylmotiv, som vedrørte hans forhold, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning, side 110f, nævnte afgørelse Som/2014/5, hvori moderen i sagen som asylmotiv blandt andet havde henvist til, at hun frygtede, at hendes søn ville blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning, side 228ff, nævnte afgørelse Sri/2014/6, hvor forældrene fra Indien og Sri Lanka som asylmotiv blandt andet havde henvist til, at de havde ladet deres nu 12- og 7-årige børn døbe under ophold i Grækenland af hensyn til muligheden for skolegang. Nævnet lagde for så vidt angik asylmotivet vedrørende børnenes dåb vægt på, at denne efter det oplyste fandt sted, da børnene var meget små og alene af hensyn til deres skolegang, således at der ikke var tale om asylrelevant konversion af betydning for den samlede families meddelelse af opholdstilladelse.

4.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-12, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.2, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 3.2, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har

opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 4.13.1.

Bortset fra statusændringssager samt Dublin-sager, § 29 b-sager og sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, der behandles på formandskompetencen, vil der i sager, som behandles på skriftligt grundlag, blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

4.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalet med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asyl-

skema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

4.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 6.10.2.6.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens procesabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svæk-

kelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om ”benefit of the doubt” skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempler herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175f, nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 4.4.6 om *reformatio in pejus*.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 4.7.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 6.9 og 4.1.7.

Som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at medvirke til sagens oplysning, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende kvinde med ukendt statsborgerskab samt et barn. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har forklaret, at hun er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra [...] i Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som

asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive indkaldt til nationaltjeneste. Ansøgeren har tillige henvist til, at hun er født i [...] i Eritrea, hvor hun boede sammen med sin mosters familie, indtil hun var fire år, hvorefter hun flyttede med mosteren og hendes familie til området omkring [...] i Etiopien, hvor ansøgeren boede de efterfølgende 13-14 år. Under ansøgerens ophold i Etiopien udsatte ansøgerens onkel hende for systematisk mishandling, uden ansøgerens moster havde viden om dette. Ansøgeren havde ikke et godt forhold til sin moster. Vedrørende ansøgerens eritreiske baggrund har hun alene fået fortalt, at hendes fader er eritreisk statsborger, at han hed [...], og at han var soldat i Eritrea og etnisk tigrinya. Ansøgerens moster har om ansøgerens moder fortalt, at hun var eritreisk statsborger fra [...], og at hun døde, da ansøgeren blev født. Ansøgeren forlod en dag mosterens hjem, efter at hendes onkel havde udsat hende for vold. Ansøgeren gik en tilfældig vej, hvor hun mødte en amharitalende mand, der bragte hende til flygtningelejren [...]. **Flygtningenævnets flertal** finder, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Ansøgeren har ikke fremlagt dokumenter til belysning af sin identitet, og hendes oplysninger om sin herkomst er alene baseret på andenhåndsoplysninger fra hendes moster. Disse oplysninger er i øvrigt af meget begrænset omfang. Selvom ansøgeren ifølge sin egen forklaring har boet i en længere årrække i Etiopien hos sin moster og onkel, hvorunder hun passede husholdningen sammen med sin moster, finder flertallet, at hun har en påfaldende begrænset viden om den eritreiske herkomst, som hun påberåber sig. Heroverfor må det tillægges vægt, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring var i stand til at løbe væk fra onklen og mosteren og herefter gennemføre en længere rejse gennem Sudan, hvor hun arbejdede i tre år, og efterfølgende gennem Libyen, inden hun indrejste i Europa, selvom ansøgeren har oplyst, at hun under opholdet hos mosteren og onklen ikke kom udenfor landejendommens område. På denne baggrund fremstår det usandsynligt, at ansøgeren udviser et så begrænset kendskab til sin herkomst, herunder at hun har fået begrænsede oplysninger af mosteren, som forklaret af hende, og Flygtningenævnets flertal forkaster ansøgerens forklaring om, at hun er eritreisk statsborger. Endelig lægger flertallet vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke har haft problemer med myndighederne hverken i Eritrea eller Etiopien. Flygtningenævnets flertal kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattende af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2015/6

Se endvidere den i afsnit 6.6.2.1 nævnte afgørelse Iran/2015/36, hvor ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han under sit ophold i Danmark var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren var udeblevet fra nævnsmødet og således ikke overfor nævnet havde forklaret om baggrunden for sin konversion, sin viden om kristendommen og sin praktisering af den kristne tro, og fandt, at ansøgeren ikke alene ved det skriftlige materiale, herunder dåbsattesten og udtalelserne fra en kirke, havde sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen var reel.

Tilsvarende kan nævnes den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Afgh/2015/8, hvor ansøgeren isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor Frankrig fandtes at kunne udgøre et første asylland. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at ansøgeren ikke havde givet møde i Flygtningenævnet og uddybet sine oplysninger og således ikke havde oplyst omstændigheder, der gav grundlag for at fastslå, at ansøgeren som følge af de konkrete forhold, ansøgeren har været udsat for, ikke kunne henvises til at tage ophold i Frankrig som sit første asylland.

Som eksempel på sager, hvor ansøger ikke fandtes at have sandsynliggjort sit asylmotiv, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somalier og muslim af trosretning fra [...], Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Etiopien frygter at blive dræbt af den etiopiske regering, fordi de mistænker ham for at være tilknyttet ONLF. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han på en ukendt dato blev hentet af ONLF, som tog ansøgeren og fem andre drenge med til deres træningslejr. Samme aften fik ansøgeren og en person ved navn [...] at vide, at de kunne forlade lejren, antageligt på grund af begges unge alder. Ansøgerens fader blev anholdt af Liyu Police omkring en til to måneder før [en dag i sommeren] 2013. Ansøgeren blev i forbindelse med anholdelsen af faderen beskyldt for at være medlem af ONLF, og Liyu Police truede med at ville dræbe ansøgeren, hans broder og faderen. Faderen blev løsladt to dage senere. [Den nævnte dag i sommeren] 2013 blev ansøgerens fader dræbt af Liyu Police i forbindelse med, at landsbyen blev angrebet af Liyu Police. Da de hørte skud, løb ansøgeren sammen med sin fader og broder ud af huset, hvorefter faderen blev ramt af skud. Ansøgeren flygtede derefter ud af landsbyen, og da han af sin fasters ægtefælle fik at vide, at Liyu Police havde spurgt efter ansøgeren i landsbyen, flygtede han til Addis Abeba. Han udrejste af Etiopien [i efteråret] 2013. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren er født i 1995. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring

om, at han har overværet, at ONLF har forsøgt at hverve unge mænd fra ansøgerens landsby, eller at ansøgeren i et tilfælde er blevet hentet af ONLF for efterfølgende samme dag at få lov til at vende hjem igen. Flygtningenævnet finder ej heller grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at Liyu Police i sommeren 2013 hentede ansøgerens fader, og at både faderen, ansøgeren og broderen blev beskyldt for at have kontakt med ONLF. Det kan på grundlag af ansøgerens forklaring imidlertid lægges til grund, at faderen blev løsladt efter to dage, og at der i den forbindelse ikke blev foretaget videre i forhold til ansøgeren eller dennes broder. Flygtningenævnet finder, at det som forklaret af ansøgeren kan lægges til grund, at Liyu Police [i sommeren] 2013 trængte ind i den landsby, hvor ansøgeren boede, og at ansøgeren sammen med sin fader og broder løb ud af huset, og at faderen i den forbindelse blev ramt af skud, hvilket førte til, at ansøgerens fader samme dag afgik ved døden. Flygtningenævnet finder, at det på grundlag af ansøgerens forklaring må lægges til grund, at ansøgeren og hans familie ikke havde nogen særlig tilknytning til ONLF eller fremstod som værende tilknyttet ONLF. Ansøgeren har forklaret, at angrebet på landsbyen [i sommeren] 2013 blev foretaget af en større styrke fra Liyu Police, og at flere landsbyboere blev dræbt eller såret. Det kan således ikke lægges til grund, at angrebet på landsbyen var særligt rettet mod ansøgeren, dennes broder eller fader. Ansøgeren har forklaret, at fasterens ægtefælle oplyste, at Liyu Police efter angrebet havde spurgt efter ansøgeren, og at fasterens ægtefælle på dette grundlag havde anbefalet ansøgeren at tage til Addis Abeba. Ansøgeren har endvidere forklaret, at ansøgerens moder, medens ansøgeren opholdt sig i Libyen, telefonisk oplyste, at Liyu Police havde spurgt efter ansøgeren tre til fire gange. Det påhviler ansøgeren at sandsynliggøre sit asylmotiv, og nævnet finder ikke, at ansøgeren, der ikke havde nogen tilknytning til ONLF, og som i øvrigt var ganske uprofileret, har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i en konkret risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra myndighedernes side. Da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etiopien/2015/5

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring som usandsynlig, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter, at hun og hendes børn vil blive slået ihjel af Kady-

rovs folk, fordi hendes søn [...] er forsvundet. Hun har til støtte herfor oplyst, at [sønnen] var kritisk over for de tjetjenske myndigheder og havde talt om hævn, efter at hans søster og svoger måtte flygte fra Tjetjenien. Han havde også talt om at tilknytte sig oprørerne. [I foråret 2014] forsvandt [sønnen]. [Et par uger senere] blev ansøgerens hjem opsøgt af repræsentanter fra de tjetjenske myndigheder, der spurgte efter [sønnen]. Ansøgeren blev tilbageholdt [de følgende par uger]. Under tilbageholdelsen blev hun udsat for fysiske overgreb og afhørt om, hvor [sønnen] opholdt sig. Hun blev blandt andet afhørt af "Lord". Hendes bror betalte 400.000 rubler for at få hende løsladt. [Omkring en uge senere] blev hendes bopæl igen opsøgt af repræsentanter fra de tjetjenske myndigheder, der tog alle familiens personlige dokumenter. Ansøgeren og børnene opholdt sig herefter hos ansøgerens broder [et par dage], hvorefter de [et par dage senere] udrejste af Tjetjenien. Hun har ikke efterfølgende haft kontakt med sin broder. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på centrale punkter forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden, ligesom ansøgeren har svaret afgliddende på konkrete spørgsmål om kontakten med nære familiemedlemmer og disses forhold. Flygtningenævnet finder således ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens søn har tilsluttet sig tjetjenske oprørere, idet dette alene beror på ansøgerens egen formodning, der ikke er støttet af andre oplysninger i sagen. Flygtningenævnet har i den forbindelse blandt andet lagt vægt på, at ansøgerens søn efter ansøgerens forklaring på intet tidspunkt har modtaget militærtræning. Flygtningenævnet finder endvidere ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren er blevet tilbageholdt som følge af sønnens forsvinden. Flygtningenævnet finder i den forbindelse ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren under tilbageholdelsen har været udsat for de overgreb, som hun har forklaret om. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at det fremstår usandsynligt, at ansøgeren skulle være blevet afhørt af "Lord", som er en højtstående person i Kadyrovs nærmeste kreds, og som nu er medlem af parlamentet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hun er blevet tilbageholdt i en idrætshal, hvor der angiveligt blev udøvet tortur, fremstår utroværdig. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at de oplyste torturmetoder må anses for at være almindeligt kendte, ligesom det fremstår utroværdigt, at de tjetjenske myndigheder ville gøre ansøgeren bekendt med, at der blev udøvet tortur mod et stort antal personer det pågældende sted. Til trods for at ansøgeren har forklaret, at hendes bror måtte betale et meget stort pengebeløb for hendes løsladelse, finder Flygtningenævnet det endvidere usandsynligt, at ansøgeren betingelsesløst skulle være blevet løsladt. Flygtningenævnet har på baggrund af det ovenfor anførte ikke fundet grundlag for at iværksætte en torturundersøgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Rusland risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2015/9.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er libanesisk statsborger og muslim af trosretning fra [...], Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive dræbt af Hizbollah som følge af deres mistanke om, at han har samarbejdet med israelerne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i [...] 2006 begyndte at arbejde som privatchauffør for en mand ved navn [...]. [I begyndelsen af] 2008 blev han kontaktet af sin kollega, [...], imens han var på vej på arbejde. [Kollegaen] fortalte, at Hizbollah pludselig havde stormet [arbejdsgiverens] bopæl. Det var lykkedes [kollegaen] at slippe væk, hvorfor han ringede til ansøgeren og advarede ham mod at tage på arbejde. To dage senere mødtes ansøgeren med [kollegaen] i Beirut. [Kollegaen] oplyste, at [arbejdsgiveren] var blevet anholdt, fordi han samarbejdede med israelerne. Frem til [sommeren] 2008 skjulte ansøgeren sig hos en ven, hvorefter han udrejste af Libanon. I samme periode blev hans familie opsøgt af Hizbollah omkring ti gange, ligesom der blev afleveret et trusselsbrev angående ansøgeren. Efter sin udrejse har ansøgeren flere gange været i kontakt med sin familie, der har oplyst, at Hizbollah flere gange årligt opsøger dem for at få fat på ansøgeren, senest to måneder før nævnsmødet. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund, idet forklaringen fremstår afglidende og divergerende på væsentlige punkter og derved i det hele utroværdig. Ansøgeren har blandt andet forklaret divergerende frem og tilbage om sit kendskab/mistanke til arbejdsgiverens forbindelse til Israel forud for anholdelsen, ligesom han har forklaret divergerende om antallet af Hizbollahs angivelige henvendelser på bopælen i den første periode efter arbejdsgiverens anholdelse. Flygtningenævnet tillægger det tillige en vis vægt, at ansøgeren udrejste i 2008 og først søgte asyl, efter at han i [sommeren] 2014 var blevet anholdt i anden anledning. Den omstændighed, at ansøgeren sent under sagen har oplyst, at der på en af hans telefoner, der er bortkommet i politiets varetægt, lå videoer optaget af ansøgerens søn under Hizbollahs besøg, og at der på en anden telefon findes en lydfil, ligeledes fra et sådant besøg, findes ikke at kunne begrunde et andet resultat eller en udsættelse af sagen. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at sådanne optagelser, der ikke kan verificeres, og som det er muligt at iscenesætte, ikke i sig selv – henset til ansøgerens manglende troværdighed i øvrigt – findes at kunne være bevismæssigt relevante. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2015/8

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Afghanistan. Indrejst i 2013. Nævnet udsatte i april 2014 sagen med henblik på en ægthedsvurdering af et dokument fremlagt af ansøgeren og hendes ægtefælle. Afgørelsen blev herefter truffet på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger og muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har siden hun var et år gammel boet i Mashad, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hun og hendes ægtefælle vil blive dræbt af en højstående afghansk politiker, [...], og hans folk. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun gennem en af ægtefællernes venner og dennes ægtefælle er blevet bekendt med, at hendes ægtefælle var blevet kontaktet af den iranske efterretningstjeneste, som havde bedt ham om at få sin broder til at spionere for Iran og give iranerne oplysninger om den afghanske politiker, [...], som broderen arbejdede for. Endvidere er hun blevet bekendt med, at ansøgerens ægtefælle og svoger sammen skulle likvidere [politikeren]. Da hendes ægtefælle fortalte om denne plan til sin ven, sagde vennen det videre til [politikeren] chauffør, som videregav informationen til [politikeren] selv. [Politikeren] sendte besked til de iranske myndigheder om, at han kendte til deres planer, hvilket gjorde, at den iranske efterretningstjeneste mistænkte ansøgerens ægtefælle for at have stået bag afsløringen af planerne. [I foråret] 2012 blev hendes ægtefælle anholdt på deres fælles bopæl. [Fem dage senere] blev hun selv anholdt. Ved to advokaters hjælp blev ansøgeren løsladt mod kaution [i sommeren] 2012. Samme aften flygtede ansøgeren sammen med sine tre børn til Tyrkiet. Ansøgerens ægtefælle blev dømt til døden for at have udført aktiviteter imod Irans nationale sikkerhed. Senere lykkedes det hendes ægtefælle at flygte til Tyrkiet, hvor han sluttede sig til sin familie. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet skal indledningsvis bemærke, at ansøgeren i det hele har henvist til sin ægtefælles asylmotiv, og at hendes egne konflikter i øvrigt er afledt heraf. Flygtningenævnet har efter en samlet vurdering fundet, at ansøgerens ægtefælles forklaring om sit asylmotiv ikke er troværdig, idet forklaringen fremstår som usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet har derfor tilsidesat forklaringen i sin helhed. Af samme grund har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring i sin helhed som værende usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren har nedskrevet ægtefælles asylmotiv i en så detaljeret grad, at det forekommer som en drejebog, hvilket svækker ansøgerens troværdighed betragteligt. Dette understreges tillige af, at ansøgeren på trods af sin forklaring om, at hun har kendt meget lidt til sin ægtefælles aktiviteter, idet han ikke fortalte hende særlig meget herom, alligevel har kunnet nedskrive sin ægtefælles asylmotiv uden hans kendskab hertil, angiveligt fordi det skulle bruges til at søge asyl i Tyrkiet. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at det fremgår af Udenrigsministeriets notat af [...] 2014, at ingen af de fire dokumenter ved-

rørende den kvindelige ansøgers dom kan antages at være ægte. Endelig har Flygtninge­nævnet ikke modtaget en dom for så vidt angår den mandlige ansøger. Flygtninge­nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbageven­den til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/32

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.2 nævnte afgørelse Soma/2015/40.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtninge­nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig, selvom den har været konsistent:

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2014. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk [...] og [...] fra Den Demo­kratiske Republik Congo. Han er født i [en lille by] i [en provins] den [...] 1966. Ansø­geren har ikke været medlem af et politisk parti, men han har støttet [et parti], hvor hans fader til sin død i 2006 var regionalformand i [en provins]. Ansøgeren har aldrig haft et ægte pas. Siden faderens død har ansøgeren ikke været politisk aktiv. Ansøgeren var fisker og transporterede varer mellem Kinshasa og Brazzaville. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han efter at være flygtet fra et fængsel ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter at blive dræbt af myndighederne, som har beskyldt ham for at have transporteret våben for oppositionslederen Mukungubila. An­ søgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han [i slutningen af] 2013 blev opsøgt af to personer på sin bopæl. De pågældende ville have ham til at transportere våben fra Congo Brazzaville til Kinshasa, hvilket ansøgeren nægtede. Et par dage senere kom mændene tilbage sammen med to mænd, der bar immigrationsmyndighedernes uni­form. De pågældende bekræftede, at våbnene tilhørte staten. Under besøget blev ansø­geren truet med, at man ville fratage ham muligheden for at fortsætte sit erhverv, hvis han nægtede. Mændene smed en konvolut indeholdende 2.000 US Dollars på ansøge­rens bord, inden de forlod hans bopæl. [Nogle uger senere i] 2013 blev ansøgeren op­ søgt af tre personer på sin arbejdsplads, hvoraf en oplyste, at han var fra immigrations­myndighederne. Ved denne lejlighed blev det på ny bekræftet, at der var tale om statens våben. Samme dag sejlede ansøgeren fra Kinshasa til Brazzaville med sin hjælper og to mænd. I Brazzaville blev der på ansøgerens båd læsset 15-20 kasser, der formentlig indeholdt våben. Våbnene blev sejlet til Kinshasa og læsset på et militært køretøj. [I begyndelsen af] 2014 blev han anholdt af efterretningstjenesten, der nævnte, at hans fader havde stået bag ballade i forbindelse med valget i 2006. Herudover blev ansøge­ren beskyldt for at have støttet Tshisekedi, som havde været kandidat under præsident­valget i 2011 samt dengang været skyld i diverse uroligheder. Endelig blev han som det

mest alvorlige beskyldt for at have indført våben i landet, som skulle bruges under militærkup. Han blev tillige stillet spørgsmål vedrørende sit tilhørsforhold til Mukungubila og dennes gruppering, der netop havde foranstaltet uroligheder i Congo. Ansøgeren blev under tilbageholdelsen slået på ryggen og i maven med gummidæk med det resultat, at han fik indre blødninger og derfor blev indlagt på hospital, hvor han blev opereret. [I begyndelsen af] 2014 blev han ført tilbage til efterretningsvæsenet, der fortsat ikke troede på hans benægtelser, og han blev derfor to dage senere overført til [...] fængslet, hvor han var til [sommeren] 2014. I fængslet fik han [i sommeren 2014] et hjerteanfald. Han havde også for lavt blodtryk, og han blev derfor bragt til hospitalet. [Et par dage senere] om natten lykkedes det ansøgeren at flygte fra hospitalet, mens de to betjente, der skulle bevogte ham, ikke var til stede. Ansøgeren tog fra hospitalet til sin fætter. Kort efter udrejste han til Angola. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring under asylforløbet i det væsentlige har været konsistent. Forklaringen i Flygtningenævnet har dog ikke fremstået overbevisende. Der er herved ikke lagt særlig vægt på, at ansøgeren har forklaret lidt forskelligt om, hvad han fejlede i fængslet. Derimod må det give anledning til nogen undring, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han udrejste legalt, mens han i Flygtningenævnet forklarede, at han med hjælp fra sin fætter bestak de congolesiske myndigheder ved grænsen i forbindelse med udrejsen. Ansøgerens generelle troværdighed er endvidere væsentligt svækket af, at han ikke har kunnet give en rimelig forklaring på, at det fremgår af sagen, at en person med ansøgerens fingeraftryk [i foråret] 2014 – hvor ansøgeren ifølge sin egen forklaring var fængslet – på Grækenlands ambassade i Kinshasa ansøgte om turistvisum i 30 dage fra [foråret] 2014 til [foråret] 2014 under [et lignende navn som ansøgerens]. Ansøgningen blev imødekommet [i foråret] 2014. Det fremgår, at den pågældende skulle være født [en anden dato end den dato ansøgeren har oplyst som sin fødedato] i Kinshasa, og at han i forbindelse med ansøgningen havde forevist et pas under anførte generalia, der var udstedt [i sommeren] 2012. Efter en samlet vurdering har ansøgeren herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Congo vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Demo/2015/2

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet blandt andre forhold lagde vægt på den forløbne tid fra indrejsen til indgivelse af ansøgning om asyl, kan henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Liba/2015/8.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og sunni-muslim fra Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter Hamas. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Gaza. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at repræsentanter for Hamas fra [slutningen af] 2012 til [begyndelsen af] 2013 opsøgte ham i hans smedeværksted og på hans bopæl. Af henvendelserne fremgik, at Hamas mod betaling ville have ham til at hjælpe med produktion eller reparation af våben. Ansøgeren svarede henholdende, idet han henviste til, at han skulle tage sig af sin syge moder. 2-3 uger efter den sidste henvendelse udrejste ansøgeren med sin familie legalt til Egypten. Efter udrejsen har Hamas på ny på været på værkstedet for at se efter ansøgeren, og Hamas har også ved andre lejligheder spurgt efter ansøgeren. I vurderingen af ansøgerens troværdighed lægger Flygtningenævnet væsentlig vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2014 skulle have forklaret, at Hamas opsøgte ham tre gange inden for en måned, samt at Hamas efter udrejsen på ny henvendte sig tre gange. Senere i asylforløbet har ansøgeren forklaret, at Hamas opsøgte ham to gange inden udrejsen, at Hamas efter udrejsen har været på værkstedet en gang samt herudover spurgte efter ansøgeren. Det tillægges endvidere betydning, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2015 skulle have forklaret, at han under den anden henvendelse bad Hamas om udsættelse i en måneds tid, hvorimod han i Flygtningenævnet har oplyst, at sådan har han ikke forklaret. Til styrelsen har ansøgeren oplyst, at han skulle henvende sig til Hamas. I Flygtningenævnet forklarede ansøgeren, at det var Hamas, der ville henvende sig til ham. Ansøgeren er tillige citeret for under samtalen med Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2015 at have forklaret, at han ikke husker, om Hamas havde ringet til ham, hvilket harmonerer mindre godt med ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet om, at Hamas havde sagt til ham, at de havde ringet til ham, og at hans telefon havde været slukket. Under samme samtale i Udlændingestyrelsen skulle ansøgeren have forklaret, at Hamas ikke truede ham, da han blev opsøgt anden gang, mens ansøgerens forklaring i Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2014 og navnlig forklaringen i Flygtningenævnet afslutningsvis gik ud på, at Hamas havde truet ansøgeren ved den anden henvendelse. Ansøgeren flygtede efter sin forklaring som en konsekvens af Hamas' anden henvendelse. Det må på denne baggrund endvidere undre, at ansøgeren kun i beskedent omfang har kunnet forklare detaljer om henvendelsen og herunder ikke har kunnet forklare på hvilket tidspunkt af døgnet, Hamas kom til hans bopæl. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren har forklaret, at han har dårlig hukommelse, og at visse af de anførte divergenser isoleret set ikke er tilstrækkeligt til at forkaste ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet finder det imidlertid mindre sandsynligt, at Udlændingestyrelsen i givet fald under

begge samtaler så mange gange skulle have citeret ansøgeren for noget, han ikke har forklaret, hvilket må ses i sammenhæng med, at ansøgeren har forklaret om et relativt enkelt begivenhedsforløb. Herefter, og da forklaringen i Flygtningenævnet heller ikke i øvrigt er fremstået troværdigt, finder nævnet at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring om henvendelserne fra Hamas. Ansøgeren har herefter – og da de generelt vanskelige forhold i Gaza ikke kan føre til et andet resultat – ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Gaza vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2015/4

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra [...] i Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved tilbagevenden til Rusland frygter at blive dræbt af en repræsentant fra præsident Kadyrovs hær, fordi de har fået kendskab til, at ansøgeren som læge har behandlet syge og sårede tjetjenske oprørere. Som asylmotiv har ansøgeren endvidere henvist til, at hun frygter sin families reaktion, hvis de får kendskab til, at hun har været bortført af Kadyrovs mænd. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i [foråret] 2014 blev bortført af tre mænd i en bil. Ansøgeren blev kørt til et hus, hvor hun i kælderen blev udsat for fysiske overgreb og anklaget for at have ydet lægelig behandling til tjetjenske oprørere. Ansøgeren blev ligeledes truet til at indgå et samarbejde med bortførerne. Efter to til tre timers tilbageholdelse løslod mændene ansøgeren. Forinden havde mændene lavet ændringer i ansøgerens mobiltelefon og instrueret hende i altid at have den på sig. I dagene efter bortførelsen følte ansøgeren sig overvåget af en sort bil, når hun passede sit arbejde på hospitalet. To dage efter bortførelsen modtog hun et billede på sin mobiltelefon. Billedet forestillede ansøgeren i kælderen, hvor hun bliver truet med en pistol. Som følge af truslen besluttede ansøgeren sig for at udrejse af Tjetjenien allerede den følgende morgen. Ansøgeren krydsede grænsen til Hviderusland legalt med tog. Da passet var blevet kontrolleret af grænsevagter på den russiske side, opdagede ansøgeren, at siderne 19-20 var revet ud. Den beskikkede advokat har videre henvist til, at afslag på asyl vil indebære en krænkelse af CEDAW-konventionen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har overordnet lagt vægt på, at forklaringen er blevet udbygget, herunder under nævnsmødet, at den har været divergerende både med hensyn til detaljer og med hensyn til centrale punkter, og endvidere forekommer forklaringen ulogisk på en række punkter. Således er det indtrykket, at forklaringen er konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har vedrørende forklaringen for nævnet om voldtægten, som første gang fremgår af den nuværende advokats skriftlige indlæg, hæftet sig ved, at ansøgeren på direkte fore-

spørgsel under samtalen med Udlændingestyrelsen [i slutningen af] 2014 har svaret benægtende på, at der skulle være tale om voldtægt. Vedrørende passet har Flygtninge-nævnet lagt vægt på Udenrigsministeriets høringssvar [fra foråret] 2015, hvorefter den side, der angiveligt skulle være revet ud af grænsekontrollen, ville indeholde oplysninger om udenrigspas. Vedrørende fotografiet har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har forklaret, at der var tale om fire fotos, hvoraf de tre viste de seksuelle overgreb, hvorimod ansøgeren tidligere alene har forklaret om det ene foto, som er fremlagt. Videre har nævnet lagt vægt på, at det fremlagte foto ikke fremtræder som en autentisk optagelse. Ansøgerens forklaring om, hvorledes hun fik billedet udleveret af [en tjentjener i Hviderusland, som var en bekendt til ansøgerens veninde], virker mindre sandsynlig, og nævnet har hæftet sig ved, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har oplyst, at hun tillige fik kopi af sine uddannelsespapirer, hvorimod ansøgeren under nævnsmødet har forklaret, at hun alene fik billedet. Vedrørende telefonen finder nævnet, at det er ulogisk, at ansøgeren overlod telefonen til veninden [...], selvom ansøgeren gik ud fra, at hun blev overvåget via telefonen, idet ansøgeren således udsatte [veninden] for tilsvarende problemer. Ansøgerens forklaring om, hvor mange gange hun har behandlet sårede oprørere, har været divergerende og er under nævnsmødet blevet udvidet. Ansøgerens svar på spørgsmål under nævnsmødet om, hvorledes familien reagerede, da hun kom hjem efter tilbageholdelsen, har ikke virket sandsynlig eller troværdig. Flygtningenævnet kan ikke lægge vægt på de tilsigelser, der er fremkommet med advokatens indlæg, dels på grund af tilsigelsesernes sene fremkomst og ens udseende, og dels som følge af ansøgerens forklaring på, hvorledes de er tilvejebragt, som ikke forekommer troværdig. Ansøgeren har, når hun er foreholdt divergencer i forklaringen, udtalt ”jeg har kun svaret på det, jeg blev spurgt om.” Flygtningenævnet finder, at denne forklaring på divergencerne ikke er plausibel, navnlig ikke henset til ansøgerens uddannelsesniveau. Endvidere har ansøgeren været den nærmeste til – og egen drift – at oplyse de omstændigheder, hvorpå hun bygger sit asylmotiv. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Rusland risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Stat/2015/11, til den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Etiopien/2015/8, til den i afsnit 4.4.4.2 nævnte afgørelse Paki/2015/6 samt til den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Soma/2015/8.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om tolkeproblemer kunne forklare divergencer, udbygninger m.v., kan henvises til den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/48.

Se også den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Niga/2015/12, hvor Flygtningenævnet besluttede at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen som følge af problemer med tolkning på engelsk. Flygtningenævnet lagde herved navnlig vægt på, at det efter det oplyste var muligt at tilkalde en tolk, der kunne tolke på ansøgerens modersmål, og at det efter sagens karakter ikke kunne afvises, at de divergenser, der havde været afgørende for Udlændingestyrelsens afgørelse, skyldtes tolkevanskeligheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende, udbyggede eller nye oplysninger eller upræcise forklaringer, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, hvordan han var rejst fra Iran til Dubai. Han forklarede endvidere, at han tidligere under sagen havde forklaret, at det var foregået på en anden måde, samt om baggrunden for sin tidligere forklaring. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er statsborger i Iran, etnisk perser og ikke religiøs fra [...], Iran. Ansøgeren har sympatiseret med den grønne bevægelse i 2009, og ansøgeren har i den forbindelse deltaget i politiske demonstrationer samt uddelt løbesedler forud for parlamentsvalget i 2012. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af myndighederne og i den forbindelse idømt en hård straf som følge af, at han har udført politiske aktiviteter i forbindelse med parlamentsvalget i 2012, og fordi han er blevet beskyldt for at være udenlandsk agent. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han [i sommeren] 2009 blev anholdt af myndighederne i forbindelse med en demonstration til fordel for den grønne bevægelse, hvorefter han afsonede 17 måneder i fængsel. Ansøgeren blev løsladt i [efteråret] 2010 efter at have underskrevet en erklæring om, at han aldrig mere ville være politisk aktiv. Ansøgeren har videre oplyst, at han efter løsladelsen startede en internetcafé op sammen med sin daværende ægtefælle. Ansøgeren var i den forbindelse med til at lave og uddele løbesedler i Teheran forud for parlamentsvalget i foråret 2012 med det formål at få folk til at undlade at stemme. Internetcaféen blev ransaget af myndighederne i 2012, hvorefter ansøgeren og ægtefællen gik under jorden. Ansøgerens ægtefælle udrejste herefter af Iran 40-50 dage senere. Ansøgeren har forklaret, at han var tilbageholdt af myndighederne i perioden [fra slutningen af] 2013 til [foråret] 2014, og at han blev løsladt, da hans familie kautionerede for ham. Ansøgeren har endelig oplyst, at han udrejste [i foråret] 2014. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan lægge ansøgerens forklaring om hans politiske aktiviteter til grund. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har været fængslet og tilbageholdt af myndighederne, og at han således er i myndighedernes søgelys, samt at han alene blev løsladt og fik mulighed for at udrejse på grund af sin faders forbindelser som militær-

person. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet en detaljeret og sammenhængende forklaring, der er uden divergenser. Flertallet finder på den baggrund, at det ikke kan føre til et andet resultat, at ansøgeren, mens konflikten med myndighederne pågik, ud- og indrejste legalt af Iran, eller at han har forklaret divergerende om sine rejser til Dubai. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet var i stand til at svare uddybende på spørgsmål om sin konflikt og redegøre for den nævnte divergens vedrørende rejserne til Dubai. Flertallet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2015/23

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske Luba-Kasai og kristne af trosretning fra Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men den mandlige ansøger har i en årrække arbejdet som kameramand for oppositionspartiet Union for the Congolese Nation (UNC). Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter, at han vil blive henrettet af regeringen, idet han er oplyst på en liste over personer, som skal slås ihjel. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i en årrække har arbejdet som kameramand for Vital Kamerhe, som er formand for oppositionspartiet Union for the Congolese Nation (UNC). I kraft af sit arbejde stod ansøgeren for en række optagelser, hvor han afdækkede regeringens udøvelse af blandt andet voldtægter og drab mod befolkningen. Ansøgeren samarbejdede endvidere med NGO'en ASADHO, der var interesseret i det materiale, som han havde fremskaffet under sit virke for UNC. [I begyndelsen af] 2014, imens ansøgeren befandt sig i Goma, blev han bortført af personer, som tilhørte en militærmilit. Under tilbageholdelsen, som varede i omkring to uger, blev ansøgeren udsat for tortur, hvorefter han blev løsladt og efterladt i en skov, hvor lokale landsbyboere fandt ham og bragte ham til et hospital. I [foråret] 2014 blev ansøgeren af sin ægtefælle orienteret om, at nogle mænd befandt sig på deres bopæl, og at de ønskede at tale med ham. Personerne, som tilhørte den congolesiske hær, tilbød ansøgeren 1 kg guld, mod at han skulle forgifte Vital Kamerhe. De krævede endvidere, at ansøgeren afleverede alt det materiale, som han havde tilvejebragt, og at han opgav sit virke for UNC og ASADHO. Ansøgeren accepterede herefter kravet, men solgte umiddelbart

efter guldet uden at foretage sig yderligere. [Den følgende måned] 2014 omkring klokken 02:00 om natten blev ansøgeren og hans ægtefælle bortført fra deres bopæl og ført til et fængsel, hvor de blev udsat for tortur, og hans ægtefælle blev voldtaget. De var tilbageholdt i omkring en uge, hvorefter de blev fløjet til Lubumbashi, hvor de skulle henrettes. Ved ankomsten til Lubumbashi opdagede ansøgerens ægtefælle, at en af mændene, som tilbageholdt dem, var hendes svoger. De indgik herefter en aftale med svogeren om, at han skulle hjælpe dem med at flygte ud af landet mod betaling af 35.000 amerikanske dollars. [Den følgende måned] 2014 udrejste de af Den Demokratiske Republik Congo. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter, at hun og hendes ægtefælle vil blive anholdt af myndighederne og udsat for overgreb, idet hendes ægtefælle har skabt problemer for den siddende regering. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers konflikter. Flygtningenævnet kan ikke lægge de dele af ansøgerens forklaring til grund, som drejer sig om tilbageholdelsen af den mandlige ansøger i [begyndelsen af] 2014, om episoden, hvor ansøgeren modtog 1 kg guld og om tilbageholdelsen og flugten i [foråret] 2014. Flygtningenævnet kan imidlertid lægge til grund, at den mandlige ansøger i en årrække har været ansat som kameramand/pressemedarbejder for UNC, samt at han har udført forskelligt regimekritisk arbejde for NGO'en ASADHO, herunder optaget regimekritiske billeder og film. Dette støttes af det fremlagte billedmateriale og oplysningerne om Facebook-profilen [...], ligesom ansøgeren under sagsforløbet har forklaret konsistent herom. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at den mandlige ansøger har været medproducent af film [...], som begge er offentliggjort på [internettet], og at den mandlige ansøgers navn er anført i forkortet form i slutningen af [den ene film], mens hans fulde navn fremgår af [den anden film]. På den anførte baggrund sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Den Demokratiske Republik Congo finder Flygtningenævnet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor de congolesiske statsborgere [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Demo/2015/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Irak/2015/24 samt til den i afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Etiopien/2015/11.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Armenien. Indrejst i 2014. Ansøgerne nedlagde for Flygtningenævnet en subsidiær påstand om hjemvisning af sagen til Udlændingestyrelsen, idet

de ønskede foretaget en lægeundersøgelse af den mandlige ansøger med henblik på at tilvejebringe dokumentation for de skader, som ifølge ansøgerne var påført den mandlige ansøger af de personer, som efterstræbte ham i Armenien. Ansøgerne havde i den forbindelse fremlagt udskrifter af ansøgernes medical records fra Danmark. **Flygtningegenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske armeniere og kristne af trosretning fra Jerevan, Armenien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive slået ihjel af magtfulde personer i Armenien, idet han har været involveret i et trafikuheld, hvor han i sin taxa påkørte en bil tilhørende sønnen af en af disse magtfulde personer. Den mandlige ansøgers forsikring dækkede kun delvist kravet fra den pågældende bilejer. Den mandlige ansøger blev herefter afkrævet et meget stort pengebeløb, som han ikke har kunnet betale. Han har ved to lejligheder været bortført og udsat for vold af bilejeren og har fået frist til at betale. Senest fik han en frist på en uge, men udrejste uden at betale. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Hun frygter, at familien bliver dræbt som følge af ægtefællens problemer med de magtfulde personer. Flygtningegenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningegenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret divergerende om væsentlige forhold, som han under hensyn til sagens omstændigheder burde kunne huske, uanset om han har været meget psykisk påvirket af situationen. Flygtningegenævnet har således lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret divergerende om, hvornår og hvordan han blev bekendt med, at det var en søn af en meget magtfuld person, han havde påkørt. Den mandlige ansøger har således dels forklaret, at han blev klar over det lige efter, at påkørslen var sket, dels at han først fik det at vide af [...], som han havde lejet taxaen af, [i foråret 2014], efter at ansøgeren var blevet frigivet efter den første bortførelse. Flygtningegenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret divergerende om, hvornår han blev opsøgt af den unge mand, som han havde påkørt, og dennes vagter, idet han dels har forklaret, at det skete om formiddagen [en dag i foråret 2014], dels at det skete om aftenen [den samme dag i foråret 2014]. Flygtningegenævnet har yderligere lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret divergerende om, hvornår han kom tilbage til sit hjem, efter at han havde været tilbageholdt i tre dage. Den mandlige ansøger har således dels forklaret, at han kom hjem midt på dagen eller om eftermiddagen, dels at han kom hjem om aftenen. Den mandlige ansøger har herudover forklaret divergerende om, hvordan han kom hjem, idet han dels har forklaret, at han tog en taxa fra det sted, hvor han blev sat af, dels at han gik hjem fra dette sted. Yderligere har ansøgerne forklaret indbyrdes divergerende om deres forhold til [den mandlige ansøgers ven] og om dennes rolle i forbindelse med udrejsen af Armenien og ansøgernes beslutning om at udrejse. Flygtningegenævnet har tillige lagt vægt på, at ingen af ansøgerne har ønsket at oplyse, hvem den magtfulde person i Armenien er, hvorfor ansøgernes forklaring om dennes

rolle og magt fremstår uunderbygget. Endelig finder Flygtningenævnet det utroværdigt, at den mandlige ansøger ikke har kunnet redegøre nærmere for dækningsomfanget i den forsikring, som han havde tegnet for den taxa, som han havde lejet af [...]. Det forhold, at den mandlige ansøger har oplyst at være meget psykisk påvirket af situationen under afgivelsen af sine forklaringer i Udlændingestyrelsen og i Flygtningenævnet, findes ikke at ændre herved, idet Flygtningenævnet ved sin vurdering af troværdigheden af den mandlige ansøgers forklaringer har taget dette i betragtning. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den kvindelige ansøger har svaret undvigende og på væsentlige punkter ikke har kunnet underbygge den mandlige ansøgers forklaring om omstændighederne i sagen, som hun under nævnets behandling af sagen har givet udtryk for ikke at have haft særligt kendskab til. Flygtningenævnet finder på baggrund heraf ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved tilbagevenden til Armenien risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at de oplysninger, som den mandlige ansøger har fremlagt om sine helbredsmæssige forhold, er af en sådan karakter, at sagen bør hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på en nærmere vurdering heraf. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Arne/2015/9

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk rohingya og muslim af trosretning fra [...] Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens fader var medlem af det islamiske parti, RSO. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma ikke har noget sted at bo, og at de burmesiske myndigheder undertrykker etniske rohingyaer. Han frygter derfor at blive fængslet eller slået ihjel. Ansøgerens moder døde i forbindelse med ansøgerens fødsel. Hans fader blev dræbt efter at være blevet bortført af Nasaka-tropperne i 1993. Ansøgeren blev i forbindelse med bortførelsen slået i hovedet, på fingrene, albuen og knæene. Han mistede derved sin forstand. Ansøgeren udrejste derefter fra Burma til Bangladesh. Han boede der et kort stykke tid. Han har også boet i Indien, Pakistan og Iran, hvorefter han rejste til Europa. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre sin identitet og det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren er psykisk syg, og at han således i hvert fald i perioder har haft svært ved at forklare sig. Dette taler for, at myndighederne i højere grad lægger vægt på objektive, konstaterbare forhold frem for ansøgerens forklaring. Der henvises herved til Handbook pkt. 206 til 212. Ansøgeren har fremlagt fødselsattest, udstedt [i] 1981, hvoraf fremgår, at ansøgeren er født [i] 1981 på hospital. Ansøgeren har videre fremlagt ID-kort udstedt [i] 1993. Begge dokumenter fremstår formularmæssigt ægte, men påfaldende lidt slidte i forhold til

dokumenternes angivelige alder. Vedrørende fødselsattesten finder nævnet, at det er sjældent, at en sådan fødselsattest udstedes til rohingyaer, der føder på hospital. Vedrørende ID-kortet bemærker Flygtningenævnet, at sådanne kort efter visse baggrundsoplysninger ikke er udstedt efter 1989, selvom der er visse usikkerhedsmomenter herved, og at det fremlagte kort indeholder en angivelse af, at ansøgeren mangler ”a big tooth (wisdom tooth?)... on the upper jaw”, og at dette ikke stemmer med ansøgerens forklaring om, at han fik kortet udstedt efter at have været med sin fader på kontoret, og at ansøgeren ligeledes har forklaret, at han fik tanden slået ud, da faderen blev bortført. Flygtningenævnet lægger videre en vis vægt på resultatet af sprogtesten, selvom nævnet er opmærksom på, at ansøgeren efter sin forklaring har boet i forskellige lande og taler forskellige sprog. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren ikke har givet nærmere oplysninger om sine bopælsforhold efter den påberåbte udrejse fra Burma, og at hans forklaring om rejserute og finansiering af rejse er ganske overordnet. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og de ovennævnte forhold, at det må lægges til grund, at ansøgeren stammer fra Bangladesh. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Bangladesh. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at spørgsmålet, om ansøgeren af helbredsmæssige grunde skal have opholdstilladelse i Danmark, ikke hører under Flygtningenævnets kompetence. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bang/2015/2

Der kan herudover henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Syri/2015/65, hvor Flygtningenævnet ved sin vurdering af sagen tillagde det betydning, at klageren var analfabet, led af hukommelsesbesvær og søvnløshed, og at han var meget psykisk påvirket af sin og sin families situation. Trods en række uklarheder og divergenser fandt Flygtningenævnet i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund.

Der kan tillige henvises til den ovennævnte afgørelse Hjem/2015/6, hvor Flygtningenævnets flertal fandt, at ansøgeren havde en påfaldende begrænset viden om den eritreiske herkomst, som hun påberåbte sig, selvom hun ifølge sin forklaring havde boet i en længere årrække i Etiopien hos sin moster og onkel, idet nævnet herved lagde vægt på, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring var i stand til at løbe væk fra onklen og mosteren og herefter gennemføre en længere rejse gennem Sudan, hvor hun arbejdede i tre år, og efterfølgende gennem Libyen, inden hun indrejste i Europa, selvom ansøgeren havde oplyst, at hun under opholdet hos mosteren og onklen ikke kom udenfor landejendommens område. På denne baggrund fremstod det usandsynligt, at ansøgeren udviste et så begrænset kendskab til sin herkomst, herunder at hun havde fået begrænsede oplysninger af mosteren, som forklaret af hende.

Endvidere henvises til den i afsnit 4.4.4.2 nævnte afgørelse Paki/2015/6, hvori nævnet blandt andet lagde vægt på, at ansøgeren ikke var kommet med en plausibel forklaring på, hvorfor han, der havde otte års skolegang, først søgte om asyl to måneder efter sin indrejse i Danmark, blandt andet henset til at hans ægtefælle og børn ifølge hans egen forklaring til Udlændingestyrelsen havde været tvunget til at flytte cirka hver 14. dag for at være i sikkerhed.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte. "Ansøgeren, som er født i 1988, er etnisk perser fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet, idet myndighederne har fået kendskab til, at hun er ateist. Ansøgeren er som sine forældre registret som muslim, men hun har aldrig været troende. Hun har mange gange skændtes med sine forældre om religion, herunder fordi hun ikke ville bede og gå i moske. Ansøgerens veninde [...] havde i årevis adgang til internettet, og hun kunne omgå diverse filtre og downloade religionskritisk materiale, som ansøgeren derefter løbende over en fireårig periode fik overført til sin bærbare computer via USB-stik. Ansøgeren begyndte at arbejde i en kosmetikbutik i [slutningen af] 2013. Efter cirka tre måneder spurgte hendes arbejdsgiver, [...], om hun ville være hans kæreste. Dette afslog ansøgeren. [I sommeren] 2014 glemte ansøgeren sin computer på arbejdspladsen. Dagen efter sagde arbejdskolleger, at [arbejdsgiveren] havde computeren. Han gav hende forskellige undskyldninger for ikke at aflevere computeren. [Nogle dage senere] forlangte [arbejdsgiveren], at de skulle have sex, hvilket ansøgeren afslog. [Arbejdsgiveren] sagde, at hun jo selv var klar over, hvilket materiale som var på hendes computer, og truede med at aflevere computeren til myndighederne, således at hun ville blive henrettet. Hun slog [arbejdsgiveren] og stak af. Hun ved ikke, om [arbejdsgiveren] rent faktisk har kunnet åbne hendes computer. Hun har ikke oplyst sit password til [arbejdsgiveren]. [Nogle dage senere] blev ansøgeren ringet op af sin moder, som fortalte, at bopælen netop var blevet ransaget af nogle betjente. Ansøgeren kontaktede sin svigerfader, som oplyste, at myndighederne havde hendes computer og dagbog. Myndighederne havde forlangt, at hendes fader skulle sørge for, at hun overgav sig til politiet. I dagbogen havde hun over en toårig periode skrevet om sine frustrationer, og hun havde skrevet kritisk om profeten Muhammed. Politiet må have fundet dagbogen under ransagningen. Svigerfaderen sørgede for, at ansøgeren kunne holde sig skjult i tre dage, samt at hun herefter kunne udrejse illegalt til Tyrkiet. Hendes søster har efter udrejsen fortalt, at politiet flere gange har spurgt efter hende på forældrenes bopæl. Ansøgerens ægtefælle har asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring kan

give anledning til en vis tvivl. Det kan herunder siges at være påfaldende, at ansøgeren udrejste kortere tid efter, at ægtefællen i [foråret] 2014 fik afgørelse fra Udlændingestyrelsen om, at hans opholdstilladelse ikke var bortfaldet. Efter en samlet vurdering, herunder at ansøgerens forklaring under hele asylforløbet har været konsistent, finder nævnet, at tvivlen bør komme ansøgeren til gode, og Flygtningenævnet lægger derfor forklaringen til grund. Det må herefter antages, at der er risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for forfølgelse på grund af ansøgerens antireligiøse materiale, som politiet er kommet i besiddelse af. Flygtningenævnet meddeler af denne grund den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2015/46

Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Bang/2015/2, til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Iran/2015/37 og Iran/2015/29, til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Rusl/2015/23, til den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Rusl/2015/48, til den i afsnit 4.1.9 nævnte afgørelse Suda/2015/11, til den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Erit/2015/23 samt til den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Afgh/2015/11.

4.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Ansøgerens advokat havde forud for nævnsmødet anmodet om tilladelse til at føre en præst, der kendte ansøgeren, som vidne. Vidnet forklarede under sagens behandling for nævnet om sit kendskab til ansøgeren siden begyndelsen af 2014, herunder at ansøgeren ikke prøvede at skjule sin tro for de muslimske bofæller. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara fra [...], Daykondiprovincen, Afghanistan, og var ved indrejsen muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han under sit ophold i Danmark har konverteret til kristendommen og derfor vil være i risiko for

forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ansøgeren har nærmere forklaret, at han første gang fik materiale om kristendommen i [sommeren] 2012, men uden at det i første omgang påvirkede ham. I løbet af efteråret 2013 begyndte han at komme i kirke og oplevede, at hans moder blev helbredt for en alvorlig sygdom, efter at han havde bedt for hende. Det overbeviste ham om, at han ville være kristen, og efter en seks måneders dåbsoplæring blev han døbt [i sommeren] 2014. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på overbevisende måde har sandsynliggjort, at hans konversion er reel. Flygtningenævnet lægger vægt på ansøgerens forklaring om det langvarige tidsmæssige forløb inden dåben samt på ansøgerens nærmere redegørelse i Flygtningenævnet for den indholdsmæssige baggrund for konversionen. Flygtningenævnet lægger ligeledes vægt på, at ansøgeren efter dåben er fortsat med deltagelse i kirkeligt arbejde, herunder deltagelse i foredrag og højskoleophold. Efter oplysninger i baggrundsmaterialet omkring forholdene for konvertitter i Afghanistan finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2015/59

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. Det fremgik af ansøgerens forklaring for nævnet, at han i Danmark via Ogadeh Community dagen forud for nævnsmødet havde fået kontakt en af sin faders bekendte, som kom fra det samme område som ansøgeren, og som havde besøgt familien i butikken i Etiopien i 2010. Det fremgik af vidnets forklaring, at han havde set ansøgeren i 2010 i Aware, hvor ansøgeren var med faderen og broderen inde at købe ind til deres butik. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er sunni-muslim af trosretning og har under sagens behandling angivet at være etnisk somalier fra Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter den etiopiske regering, idet regeringen har beskyldt ham for at være medlem af ONLF. Han har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive dræbt af familiemedlemmer til to personer, som blev slået ihjel af ansøgerens stedbroder i en blodhævnssakt. Ydermere har han henvist til, at han er blevet chikaneret og diskrimineret af familier i sin landsby, fordi han boede hos en plejefamilie og ikke kendte sin biologiske familie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans stedfader blev anholdt for at have solgt madvarer til medlemmer af ONLF, og at stedfaderen blev dræbt af myndighederne [i vinteren] 2012. Ansøgeren og hans stedbroder fandt stedfaderens lig og bragte det tilbage til deres bopæl. Stedbroderen ville hævne sin faders død og forlod bopælen med et ladt gevær. Ansøgeren forlod også bopælen og gik hen på en cafe, hvor han blev opsøgt af en ven, som fortalte, at ansøgerens stedbroder havde slået to personer ihjel, og at disses

familier ville anmelde ansøgeren og stedbroderen for drabene. Ansøgeren gik herefter hen til en anden cafe, hvor han opsøgte en chauffør, hvorefter han forlod Etiopien. Om sit statsborgerskab har ansøgeren fastholdt, at han er etiopisk statsborger, og at han aldrig har været i Somalia før sin udrejse i [vinteren] 2012. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren er somalisk statsborger og har vurderet ansøgeren asylretligt i forhold til Somalia. Flygtningenævnet kan ikke lægge nogen del af ansøgerens forklaring til grund, herunder heller ikke forklaringen om, at ansøgeren er etiopisk statsborger. Flygtningenævnet har derfor under sagens behandling ligesom Udlændingestyrelsen lagt til grund, at ansøgeren er somalisk statsborger, og at han asylretligt skal vurderes i forhold til Somalia. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i Grækenland, hvor han efter sine egne oplysninger har været tilbageholdt to gange, er registreret som somalier, at han, til trods for at han angiveligt har boet i Etiopien i mere end 20 år, ikke kan tale etiopisk, og endelig har nævnet lagt en vis vægt på sproganalysen [fra foråret] 2015, hvoraf det fremgår, at ansøgerens dialekt med høj sikkerhed ses uforenelig med sprogbrugen i Jarar, Ogaden, mens ansøgerens dialekt med høj sikkerhed ses forenelig med sprogbrugen i det nordvestlige Somalia. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremlagt kopi af et ID-kort fra Etiopien, fordi det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, at der [...] forekommer forfalskninger af dokumenter. Den erklæring fra Ogaden Forening, som er fremlagt under nævnsmødet, og forklaringen fra vidnet [...] kan ikke tillægges betydning. Nævnet har lagt vægt på, at erklæringen først er fremkommet under nævnsmødet, samt på at foreningen ikke ses at have belæg for at vurdere, hvorvidt ansøgeren er fra Ogaden. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at vidnet og ansøgeren har forklaret indbyrdes divergerende om, hvor de har set hinanden i Etiopien i 2010. Ansøgeren har således forklaret, at han mødte vidnet i faderens butik i [...], mens vidnet har forklaret, at han så ansøgeren i en forretning i Aware. Hertil kommer, at vidnet har forklaret, at han kun har set ansøgeren en enkelt gang i 2010. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sine konflikter i Etiopien fremstår divergerende, usandsynlig, sammenhængende og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således forklaret divergerende blandt andet om tidsforløbet den aften, hvor hans stedfar angiveligt blev dræbt, ligesom ansøgerens forklaring herom er usandsynlig og usammenhængende. Det forekommer endvidere utroværdigt og usandsynligt, at ansøgeren ikke kender navnene på de to mænd, som ansøgerens broder angiveligt har dræbt, idet ansøgeren har forklaret, at der var ca. 100 husstande i den landsby, hvor han har boet det meste af sit liv. Endelig forekommer det helt utroværdigt, at ansøgeren og hans bror skulle have fundet frem til faderens lig i mørket ved at følge dæk- og fodaftryk. Det er i den forbindelse tillagt vægt, at ansøgeren har forklaret, at det var muligt at følge aftrykkene, fordi det var fuldmåne, mens det af tilgængelige månekalendere fremgår, at der var fuldmåne [en dag i vinteren] 2012 på det pågældende sted i Etiopien, mens månen [ti dage herefter], hvor faderen angiveligt blev dræbt, nærmest var usynlig. Herefter, og idet ansøgeren

ikke har angivet, at han har konflikter i Somalia, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/40

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/44, de i afsnit 6.6.2.2 nævnte afgørelser Kina/2015/3 og Afgh/2015/26 samt den i afsnit 7.7 nævnte afgørelse Iran/2015/40.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 436f nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201f, nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

For sager, hvor mindreårige medfølgende børn har afgivet forklaring for nævnet, henvises til afsnit 4.3.2.

4.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublin-sager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublin-lande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 4.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indkla-

gede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US Department of State, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgavernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporter var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

4.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigter vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menne-

skeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnsekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at finde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uaf-

hængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

4.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før

nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

4.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsuplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan henvises til Flygtningenævnets høring af Udlændingestyrelsen i oktober 2015 om forholdene i Ungarn til brug for behandlingen af Dublin-sager, se nærmere afsnit 3.2.2.1.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

4.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der kan i den forbindelse henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnede til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsom henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde.”

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den

arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Se som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter:

Nævnet **stadfæstede i april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive dræbt af Asa'ib Ahl al-Haq, idet han ikke ville lade sig rekruttere af bevægelsen. Herudover frygter ansøgeren, at han vil blive fængslet af de irakiske myndigheder, idet han deserterede fra det irakiske militær i [...] 2013. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han den [...] 2013 modtog et brev fra Asa'ib Ahl al-Haq militsen, hvori de truede med at slå ham ihjel, såfremt han ikke sluttede sig til dem. Ansøgeren meldte forholdet til politiet og til en oberst ved militæret, men uden at fortælle, hvem der havde afsendt trusselsbrevet. [Nogle dage senere] blev ansøgeren opsøgt af en barndomsven fra militsen, der rådede ham til at melde sig ind i militsen. Ansøgeren indvilligede i at melde sig ind i militsen for at vinde tid. [Senere samme måned] var ansøgeren samt sin ægtefælle og barn på vej hjem i deres bil. De blev forfulgt af en anden bil. Ansøgerens bil blev presset ind i nogle cementblokke, hvorved de kørte galt, og ansøgerens datter døde. Ægtefællen brækkede sit bækken og sit venstre ben. Ansøgeren gemte sig herefter hos sin onkel i Diala og udrejste fra Irak [i foråret] 2014. Han forlod militæret uden tilladelse og udrejste. Han har fået en dom på tre års fængsel for desertion. Fængselsforholdene er umenneskelige. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er efterstræbt af Asa'ib Ahl al-Haq militsen. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om indholdet af trusselsbrevet og om den efterfølgende henvendelse til ham. Nævnet finder heller ikke selve hændelsesforløbet sandsynligt med forklaringen om overvågning og et bevidst angreb på ham i forbindelse med bilulykken den [...] 2013. Nævnet bemærker endvidere, at militsen er shia-muslimsk, og at ansøgeren er sunni-muslim, ligesom nævnet bemærker, at ansøgeren med den rejserute, han har påberåbt sig, skulle gennem et område kontrolleret af den pågældende milits. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens rejserute ikke forekommer sandsynlig, og at ansøgeren ved at tilintetgøre indholdet af passet, således at han kun var i besiddelse af omslaget, bevidst må anses for at have søgt at sløre sin rejserute. Nævnet bemærker endvidere, at

ansøgeren ikke har fremlagt det pågældende trusselsbrev. Ansøgeren har forklaret, at han var i besiddelse af et irakisk nationalitetspas med eget navn og billede ved udrejsen. Nævnet finder under hensyn hertil og under hensyn til ansøgerens generelle troværdighed som anført ovenfor ikke at kunne lægge den fremlagte kopi af dom på tre års fængsel for desertion til grund eller at udsætte nævnsmødet med henblik på en ægthedsvurdering heraf. Nævnet bemærker i denne forbindelse, at ansøgeren ved oplysnings- og motivsamtalet udtrykkeligt tilkendegav, at han ikke havde andre asylmotiver end problemerne med Asa'ib Ahl al-Haq militsen, selvom han under nævnsmødet har forklaret, at han allerede inden udrejsen var bekendt med, at hans bopæl blev opsøgt af personer fra militæret, og at han var bekendt med, at det var almindeligt at få tre års fængsel, hvis man deserterede. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2015/25

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Liba/2015/4.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsuplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200f nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsuplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415ff, nævnte afgørelse Albanien/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk rajput og kristen af trosretning fra Islamabad i Pakistan. Ansøgeren har

ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Pakistan frygter at blive slået ihjel af politiet eller muslimske grupperinger, fordi han er kristen af trosretning og sigtet for blasfemi. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han [i slutningen af] 2013 som kristen pastor deltog i en kristen sammenkomst i byen [...]. Hans ægtefælle, broder og ven deltog tillige i den kristne ceremoni, der blev afholdt hos en person ved navn [...]. Efter gudstjenesten blev [den pågældende persons] bopæl opsøgt af vrede muslimer, der ønskede at skade ansøgeren, fordi de havde hørt, at han og de andre fra den kristne menighed havde givet gaver til muslimer i [byen]. Ansøgeren flygtede sammen med sin ægtefælle, broder og ven ud af [den pågældende persons] bagdør. I forbindelse hermed blev ansøgerens ægtefælle skudt i sit ene ben, hvorefter hun blev indlagt på et privathospital i Islamabad frem til [et par uger senere i slutningen af] 2013. [Den efterfølgende dag] blev ansøgerens bopæl i Islamabad opsøgt af to mænd, der spurgte efter ansøgeren. Endvidere ringede mændene til ansøgerens mobiltelefon og talte med ham. På dette tidspunkt opholdt ansøgeren sig i Lahore. De pågældende mænd truede ansøgeren og fortalte, at de havde fundet frem til hans bopæl, samt at de havde i sinde at slå ham ihjel, fordi de var af den overbevisning, at han havde talt dårligt om profeten. Efter samtalen ringede ansøgeren straks til sin nabo i Islamabad. Naboen bekræftede, at en bil med ukendte personer stod parkeret ude foran ansøgerens bopæl i Islamabad. Efterfølgende opholdt ansøgeren og hans ægtefælle samt to sønner sig i skjul hos ansøgerens svigerfamilie. Under dette ophold blev ansøgeren bekendt med, at han var blevet sigtet for blasfemi, samt at politiet havde udstedt en [politirapport]. Ansøgeren har blandt andet fremlagt en kopi af rapporten, hvoraf fremgår, at anmelderen [...] [på datoen for afholdelse af ceremonien] 2013 har indgivet en anmeldelse, fordi ansøgeren har krænket profeten. Nævnet finder, at det i betydelig grad svækker ansøgerens generelle troværdighed – og dermed også troværdigheden af ansøgerens forklaringer om hans asylmotiv – at det fremgår af Udenrigsministeriets høringsvar af [...] 2014 og [...] 2015, at det vurderes, at den af ansøgeren fremlagte [politirapport] er falsk, samt at han har forklaret divergerende og udbyggende om omstændighederne ved hans udrejse af Pakistan. Ansøgeren har således for Udlændingestyrelsen først forklaret, at han i starten af foråret 2014 udrejste illegalt af Pakistan, mens han senere har forklaret, at han allerede forlod Pakistan primo 2014 i besiddelse af et gyldigt pas, hvorefter han indrejste i Danmark i besiddelse af et gyldigt Schengenvisum. Advokatens bemærkninger om, at det forhold, at Udenrigsministeriets kilde de facto har kunnet skaffe sig adgang til og tage billeder af dokumenter hos politiet i Pakistan, derved understøtter ansøgerens forklaring om, at [den person, hos hvem ceremonien blev holdt] i sin egenskab af militærmand ligeledes har kunnet skaffe sig adgang til at tage en kopi af [politirapporten], samt at det grundet kildens foretagender må stå klart for det lokale politi, at ansøgeren er flygtet til udlandet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker hertil, at ægthedsvurderin-

gen som oplyst i Udenrigsministeriets høringssvar af [...] 2014 er foretaget under iagttagelse af sædvanlige sikkerhedsforskrifter, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder, hvilket blandt andet indebærer, at ansøgerens identitet i forbindelse med ægthedsvurderingen ikke er kommet de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Flygtningenævnet har ved vurdering af ansøgerens troværdighed endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om centrale dele af sit asylmotiv, herunder om hvor mange kristne og muslimske familier og personer der deltog i den kristne sammenkomst, og hvorvidt der blev uddelt gaver og/eller penge til de fremmødte. Ansøgeren har ligeledes forklaret divergerende om, hvorvidt hans ægtefælle blev ramt af skud, da bilen kørte eller stod stille, ligesom han har forklaret divergerende om, hvor mange gange han talte i telefon med de ukendte mænd, som efter det anførte opsøgte hans bopæl [i slutningen af] 2013. Ansøgeren er ikke under nævnsmødet [i] 2014 fremkommet med en rimelig forklaring på divergenserne, og nævnet finder, at divergenserne ikke alene kan forklares ved, at ansøgeren ikke havde det psykisk godt, huskede dårligt eller blev opfordret til at lyve, ligesom nævnet finder, at divergenserne efter deres karakter og omfang ikke kan skyldes tolkeproblemer i Udlændingestyrelsen. Endvidere finder Flygtningenævnet det usandsynligt, at ansøgeren kunne udrejse legalt på eget pas via en lufthavn i Pakistan, såfremt han var eftersøgt af de pakistanske myndigheder for en alvorlig forbrydelse. Flygtningenævnet finder ydermere ikke, at ansøgeren er kommet med en plausibel forklaring på, hvorfor han, der har haft otte års skolegang, først søgte om asyl to måneder efter hans indrejse i Danmark, blandt andet henset til at hans ægtefælle og børn ifølge hans egen forklaring til Udlændingestyrelsen [sommeren] 2014 har været tvunget til at flytte cirka hver 14. dag for at være i sikkerhed. Endelig finder nævnet ikke, at de aktuelle baggrundsoplysninger indeholder oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at forholdene for kristne i Pakistan i sig selv er af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring som sit asylmotiv i Pakistan til grund og finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i en konkret eller individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder i øvrigt ikke anledning til at imødekomme advokatens subsidiære påstand om udsættelse med henblik på en fornyet ægthedsvurdering af den af ansøgeren fremlagte [politirapport], da en sådan fornyet ægthedsvurdering ikke kan forventes at føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Paki/2015/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Afgh/2015/32.

Se også den i afsnit 6.9.3.3 nævnte afgørelse Demo/2015/4, hvor det ikke var muligt for Udenrigsministeriet at foretage en ægthedsvurdering af de fremlagte dokumenter, idet Danmark ikke rådede over en repræsentation eller kilde i D.R. Congo, som ville kunne bistå hermed, men hvor nævnet efter en samlet bevisvurdering, hvori indgik resultatet af en foretagen torturundersøgelse, kunne lægge ansøgerens forklaring til grund.

Som eksempel på sager, hvor der via Udenrigsministeriet er søgt indhentet oplysninger om en fremlagt avis, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Ansøgeren og i konsekvens heraf hendes ægtefælle samt deres to børn er i 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af ansøgerens aktiviteter efter indreisen i Danmark. **Flygtningesnævnet** udtaler: "Ansøgeren er etnisk usbeker og muslim af trosretning fra Takhar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hun og hendes familie vil blive slået ihjel af kommandant [...], idet hun har skrevet en kompromitterende artikel om ham. Videre har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun frygter at de afghanske myndigheder efterstræber hende som følge af hendes konflikt med [kommandanten]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun arbejdede som journalist for avisen [...], og at avisen [en dato i begyndelsen af] 2009 udgav en artikel skrevet af ansøgeren omhandlede kommandant [...]. Som følge heraf blev ansøgeren tilbageholdt af kommandant [...] i to dage. Ansøgeren blev efterfølgende løsladt, idet hun underskrev en erklæring om, at hun ville korrigere artiklen. Ansøgeren anmeldte herefter forholdet til myndighederne sammen med sin ægtefælle. Omkring halvanden måned efter tilbageholdelsen blev ansøgeren og hendes ægtefælle opsøgt af tre ukendte personer på deres bopæl. Ansøgerens ægtefælle lovede dem, at han ville sørge for, at ansøgeren korrigerede artiklen om kommandanten, hvorefter de tre mænd forlod bopælen. Ansøgeren og hendes ægtefælle levede herefter i skjul hos venner og bekendte. Efter to år flyttede de tilbage til Kabul. [I sommeren] 2011 blev ansøgerens søn dræbt af en bombe, som var placeret udenfor deres bopæl i Kabul. Dagen efter modtog ansøgerens ægtefælle et opkald fra [...], der var en slægtning til [kommandanten], som tog skylden for drabet. Ansøgeren har til støtte herfor fremlagt to breve udstedt af de afghanske myndigheder angående konflikten med [kommandanten]. Ansøgeren og hendes ægtefælle tog herefter ophold hos en søn til deres nabo, ligesom de anmeldte forholdet til de afghanske myndigheder. Da de ikke hørte nærmere fra myndighederne, valgte ansøgeren og hendes ægtefælle tre måneder senere at udrejse af Afghanistan. Endelig har ansøgeren til støtte for sit asylmotiv endvidere fremlagt en avis, som er dateret til den [en måned tidligere end den

ovennævnte dato i begyndelsen af 2009], og som indeholder den artikel, som ansøgeren har oplyst at have skrevet om kommandant [...], samt to breve udstedt af de afghanske myndigheder. Flygtningenævnet finder i lighed med afgørelsen af [...] 2014, at det kan lægges til grund, at ansøgeren arbejdede som journalist på avisen [...]. **Flygtningenævnets flertal** kan derimod ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun i forbindelse med sit arbejde som journalist har skrevet en artikel om kommandant [...] i [begyndelsen af] 2009, hvilket har bragt hende i et modsætningsforhold til ham. Flertallet har navnlig lagt vægt på ægthedsvurderingerne, hvorefter det er oplyst, at der ikke i 2009 i avisen [...] er udgivet en artikel om [kommandanten], og at den af ansøgeren fremlagte avis ikke er ægte. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under samtalen med sin advokat og under mødet for nævnet væsentligt har udbygget sin forklaring om overgrebene i forbindelse med hendes tilbageholdelse, og at ansøgerens ægtefælle i forbindelse med afhøringen i Udlændingestyrelsen har forklaret, at parret ikke modtog trusler i de to år, hvor de var på flugt, mens ansøgeren har forklaret, at hun flere gange modtog telefoniske trusler, også efter at hun havde skiftet simkort i sin telefon. Idet flertallet således tilsidesætter ansøgerens forklaring om misforholdet til kommandant [...], har hun ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret risiko for forfølgelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at der ikke ses at være anledning til at foretage en fornyet ægthedsvurdering i sagen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/60, Afgh/2015/61 og Afgh/2015/62.

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126f, nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

4.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

4.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en

sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogunder søgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han tilhører Aweer klanen og er sunni-muslim. Han har boet hele sit liv i landsbyen [...] i Lower Juba regionen i det sydlige Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af medlemmer af den lokalt dominerende Ogaden-klan, med hvem ansøgerens familie siden 2012 har haft en konflikt vedrørende ejendomsretten til et jordstykke. [I begyndelsen af] 2014 kom fire medlemmer af Ogaden-klanen til jordstykket, hvor de slog ansøgeren og hans fader. Tre timer senere blev ansøgeren samt hans fader og storebroder arresteret af ti medlemmer af al-Shabaab, der førte dem til politistationen i den al-Shabaab-kontrollerede [landsby]. Ansøgeren samt hans fader og broder blev herefter fængslet og udsat for forskellige former for tortur. Ansøgeren blev blandt andet overhældt med brændende plastic. Han har stadig ar herefter. Ansøgeren går ud fra, at det er Ogaden-klanen, der har tilknytning til al-Shabaab, som fik dem anholdt. Under fængslingen blev de afhørt om, hvorvidt de var spioner for kenyanske myndigheder eller havde tilknytning til ”Jubaland”, som arbejder for større selvstyre for regionen. Efter to retsmøder blev ansøgeren, faderen og broderen løsladt [i foråret] 2014 med den begrundelse, at der ikke var bevis for, at de havde udført spionvirksomhed. [Nogle dage efter, at de var blevet løsladt] hørte ansøgeren i [landsbyen], at hans fader og broder var blevet overfaldet af Ogaden-familien på jordstykket, samt at faderen, broderen og tre fra den anden familie i den forbindelse var afgået ved døden. Ansøgeren så få timer senere i forklædning broderens og faderens lig på byens plads, hvorefter han til fods forlod landsbyen. Nogle dage senere indrejste han illegalt til Kenya. Han har ikke siden haft kontakt med sin ægtefælle og øvrige familie i Somalia. Ifølge Sprakabs sproganalyse [fra sommeren] 2015 er der meget høj sikkerhed for, at ansøgerens sprogbrug er forenelig med sprogbrugen i Nordøstsomalia, mens det er meget usandsynligt, at ansøgerens sprog er forenelig med sprogbrugen i Lower Juba. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet ikke har fremstået overbevisende, at ansøgeren på flere punkter har forklaret udbyggende samt på resulta-

tet af den foretagne sproganalyse. Bevisværdien af sproganalysen er i et vist omfang påvirket af, at Udlændingestyrelsen, da man anmodede Sprakab om at udfærdige sproganalysen, anførte, at der var mistanke om, at ansøgeren kom fra Nordsomalia, hvorved bemærkes, at styrelsen ikke under nævnsmødet har kunnet oplyse, hvorpå mistanken beroede. I analysen begrundes Sprakab nærmere deres konklusion og redegør herunder for nogle ord og vendinger, som ansøgeren har brugt, og sammenligner disse med sprogbbruget i Nordsomalia og Sydsomalia. Ansøgerens forklaring hertil, at han engang imellem har handlet med folk, der tilhører klanen Darud, som kommer fra forskellige steder i Somalia, forekommer ikke at være en rimelig forklaring på sproganalysens konklusion. Ansøgerens uddybende forklaring herom i Flygtningenævnet, hvorefter hans moder mange gange har sagt, at hans sprog er anderledes end de andres sprog, forekommer efter sammenhængen ligeledes ikke at være troværdig. At ansøgeren i nævnet som nyt endvidere oplyste, at hans sprog kan være påvirket af, at han har spillet bold og gået i skole med personer fra Nordsomalia, ændrer ikke på troværdighedsvurderingen. Nævnet er bekendt med, at sproganalyser kan være forbundet med en vis usikkerhed, samt at der har været rejst kritik mod det firma, som har udført sproganalysen. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet imidlertid, at sproganalysen kan indgå som et moment, der taler imod, at ansøgeren er fra Lower Juba. Ansøgeren har i Flygtningenævnet udbyggende forklaret, at han bad [en ven] om at rette henvendelse til sin ægtefælle, således at de kunne genoptage kontakten. Forklaringen herom, samt om at ansøgeren mistede sin notesbog med [vennens] telefonnummer, har været præget af usikkerhed og har fremstået meget lidt troværdigt. Ansøgeren har tillige i Flygtningenævnet svaret tøvende og til dels afglidende på en række supplerende spørgsmål vedrørende sin rejse fra landsbyen til Nairobi, hvilket ligeledes indgår i vurderingen som et væsentligt moment, som taler mod ansøgerens troværdighed. Flygtningenævnet finder herefter at have tilstrækkeligt grundlag for at træffe afgørelse i sagen og udsætter således ikke sagen på indhentelse af torturundersøgelse eller ny sproganalyse som anført i ansøgerens advokats skriftlige indlæg. Flygtningenævnet kan herefter og i øvrigt efter en samlet vurdering af sagen ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Nævnet kan herunder ikke lægge til grund, at ansøgeren er fra Lower Juba og har haft den omtalte konflikt med al-Shabaab m.v., samt at hans ar er påført ham af al-Shabaab under fængselsophold. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/62

Se endvidere den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Stat/2015/11, den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2, den i afsnit 4.4.2 nævnte afgørelse Soma/2015/40, den i afsnit 4.8 nævnte afgørelse Hjem/2015/7, den i afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Etio-

pien/2015/11, den i afsnit 6.10.2.2 nævnte afgørelse Soma/2015/42 samt den i afsnit 6.10.2.5 nævnte afgørelse Soma/2015/71 og Soma/2015/72.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Erit/2015/23, hvor Flygtningenævnet på baggrund af blandt andet den foretagne sprogtest kunne lægge ansøgerens forklaring om at være eritreisk statsborger til grund.

4.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-ankendelse eller –registrering, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 208ff, nævnte afgørelse Som/2014/50, hvor nævnet, uanset at ansøgeren var anerkendt som flygtning af UNHCR i Egypten, foretog en selvstændig vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7.

Der kan endvidere henvises til den i 23. beretning, side 66f, nævnte afgørelse Usbekistan/2014/1, hvor nævnet, uanset at ansøgeren var anerkendt som flygtning af UNHCR i Kirgisistan, foretog en selvstændig vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7.

4.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans, se afsnit 4.4.1 og de heri nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornylede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Som/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: ”Udlændingestyrelsens afgørelse fra foråret 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen i slutningen af 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.”

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210ff.

4.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder indrejsetidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringsvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalerreferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flytningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flytningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

4.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flytningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den

konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fl.n.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde nævnet foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

4.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være led-saget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Se som eksempel herpå den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Stat/2015/11 samt til den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Hjem/2015/6.

Se som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216f, nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.1.8.

Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet (nu Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet). En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. Udlændingestyrelsen kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om at være eritreisk statsborger til grund og traf på den baggrund en hjemlandsafgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk tigrinya og koptisk kristen fra [...], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter yderligere repressalier fra myndighederne, idet han i [begyndelsen af] 2012 udrejste illegalt af landet efter at være blevet indkaldt til militærtjeneste. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens generelle troværdighed fremstår svækket i nogen grad, idet ansøgeren under sagens behandling har oplyst forskellige fødselsdatoer og har forklaret divergerende om tidspunkt og andre forhold vedrørende sin udrejse af hjemlandet. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han er eritreisk statsborger fra Debub-regionen i Eritrea. Nævnet lægger herved afgørende vægt på den foretagne sprogtest, hvoraf det blandt andet fremgår, at ansøgerens sprogbrug er overensstemmende med tigrinya, som det tales af indfødte i den af ansøgeren opgivne hjemegn i Eritrea. Nævnet tillægger det endvidere vægt, at ansøgeren ifølge oplysninger fra UNHCR er blevet registreret som eritreisk flygtning i en flygtningelejr i Etiopien, og at ansøgeren under samtalerne med Udlændingestyrelsen har dokumenteret et rimeligt kendskab til forholdene i den opgivne hjemegn. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren, der ved sin flugt fra Eritrea har unddraget sig militærtjeneste, har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Erit/2015/23

Se tilsvarende den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Erit/2015/14 vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger.

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etiopisk statsborger og ortodoks kristen fra Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun er eritreisk statsborger. Ved indrejse i Eritrea frygter ansøgeren et liv med undertrykkelse i militæret. Hun frygter endvidere at blive betragtet som modstander af styret i Eritrea, samt at de eritreiske myndigheder ikke vil betragte hende som eritreisk statsborger. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at få problemer med myndighederne, fordi hun ikke er etiopisk statsborger. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun er født og opvokset i Etiopien, men begge hendes forældre er eritreiske

statsborgere. Hendes fader forsvandt, da ansøgeren var lille. Ansøgerens moder har fortalt hende, at faderen blev tilbageholdt af de etiopiske myndigheder, der mistænkte ham for at være spion og at samarbejde med myndighederne i Eritrea. Ansøgerens moder døde, da ansøgeren var ni år gammel. Herefter boede hun sammen med sine to yngre brødre hos nabokonen, indtil hun fyldte 14 år. Herefter rejste hun illegalt til Sudan, hvor hun boede sammen med sin moster frem til sin udrejse [medio] 2014. Ansøgeren har ikke været tilbage i Etiopien. Ansøgeren har aldrig været i Eritrea. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun er eritreisk statsborger. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Etiopien, at hun aldrig har været i Eritrea, og at hun såvel til motivsamtalen [primo] 2015 som til asylsamtalen [medio] 2015 har forklaret, at hendes mor var etiopisk statsborger. Først efter Udlændingestyrelsens afgørelse, hvori det lægges til grund, at hun som følge af sin moders etiopiske statsborgerskab selv har etiopisk statsborgerskab, har hun forklaret, at begge hendes forældre var eritreiske statsborgere. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge den ændrede forklaring om moderens statsborgerskab til grund, idet forklaringen findes utroværdig og konstrueret til lejligheden. Nævnet lægger ved vurderingen af ansøgerens troværdighed tillige vægt på, at ansøgeren under mødet i nævnet har forklaret, at hun gav den oprindelige forklaring, fordi nogen havde fortalt hende, at hun derved kunne opnå opholdstilladelse i Danmark. Den for Flygtningenævnet fremlagte kopi af et eritreisk identitetskort for ansøgerens moder kan ikke føre til en anden vurdering. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at navnet på identitetskortet er et andet, end det ansøgeren ifølge motivsamtalen har opgivet som sin mors. Ansøgerens forklaring om, at denne divergens må skyldes tolkefejl eller misforståelser under samtalen, tilsidesætter nævnet som utroværdig. Endvidere fremtræder identitetskortet som udstedt i Keren, Eritrea, samme år som moderen ifølge ansøgerens forklaring døde efter lang tids ophold i Etiopien. Flygtningenævnet lægger herefter og efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at ansøgeren er etiopisk statsborger og således asylretligt skal vurderes i forhold til Etiopien. Da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etiopien/2015/8

Se endvidere den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Etiopien/2015/24, den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2 samt den i afsnit 4.4.2 nævnte afgørelse Soma/2015/40, hvor nævnet har forkastet ansøgers oplysninger om statsborgerskabsforhold som utroværdige og har lagt til grund, at ansøger var statsborger i et andet land.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forhold-

dene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.1.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412f, nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøgeren i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277f, om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak (KRI).

Det er Rigspolitiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejslegitimation til hjemlandet, er en teknisk udsendelsehindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, se som eksempler fra nævnets praksis de i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelser Maro/2015/3, Stat/2015/8 og Stat/2015/23.

4.7.1.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015 om ændring af udlændingeloven (Håndtering af flygtninge-

og migrantsituationen). Lovændringen trådte i kraft den 22. november 2015. Ved lovændringen ændredes udrejsefristen for udlændinge, der har fået afslag på asyl, fra 15 dage til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

- hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med vurderingen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor blev bestemmelsen om udrejsefristens længde senest ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, således at udgangspunktet igen er 7 dages udrejsefrist.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen eller Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 6.8 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er ind-

givet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgeren advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

4.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 4.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2014. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, palæstinenser og sunni-muslim af trosretning fra Jordan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hun ved en tilbagevenden til Jordan ikke kan bo sammen med sin ægtefælle og deres børn. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ikke kan tage ophold i Syrien, idet hun frygter krigen og bombardementerne. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hun boede med sin familie i Kuwait, indtil hun var omkring 13 år gammel. Herefter opholdt familien sig en-to måneder i Damaskus, Syrien, hvor de besøgte ansøgerens onkel. Herefter, fra ansøgeren var omkring 13 år, til hun blev gift som 20-årig, opholdt hun sig i Jordan. Efter brylluppet flyttede ansøgeren til Damaskus, hvor hun boede med sin ægtefælle, indtil de udrejste til Libanon i [begyndelsen af] 2013 på grund af krigen. Ansøgeren, hendes ægtefælle og fem børn opholdt sig omkring to-tre uger i Libanon, hvorefter de rejste til Libyen. De opholdt sig omkring halvandet år i Libyen, hvorefter de rejste til Europa på grund af krigen i Libyen. Ansøgerens ægtefælle og børn er statsløse palæstinensere fra Syrien. Flytningenævnet lægger på samme måde som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren er statsborger i Jordan, og at ansøgeren asylrets-

ligt skal vurderes i forhold til Jordan. Ansøgeren har oplyst, at hun ikke har haft konflikter af nogen art i Jordan. Det af ansøgeren anførte og de i øvrigt foreliggende omstændigheder kan ikke føre til, at der meddeles ansøgeren beskyttelses- eller konventionsstatus efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle og børn er statsløse palæstinensere fra Syrien og har opnået asyl i Danmark, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens påstand fastsættes ingen udrejsefrist. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til Jordan, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller og mindreårige børn kan udrejse til dette land, hvor til ansøgerens ægtefælle og mindreårige børn har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællen og de mindreårige børn ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Jord/2015/2

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 208ff, nævnte afgørelse Aser/2012/3, hvor den kvindelige ansøger, som var russisk statsborger, blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, mens nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mandlige ansøger, som var aserbajdsjansk statsborger. Nævnet besluttede, at den mandlige ansøger kunne udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 32 a, såfremt han ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejste frivilligt. Nævnet bemærkede, at kompetencen til at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne eller af andre særlige grunde tilkom Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Nævnet fastsatte ikke nogen udrejsefrist, idet der ikke var mulighed for at kræve, at ægtefællerne samlet tog ophold i Rusland eller Aserbajdsjan. Det tilkom herefter Udlændingestyrelsen at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

4.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Statsløspal/2012/6.

Som eksempler på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2015** Udlændingestyrelsens beslutning vedrørende en mandlig ansøger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2014. Ifølge konklusionen af den til sagen foretagne sprogtest sås ansøgerens dialekt uforenelig med sprogbrugen i Gaza og mere forenelig med sprogbrugen i Sinai-området i Egypten. Ansøgeren udeblev fra mødet i Flygtningenævnet og gav ikke meddelelse om at have lovligt forfald. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde modtaget indkaldelsen til nævnsmødet, idet indkaldelsen ikke var kommet retur til Flygtningenævnets Sekretariat. Sagen gennemførtes derfor på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er ukendt statsborger og muslim af trosretning. Ansøgeren har under sagen forklaret, at han kommer fra det palæstinensiske selvstyres område Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, [ansøgerens forklaring om asylmotivet i forhold til Gaza er udeladt, red.]. Ansøgeren har ikke givet møde under sagens behandling for

Flygtningenævnet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen om sit asylmotiv og identitet til grund. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren kommer fra Gazastriben, idet forklaringen herom forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på, at det af den foretagne sproganalyse fremgår, at ansøgerens dialekt er uforenelig med sprogbrugen i Gazastriben, men derimod forenelig med sprogbrugen i Sinai-området i Egypten. Nævnet har videre tillagt det vægt, at ansøgeren har udvist meget begrænset kendskab til byerne i Gazastriben til trods for, at han efter egne oplysninger er født og opvokset i området, hvor han i 12 år har gået i skole. Endelig har nævnet tillagt det vægt, at ansøgeren til dels citerede den egyptiske nationalsang, da han blev spurgt ind til den palæstinensiske nationalsang. Hertil kommer, at ansøgeren i flere tilfælde under sagens behandling i Udlændingestyrelsen har forklaret divergerende. Ansøgeren har på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2015/7

Se også den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Liba/2015/4 og den i afsnit 6.5 nævnte afgørelse Liba/2015/9.

Se endvidere den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Iran/2015/36, hvor ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han under sit ophold i Danmark var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren var udeblevet fra nævnsmødet og således ikke overfor nævnet havde forklaret om baggrunden for sin konversion, sin viden om kristendommen og sin praktisering af den kristne tro, og fandt, at ansøgeren ikke alene ved det skriftlige materiale, herunder dåbsattesten og udtalelserne fra en kirke, havde sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen var reel.

Tilsvarende kan nævnes den i afsnit 6.1 nævnte afgørelse Afgh/2015/8, hvor ansøgeren isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor Frankrig fandtes at kunne udgøre et første asylland. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at ansøgeren ikke havde givet møde i Flygtningenævnet og uddybet sine oplysninger og således ikke havde oplyst omstændigheder, der gav grundlag for at fastslå, at ansøgeren som følge af de konkrete forhold, ansøgeren har været udsat for, ikke kunne henvises til at tage ophold i Frankrig som sit første asylland.

Der skal endvidere henvises til den i afsnit 4.1.7.4 nævnte afgørelse Afgh/2015/47 vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger, hvor nævnet uanset ansøgerens udeblivelse fra nævnsmødet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren havde den fornødne

modenhed til at gennemføre en normal asylsagsprocedure, og hvor nævnet derfor hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen.

Se tillige den i afsnit 4.7 nævnte afgørelse Erit/2015/23, hvor klageren var udeblevet fra nævnsmødet, men nævnet besluttede at behandle sagen og meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Se tilsvarende de i formandskabets 22. beretning (2013), side 199f, og 21. beretning (2012), side 322f, nævnte afgørelser Iran/2013/37 og Iran/2012/16.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 200f, nævnte afgørelser.

4.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

4.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager

Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet bemærker, at mødet blev afbrudt efter cirka 30 minutter, fordi der var åbenlyse problemer med at tolke på engelsk, som ikke er ansøgerens modersmål. Advokaten og Udlændingestyrelsens repræsentant var enige i denne vurdering. Efter votering besluttede Flygtningenævnet at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at det efter det oplyste er muligt at tilkalde en tolk, der kan tolke på ansøgerens modersmål, og at det efter sagens karakter ikke kan afvises, at de divergenser, der har været afgørende for Udlændingestyrelsens afgørelse, skyldes tolkevanskeligheder.” Niga/2015/12

Se også den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/36.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtning-

genævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Se vedrørende bortfaldssager, hvori klageren samtidig med klagen over Udlændingestyrelsens bortfaldsafgørelse har ansøgt om asyl på ny, den i afsnit 6.5 nævnte afgørelse Rusl/2015/50.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43.

Se som eksempler på, at nævnet ikke fandt anledning til at hjemvise sagen med henblik på yderligere sagsoplysning, den i afsnit 4.1.7.6 nævnte afgørelse Stat/2015/11, den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Arme/2015/9 samt den i 6.1 nævnte afgørelse Iran/2015/48.

Se som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere de i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelser.

4.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

4.10 Ad hoc-besikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

4.10.1 Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt

af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 4.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 4.13.1.

4.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

4.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 14, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

4.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes, bliver jævnlige aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-besikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesanmodningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesan-

modningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.

- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

4.10.3 Flytningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flytningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flytningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

4.11 Tolkning

Flytningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flytningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtning-

genævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

I den i afsnit 4.9.3 nævnte afgørelse Niga/2015/12 besluttede Flygtningenævnet som følge af problemer med tolkning på engelsk at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lagde herved navnlig vægt på, at det efter det oplyste var muligt at tilkalde en tolk, der kunne tolke på ansøgerens modersmål, og at det efter sagens karakter ikke kunne afvises, at de divergenser, der havde været afgørende for Udlændingestyrelsens afgørelse, skyldtes tolkevanskeligheder.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321f nævnte afgørelse Afg/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe

en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

4.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 4.1.7, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 7.6.

4.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

4.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 7 dage, se nærmere afsnit 4.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 12, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277f, nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylsøgende.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 4.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 3-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil skulle genoptages til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af 5 medlemmer.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 14, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 4.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flytningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom

kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 6.3.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antagelig gør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 8.7 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

4.13.2 Domstolsprøvelse

4.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

4.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

4.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketin-

gets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2015 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 5

Sager indbragt for internationale organer

5.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2015. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år, men faldt en smule i 2014 og igen i 2015. I 2015 modtog domstolen omkring

40.650 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente kammer i Domstolen eller kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om ”give notice” eller ”communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (”admissibility”) og om klagens indhold (”merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant. Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Der verserede ved udgangen af 2015 to sager mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtninge-nævnet. Sagerne vedrører familier med mindreårige børn, hvor Flygtninge-nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om overførsel til Italien i medfør af Dublinforordningen.

Flygtninge-nævnet har ex officio genoptaget og hjemvist sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til Domstolens afgørelse i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. 29217/12). Der henvises for en nærmere omtale af hjemvisningsbeslutningerne og Tarakhel-sagen til Flygtninge-nævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 34ff.

Udlændingestyrelsen orienterede i oktober 2015 Flygtninge-nævnet om, at styrelsen i den ene sag havde truffet afgørelse om at meddele familien normalprocedure under henvisning til artikel 17 i Dublinforordningen. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2. Domstolen er orienteret herom og er anmodet om at indstille behandlingen af sagen.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har ikke i beretningsperioden truffet afgørelser i nye sager, ligesom der heller ikke er indbragt nye sager for domstolen i 2015.

5.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se *Matkulo v. og Askarov mod Tyrkiet*, præmisserne 108 og 125, og *Aoulmi mod Frankrig*, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den

konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (appl. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudices the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so [...]”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21–22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

5.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for én af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedurereglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

Der er det seneste par år blevet indbragt et meget stort antal sager for FN's komitéer, se for antallet af verserende sager ved udgangen af 2015 afsnittene vedrørende de enkelte komitéer nedenfor.

FN's komitéer har i andet halvår af 2015 i otte sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i seks sager, Torturkomitéen i en sag og Kvindekomitéen i en sag).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, vil Flygtningenævnet genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I den forbindelse bemærkes, at Flygtningenævnet – i modsætning til komitéerne - møder ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige af 9. marts 2010 (application No. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned.”

Se endvidere M.E. mod Sverige af 26. juni 2014 (application No. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

“The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). [...]“

Der henvises til den nærmere gennemgang af de otte sager nedenfor.

I anledning af det store antal indbragte sager, herunder det relativt store antal sager, hvori der i andet halvår af 2015 er blevet udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse, har Flygtningenævnet foranlediget, at der blev arrangeret møder med repræsentanter for FN's Torturkomité og FN's Menneskerettighedskomité og disses sekretariat. Møderne fandt sted i Geneve i marts 2016. Flygtningenævnets formand holdt under møderne et oplæg, hvorunder han redegjorde for nævnets procedurer og retssikkerhedsmæssige garantier, offentliggørelse af afgørelser og baggrundsmateriale, statsbetalt advokathjælp m.v., ligesom han nævnte Danmarks anerkendelsesprocent i asylsager, som er en af de højeste i Europa. Møderne var positive, og nævnet har inviteret komitéerne til Danmark for at overvære et nævnsmøde.

5.3.1 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulerer") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur".

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2015 er der afgjort tre sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 5.3.2 nedenfor.

Der verserede ved udgangen af 2015 12 sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

5.3.2 FN's Torturkomité's udtalelser i 2015 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i tre sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt i en af sagerne, at en udsendelse af klageren til hans hjemland ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, mens komitéen i de to øvrige sager ikke fandt, at en udsendelse af klagerne til deres respektive hjemlande ville udgøre en krænkelse af artikel 3.

5.3.2.1 F.K. mod Danmark, communication no. 580/2014 (Tyrkiet)

Sagen vedrørte en tyrkisk statsborger, som var indrejst illegalt i Danmark i 2010 og opholdt sig uden lovligt ophold her i landet, indtil han i 2012 søgte asyl i forbindelse

med, at han blev anholdt af politiet for blandt andet besiddelse af euforiserende stoffer. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygtede at blive idømt en længere fængselsstraf, fordi han havde været medlem af en række partier, herunder PKK og KCK, i perioden fra 2006 til 2010. Endvidere frygtede han at blive idømt en lang fængselsstraf, fordi han var militærnægter, ligesom han risikerede at blive pålagt militærtjeneste og i den forbindelse frygtede at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han var etnisk kurder. Endelig frygtede han, at personer fra PKK ville slå ham ihjel, fordi han flygtede under et træningsophold i PKK. Klageren havde til støtte herfor blandt andet oplyst, at han siden 2006 og frem til sin udrejse var medlem af DTP og BDP, og at myndighederne som følge heraf i perioden fra 2006 til 2008 udsatte ham for gentagne fysiske og psykiske overgreb.

Flygtningenævnet stadfæstede i august 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnets flertal ikke kunne lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund. Et mindretal fandt ikke grundlag for at afvise klagerens forklaring om, at han fra 2006 til 2010 havde været medlem af lovlige politiske partier og havde deltaget i demonstrationer og kurdiske fester og mindehøjtideligheder, samt at klageren i den forbindelse var blevet pågrebet og tilbageholdt. Disse voterende fandt imidlertid ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han på grund heraf på nogen måde havde været profileret, eller at disse politiske aktiviteter i dag udgjorde nogen risiko i forhold til hans sikkerhed. Et andet mindretal fandt, at klagerens forklaring måtte forkastes i sin helhed, og disse voterende kunne således ikke lægge til grund, at klageren havde været politisk aktiv og i den forbindelse var blevet pågrebet og tilbageholdt. Disse voterende lagde vægt på, at klageren ikke havde kunnet redegøre relevant for, hvornår og hvordan han havde været aktiv i de nævnte partier og for de påberåbte tilbageholdelser. Flygtningenævnets flertal fandt, at den øvrige del af klagerens forklaring om asylmotivet måtte forkastes som usammenhængende, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Da klageren ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkastede flertallet hans forklaring om, at han skulle have været efterfulgt af myndighederne eller PKK. Den omstændighed, at klageren ikke ønskede at aftjene værnepligt, kunne hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger risikerede klageren ikke en uforholdsmæssig sanktion. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at klageren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I december 2013 indbragte klageren sagen for FN's Torturkomité og anførte i den forbindelse blandt andet, at Flygtningenævnet havde undladt at få foretaget en torturundersøgelse.

I september 2015 meddelte Flygtningenævnet afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen blandt andet under henvisning til, at den af Amnesty International lægegruppens foretagne lægeundersøgelse af 25. september 2014 ikke indeholdt oplysninger, der kunne føre til en ændret vurdering af klagerens manglende troværdighed for den del, som vedrørte klagerens aktiviteter for PKK. Ved en fejl blev komitéen ikke orienteret om denne afgørelse.

Af komitéens udtalelse fra 23. november 2015 fremgår blandt andet:

”7.6 The Committee recalls that although it is for the complainant to establish a *prima facie case* for an asylum request, it does not exempt the State party from making substantial efforts to determine whether there are grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned. The Committee considers that although the complainant did not provide documentary evidence to support his asylum application, the subsequent medical torture examination provided by Amnesty International constituted evidence in support of a crucial element of his claim. Accordingly, the Committee considers that while the State party has raised serious credibility concerns, it drew an adverse credibility conclusion without adequately exploring a fundamental aspect of the complainant’s claim. The Committee therefore considers that by rejecting the complainant’s asylum application without ordering a medical examination, the State party failed to sufficiently investigate whether there are substantial grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned to Turkey. As such, the Committee considers that, in the circumstances, the deportation of the complainant to Turkey would constitute a violation of article 3 of the Convention.”

I januar 2016 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I sin afgørelse fra marts 2016 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at FN's Torturkomité's udtalelse ikke var retlig bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkom de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt klageren kunne sendes tilbage til Tyrkiet. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke havde sandsynliggjort sit asylmotiv. Klagerens forklaring om, at han fra 2006 og frem til sin udrejse var medlem af DTP og BDP, og at myndighederne som følge heraf i perioden fra 2006 til 2008 havde udsat ham for gentagne fysiske og psykiske overgreb, kunne således ikke lægges til grund. Flygtningenævnet bemærkede vedrørende den af Amnesty Internationals lægegruppe foretagne lægeundersøgelse af klageren, at de i rapporten fra september 2014 angivne fund på flere punkter ikke stemte overens med de af klageren under asylsagen afgivne oplysninger om fysiske overgreb mod ham. Han havde

således i asylansøgningsskema fra december 2012 uddybet, hvordan han havde været udsat for tortur eller andre fysiske overgreb således: ”Som et resultat af tortur er min venstre arm brudt, midt i mit øjenbryn, midt på min pande, under min hage, og på mit hoved er der stadig stående tegn på manipulation. [...] Der er fraktur og forvridding af den venstre arm to steder som følge af tortur”. Den af klageren beskrevne tortur sås ikke at stemme overens med det i rapporten fra september 2014 anførte, herunder vedrørende ”Arme og ben”, hvorom rapporten blot anførte ”normal kraft, følesans og bevægelighed. Ingen abnorme fund”. Derimod omtalte rapporten endvidere flere steder slag mod fodsålerne (falanga), hvilken form for tortur klageren ikke sås at have haft omtalt i asylansøgningsskemaet, under møderne hos Udlændingestyrelsen eller i mødet i Flygtningenævnet i august 2013. Flygtningenævnet anførte herudover, at klagerens asylmotiv – bortset fra frygten for straf for unddragen militærtjeneste – vedrørte klagerens afbrudte medlemskab af PKK og KCK og hans flugt fra træningslejren i sommeren 2010, og at resultatet af lægeundersøgelsen under alle omstændigheder ikke sås at have direkte sammenhæng med troværdighedsvurderingen af klagerens forklaringer om begivenhederne i dette asylmotiv, der kronologisk lå efter det tidspunkt, hvor torturen angiveligt havde fundet sted. Nævnet fandt heller ikke grundlag for at anse klagerens forklaring og erindring om begivenhederne i dette asylmotiv for at have været afgørende påvirket af fysiske overgreb, som han skulle have været blevet udsat for. Nævnet fandt endvidere ikke, at konklusionen i Amnesty Internationals lægegruppes rapport i sig selv underbyggede troværdigheden af klagerens asylmotiver, herunder at han skulle være blevet udsat for den af ham beskrevne tortur under de af ham beskrevne omstændigheder. Flygtningenævnet lagde ved troværdighedsvurderingen desuden vægt på, at klageren, der efter det oplyste var indrejst illegalt i Danmark i november 2010 og i de følgende to år havde opholdt sig i Danmark uden lovligt ophold, først havde fundet anledning til at søge asyl i forbindelse med, at han i februar 2012 var blevet anholdt af politiet for besiddelse af euforiserende stoffer. Flygtningenævnet fandt herefter, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke var opfyldt. Flygtningenævnet tog på denne baggrund hverken klagerens mere subsidiære påstand om udsættelse af sagen med henblik på en torturundersøgelse eller mest subsidiære påstand om hjemvisning til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen til følge. Det bemærkedes herved, at Flygtningenævnet i sager, hvor klageren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende og som derfor indebærer risiko for på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden, normalt ikke vil foranstalte en torturundersøgelse, hvis ansøgeren under hele forløbet som i den foreliggende sag har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil. Hvis forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren skulle være de samme forhold, der indebærer, at han stadig risikerer tortur ved en tilbagevenden, kan det i sagens natur heller ikke lægges til

grund, at ansøgeren af denne grund er i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Flygtningenævnet fastholdt på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Tyrkiet ikke ville være i strid med artikel 3 i Torturkonventionen, og nævnet fandt fortsat ikke, at klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort i sin helhed på nævnets hjemmeside den 18. marts 2016.

I april 2016 indbragte klageren på ny sagen for FN's Torturkomité og anførte i den forbindelse blandt andet, at Flygtningenævnet fortsat havde undladt at få foretaget en torturundersøgelse. Torturkomitéen har i den anledning anmodet om Danmarks bemærkninger til klagen samt anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

5.3.2.2 Z. mod Danmark, communication no. 555/2013 (Kina)

Sagen vedrørte en kinesisk statsborger, som indrejste i Danmark i 2010 og søgte asyl i 2011. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at han i 2005 som taxachauffør transporterede en for klageren ukendt passager, der af myndighederne var mistænkt for terrorisme. Klageren blev kort tid efter tilbageholdt af politiet, der afhørte ham vedrørende den ukendte passagers opholdssted og aktiviteter. Klageren blev under tilbageholdelsen udsat for fysiske overgreb og fik blandt andet afhugget tre fingre. Klageren blev efter to måneder løsladt uden sigtelse.

Flygtningenævnet stadfæstede i juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Sagen blev behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Nævnet fandt ikke, at klageren havde bidraget til oplysning af sin identitet og sit asylmotiv. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring om, at han angiveligt skulle have transporteret en mistænkt terrorist, og af den grund skulle have været tilbageholdt i to måneder af det kinesiske politi i Urumqi, Xinjiang-provinsen, og at han under tilbageholdelsen var blevet udsat for tortur, til grund. Nævnet lagde vægt på, at det forekom usandsynligt, at politiet skulle have tilbageholdt klageren i to måneder, alene fordi han i kraft af sit erhverv som taxachauffør havde transporteret en angiveligt mistænkt terrorist. På den baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at det forhold, at klageren havde mistet tre fingre, kunne henføres til hans asylmotiv, og nævnet fandt således ikke anledning til at iværksætte en torturundersø-

gelse af ham. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Kina ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Af komitéens udtalelse fra 10. august 2015 fremgår blandt andet:

“7.5 The Committee takes note of the complainant’s claims that he has three fingers missing, which were cut off by the Chinese police; that his request for a medical examination to ascertain whether he has signs of torture was denied by the Danish authorities; and that he did not have the funds to pay for such an examination himself. The Committee observes, however, that in the present case, where the complainant has failed to substantiate basic elements of his claims, as described in para. 7.4 above, the responsible organs of the State party have thoroughly evaluated all the evidence presented by the complainant and have found it to lack credibility. The Committee therefore finds that the complainant has not demonstrated that the authorities of the State party that considered the case have failed to conduct a proper assessment of the risk of torture.

7.6 The Committee observes that, even assuming that the complainant was tortured in the past, the alleged instances of torture did not occur in the recent past. The Committee notes that, even if it were to accept the claim that the complainant was subjected to torture in the past, the question is whether he currently runs a risk of torture if returned to China. It does not necessarily follow that, 10 years after the alleged events occurred, he would still currently be at risk of being subjected to torture if returned to his country of origin.

7.7 In addition, the Committee observes that the complainant did not present any documentary evidence that there were any criminal proceedings pending against him or that the Chinese authorities had issued an arrest warrant for him. On the contrary, according to his own statement, after his arrest he had been released without charges.

7.8 The Committee also takes note of the complainant’s submission that the Refugee Appeals Board wrongfully denied his request for an oral hearing, because an oral hearing before the Board would have given him the opportunity to convince the Board that he is indeed an ethnic Uighur. The Committee, however, observes that in the present case, the complainant had two interviews with the Danish Immigration Service, during which he had the opportunity to present his case and elaborate on the evidence. During the interviews, the complainant was asked that question and offered no consistent account regarding his ethnicity. The Committee observes that the complainant has

not explained how an oral hearing before the Refugee Appeals Board would have given him the opportunity to substantiate his claims of persecution and torture or to prove his ethnicity in a way that was different from the opportunities he had already been given in the two interviews.

7.9 The Committee recalls paragraph 5 of general comment No. 1, according to which the burden of presenting an arguable case lies with the author of a communication. In the Committee's opinion, the complainant has not discharged this burden of proof.

8. In the light of the considerations above, and on the basis of all the information submitted by the complainant, the Committee considers that the complainant has not provided sufficient evidence to enable it to conclude that his forcible removal to his country of origin would expose him to a foreseeable, real and personal risk of torture within the meaning of article 3 of the Convention."

5.3.2.3 M.S. mod Danmark, communication no. 571/2013 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2010. Klageren havde som asylmotiv oplyst, at han frygtede at blive bortført af Taliban og tvunget til at deltage i jihad eller at blive slået ihjel, fordi familien ikke kunne blive ved med at betale løsesum. Klageren blev i maj 2009 tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb, herunder af seksuel karakter, af Taliban, som ville have ham til at deltage i jihad, herunder uddele løbesedler. Han blev løsladt mod betaling af løsesum. Klageren tog herefter sin ægtefælle med til Kabul, hvor han efter 1 måned og 20 dage igen blev bortført og tilbageholdt af Taliban, der på ny ville have ham til at deltage i jihad. Efter 28 dage flygtede han fra Taliban mod betaling af løsesum.

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Nævnets flertal fandt, at klagerens forklaring om tilbageholdelserne havde været divergerende og udbyggende. Flertallet lagde desuden vægt på, at klageren og hans ægtefælle til asylregistreringsrapporten alene havde forklaret om en bortførelse begået af en røverbande eller af kriminelle. Flertallet kunne ikke lægge til grund, at klageren havde været bortført af Taliban. Flertallet fandt det således usandsynligt, at Taliban skulle have udsat klageren for tortur og seksuelle krænkelse under hele tilbageholdelsen i 22 dage, hvis klageren allerede i starten havde indvilliget i at deltage i jihad, og at Taliban uanset dette havde løsladt klageren mod betaling af løsesum. Flertallet fandt endvidere ikke, at klageren havde sandsynliggjort, hvorfra Taliban skulle have haft kendskab til hans opholdssted i Kabul, og flertallet fandt det desuden usandsynligt, at Taliban på ny skulle have bortført klageren med henblik på deltagelse i jihad efter kort forinden at have ladet ham gå. Flertallet lagde desuden vægt på, at klageren ikke havde kunnet angive konkrete omstændigheder eller oplysninger om de forhold, herunder fa-

derens forhandlinger, der lå til grund for klagerens løsladelse. Flygtningenævnets flertal lagde derfor til grund, at klagerens bortførelse var en kriminel handling, og at klageren ikke på grund heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I juli 2013 meddelte Flygtningenævnet afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen.

I november 2013 indbragte Dansk Flygtningehjælp sagen for FN's Torturkomité. Dansk Flygtningehjælp anførte i den forbindelse blandt andet, at det ikke fremgik af Flygtningenævnets afgørelse, hvorvidt Flygtningenævnet fandt det troværdigt, at klageren havde været bortført, men blot ikke troede på, at det var Taliban, som stod bag bortførelsen, samt hvorvidt klageren kunne opnå beskyttelse af de afghanske myndigheder, hvis han igen kom i risiko for at blive bortført ved en tilbagevenden til Afghanistan.

I februar 2014 meddelte Flygtningenævnet på ny afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen.

Af komitéens udtalelse fra 10. august 2015 fremgår blandt andet:

”7.7 The Committee observes that, even assuming that the complainant had been tortured, the alleged instances of torture did not occur in the recent past and the question is whether he currently runs a risk of torture if returned to Afghanistan. It does not necessarily follow that, several years after the alleged events occurred, he would still be at risk of being subjected to torture if returned to his country of origin. The Committee also observes that the complainant has not adduced any evidence that the Afghan authorities or his alleged torturers had been looking for him in the recent past.

7.8 The Committee notes the complainant's claim that he would risk being subjected to torture if deported to Afghanistan, because the Taliban would again attempt to recruit him for their cause. The Committee also notes the State party's submission that it cannot be found as a fact that the complainant had been kidnapped by the Taliban and that it perceives the kidnapping as an isolated criminal act. The Committee observes that no material in the file allows it to establish that the complainant had been subjected to torture by State authorities or that the complainant would be unable to obtain the protection of the Afghan authorities against the risk of torture, over six years after the alleged abuse and torture occurred.

7.9 The Committee recalls its general comment No. 1, according to which the burden of presenting an arguable case lies with the author of a communication. In the Committee's opinion, the complainant has not discharged that burden of proof. Further, the complainant has not demonstrated that the authorities of the State party, in this case, Denmark, failed to conduct a proper investigation into his allegations.

8. The Committee therefore concludes that the complainant has not adduced sufficient grounds to enable it to believe that he would run a real, foreseeable, personal and present risk of being subjected to torture upon return to Afghanistan.”

5.4.1 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2015 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i 11 sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 5.4.2 nedenfor.

Endvidere har Menneskerettighedskomitéen i 2015 indstillet behandlingen af fire sager og er i to sager blevet anmodet om at indstille behandlingen af klagerne, idet Flygtningenævnet har genoptaget de pågældendes asylsager og meddelt de pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 på baggrund af væsentlige nye oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse. En klage er blevet trukket af klageren, hvorfor komitéen er blevet anmodet om at lukke sagen.

Der verserede pr. 31. december 2015 94 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Til sammenligning kan det oplyses, at der pr. 31. december 2014 verserede 74 sager. Pr. 31. december 2013 var der 20 verserende sager. Et større antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 6.6 om sur place. Herudover vedrører et større antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien eller Italien som første asylland. Der henvises nærmere til afsnit 6.1 og 6.2 om første asylland og udlændingelovens § 29 b.

5.4.2 FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i sager mod Danmark i 2015

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i 11 sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I seks af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, mens komitéen i fem sager ikke har fundet anledning til at udtale kritik eller har erklæret sagen for uantagelig (inadmissible).

5.4.2.1 P.T. mod Danmark, communication no. 2272/2013 (Sri Lanka)

Sagen vedrørte en srilankansk statsborger, der var indrejst i Danmark i maj 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han i perioden fra 1994 til 1997 deltog i møder og demonstrationer til fordel for LTTE. Som andre tamiler var han også blevet udsat for chikane og slag ved tjekpoints kontrolleret af EDPD (Eelam People's Democratic Party) eller militæret. I 2007 arbejdede klageren i sin fætters skrædderi. De gav tøj og mad til nogle LTTE-medlemmer. En nat blev fætterens skrædderi og en række andre forretninger brændt ned af EDPD-medlemmer, hvilket klageren og fætteren anmeldte til det lokale politi. Kort tid efter blev fætteren medtaget af to EDPD-medlemmer og dræbt. Klageren nægtede på diverse forespørgsler at kende noget til drabet og understregede, at han ikke havde anmeldt det til politiet. Af frygt for chikane fra EDPD-medlemmer flyttede klageren og hans familie til en anden by og siden, efter oplysninger om, at nogen havde spurgt efter ham hos hans tante, til en tredje by to timer fra klagerens hjemby. Efter klagerens udrejse i februar 2012 blev hans tante opsøgt af to personer, der spurgte efter ham. Klageren frygtede ved en tilbagevenden til Sri Lanka at blive slået ihjel af EDPD eller militæret.

Flygtningenævnet stadfæstede i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 ved en tilbagevenden til Sri Lanka. Nævnet lagde vægt på, at klageren havde levet et efter omstændighederne upåfaldende og uprofileret liv uden tilknytning eller aktiviteter for LTTE. Det forhold, at klageren var etnisk tamil fra Jaffna-området og som følge heraf havde gennemlevet en vanskelig periode både i tiden op til maj 2009, hvor LTTE ophørte med at eksistere, og i tiden efter, som fortsat var præget af myndighedernes fremfærd overfor blandt andre unge, tamilske mænd, fandtes ikke at kunne ændre vurderingen.

Af komitéens udtalelse fra 1. april 2015 fremgår blandt andet:

”7.3 [...] the Committee notes the assessment made by the State party authorities that the author did not face personal risk if returned to Sri Lanka, which is based on the lack of evidence of his affiliation with or activity for LTTE, and of indication that the Sri Lanka authorities or EPDP would have been looking for him.

7.4 The Committee also notes that the author remained in Sri Lanka from 2007, when his cousin was murdered, until 2012, and that he did not indicate that he had any kind of political activity while abroad or that he could be perceived as having a link, even tenuous, with LTTE, that would go beyond the contact that any retailer had with LTTE members in the Jaffna Peninsula during the civil war. The author disagrees with the factual conclusions of the State party, but does not demonstrate that they are manifestly unreasonable. In the light of the above, the Committee cannot conclude that the information before it shows that the author will face a real risk of treatment contrary to article 7 of the Covenant if he were removed to Sri Lanka.”

5.4.2.2 Z. mod Danmark, communication no. 2329/2014 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger af kurdisk etnicitet, som indrejste i Danmark i 2008. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at han havde været medlem af KDPI (Kurdish Democratic Party of Iran) siden 2008, og at han i den forbindelse ved to lejligheder havde uddelt flyers sammen med to venner. Det var meningen, at han skulle uddele flyers for tredje gang. Aftenen før uddelingen lagde han en enkelt flyer i sin biologibog og resten – omkring 70 til 80 flyers – lagde han i et hemmeligt rum i sin skoletaske. Næste dag i skolen forlod han kortvarigt klasseværelset. Mens han var udenfor, hørte han råb og larm. Han opfangede ikke meget af, hvad der blev råbt, men han hørte ordet ”flyer”. En af hans venner ringede til ham og fortalte, at nogen havde opdaget den flyer, han havde liggende i biologibogen, og at han var nødt til at forlade skolen med det samme. Klageren formodede, at flere af hans lærere og klassekammerater samarbejdede med Basij, og at det var en af disse, der havde fundet flyeren. Kla-

gerens bror havde overfor klageren oplyst, at politiet og efterretningstjenesten senere samme dag opsøgte familiens bopæl og spurgte efter klageren og ransagede bopælen. Klagerens far og storebror måtte underskrive en erklæring om at ville underrette myndighederne om klagerens opholdssted.

Flygtningenævnet stadfæstede i november 2009 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Nævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring til grund, idet nævnet fandt det usandsynligt, at klageren havde medbragt flyers til skolen, og at han anvendte en af dem som bogmærke med åbenbar risiko for opdagelse.

Flygtningenævnet meddelte i september 2012 klageren afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen.

Af komitéens udtalelse fra 15. juli 2015 fremgår blandt andet:

”7.4 The Committee recalls its jurisprudence that important weight should be given to the assessment conducted by the State party, and that it is generally for the organs of States parties to the Covenant to review or evaluate facts and evidence in order to determine whether such a risk exists, unless it is found that the evaluation was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice. In this connection, the Committee observes that the Refugee Appeals Board, in reaching its decisions of 9 November 2009 and 20 September 2012, took note of the allegations raised by the author before the State party’s authorities, including in the interviews with the Danish National Police and the Danish Immigration Service, and of the documentation submitted by the author in support of his claims, but it concluded that there were no substantive grounds for asylum, as his accounts were considered to be unlikely and fabricated for the occasion. In the absence of evidence establishing that the decisions of the Refugee Appeals Board were manifestly unreasonable or arbitrary with respect to the author’s allegations, the Committee cannot conclude that the information before it shows that the author’s removal to the Islamic Republic of Iran would expose him to a real risk of treatment contrary to article 7 of the Covenant. In the light of this conclusion, the Committee does not deem it necessary to separately examine the author’s claims under article 18 and 19 of the Covenant.”

5.4.2.3 A.H. mod Danmark, communication no. 2370/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der var indrejst i Danmark i august 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han var efterstræbt af Taliban på grund af sit arbejde med at efterforske narkotikakriminalitet. Klageren henviste videre til, at han var

.....

efterstræbt af de afghanske myndigheder, som troede, at han var tilhænger af kristendommen.

Flygtningenævnet stadfæstede i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet havde lagt til grund, at klageren i perioden fra 2007 til 2009 arbejdede for en afdeling af det afghanske politi, der bekæmpede narkotikakriminalitet. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at tilside-sætte klagerens oplysning om, at folk fra Taliban var involveret i narkokriminalitet. Den del af klagerens forklaring, der relaterede sig til, at han to et halvt år efter, at han havde medvirket til optrævlingen af narkokriminalitet, fik problemer med Taliban, kunne nævnet ikke lægge til grund. Nævnet lagde herved især lagt vægt på, at klageren havde kunnet opholde sig problemfrit i Kabul og ugentligt havde aflagt besøg hos sin ægtefælle og børn på sin tidligere bopæl i Jalalabad uden at være blevet opsøgt af Taliban. Flygtningenævnet kunne endvidere ikke lægge den del af klagerens forklaring til grund, der vedrørte hans vanskeligheder i forbindelse med, at han skulle have været til stede ved et møde, hvor der blev talt om kristendommen. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren ikke havde kunnet forklare nærmere om, hvordan en video af ham blev optaget eller om indholdet af denne. Nævnet lagde endvidere en vis mindre vægt på, at han under hele sagsforløbet havde oplyst, at mødet fandt sted i maj 2012, mens det af sagen fremgik, at trusselsskrivelsen fra Taliban var dateret i april 2012 og modtaget af ham samme måned. Endvidere lagde nævnet vægt på, at klageren først udrejste fra Afghanistan i juni 2012. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved udrejsen var efterstræbt af Taliban, eller at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Af komitéens udtalelse fra 16. juli 2015 fremgår blandt andet:

”8.8 The Committee is of the view that the facts as presented, read in their totality, including the information on the author’s personal circumstances such as his past experience in combating drug-related crimes which implicated Taliban-affiliated drug lords, the threats to the author and his family prior to his deportation to Afghanistan, the absence of comprehensive and objective verification by the State party’s authorities of the evidence submitted by the author in support of his claims and the instable state of his mental health, which the Board identified in its decision of 17 March 2014 and which has likely rendered him particularly vulnerable, disclose a real risk for the author of treatment contrary to the requirements of article 7, of the Covenant, due to his removal to Afghanistan, which was not given sufficient weight by the State party’s authorities.

Accordingly, the Committee is of the view that by removing the author to Afghanistan, the State party has violated its obligations under article 7 of the Covenant.”

På denne baggrund genoptog Flygtningenævnet sagen og hjemviste den til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen meddelte i januar 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at det som følge af komitéens behandling af sagen og de danske myndigheders bestræbelser på at returnere klageren til Danmark ikke kunne udelukkes, at klageren ville være i risiko for at blive udsat for tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ved en tilbagevenden til Afghanistan.

5.4.2.4 K. mod Danmark, communication no. 2393/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der indrejste i Danmark i 2011. Klageren indrejste fra Tyskland, hvor han var indrejst legalt på visum. Klageren henviste som asylmotiv til, at han i perioden fra december 2006 til maj 2011 havde arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Afghanistan. I den periode modtog han telefoniske trusler på grund af sit arbejde som tolk. Taliban uddelte videre såkaldte ”night letters” ved tre lejligheder, hvor klagerens navn figurerede som et eksempel på en forræder. Klagerens fætter kontaktede også klagerens far og fortalte, at klageren ikke skulle samarbejde med de vantrø.

Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund. Flertallet fandt, at klageren havde forklaret divergerende, udbyggende og til dels afglidende blandt andet om de ”night letters”, han angiveligt havde modtaget. Flertallet lagde videre vægt på, at klageren i strid med sandheden havde oplyst, at han var udrejst illegalt med hjælp fra en agent. Flertallet fandt på den baggrund ikke, at klageren havde sandsynliggjort sit asylmotiv.

Flygtningenævnet meddelte i maj 2014 klageren afslag på en anmodning om genoptagelse af sagen.

Af komitéens udtalelse fra 16. juli 2015 fremgår blandt andet:

”7.5 The Committee notes that the Danish RAB [Refugee Appeals Board] thoroughly examined each of the author’s claims, and particularly analysed the alleged threats allegedly received by the author in Afghanistan, and found them to be inconsistent and implausible on several grounds. The author challenges the assessment of evidence and the factual conclusions reached by the RAB, but he does not explain why that assessment would be arbitrary or otherwise amount to a denial of justice.

7.6 As to the author's general statements regarding the lack of guarantees of proceedings before the RAB, the Committee notes that the author had access to counsel and participated in the oral hearing with the assistance of an interpreter provided by the RAB. Therefore, the Committee considers that the author has not justified how these proceedings would have amounted to a denial of justice in his case.

7.7 The Committee takes note of the author's claim that he would be at a general risk of being targeted by the Taliban if returned to Afghanistan. However, the Committee considers that the author has failed to provide substantial grounds to support that he would be exposed to a personal risk if returned to Afghanistan, based solely on his past experience as an interpreter for the United States forces. Therefore, the Committee considers that the author has not justified that his return to Afghanistan would expose him to irreparable harm in violation of article 7 of the Covenant."

5.4.2.5 Warda Osman Jasin mod Danmark, communication no. 2360/2014 (Italien, første asylsøgende)

Sagen vedrørte en somalisk statsborger samt hendes tre børn, der var indrejst i Danmark i juni 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at hun i Somalia frygtede overgreb fra sin tidligere ægtefælle, som hun var flygtet fra, samt at Italien ikke kunne anvendes som første asylsøgende. Hun henviste herved blandt andet til, at hun var enlig moder til tre mindreårige børn, og at et af hendes børn led af astma. Klageren havde gjort alt, hvad hun kunne, for at få et arbejde i Italien, men hun kunne ikke tale sproget.

Flygtningenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl under henvisning til, at Italien kunne tjene som første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Af komitéens udtalelse fra 22. juli 2015 fremgår blandt andet:

"8.8 The Committee however considers that such conclusions did not adequately take into account the detailed information provided by the author, who presented extensive information, based on her own experience, that despite being granted a residence permit, she faced two occasions with indigence and extreme precarity. Furthermore, the State party does not explain how the author's residence permit, which has now expired, would protect her and her three minor children from hardship and state of destitution already experienced in Italy if she and her children were to be returned in this country.

8.9 The Committee recalls that States parties need to give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported. It was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk faced by the author, rather than

rely on general reports and in the assumption that, having benefited from subsidiary protection in the past, she would be in principle entitled to work and to receive social benefits. The State party has failed to devote sufficient analysis to the author's personal experience and to the foreseeable consequences of her forcible return to Italy, and has failed to consider seeking from Italy a proper assurance that the author and her three minor children would be received in conditions compatible with their status as asylum seekers entitled to temporary protection and the requirements of article 7 of the Covenant, by requesting from Italy to undertake that (i) the author and her children's residence permits would be renewed and that they would not be deported from Italy; and (ii) that they would be received in Italy in conditions adapted to their age and vulnerable status, which would enable them to remain in Italy.

...

10 In accordance with article 2, paragraph 3 (a), of the Covenant, the State party is under an obligation to provide the author with an effective remedy, including a full reconsideration of her claim, taking into account the State party's obligations under the Covenant and the present Committee's Views, and the need for assurances from Italy, as detailed in paragraph 8.9. The State party is also requested to refrain from expelling the author to Italy while her request is under reconsideration. The State party is also under an obligation to avoid exposing others to similar risks of violation."

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra november 2015 udtalte Flygtningenævnet, at klageren var udrejst af Danmark og dermed måtte anses for at have frafaldet sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets afgørelse fra februar 2014, hvoraf det fremgik, at Italien kan anvendes som klagerens første asylsøgningsland, var således fortsat gældende.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 17. november 2015.

5.4.2.6 X. mod Danmark, communication no. 2389/2014 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger af kurdisk etnicitet, der indrejste i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede overgreb fra de iranske myndigheder, idet han var født og opvokset i en flygtningelejr i Irak, fordi hans forældre var flygtet fra Iran til Irak. Da flygtningelejren lukkede i 2005, flyttede klageren med sin familie til den kurdisk kontrollerede del af Nordirak.

Klagerens far og storebror havde været medlem af KDPI (Kurdish Democratic Party of Iran). Klageren havde selv været medlem af PAK (Kurdisk Azadi Parti) i en kortere periode, og han havde deltaget i fester arrangeret af Komala.

Flygtningenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet henviste i sit afslag blandt andet til, at nævnets flertal ikke kunne lægge til grund, at klageren havde været politisk aktiv i bare nogen grad. Flertallet bemærkede, at klageren havde oplyst, at han først blev medlem af PAK tre måneder inden udrejsen, samt at medlemsskabet skyldtes, at han ønskede at spille fodbold i partiets sportsafdeling. Flertallet kunne endvidere ikke lægge til grund, at klagerens far havde været politisk aktiv.

Klageren indbragte i maj 2014 sagen for FN's Menneskerettighedskomité.

Af komitéens udtalelse fra 22. juli 2015 fremgår blandt andet:

”7.6 The Committee considers that the author’s membership to the PAK, together with his previous participation into activities of the PDKI and Komala, indeed result into a risk that the author will be considered or suspected by the Iranian authorities to be a member or supporter of Kurdish political groups, and that, as such, the author would be at risk of treatment contrary to article 7 of the Covenant in case of being removed to Iran.

7.7 The Committee further considers that the State party did not sufficiently take into account the totality of facts as exposed in paragraph 7.6., including the potential personal risk for the author in case he is removed to Iran. In this connection, the Committee considers that the personal risk faced by the author should be assessed in the light of the combination of his political profile with other personal circumstances such as his birth in Al-Tash refugee camp, his later residence in Barika refugee Camp, and the fact that he has no identity documents, and does not speak Farsi. None of these circumstances is sufficient in itself to substantiate a real risk of being subject to torture or ill treatment in Iran. Nonetheless, the Committee considers that the State party should have considered them in their combination, together with the documented prevalence of torture in Iran. The Committee therefore considers that the removal of the author to Iran would constitute a violation of article 7 of the Covenant.”

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage behandlingen af sagen.

I april 2016 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lagde vægt på, at både klageren og hans far antoges at have

været egentlige medlemmer af PAK og KDPI samt at have været aktive for disse partier. Nævnet fandt – uanset at det ikke kunne lægges til grund, at der havde været tale om særligt intensive eller profilerede aktiviteter – ikke at kunne bortse fra, at klageren ved en tilbagevenden til Iran ville være i nærliggende risiko for at blive identificeret som kurdisk modstander af det iranske regime og herefter ville være i risiko for at blive udsat for forfølgelse. I vurderingen heraf indgik, at klageren ikke talte farsi, samt at der ikke var grundlag for at tilsidesætte hans oplysninger om, at han havde bekendt ikke havde familie i Iran, og at han ikke kendte nogen i dette land. Han var endvidere ikke i besiddelse af nogen form for identifikationspapirer bortset fra sit medlemskort fra PAK.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 25. april 2016.

5.4.5.7 N. mod Danmark, communication no. 2426/2014 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk statsborger af kurdisk etnicitet, der indrejste i Danmark i 2013. Klageren henviste som asylmotiv til, at han var født og opvokset i en flygtningelejr i Irak. Da flygtningelejren lukkede i 2005, flyttede klageren med sin familie til den kurdisk kontrollerede del af Nordirak. Klagerens far havde været medlem af KDPI (Kurdish Democratic Party of Iran) og havde kæmpet for partiet. Klagerens bror havde smuglet våben for KDPI. Både faren og broren var ophørt med at være medlemmer af KDPI, da familien flygtede til Irak. Hans bror havde opnået flygtningestatus i Sverige, hvor han boede frem til sin død i 2007 eller 2008. Klageren havde ikke selv været politisk aktiv for KDPI, men han havde deltaget i nogle af partiets forskellige kulturelle arrangementer, herunder folkedans. Han havde også deltaget i mindeceremonier for tidligere generalsekretærer i KDPI. Syv måneder før sin udrejse havde han søgt om medlemskab af KDPI. Klageren gjorde gældende, at han ville risikere overgreb ved en tilbagevenden til Iran, fordi familien blev betragtet som modstandere af regimet på grund af farens og brorens aktiviteter for KDPI.

Flygtningenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer lagde vægt på, at klagerens fars politiske aktiviteter lå langt tilbage i tiden. Videre havde klageren forklaret noget divergerende om brorens aktiviteter, mens han opholdt sig i flygtningelejren. Flertallet fandt ikke, at familiens samlede aktiviteter havde haft en sådan karakter og intensitet, at det i sig selv var asylbegrundende. Den omstændighed, at klageren selv havde deltaget i kulturelle kurdiske aktiviteter, kunne ikke føre til et andet resultat.

Af komitéens udtalelse fra 23. juli 2015 fremgår blandt andet:

”6.5 The Committee notes that the Refugee Appeals Board thoroughly examined the author’s claim and considered his personal and family circumstances, as well as the general situation of Iranian Kurdish refugees in Iraq, including those from the Al-Tash refugee camp, and their return to the Islamic Republic of Iran, and concluded that the author’s personal background and activities did not constitute a risk of persecution and that his family’s political activities had ceased in 1979. The Board further concluded that the author had provided divergent statements regarding his family’s activities after 1979, which had undermined his credibility on that issue. On the basis of all of the above, the Board concluded that it would be unlikely that the author would be at an actual and personal risk of persecution by Iranian authorities if returned to the Islamic Republic of Iran.

6.6 The Committee recalls that it is generally for the organs of States parties to examine the facts and evidence of a case, unless it can be established that such an assessment was arbitrary or amounted to a manifest error or denial of justice. The author has not explained why the decision by the Refugee Appeals Board would be contrary to this standard, nor has he provided substantial grounds to support his claim that his removal to the Islamic Republic of Iran would expose him to a real risk of irreparable harm in violation of article 7 of the Covenant. The Committee accordingly concludes that the author has failed to sufficiently substantiate his claim of violation of article 7 for purposes of admissibility and finds his communication inadmissible pursuant to article 2 of the Optional Protocol.”

5.4.2.8 X. mod Danmark, communication no. 2288/2013 (Nigeria)

Sagen vedrørte en nigeriansk statsborger, der indrejste i Danmark i 2010. I september 2009 havde klageren i Lagos mødt en nigerianer, der tilbød hende at arbejde som au-pair for ham i Danmark. Efter indrejsen i Danmark i april 2010 tvang den pågældende og hans nigerianske ægtefælle klageren til at arbejde som prostitueret. Hun blev endvidere voldtaget af den pågældende og slået af ægtefællen. I sommeren 2010 meldte klageren parret til politiet, hvorefter de blev fængslet. Hun afgav senere forklaring mod de pågældende i retten. Ved en tilbagevenden til Nigeria frygtede hun at blive slået ihjel af parrets familier i Nigeria. I efteråret 2010 blev klageren kontaktet telefonisk af den nigerianske mands broder, der boede i Nigeria, og som truede hende med, at han ville slå hende ihjel, hvis hun vendte tilbage til Nigeria, fordi hun havde meldt parret til de danske myndigheder.

Flygtningenævnet stadfæstede i foråret 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet i det væsentlige lagde klagerens forklaring om, hvad der var sket i Danmark, til grund, herunder at klageren havde anmeldt de nigerianske bagmænd til politiet samt vidnet mod dem i retten. Flygt-

ningenævnet lagde vægt på, at klageren ikke kunne fremkomme med nærmere oplysninger om broderen i Nigeria eller kunne sandsynliggøre, at denne ønskede eller havde mulighed for at gøre alvor af sin trussel. I vurderingen indgik, at de nigerianske myndigheder efter nævnets baggrundsmateriale arbejder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og dens følger, og at klageren herefter måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Nævnet henviste endvidere til, at der af en række organisationer i Nigeria udføres betydeligt arbejde for at hjælpe ofre for menneskehandel og prostitution. Flygtningenævnet fandt således ikke, at klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Af komitéens udtalelse fra 23. juli 2015 fremgår blandt andet:

”7.5 In the present case, the Committee observes that the State party has not challenged the fact that the author was victim of human trafficking by Mr. P.B. and Ms. B.O, and that they were tried and imprisoned after the author reported them to the police and produced testimony before court. It also observes that the refusals of her asylum request by the Refugee Appeals Board focused mainly on the lack of concrete details of the author’s allegations about the risk that her aggressors’ relatives and persons related to human trafficking in Nigeria represents to her safety. In making this assessment, the Board referred in general fashion to measures undertaken by the Nigerian authorities to fight against human trafficking and to provide assistance to the victims. The Committee, however, is of the view that, in the particular case of the author, the State party has failed to take into due consideration the special vulnerability of persons that have been subjected to human trafficking, that often lasts several years after they are rescued or able to liberate themselves from their aggressors, and the author’s particular status as witness in the criminal proceedings against her traffickers. Nor has it taken into due consideration the specific capacity of the authorities in Nigeria to provide the author in her particular circumstances with protection so as to guarantee that her life and physical and mental integrity are not at serious risk. Accordingly, in the circumstances, the Committee considers that the author’s deportation to Nigeria would constitute a violation of her rights under articles 6 and 7 of the Covenant.

...

9 In accordance with article 2, paragraph 3(a), of the Covenant, the State party is under an obligation to provide the author with an effective remedy, including a full reconsideration of the author’s claim regarding the risk of treatment contrary to articles 6 and 7, should she be returned to Nigeria, taking into account the State party’s obligations under the Covenant and the present Committee’s Views. The State party is also requested to refrain from expelling the author and her minor child to Nigeria while her re-

quest for asylum is under reconsideration. The State party should also review its policy of not granting special consideration to request of asylum from victims of human trafficking who cooperate with its law-enforcement authorities (see para. 4.5 above).”

På denne baggrund genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I sin afgørelse fra november 2015 bemærkede Flygtningenævnet blandt andet, at Menneskerettighedskomitéens udtalelse ikke var retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkom de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt klageren kunne sendes tilbage til Nigeria. Nævnet henviste endvidere til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sin beslutning af 26. maj 2015 i sagen LO mod Frankrig (klage nr. 4455/14), der vedrørte en handlet kvinde fra Nigeria, fandt, at der ikke var ”seriøse og aktuelle årsager til at formode, at klager skulle blive udsat for reelle risici i strid med artikel 3 i tilfælde af tilbagesendelse til Nigeria” og afviste sagen som åbenbart ugrundet. Flygtningenævnet udtalte videre, at nævnet i sine tidligere afgørelser i den foreliggende sag ikke havde fundet, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, og dermed heller ikke at en udsendelse af hende til Nigeria ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller i FN’s konvention om borgerlige og politiske rettigheder. I grundlaget for denne vurdering var indgået klagerens personlige forhold sammenholdt med de foreliggende relevante baggrundsoplysninger om forholdene i Nigeria, herunder rapporterne fra U.S. Department of State. Flygtningenævnet bemærkede, at nævnet, ligesom Menneskerettighedsdomstolen og Menneskerettighedskomitéen, fandt, at U.S. Department of States rapporter gav en dækkende beskrivelse af forholdene i Nigeria, og at en samlet vurdering af de øvrige kilder ikke gav grundlag for nogen anden vurdering af disse. Nævnet henviste herved til de foreliggende baggrundsoplysninger om indsatsen i Nigeria for at bekæmpe menneskehandel, om NAPTIP, om støtte ved tilbagevenden og om beskyttelse mod eventuelle repressalier fra bagmænd, og fandt, at tilsvarende forhold måtte antages at gælde klageren. Flygtningenævnet fandt, at klageren som offer for menneskehandel måtte anses for værende i en særlig sårbar situation, og at man ved vurderingen af denne tillige må tage hensyn til, at hun havde afgivet vidneforklaring, og hvilke repressalier dette måtte give anledning til. Flygtningenævnet havde som anført i sine tidligere afgørelser vurderet klagerens situation, herunder at hun har afgivet vidneforklaring mod bagmændene, og at hun eventuelt i 2010 havde modtaget en telefonisk trussel. Klageren havde ikke siden modtaget trusler eller været udsat for andre forhold fra bagmænd eller deres familier. Flygtningenævnet fastholdt på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Nigeria ikke ville være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller artikel 6 eller 7 i FN’s konvention om civile og

politiske rettigheder, og Flygtningenævnet fandt fortsat ikke, at klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Afgørelsen er den 17. november 2015 offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside.

5.4.2.9 H.E.A.K. mod Danmark, communication no. 2343/2014 (Egypten)

Sagen vedrørte en egyptisk statsborger, der indrejste i Danmark i oktober 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygtede at blive forfulgt af Det Muslimske Broderskab, Mubarak-tilhængere samt familiemedlemmer til de dødsdømte personer, der deltog i en hændelse i Port Said. Klageren henviste herved til, at han var et profileret medlem af en fodboldfanklub, og at 74 af gruppens medlemmer var blevet dræbt i Port Said i februar 2012.

I december 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at klageren ikke efter de foreliggende baggrundoplysninger om Det Muslimske Broderskabs daværende position i Egypten fandtes at have sandsynliggjort, at han fra den side ville risikere asylrelevant forfølgelse. Nævnet fandt heller ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Egypten ville være i et asylrelevant modsætningsforhold til militær, politi, sikkerhedsstyrker eller andre myndigheder. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at hverken klageren eller hans familie var blevet kontaktet af myndighederne, ligesom oplysningerne om anholdelsen af andre medlemmer af fodboldfanklubben i forbindelse med uroligheder ved en lufthavn ikke i sig selv fandtes at indicere en risiko for forfølgelse for klageren.

Klageren anmodede i januar 2014 Flygtningenævnet om at genoptage sagen. Klageren havde som begrundelse for anmodningen blandt andet henvist til, at han som medstifter af fodboldfanklubben frygtede at blive slået ihjel eller fængslet af de egyptiske myndigheder ved en tilbagevenden til Egypten. Klageren havde oplyst, at hans mor i perioden fra december 2013 til januar 2014 var blevet opsøgt på bopælen af en politibetjent og personer fra militæret, der efterspurgte klageren og ransagede klagerens mors lejlighed. Klageren havde samtidig vedlagt en lang række artikler og rapporter fra internettet omhandlende de nuværende myndigheders tilbageholdelser og retsforfølgelse af tilhængere af det muslimske broderskab, myndighedernes kontrol med de sociale medier, fodboldfanklubbens deltagelse i demonstrationer og uroligheder samt et udskrift fra klagerens facebook-profil, hvoraf det fremgik, at klageren havde oplyst, at det danske politi planlagde at udsende ham til Egypten i februar 2014.

Klageren indbragte i februar 2014 sagen for FN's Menneskerettighedskomité.

Flygtningenævnet meddelte klageren afslag på ansøgningen om genoptagelse af sagen i februar 2014. Flygtningenævnet henviste blandt andet til, at oplysningerne om myndighedshenvendelserne hos klagerens mor fremstod udokumenterede, og at klageren ikke nærmere havde underbygget, hvorfor myndighederne skulle opsøge moren for at lede efter klageren. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at klageren udrejste legalt i oktober 2012. For så vidt angik de fremlagte rapporter og artikler, fandt nævnet, at de heller ikke indeholdt oplysninger, der sandsynliggjorde, at klageren personligt skulle være efterstræbt af myndighederne eller andre i hjemlandet.

I september 2014 fremsendte advokaten supplerende bemærkninger i sagen, hvor advokaten blandt andet fremlagde en video, hvori den tidligere vicepræsident for Egyptens fodboldforbund i et live interview i februar 2014 blandt andet udtalte, at fodboldklubben var en terrororganisation, hvorfor gruppen skulle forbydes, og at gruppen endvidere angiveligt var allieret med Det Muslimske Broderskab. Regeringen fremsendte på denne baggrund i juni 2015 et supplerende processkrift til komitéen.

Af komiteens udtalelse fra 23. juli 2015 fremgår blandt andet:

”8.5 The Committee also notes the new evidence by the author in the form of an Arabic-language online video purporting to depict [...], the former vice-president of the Egyptian Football Association in which he stated [in the beginning of] 2014 that “[...] swears to God multiple times that [the club] is a terrorist group”, contemplating that [the club] should be banned, as it was purportedly an ally in terrorism with the Muslim Brotherhood, and that the Egyptian government should stop the [the club]. The Committee also notes that the designation of [the club] as a terrorist group has not been contested by the State party, and that the State party failed to address in its replies the impact of such designation on the risk for the author upon his return to Egypt. Since the author reliably indicated that he could be perceived as having a close link with the [club] group, which he co-founded, and on which activities the Egyptian government repeatedly tried to clamp down, the Committee considers that the author has sufficiently substantiated his claim that the State party’s authorities have failed in the duty to duly assess the risk faced by him in case of return to Egypt, and thus the initial risk assessment by the State party is to be considered unreasonable. The Committee therefore considers that, in the specific circumstances of the case, the facts as submitted, and in particular in light of the involvement of the author in the work of the [club] group, reveal the existence, for the author, of a personal risk to be subjected to torture or ill-treatment if removed to Egypt, in violation of his rights under article 7 of the Covenant.”

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I november 2015 blev sagen behandlet på et nyt mundtligt nævnsmøde. Efter votering besluttede Flygtningenævnet at udsætte sagen blandt andet med henblik på at sende en høring til Udenrigsministeriet vedrørende fodboldfanklubben i Egypten.

Udenrigsministeriet sendte i begyndelsen af 2016 svar til Flygtningenævnet på den iværksatte høring.

I sin afgørelse fra maj 2016 bemærkede Flygtningenævnet blandt andet, at Menneskerettighedskomiteéns udtalelse ikke var retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkom de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt klageren kunne sendes tilbage til Egypten. Nævnet henviste endvidere til, at det af Udenrigsministeriets høringssvar fremgik, at fodboldfanklubben ikke havde udviklet sig til en gruppe med politiske mål, om end nogle tilhængere havde været politisk aktive. Det fremgik endvidere, at der ikke forelå oplysninger om, at tilhængere eller ledere af fanklubben var blevet retsforfulgt alene som følge af deres forbindelse til fanklubben. Der var heller ikke hverken i sagens øvrige oplysninger eller i nævnets opdaterede baggrundoplysninger vedrørende Egypten holdepunkter for, at de egyptiske myndigheder anså fanklubben for at være en terrororganisation, eller at myndighederne efterstræbte fanklubbens ledere eller tilhængere alene som følge af tilknytningen til fanklubben. Flygtningenævnet bemærkede videre, at klageren ifølge sin forklaring ikke selv havde deltaget i sammenstød med politiet og ikke havde været anholdt, og han ikke havde bidraget med indhold til fanklubbens side på Facebook. Han ansås således for uprofileret i forhold til de egyptiske myndigheder. Forklaringen om, at det egyptiske politi fire-fem gange havde henvendt sig på morens bopæl og efterspurgt klageren og efterladt et trusselsbrev, fremstod som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet fandt således, at det forekom utroværdigt, at politiet skulle søge klageren som følge af hans tilknytning til fodboldfanklubben, ligesom det fremstod uunderbygget, at personer fra politiet skulle efterlade et trusselsbrev. Det forekom endvidere påfaldende, at klagerens mor, der ifølge hans forklaring i Flygtningenævnet i 2013 ikke på det tidspunkt var blevet opsøgt af myndighederne, i tiden umiddelbart efter Flygtningenævnets stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl og dermed mere end et år efter klagerens legale udrejse af Egypten flere gange skulle være blevet opsøgt på bopælen af politiet, der søgte ham. Klagerens forklaring om sit kortvarige opslag på Facebook efter afslaget på asyl udgjorde efter nævnets opfattelse ikke en troværdig forklaring herpå. Nævnet bemærkede, at politiet ifølge klagerens forklaring ikke siden havde henvendt sig til moren. Flygtningenævnet fandt sammenfattende, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han som følge af sin tilknytning til fanklubben over for de egyptiske myndig-

heder var profileret på en sådan måde, at han ved tilbagevenden til Egypten risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fastholdt på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Egypten ikke ville være i strid med artikel 2 eller 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller artikel 6 eller 7 i FN's konvention om civile og politiske rettigheder, og Flygtningenævnet fandt fortsat ikke, at klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnets afgørelse er den 30. maj 2016 offentliggjort på nævnets hjemmeside.

5.4.2.10 R.G. et al. mod Danmark, communication no. 2351/2014 (Pakistan)

Sagen vedrørte en pakistansk kvinde, hendes myndige søn og to mindreårige døtre, som indrejste i Danmark i 2012. Familien tilhørte det kristne mindretal i Pakistan. Klagerne havde som asylmotiv henvist til, at sønnen i maj 2012 blev udsat for vold af nogle ældre elever fra hans skole, idet de beskyldte ham for at undervise om kristendommen. Den efterfølgende søndag blev hele familien angrebet af fire personer, heraf to elever fra sønnens skole, da familien var på vej hjem fra gudstjeneste. Personerne truede sønnen på livet og truede med at kidnappe søstrene. Andre folk kom til, og de unge mænd forlod stedet. Senere samme aften blev deres bopæl udsat for et brandattentat. Klagerne anmeldte ikke brandattentatet til politiet, da de ikke havde tillid til de lokale myndigheder og frygtede repressalier.

Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Nævnet kunne lægge den del af klagernes forklaring, der omhandlede sønnens oplevelser i skolen samt forklaringen om hændelsen ved kirken, til grund. Nævnet kunne dog ikke lægge forklaringen om brandattentatet til grund, idet forklaringen herom fremstod usikker og konstrueret. Samlet set fandt nævnet ikke, at hændelserne i skolen og ved kirken havde en sådan karakter og intensitet, at det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Klagerne anmodede efterfølgende om genoptagelse under henvisning til, at familiens anden søn havde giftet sig med en muslimsk kvinde, som efterfølgende var konverteret til kristendommen. Sønnen og svigerdatteren havde fået opholdstilladelse i Danmark som følge af hendes konflikt med sin familie og på baggrund af hendes konversion. Klagerne og sønnen og svigerdatteren var ikke indrejst sammen, og de havde ikke ønsket deres sager behandlet sammen.

Nævnet meddelte afslag på ansøgningen om genoptagelse i marts 2014. Nævnet lagde vægt på, at sønnen ikke havde boet sammen med resten af familien siden 2011, og at der ikke siden havde været kontakt mellem dem. Videre lagde nævnet vægt på, at klagerne ikke var blevet opsøgt af svigerdatterens familie efter ægteskabets indgåelse i foråret 2012.

Af komitéens udtalelse fra 2. november 2015 fremgår blandt andet:

”7.6 The Committee considers that the Board conducted a comprehensive and thorough examination of the evidence in the case and concluded that the authors had not had any conflict with the Pakistani authorities, and that the isolated incidents related to I.G.’s disagreement with some schoolmates and [sic] could not lead to the authors being granted protection status under section 7 of the Aliens Act because the conflict was not of such intensity or nature that it could justify the granting of asylum. Although the authors challenged the Board’s composition and the quality of the translations and the interpretation of statements presented to it, their claims in that regard are of a general nature and do not establish that evaluation of their asylum application by the Danish authorities was clearly arbitrary or amounted to a denial of justice.

7.7 As regards the Board’s decision dated 3 March 2014 to refuse to reopen the asylum proceedings, the Committee notes the State party’s argument that the authors had substantially changed their statements to the Danish Immigration Service and the Board about a risk of abuse by G’s wife’s family if they returned to Pakistan, but have not presented any new information substantiating that they would risk persecution or abuse relevant for the purpose of granting asylum upon return to Pakistan. The Committee observes that the authors disagree with the factual conclusions of the State party’s authorities, but the information before the Committee does not show that those findings are manifestly unreasonable.

7.8 Consequently, the Committee considers that the authors have not sufficiently substantiated their claims that the State party’s authorities failed to duly assess the risk they would face should they return to Pakistan. The Committee also considers that the information before it does not prima facie reveal the existence for the authors of a personal risk to their lives or of torture or ill-treatment, or of hindrance in the free exercise of their religion following their return to Pakistan. The Committee therefore finds the claims that the State party would violate its obligations under articles 6, 7 or 18 of the Covenant by removing the authors to Pakistan as not sufficiently substantiated for the purposes of admissibility and concludes that the present communication is inadmissible under article 2 of the Optional Protocol.”

5.4.2.11 J.R. og J.R. mod Danmark, communication no. 2258/2013 (Sri Lanka)

Sagen vedrørte et brødrepår fra Sri Lanka, som indrejste sammen i Danmark i oktober 2009. Klagerne, som ikke selv havde været politisk aktive, henviste som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygtede, at det srilankanske militær skulle finde ud af, at deres far havde været medlem af LTTE, og derfor slå dem ihjel. Deres far blev på et tidspunkt i begyndelsen af 2009 ført bort af LTTE. Efterfølgende var klagerne tilbageholdt i en militærlejr i Vavuniya, hvorfra de blev løsladt, idet deres morbror bestak militærpersoner.

Flygtningenævnet stadfæstede i efteråret 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet lagde ved sin afgørelse klagernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet fandt ikke, at oplysningerne om klagernes fars mulige aktiviteter fra LTTE kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at farens oprindelige aktiviteter for LTTE lå langt tilbage i tid, før ægteskabet med klagerens mor, og nævnet fandt ikke holdepunkter for at antage, at disse aktiviteter havde haft en sådan karakter eller omfang, at de efterfølgende havde profileret faren frem til tidspunktet for udrejsen. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at faren i en meget lang periode var i stand til at leve en civil tilværelse med sin familie, selvom det skete i et område kontrolleret af LTTE, og at LTTE-folks afhentning af faren skete med tvang. Videre tillagde Flygtningenævnet det vægt, at klagerne under opholdet i lejren i Vavuniya ikke havde været udsat for overgreb fra myndighedernes side, ligesom klagerne forlod lejren uden problemer. Endelig lagde Flygtningenævnet vægt på, at det af baggrundsoplysningerne vedrørende situationen i Sri Lanka fremgik, at personer der var under mistanke for at være LTTE sympatisører, men som ikke var højt profilerede, ikke generelt var i forfølgelsesrisiko.

Klagerne blev i august 2013 meddelt afslag på en anmodning om genoptagelse.

Klagerne indbragte i juni 2013 sagen for FN's Menneskerettighedskomité.

Af komitéens udtalelse fra 4. november 2015 fremgår blandt andet:

"7.7 On the other hand, the Committee also observes that the RAB [Refugee Appeals Board] found as facts the following accounts given by the authors: they were ethnic Tamils from the Vanni area; their father was taken away by the LTTE in 2009; the family fled to Mullivaikal; they lost contact with their mother and sister; and they were taken by the military to a camp in Vavuniya, where they were picked up by a maternal uncle after two months. Although the authorities did not refute that their father was an active member of the LTTE, they denied the authors' request for asylum mainly because

their father was not a high profile member of the LTTE and his affiliation to it had ended years ago. The RAB's referred to these findings when rejecting the authors' request for reopening the asylum proceedings on 29 August 2013. However, the Committee observes that current reports in the public domain concerning the human rights situation in Sri Lanka, as well as those to which the parties refer, indicate that despite the change of conditions in the country, human rights violations, including torture, continue to occur; and that inter alia certain individuals of Tamil ethnicity who are suspected of having links to the LTTE, such as persons with family links or who are dependent on or otherwise closely related to former LTTE combatants, "cadres" or former LTTE supporters who may never have undergone military training, may be in need of international protection. In the light of the information provided by the authors, the information presently available to the Committee, and the record of human rights violations in Sri Lanka, the Committee considers that the State party's authorities have not given appropriate consideration to the authors' claim that they would be at risk of being subject to torture or ill-treatment if removed to Sri Lanka due to the previous affiliation of their father to the LTTE, the fact that they were taken away by this organization in 2009 and the events that the authors went through prior to their departure in Sri Lanka. Under these circumstances, the Committee is of the view that the removal of the authors in the absence of further consideration of their claim would put them to a real risk of irreparable harm such as contemplated in article 7 of the Covenant."

På denne baggrund genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I sin afgørelse fra maj 2016 bemærkede Flygtningenævnet blandt andet, at FN's Menneskerettighedskomités udtalelse ikke var retligt bindende, og at det således også efter sagernes genoptagelse tilkom de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt klagerne kunne sendes tilbage til Sri Lanka. Nævnet lagde til grund, at klagerne ikke på noget tidspunkt selv havde haft nogen tilknytning til LTTE. Faren havde været medlem af og arbejdet for LTTE, men tilknytningen ophørte, da han blev gift med deres mor. Faren havde herefter ikke forbindelse med LTTE, før medlemmer af gruppen i begyndelsen af 2009 henvendte sig på familiens bopæl og krævede, at faderen tilsluttede sig kampen. Da han nægtede dette, blev han ført bort med tvang, og hans videre skæbne er ukendt. Flygtningenævnets flertal fandt, at det heller ikke efter de nu foreliggende baggrundsoplysninger var sandsynliggjort, at klagerne ved tilbagemødet til Sri Lanka ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet fandt, at det herved fortsat måtte tillægges vægt, at klagerne personligt var uprofilerede i forhold til de srilankanske myndigheder, og at de heller ikke i konsekvens af deres fars forhold kunne antages at være profilerede i forhold til myndighederne. De baggrundsoplysninger, der var fremkommet efter nævnets tidligere

afgørelser, indikerede ikke en forværring af menneskerettighedssituationen i Sri Lanka og gav ikke grund til at formode, at en person med klagerens profil risikerede asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved tilbagevenden til Sri Lanka efter ophold i Danmark som asylansøger. Oplysningerne om klagerens ophold i interneringslejren og omstændighederne i forbindelse med, at de forlod lejren og illegalt udrejste af landet, fandtes ikke at kunne føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet fastholdt på denne baggrund, at en udsendelse af klagerne til Sri Lanka ikke vil være i strid med artikel 7 i FN's konvention om civile og politiske rettigheder, og Flygtningenævnet fandt fortsat ikke, at klagerne opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 10. maj 2016.

5.5.1 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination imod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for kræ-

kelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

“(…) the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person’s rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima facie case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations.”

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

Der verserede ved udgangen af 2015 21 sager ved FN’s komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

5.5.2 FN's Kvindekomité's udtalelser i 2015 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN’s Kvindekomité udtalt sig i to sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet:

5.5.2.1 M.C. mod Danmark, communication no. 56/2013 (Pakistan)

Sagen vedrørte en kvinde fra Pakistan, der var indrejst i Danmark i april 2011. Klageren var etnisk anglo-inder og kristen af trosretning. Klagerens ene datter var meddelt opholdstilladelse i Danmark. Klagerens anden datter havde sammen med sin familie søgt om asyl i Danmark og var af Flygtningenævnet meddelt afslag på asyl i marts 2012. Klagerens datter indbragte herefter nævnets afgørelse for FN's kvindekomité, der i juli 2013 afviste sagen som "inadmissible". Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 228. Klageren havde som asylmotiv gjort gældende, at hun og hendes familie igennem en længere årrække var blevet chikaneret af en muslimsk mand fra en højtstående familie, hvis broder havde en høj stilling inden for politiet, herunder at han havde udsat datteren for seksuelle overgreb, og at klageren havde rettet henvendelse til myndighederne herom, men at dette ikke førte til noget resultat. Klageren gjorde endvidere gældende at være blevet udsat for diskrimination på baggrund af sit køn og sin religiøse overbevisning, og at hun var blevet udsat for verbale overgreb på offentlige steder. Endelig havde klageren henvist til, at hendes søn var blevet tilbageholdt en dag af de pakistanske myndigheder i 2010, og at han døde i januar 2012 på grund af skader i nyren.

Flygtningenævnet stadfæstede i marts 2012 Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet ikke havde fundet, at klagerens datter og svigersøn opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede, at klageren ikke selv havde været udsat for overgreb fra den muslimske mand, som chikanerede klagerens datter, ligesom klageren heller ikke var blevet udsat for overgreb af den pågældendes broder og det lokale politi. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at de generelle forhold for kristne i Pakistan var af en sådan karakter, at klageren som følge heraf måtte anses som forfulgt.

Af komiteens udtalelse fra 9. november 2015 fremgår blandt andet:

"9.4 In the present case, the Committee notes that the author's claims are, in part, based on the fact that her daughter had been persecuted and sexually harassed by a private individual and her son had been detained by the police and later died in hospital. The Committee also notes the author's claim that all her life she had been persecuted and sexually harassed because of her Christian faith. The author also claims to have been verbally abused and touched in intimate parts of her body by unknown men. The Committee observes, however, that the author has provided no clear and specific details about the persecution and sexual harassment that she claims to have endured throughout her life. Regarding the claimed incidents of harassment, the Committee notes that the information provided by the author is vague as to when those incidents took place, how often they happened and who the perpetrators were. The Committee also notes

that, following her return to Pakistan, the author did not report any incidents of harassment. She also provided no other information except on her conversion to Islam, which was allegedly out of fear. On the basis of the limited information provided by the author and considering that she provided no explanation as to how the harassment of her children would constitute a personal risk to her, the Committee is unable to establish whether there was systematic harassment amounting to gender-based violence in the author's case. In addition, the Committee notes that the author made no link between the alleged facts and the violation of the articles of the Convention that she invokes. In the circumstances, the Committee considers that the author has failed to sufficiently substantiate, for the purposes of admissibility, her claim that her removal to Pakistan would expose her to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence. It therefore declares the communication inadmissible under article 4 (2) (c) of the Optional Protocol. In view of the above findings, the Committee does not consider it necessary to examine the other inadmissibility grounds put forward by the State party."

5.5.2.2 A. mod Danmark, communication no. 53/2013 (Pakistan)

Sagen vedrørte en kvinde fra Pakistan, der var indrejst i Danmark i juni 2010. Klageren var etnisk punjabi og kristen af trosretning. Hun indgik i april 2008 ægteskab i Pakistan med en mand med opholdstilladelse i Danmark. Ægteskabet blev gennemført uden klagerens families og svigerfamiliens viden og samtykke. Efter besøg hos ægtefællen i Danmark i 2009, hvorunder klageren blev meddelt afslag på familiesammenføring, rejste hun i maj 2009 tilbage til Pakistan og begyndte at arbejde på en skønhedssalon. Klageren havde som asylmotiv blandt andet gjort gældende, at hun på grund af det indgåede ægteskab frygtede både sin egen familie og sin svigerfamilie. Klageren modtog ikke trusler eller blev opsøgt i denne forbindelse, men hverken hendes egen familie eller hendes svigerfamilie ønskede at have kontakt til klageren efter indgåelsen af ægteskabet. Klageren henviste til, at nogle mænd i juli 2009 opsøgte skønhedssalonen. De smadrede spejle og udtrykte stor utilfredshed med, at der efter deres opfattelse blev udført sexarbejde eller beskidt arbejde i salonen. Ingen af mændene rettede under episoden henvendelse til klageren personligt, og hendes navn blev ikke nævnt. Få dage senere kom nogle andre mænd på klagerens bopæl og sagde, at hun udførte sexarbejde eller beskidt arbejde, og at hun derfor skulle dø. De satte ild til klagerens tøj, og hun pådrog sig som følge heraf svære brandskader. En nabo anmeldte forholdet til politiet, der imidlertid aldrig afhørte klageren. Klageren var indlagt i syv til otte måneder for sine brandskader. Ingen besøgte hende på hospitalet. Klageren henviste videre til, at hendes taxa, da hun var på vej på hospitalet med sin næsten nyfødte søn i marts 2010, blev beskudt af to mænd på en motorcykel, og chaufføren blev ramt. Ved en tilbagevendende til Pakistan frygtede klageren, at nogen på ny ville forsøge at slå hende ihjel.

Flygtningenævnet stadfæstede i april 2013 Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at nævnet kunne lægge overfaldene til grund, samt at overgrebene skyldtes utilfredshed med den type arbejde, som blev udført på klagerens arbejdsplads. Overgrebene kunne imidlertid ikke antages direkte at være rettet mod klagerens person. Nævnet bemærkedes herved, at overgrebene ikke fandt sted i umiddelbar tilknytning til, at familierne blev bekendt med ægteskabet eller hendes tilbagevenden til Pakistan, men skete kort tid efter, at hun var begyndt at arbejde i skønheds-salonen. Herefter, og idet ingen fra familierne på noget tidspunkt havde fremsat trusler mod klageren, kunne nævnet ikke lægge til grund, at overgrebene blev begået af personer med tilknytning til klagerens eller ægtefællens familier. Nævnet lagde videre til grund, at klageren som forklaret befandt sig i en taxa, hvor forbipasserende skød og ramte chaufføren, men fandt det ikke sandsynliggjort, at skuddene var rettet mod klageren. Nævnet fandt heller ikke, at det forhold, at klageren på grund af brandattentatet nærede frygt for, hvad der ville ske, hvis hun vendte tilbage til Pakistan, samt at kristne kvinder i Pakistan uden netværk generelt set kunne have vanskelige forhold, kunne ikke føre til et andet resultat.

Af komiteens udtalelse fra 19. november 2015 fremgår blandt andet:

“9.4 [...] In the present case, the Committee is of the view that the fact that the author did not seek the protection of the State or make a complaint to the authorities before her departure from Pakistan should not have prejudiced her asylum claim, especially taking into account the level of tolerance towards violence against women and the pattern of failure in responding to women’s complaints of abuse, which are reflected in the information provided by the author and make it unrealistic to require the author to have sought protection in advance of her flight.

9.5 The Committee also considers that the State party gave no due consideration to the fact that the author was an illiterate ethnic Punjabi of Christian faith with no family support, living in a village in Pakistan away from her husband and being treated as a “prostitute” by society at large, including the police. In that connection, the Committee recalls the UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of religious minorities from Pakistan, which highlight that women from the Christian minority are in danger of gender-specific violence and that “violent anti-Christian attacks reportedly occur throughout the country and in many instances, the authorities are reportedly unable or unwilling to protect the lives of Christians or to bring perpetrators of such violence to justice”. The Committee also recalls that gender-related asylum claims may intersect with other proscribed grounds of discrimination, including ethnicity and religion.

9.6 In the present case, the Committee considers that the author has been subjected to gender-based violence in Pakistan, given that she was attacked, either because she was a woman living on her own and working at a beauty salon, which was perceived as “immoral” by her community, or because she married against the wishes of her husband’s family and her family, or both. In that connection, the Committee recalls paragraph 50 of its general recommendation No. 32, according to which States parties should institute gender-sensitive procedural safeguards in asylum procedures to ensure that women asylum seekers are able to present their cases on an equal basis with men and without discrimination. States parties should take into account that the threshold for accepting asylum applications should be measured not against the probability, but against the reasonable likelihood that the claimant has a well-founded fear of persecution or that she would be exposed to persecution upon her return. In the present case, the Committee therefore considers that the author has sufficiently substantiated that, if returned to Pakistan, she would be at risk of being subjected to serious forms of gender-based violence.”

Flygtningenævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Flygtningenævnet meddelte i april 2016 klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lagde til grund, at klageren havde været udsat for de oplyste overfald, og at forholdet var blevet anmeldt til politiet, der havde oprettet en sag vedrørende forholdet, men ikke henvendt sig til klageren i anledning af sagen. Uanset at klageren ikke havde vished for, at det var hendes familie eller svigerfamilie, der stod bag det meget alvorlige attentat mod hende, fandt Flygtningenævnet, at hun efter overgrebenes karakter og følger, den manglende hjælp fra myndighederne sammenholdt med baggrundsoplysningerne, herunder om situationen for kristne kvinder i Pakistan, havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Henset til klagerens situation fandtes hun ikke at kunne pålægges som internt flugtalternativ at tage ophold et andet sted i Pakistan.

Flygtningenævnets afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 25. april 2016.

5.6 FN's Komité om barnets rettigheder

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 12. februar 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter.

Den 24. august 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi.

Senest har Danmark den 7. januar 2016 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

I februar 2016 blev der indbragt en sag for FN's Børnekomité, hvori der er blevet klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Klagen blev indbragt på vegne af et spædbarn af somalisk afstamning. Klagerens moder havde som begrundelse for klagen henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for FGM, og at en udsendelse af klageren til Somalia ville være i strid med blandt andet konventionens artikel 3 og 19.

Af konventionens artikel 19 fremgår det, at deltagerstaterne skal træffe alle passende lovgivningsmæssige, administrative, sociale og uddannelsesmæssige forholdsregler til beskyttelse af barnet mod alle former for fysisk eller psykisk vold, skade eller misbrug, vanrøgt eller forsømmelig behandling, mishandling eller udnyttelse, herunder seksuel misbrug, medens barnet er i forældrenes, værgens eller andre personers varetægt. Det følger af komitéens General Comment No. 13, at de kontraherende stater efter konven-

tionens artikel 19 har en forpligtelse til at forbyde, forebygge og reagere på alle former for fysisk vold mod børn, og at fysisk vold omfatter ”harmful practices”, herunder kvindelig omskæring (FGM).

Sagen verserer fortsat ved Børnekomitéen.

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Første asylland

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) blev de hidtil gældende regler for første asylland ændret.

Ændringen indebar, at den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, blev flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3, se herom nærmere nedenfor.

Ændringen indebar endvidere, at der i udlændingelovens § 29 b blev indsat en ny bestemmelse, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Ændringerne trådte i kraft den 20. februar 2015. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen, at ændringsloven ikke finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, for hvilke de hidtil gældende regler finder anvendelse.

Flygtningenævnet har derfor i beretningsåret behandlet sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse såvel efter den tidligere gældende bestemmelse som efter de ændrede bestemmelser, afhængigt af tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen.

Da sagerne behandlet efter den nye bestemmelse i § 29 b som følge af ikrafttrædelsesbestemmelsen først begyndte at tilgå nævnet senere i beretningsåret, gennemgås i dette afsnit først den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, nu stk. 4, og nævnets praksis efter denne bestemmelse, og dernæst i afsnit 6.2 bestemmelsen i § 29 b og nævnets praksis efter denne bestemmelse.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere stk. 3), kan opholdstilladelse efter § 7 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis ud-

lændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Ændringen af bestemmelsen ved ovennævnte lovændring indebærer, at anvendelsen af reglen om første asylland ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refolement.

Det fremgår videre, at det ikke er hensigten med lovforslaget at ændre betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, således som dette er fastlagt i forarbejderne til den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og i Flygtningenævnets praksis, se herom nedenfor afsnit 6.1.1.

Det vil således ifølge lovforslagets almindelige bemærkninger (side 14) fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor udlændingen er forfulgt. Udlændingen skal endvidere som hidtil være beskyttet mod, at første asyllandet videresender udlændingen til et land, hvor udlændingen ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

6.1.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der indgår ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabsberetning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være

tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. I beskyttelseskravet indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til EXCOM Conclusion No. 58 - 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Dette må eksempelvis indebære, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Som eksempel herpå fra Flygtningenævnets praksis kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 201ff, nævnte afgørelse Iran/2011/15 vedrørende en iransk statsborger, som var født i Al-Tash-lejren i Irak og

havde opholdt sig i KRI (Kurdistan Region of Iraq) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af, om KRI kunne tjene som ansøgerens første asylland, blandt andet vægt på, om ansøgeren havde adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom og bil.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, i forhold til andre europæiske lande – i modsætning til vurderingen efter Dublinforordningen – som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte kunne antages relativt let at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and Others v. the Netherlands and Italy* (appl.no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløben opholdstilladelse og til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i første asyllandet udgør en krænkelse af EMRKs artikel 3. I den pågældende sag var første asyllandet Italien og Domstolen fandt, at klagen for så vidt angik EMRKs artikel 3 var åbenbart ugrundet og derfor ikke kunne antages til behandling.

For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet henviste Domstolen i præmis 68 til, at ”the assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk of being subjected to treatment in breach of Article 3 must necessarily be a rigorous one and inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standard of that Convention provision.” Herefter udtalte Domstolen i præmis 70-71: ”The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008), that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home, and that this provision does not entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 249). Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the

expelling State. In the absence of exceptionally compelling humanitarian grounds against removal, the fact that the applicant's material and social living conditions would be significantly reduced if he or she were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3 (see, mutatis mutandis, N. v. the United Kingdom, cited above, § 42); and Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, §§ 281-292”.

For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrde-regel. Det påhviler således opholdslandets myndigheder, dvs. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrundes antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet. Der kan herved blandt andet henvises til Flygtningenævnets Formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, afsnit 3.3.2.3.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøger at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 6.1.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 6.1.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte:

”Ansøgeren er etnisk araber, muslim af trosretning og født i Baalbak, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun gerne vil bo sammen med sine børn i Danmark, og at hun har fået afslag på familiesammenføring med sin mand i Danmark. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ikke kan tage ophold i Libanon, idet hun ikke har boet der, siden hun blev født, og at hun ikke har noget netværk i eller kendskab til Libanon. Ansøgeren har forklaret, at hun efter familiens flytning til Syrien alene har været tilbage i Libanon i én måned i 2004, da hun skulle have udstedt et rejsedokument. Hun boede da hos sin fætter. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren og hendes familie udrejste fra Libanon til Syrien, da ansøgeren var ét år. Det lægges yderligere til grund efter de af ansøgeren fremlagte dokumenter at ansøgeren og hendes familie er registrerede ved PLO i Syrien som libanesiske palæstinensere, og at ansøgeren i 2004 under et ophold i Libanon fik udstedt et libanesiske rejsedokument, der inden for gyldighedsperioden på fem år gav hende ret til genindrejse i Libanon. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren som statsløs palæstinenser født i Libanon som udgangspunkt er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter oplysningerne om ansøgerens registrering og den omstændighed, at hun har kunnet få udstedt et libanesiske rejsedokument, finder Flygtningenævnet imidlertid at kunne lægge til grund, at ansøgeren har opnået beskyttelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, 1. led, (tidligere § 7, stk. 3, 1. led). Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon er af en sådan karakter, at Libanon ikke kan tjene som første asylland. Den omstændighed, at ansøgeren ikke har boet fast i Libanon igennem mange år, og at hun kun har et begrænset familienetværk i Libanon, findes ikke at kunne ændre ved vurderingen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Liba/2015/10

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et statsløst palæstinensisk ægtepar fra Libanon. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere og muslimer af trosretning fra Saidon, Libanon. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at forholdene i flygtningelejren Ein El-Hilweh, hvor han boede i Libanon, er dårlige, og at lejren er omringet af flere bevæbnede grupper samt den libanesiske hær. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som følge af skudvekslinger frygter at blive slået ihjel af Islamisk Stat eller af andre islamiske grupper. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til, at fem af hans voksne børn er bosiddende i Danmark, og at han ikke ejer en bolig i Libanon. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at der er krig i Libanon, at Islamisk Stat er til stede i landet, og at hun som ældre kvinde er i særlig risiko for at blive såret eller slået ihjel, idet hun ikke er i stand til at løbe,

såfremt der måtte opstå skudvekslinger. Ansøgeren har endvidere henvist til, at fem af hendes børn er bosiddende i Danmark, og at hendes datter i Libanon er alvorligt syg. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer til grund. I overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis anses ansøgerne isoleret set som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne er registreret som statsløse palæstinensere i Libanon, og de har fået udstedt rejsedokumenter. Ansøgerne har hele deres voksne liv boet i Flygtningelejren Ein El-Hilweh i Libanon, hvor deres børn har haft deres opvækst, hvor de har en bolig, og hvor deres datter stadig bor. Ifølge ansøgernes forklaringer har de ikke personligt konflikter med nogen i lejren eller i øvrigt i Libanon. Det, ansøgerne frygter, er således at blive tilfældige ofre i forbindelse med de forskellige grupperingers indbyrdes skudvekslinger. Baggrundoplysningerne om forholdene i Ein El-Hilweh-lejren er ikke så graverende, at det kan lægges til grund, at ansøgerne som følge af de generelle forhold individuelt risikerer overgreb. I overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis, er der på denne baggrund ikke grundlag for at fastslå, at ansøgerne ikke fortsat kan nyde tilstrækkelig beskyttelse i Libanon, som derfor må anses som deres første asylsland, jf. dagældende udlændingelovs § 7, stk. 3, nu stk. 4. Som følge heraf stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2015/7

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder uden nogen religiøs overbevisning fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter genindkaldelse som reservist til det syriske militær. Ansøgeren frygter endvidere tilstedeværelsen af Daesh [Islamisk Stat, red] og andre radikale, islamiske grupper. Endelig frygter ansøgeren at blive slået ihjel af den syriske efterretningstjeneste. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i 2008 klagede over en lov, som gjorde det ulovligt for kurdere at købe og sælge ejendomme 100 kilometer fra grænsen. I 2010 skulle han rejse til Italien og Storbritannien, da han blev stoppet ved den syriske grænse og fik at vide, at han skulle henvende sig til efterretningstjenesten. Næste dag henvendte han sig på efterretningstjenestens kontor, hvor han blev anklaget for at være medlem af et kurdisk parti. Han fik at vide, at han skulle give efterretningstjenesten oplysninger herom. Efterretningstjenesten havde kendskab til den klage, som han havde indgivet i 2008. Da ansøgeren vendte tilbage fra sin ferie, blev han stoppet ved indreisen til Syrien. En person fra efterretningstjenesten afkrævede ham igen oplysninger om kurdiske partier. Ansøgeren var tilbageholdt i seks dage, hvorefter han blev løsladt mod bestikkelse. To dage efter løsladelsen blev han ringet op af en person fra efterretningstjenesten, som afkrævede ham oplysninger om kurdiske partier. Ansøgeren overnattede hos en ven, og om natten blev hans bopæl ransaget af efterretningstjenesten. Hans familie fik at vide, at han skulle henvende sig til efterretningstjenesten

inden for to dage. I forbindelse med ransagningen blev hans fader skubbet, og han døde fire dage senere som følge af sine skader. Ansøgeren udrejste herefter af Syrien [i begyndelsen af] 2011. Han indrejste i Canada, hvor han søgte asyl. [I foråret] 2013 blev han anerkendt som flygtning i Canada. Omkring otte måneder derefter søgte han om opholdstilladelse. Han har over for de danske myndigheder oplyst, at han fortsat afventer at få svar på denne ansøgning. Ansøgeren opholdt sig i Canada i omkring tre år og seks måneder, hvorefter han udrejste til Tyrkiet for at blive forenet med sin ægtefælle og børn. Hans ægtefælle ønskede dog ikke at rejse til Tyrkiet, hvorfor ansøgeren rejste til Danmark, hvor hans ægtefælle og børn har opholdstilladelse som flygtninge. Ansøgeren har oplyst, at han ikke ønsker at opholde sig i Canada, fordi hans familie bor i Danmark. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2015 om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet der i øvrigt henvises til de grunde, der er anført i afgørelsen. Det fremgår af oplysningerne i sagen, at ansøgeren [i sommeren] 2013 er anerkendt som konventionsflygtning i Canada, og at han er indehaver af et canadisk rejsedokument, der er gældende til [sommeren] 2015. Ansøgeren er meddelt opholdstilladelse i Canada indtil [foråret] 2016, og ansøgeren kan således lovligt indrejse i Canada og opholde sig der. Ansøgeren vil efter baggrundsoplysningerne være beskyttet mod refoulement, og han vil ikke blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet i Canada, hvor han har opholdt sig i 3 år og 6 måneder. Han har herunder ikke været udsat for overgreb eller haft problemer med myndighederne. Det kan endvidere lægges til grund, at ansøgeren socialt og sundhedsmæssigt vil have adgang til fornøden hjælp og behandling. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at der foreligger sådanne omstændigheder, der hindrer, at Canada kan tjene som første asylsøgende land, jf. udlændingelovens dagældende § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Liba/2015/7.

Som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylsøgende land, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2014. Det fremgik af ansøgerens forklaring for nævnet, at ægtefællen, som havde opholdt sig illegalt i Libanon, var blevet deporteret til Syrien omkring en måned forud for nævnsmødet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun er født og opvokset i Syrien, og at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tilbageholdt og likvideret af myndighederne, idet hun har været tilbageholdt af Den Frie Syriske Hær, hvorfor myn-

dighederne tror, at hun samarbejder med dem. Den Frie Syriske Hær ønsker endvidere, at ansøgerens ægtefælle skal samarbejde med dem. Ansøgeren mener ikke, at hun kan tage ophold i Libanon, da hun frygter, at Hizbollah vil forfølge hende på vegne af de syriske myndigheder som følge af hendes konflikter i Syrien. Til støtte for dette asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hendes ægtefælle begyndte at modtage trusler fra Den Frie Syriske Hær i [sommeren] 2014. [Senere i sommeren] 2014 blev ansøgeren opsøgt af flere personer fra Den Frie Syriske Hær på sin bopæl. De førte hende til en lejlighed, hvor de udsatte hende for trusler, idet de ønskede, at hendes ægtefælle, der på grund af sit arbejde i et byggefirma havde adgang til militære oplysninger, skulle samarbejde med dem. Ansøgeren blev løsladt igen samme aften. Dagen efter tilbageholdelsen flyttede ansøgeren og hendes ægtefælle til [...]området i Damaskus. Ægtefællen tog herefter på arbejde, hvor han fortalte om ansøgerens tilbageholdelse. To til tre dage efter tilbageholdelsen modtog ansøgerens ægtefælle en indkaldelse fra den syriske efterretningstjeneste. Ægtefællen kontaktede en ven, der er officer, og han sagde, at ægtefællen ikke skulle møde frem som indkaldt. Ansøgeren tog herefter hjem til sin familie. [Senere i sommeren] 2014 rejste hun til Libanon med sin moder, søster og broder. [Senere i sommeren] 2014 rejste ansøgeren til Egypten sammen med sin moder, og herefter rejste de til Danmark. Ansøgeren har efter indrejsen i Danmark fået oplyst, at hendes bopæl i Syrien er blevet ransaget af myndighederne flere gange efter hendes udrejse. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om Libanon kan tjene som første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, og om ansøgeren kan have sit familieliv i Libanon i overensstemmelse med reglerne i EMRK. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er født og opvokset i Syrien, og at hun alene har opholdt sig i Libanon på korterevarende ferier. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren har bedsteforældre og søskende, som opholder sig i Libanon, ligesom hendes farmor ejer et hus i Libanon. Endelig lægger Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om, at hendes ægtefælle er forfulgt af den syriske efterretningstjeneste til grund, og at ægtefællen, der er statsløs palæstinenser fra Syrien, som følge af sit modsætningsforhold til den syriske efterretningstjeneste af Hizbollah blev deporteret til Syrien under sit illegale ophold i Libanon. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren trods hendes tilknytning til Libanon ikke har udsigt til at kunne udøve sit familieliv i Libanon. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle må antages at være profileret i forhold til den syriske efterretningstjeneste, og at han allerede en gang af den grund er blevet deporteret til Syrien af Hizbollah, og at det herefter må lægges til grund, at ansøgeren på grund af ægtefællens forhold tillige vil risikere at blive deporteret til Syrien, ligesom hun og ægtefællen af samme grunde ikke vil kunne udøve deres familieliv i Libanon. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse palæstinenser [...] fra Libanon opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Stat/2015/30

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsten i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk lak og kristen af trosretning fra Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Iran henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter overgreb og forfølgelse fra sin familie og de iranske myndigheder, fordi han er konverteret fra islam til kristendommen. [Ansøgerens forklaring om asylmotivet i forhold til Iran er udeladt, red.] Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til **Italien** henvist til, at han ikke ønsker at vende tilbage, fordi han vil komme til at bo på gaden uden muligheder for at modtage nødvendig medicin og behandling for sine psykiske lidelser. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv i forhold til Italien henvist til, at han har mangeårige psykiske problemer og deraf særlige behov. Da han boede i Italien, udnyttede han alle de muligheder for hjælp, som han ifølge italiensk lovgivning var berettiget til. Han gjorde sit bedste for at etablere en tilværelse der, men det var umuligt. Endvidere forsøgte han at finde et arbejde, hvilket dog ikke lykkedes, idet der ikke var noget arbejde at få. Han har i Danmark to gange forsøgt at begå selvmord, hvilket sidste gang var udløst af, at han af sin beskikkede advokat blev oplyst om, at Udlændingestyrelsens afgørelse gik ud på, at han skulle sendes tilbage til Italien. Han er netop blevet udskrevet fra hospitalet efter det seneste selvmordsforsøg, og han har fået stillet diagnosen borderline og har fået en etårig behandlingsplan. Behandlingsplanen vil kun blive iværksat, hvis han ikke skal sendes tilbage til Italien. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse til grund om, at ansøgeren er omfattet af udlængelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har således under nævnsrådet berigtiget konklusionen i sin afgørelse og præciseret, at ansøgeren ikke kan sendes tilbage til Iran, men at han kan sendes tilbage til Italien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu stk. 4, red.]. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. De italienske myndigheder har oplyst, at ansøgeren i Italien er meddelt international beskyttelse, og det fremgår af de medsendte kopier, at beskyttelsen løber til 2019. Flygtningenævnet antager, at ansøgeren i Italien vil være beskyttet mod refolement, samt at det vil være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed må antages at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien. I vurderingen af, om et land kan tjene som første asylland, indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtninge-

konventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and others v. the Netherlands and Italy*, application no. 27725/10, i en afgørelse af 2. april 2013, i punkt 37, anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person recognised as refugee under the 1951 Refugee Convention will be provided with a renewable residence permit with a validity of five years. He or she is further entitled, inter alia, to a travel document for aliens (Titolo di viaggio per stranieri), to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.” Flygtningenævnet har i en række sager fundet, at Italien kan fungere som første asylsøgere, og nævnet finder heller ikke efter de seneste baggrundsoplysninger om anerkendte flygtninges forhold i Italien, at der er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylsøgere. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgerens oplysninger om de forhold, han konkret havde i Italien, herunder at han havde adgang til medicinsk behandling for sin psykiske lidelse, logi – bortset fra under opholdet i Rom – og mad, heller ikke giver grundlag for at fastslå, at Italien ikke kan tjene som første asylsøgere. **Flygtningenævnet** lægger til grund, at der i Italien findes relevante behandlingsmuligheder for ansøgerens psykiske lidelse, og at ansøgeren også fik medicinsk behandling, indtil han tog ophold i Rom. Ansøgeren har forklaret, at han ikke opsøgte læger eller hospitaler i Rom, men lod sig nøje med, at en tolk på et herberg havde oplyst ham om, at han nu selv måtte sørge for lægelig behandling. Spørgsmålet er, om ansøgeren i praksis vil kunne opnå adgang til fornøden behandling mod sin psykiske lidelse. Flygtningenævnet antager imidlertid på den ovenfor beskrevne baggrund, at dette er tilfældet, og at ansøgeren således i Italien fortsat vil kunne få fornøden lægehjælp til sin lidelse. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på at tilvejebringe yderligere oplysninger om behandlingsmulighederne i Italien. Flygtningenævnet bemærker tillige, at det anførte i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen *Tarakhel v. Switzerland*, application no. 29217/12, der til forskel fra denne sag vedrører en Dublin-ansøgning fra en familie med seks mindreårige børn, ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker herved blandt andet, at Menneskerettighedsdomstolen i dommen understreger, at den øjeblikkelige situation i Italien ikke kan sammenlignes med forholdene i Grækenland, da domstolen traf afgørelse i sagen *M.S.S. v. Belgium and Greece* den 21. januar 2011. **Flygtningenævnets flertal** finder herefter, at Italien kan anvendes som ansøgernes første asylsøgere, og nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/48

Nævnet meddelte i **maj 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst første gang i 2008 og senest indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og uden religiøs overbevisning fra [-] Afrin, Syrien. Ansøgeren har sympatiseret med kurdiske partier. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren isoleret set er omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i **Italien**, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, som affattet ved lovebekendtgørelse af nr. 1021 af 19. september 2014 [nu § 7, stk. 4, red.]. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Italien henvist til, at han indledningsvis udrejste af Syrien i 2008, og at han efterfølgende indrejste i Italien, hvor han blev meddelt opholdstilladelse. Han opholdt sig i Italien frem til [...] 2013, hvorefter han havde få dages ophold i Danmark, var tilbage i Italien og derefter vendte tilbage til Syrien. Han udrejste på ny af Syrien [i efteråret] 2013. Ansøgeren har oplyst, at han ikke ønsker at opholde sig i Italien. Til støtte herfor har han oplyst, at han under sit ophold i en italiensk flygtningelejr blev overfaldet af to personer, og at han i den forbindelse pådrog sig en skade i hånden. Ansøgeren har endvidere oplyst, at forholdene i Italien var dårlige, herunder at man ikke har ret til forsørgelse eller bolig, når man er blevet meddelt opholdstilladelse, at man alene får 40 timers sprogundervisning, og at det er umuligt at finde arbejde. Til støtte herfor har ansøgeren yderligere oplyst, at han mener, at de italienske myndigheder har fastsat hans méngrad som følge af hans håndskade for lavt, hvorfor han ikke er berettiget til pension. Endelig har han oplyst, at det er afgørende for ham, at han kan være sammen med sine børn, som bor i Danmark, og at det reelt ville være umuligt at gennemføre samvær, hvis han sendes til Italien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har opnået opholdstilladelse i Italien og således har opnået formel beskyttelse i Italien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, 1. led [nu § 7, stk. 4, red.]. Ansøgerens fraseparerede ægtefælle bor i Danmark, hvor hun og de fælles børn har asyl, og ansøgeren og børnene har ret til samvær med hinanden. Ansøgeren har forklaret, at han i Italien ikke kunne få arbejde og var henvist til at leve af den mad, kirken stillede til rådighed. Han havde ikke mulighed for at tjene penge til en bolig eller til lægehjælp, men havde i en periode et værelse betalt af midler, ægtefællen sendte fra Syrien. Det fremgår af de danske lægelige oplysninger, at ansøgerens psykiske og fysiske helbredstilstand er meget dårlig, og at han modtager behandling. Han vil fortsat være behandlingskrævende også på sigt og har navnlig et stort behov for vedvarende behandling af sine psykiske lidelser. Uanset at det må antages, at der er behandlingsmuligheder for ansøgerens lidelser i Italien, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens reelle muligheder for at få tilstrækkelig behandling er yderst begrænsede. Det vil fortsat og navnlig på grund af ansøgerens fysiske og psykiske helbredstilstand også på sigt være meget vanskeligt for ansøgeren at skaffe et arbejde og dermed underhold og en indtjening, som kan gøre det muligt for ansøgeren at gennemføre samværet med børnene enten i Italien eller i Danmark. **Fler-tallet** finder under disse omstændigheder og henset til de konkrete forhold for ansøge-

ren i Italien sammenholdt med hensynet til familiens enhed, at omstændighederne samlet set taler så stærkt imod at henvise ansøgeren til at søge fortsat beskyttelse i Italien, at dette efter en samlet vurdering af ansøgerens og børnenes situation ikke kan anses for rimeligt. Flertallet finder derfor, at ansøgeren i denne konkrete situation ikke kan henvises til at søge beskyttelse i Italien, jf. udlændingelovens dagældende § 7, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/71

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og tidligere sunni-muslimer fra Iran. Ansøgerne har oplyst, at de nu er konverteret til kristendommen. Den mandlige ansøger har været medlem af KDPI siden 1992. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet den mandlige ansøger fra 1991 til 1992 hjalp de kurdiske pesmergaer med mad og husly. Han blev af denne årsag flere gange opsøgt af de iranske myndigheder, der ønskede, at han skulle give myndighederne oplysninger om pesmergaernes aktiviteter i landsbyen [...]. Han udrejste derfor til Irak i 1992, hvor han blev medlem af KDPI. Han var peshmerga i perioden fra 1992 til 1998, hvor han blev fritaget for tjeneste for at kunne arbejde og tjene penge. Han begyndte at arbejde hos en kristen bygherre, hvor hans interesse for kristendommen blev vakt. Familien blev udsat for chikane på grund af hans arbejde for den kristne bygherre, hvorfor familien forlod Irak i 2010. Den kvindelige ansøger har herudover henvist til, at hendes broder var peshmerga. Ansøgerne er den [...] 2014 blevet døbt i [...] Kirken i [en dansk by]. De frygter derfor også at blive udsat for overgreb som følge af deres konversion. Ansøgerne er i **Italien** blevet meddelt konventionsstatus. Ansøgerne har om forholdene i Italien oplyst, at da de fik opholdstilladelse, fik de at vide, at de skulle forlade det hus, hvor de havde boet i omkring et år, og selv finde arbejde og forsørge sig selv. De fik ikke at vide, hvordan de kunne få hjælp til at finde arbejde og en bopæl. Ansøgerne forlod bopælen og tog til Rom. Ansøgerne fik mad i en kirke, men ellers overnattede de i parker og på en banegård. Efter 10 til 15 dage udrejste ansøgerne til Danmark. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelser til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgernes første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 (nuværende § 7, stk. 4). Afgørende herfor er, at ansøgerne skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgerne at kunne indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgernes personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet. Der indgår i beskyttelsesbegrebet også et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgerne i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. [Flygtningenævnets henvisning til flygtningekonventionen, Excom Conclusions og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Hussein a.o. mod Neder-

landene og Italien, præmis 37, er udeladt, se herfor afsnit 6.1.1 indledningsvis samt nævnets ovenstående afgørelse, red.] Det lægges indledningsvis til grund, at ansøgerne, der er meddelt flygtningestatus i Italien, kan indrejse og tage ophold der, ligesom de er sikrede mod refoulement. Det lægges endvidere til grund, at ansøgerne ikke har haft konkrete problemer med andre personer eller myndighederne i Italien. Endelig lægges det til grund, at den kvindelige ansøger og børnene er uden nævneværdige helbreds-mæssige problemer, samt at den mandlige ansøger har et alkoholmisbrug og psykiske problemer, som han er i behandling for. **Flygtningenævnets flertal** finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det må antages, at ansøgerne vil opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse til, at Italien, hvor ansøgerne har opholdstilladelse, kan tjene som første asylland. Flertallet bemærker herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Italien fra blandt andet UNHCR, AIDA og Swiss Refugee Council (OSAR) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Italien for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det kan føre til en ændret vurdering. Domstolen udtalte i denne sag blandt andet, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne, der havde opholdstilladelse i Italien, til Italien. Det fremgår tillige af AIDA's rapport, Country Report – Italy, fra januar 2015, at flygtninge har samme ret til lægebehandling som italienske statsborgere, herunder at flygtninge, der er tilmeldt det nationale sundhedsvæsen, har adgang til at vælge en praktiserende læge og til gratis lægebehandling på basis af en fattigdomserklæring, som skal indgives til den lokale sundhedsbestyrelse. Det fremgår videre, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den økonomiske krise er svært at få et arbejde. Flygtningenævnets flertal anerkender, at levevilkårene for flygtninge med opholdstilladelse i Italien er vanskelige. Flertallet kan imidlertid ikke lægge hele ansøgernes forklaringer om vanskelighedernes udstrækning i Italien til grund. Flertallet kan således ikke lægge til grund, at det var umuligt for ansøgerne at opnå lægehjælp, skolegang for børnene, hjælp til bolig og hjælp til husly i Italien. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgerne fik lægehjælp ved fødslen af deres datter, som blev født i Italien, og at ansøgerne har formået at skaffe penge til at udrejse af Italien to gange, første gang til Schweiz og anden gang til Danmark, ligesom ansøgerne, efter de fik opholdstilladelse, alene opholdt sig 10-15 dage i Italien og efter deres egne forklaringer ikke rettede henvendelse til blandt andet den lokale sundhedsbestyrelse eller på anden måde forsøgte at udnytte de rettigheder, som de efter italiensk lovgivning har. Den omstændighed, at den mandlige ansøger uden resultat rettede henvendelse til politiet, kan på ovennævnte baggrund ikke føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at den mandlige ansøger lider af alkoholisme og psykisk sygdom. Der er herved lagt vægt på indholdet af baggrundsoplysningerne, herunder at han kan få udstedt en fattigdomserklæring, som sikrer ham gratis

lægehjælp. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Iran/2015/43

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks fra Massawa, Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter tvungen militærtjeneste, fængsel på livstid og henrettelse. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i [...] 2006 blev anholdt under en razzia i Massawa og sendt til militærlejren i Wia, hvor hun skulle gøre rent og lave mad til de øvrige soldater. Ansøgeren deserterede fra sin militærtjeneste og udrejste ulovligt af Eritrea. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Italien henvist til, at hun ved en tilbagevenden til **Italien** frygter at skulle leve under meget dårlige vilkår. Ansøgeren frygter at skulle bo på gaden med sit mindreårige barn, og at de vil mangle mad og drikke samt lægehjælp. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv i forhold til Italien oplyst, at hun ikke fik stillet en bolig til rådighed i Italien, da hun ikke længere kunne bo på asylcentret, hvorfor hun måtte leve på gaden i Italien. Ansøgeren fik ikke mulighed for at arbejde eller studere, og hun blev generelt ikke hjulpet af myndighederne. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at ansøgeren på baggrund af de oplysninger, der i øvrigt er indhentet fra Italien, er meddelt opholdstilladelse i form af flygtningestatus i Italien. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere § 7, stk. 3), idet det bemærkes, at Flygtningenævnet i det væsentlige kan lægge ansøgerens forklaring om opholdet i Italien til grund. Ved vurderingen er det blandt andet afgørende, om ansøgeren er beskyttet mod refoulement, og om det er muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet. Der indgår i beskyttelsesbegrebet et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. [Flygtningenævnets henvisning til flygtningekonventionen, Excom Conclusions og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Hussein a.o. mod Nederlandene og Italien, præmis 37, er udeladt, se herfor afsnit 6.1.1 indledningsvis samt nævnets ovenstående afgørelse, red.] **Et flertal af Flygtningenævnet** finder på denne baggrund sammenholdt med de i øvrigt foreliggende baggrundsoplysninger, at Italien kan tjene som ansøgerens første asylsøgende. Flertallet lægger således til grund, at ansøgerens personlige integritet må anses for tilstrækkeligt beskyttet i Italien, og at ansøgeren og hendes barn vil være beskyttet mod at blive sendt til Eritrea. Ansøgerens personlige og helbredsmæssige forhold kan ikke føre til et andet resultat, idet det bemærkes, at ansøgeren er helbredt for tuberkulose, og at hun i Italien vil kunne mod-

tage den fornødne lægelige behandling vedrørende hendes mavesår og depression. Flertallet har herved lagt til grund, at ansøgeren efter indrejsen til Italien blev opereret for skaderne som følge af et færdselsuheld, samt at hun har modtaget medicinsk behandling for sin tuberkulose i Italien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Erit/2015/24 og Erit/2015/25

FN’s Menneskerettighedskomité har i september 2015 afgivet udtalelse i sagen Warda Osman Jasin m.fl. mod Danmark (communication no. 2360/2014), hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende anvendelse af Italien som første asylsøgningsland, se nærmere gennemgangen af sagen og Menneskerettighedskomitéens udtalelse i afsnit 5.4.2.5.

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende frygter at blive slået ihjel af ukendte personer som følge af hendes tilknytning til hendes ægtefælle og søn. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hendes første ægtefælle afgik ved døden i 2008 af naturlige årsager. I 2010 blev hun muslimsk viet til [...], som forsvandt [i begyndelsen af] 2011. Som følge af hans forsvinden blev hun opsøgt af ukendte personer, som ville have informationer om ham. Om morgenen [en dag i foråret] 2011 kom ansøgerens søn, [...], forslået hjem. To dage senere tog sønnen på hospitalet, hvorfra han forsvandt. En uge senere modtog ansøgeren en seddel fra [sønnen], hvoraf fremgik, at han var flygtet, og at ansøgeren skulle forlade Tjetjenien hurtigst muligt. Samme dag sendte hun sine yngste børn til byen [...] til nogle slægtninge, og hendes yngste søn [...] blev sendt til byen [...]. En uge senere blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af ukendte mænd, som spurgte efter [ansøgerens anden ægtefælle] og [den førstnævnte søn]. Hun blev endvidere udsat for fysiske overgreb. Samme dag rettede hun henvendelse til politiet, som dog afviste at hjælpe hende. Tre til fire dage senere flyttede hun til en lejlighed i en anden bydel, medens hun var i færd med at sælge hendes hidtidige lejlighed. [I sommeren] 2011 blev hun på ny opsøgt af de samme ukendte mænd, idet de ville have udleveret familiens udenrigspas, hendes penge og smykker samt have oplysninger om [ægtefællen] og [sønnen]. Mændene udsatte hende igen for fysiske overgreb. Den følgende morgen rejste ansøgeren fra Grosnyj, hentede sine børn i [...] og flygtede til byen [...], hvor hun blev genforenet med sin søn [den yngste søn]. Efter to dages ophold i [...] udrejste hun sammen med sine børn til **Polen**, hvor de blev meddelt flygtningestatus. [I sommeren] 2013 deltog ansøgeren og hendes børn i en højtidelighed for flygtninge i Polen. Under arrangementet genkendte ansøgeren en eller to personer, som i Tjetjenien havde udsat hende for fysiske

overgreb. Den ene person greb fat i hende. Det lykkedes hende at flygte fra manden, hvorefter hun kontaktede sin advokat, som rådede hende til at flygte. I den forbindelse oplyste han ansøgeren om, at det var nytteløst at anmelde forholdet til politiet, idet hun ikke kendte de pågældende personers identitet. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger efter oplysninger i sagen, herunder fra de polske udlændingemyndigheder, til grund, at ansøgeren har opnået asyl i Polen, og at ansøgeren lovligt vil kunne indrejse i Polen. Spørgsmålet er herefter, om der er forhold, der er til hinder for, at nægte ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu stk. 4, red.]. Flygtningenævnet finder, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger sammenholdt med ansøgerens forklaring må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Polen ikke vil risikere at blive tilbagesendt til Tjetjenien, ligesom det lægges til grund, at de socioøkonomiske forhold for flygtninge i Polen ikke er til hinder for, at ansøgeren sendes tilbage til Polen. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Polen. Nævnet finder således ikke, at den omstændighed, at ansøgeren under sit ophold i Polen blev opsøgt af en af de personer, som havde udsat hende for overgreb i Tjetjenien, kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at forholdet ikke blev anmeldt til det polske politi eller til de polske udlændingemyndigheder med henblik på, at ansøgeren eventuelt som flygtning kunne placeres i en anden by, hvor hun ikke var blevet genkendt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/51 og Rusl/2015/52

Nævnet **stadfæstede i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten samt et barn. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen ortodoks fra Alexandria, Egypten. Ansøgerens søn er født og opvokset i Rumænien og har rumænsk statsborgerskab. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter overgreb fra islamister som følge af sin konversion til kristendommen. Ansøgeren blev i perioden fra 1980 til 1986 eller 1987 flere gange chikaneret og overfaldet på gaden af ukendte personer. Ved en lejlighed blev han slået i hovedet, og ved en anden lejlighed blev han skåret i hånden med en kniv. I 1986 eller 1987 udrejste han til Grækenland. I 1993 rejste han tilbage til Egypten, hvor han opholdt sig i omkring 2½ måned, inden han efter råd fra sin fader, der anså ansøgeren for at være i fare, udrejste til **Rumænien**. I Rumænien konverterede han i 1998 til kristendommen. I slutningen af 1998 modtog han et brev fra sin onkel [...], der blandt andet skrev, at ansøgeren skulle passe på, fordi han var konverteret. Han udrejste i

[efteråret] 2013 af Rumænien sammen med sin søn, født i 2000, som følge af de dårlige levevilkår i landet. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren ved sin forklaring sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger har sandsynliggjort, at han som følge af sin konversion til kristendommen er i risiko for myndighedsovergreb og derfor isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at ansøgeren blev meddelt subsidær beskyttelse i Rumænien den [...] 2002, at beskyttelsen senest er blevet forlænget til [sommeren] 2014, og at han har et rejsedokument med gyldighed til [efteråret] 2015. **Flygtningenævnet** lægger til grund, at ansøgeren kan indrejse i Rumænien og lovligt opholde sig der, mens han ansøger om forlængelse af sin opholdstilladelse. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rumænien vil være beskyttet mod refolement, og at hans personlige integritet og sikkerhed i Rumænien vil være beskyttet i fornødent omfang, ligesom de økonomiske og sociale forhold for ansøgeren i Rumænien, hvor ansøgeren i en årrække har opholdt sig og haft arbejde, vil være tilstrækkelige. Herefter og efter de øvrige baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at Rumænien kan tjene som hans første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu stk. 4, red.]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Eryp/2015/6 og Eryp/2015/7

Nævnet **stadfæstede** i **april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Qamishli, Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter repressalier fra myndighederne, idet han har undraget sig militærtjeneste. Udlændingestyrelsen har fundet, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at **Letland** kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu stk. 4, red.], idet han [i begyndelsen af] 2013 blev meddelt opholdstilladelse i form af subsidær beskyttelse i Letland. Ansøgeren har i forhold til Letland henvist til de generelle forhold, herunder manglende mulighed for at få en bolig, uddannelse eller understøttelse. Han har endvidere henvist til, at han i Letland blev idømt fængsel på grund af sin ulovlige indrejse i landet ved brug af falske dokumenter. Endelig frygter ansøgeren overgreb fra menneskesmuglere i Letland, der har penge til gode for hans flugt. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at Letland, hvor ansøgeren [i begyndelsen af] 2013 er meddelt opholdstilladelse i form af subsidær beskyttelse, kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, nu § 7, stk. 4, idet nævnet lægger til grund, at ansøgeren vil kunne få fornyet opholdstilladelsen, der er udløbet. Nævnet lægger herved til grund, at ansøgeren ikke ved tilbagevenden til Letland risikerer refolement, og at hans personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens frygt for overgreb fra personer tilknyttet den agent, der sørgede for hans rejse til Letland, alene beror på formodninger, og at ansø-

geren i den periode, hvor han opholdt sig i Letland, ikke oplevede problemer i denne forbindelse. Nævnet finder endvidere at kunne lægge til grund, at ansøgeren, hvis sådanne problemer måtte opstå, vil kunne opnå fornøden myndighedsbeskyttelse i Letland. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at de økonomiske og sociale forhold for ansøgeren i Letland vil opfylde kravene om, at ansøgeren skal nyde helt basale rettigheder. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ifølge sin forklaring efter at være meddelt opholdstilladelse blev tildelt en økonomisk ydelse, som han ville kunne oppebære i ni måneder, men at ansøgeren udrejste af Letland to måneder efter opnåelse af opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/72

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. Ansøgeren gav ikke møde under Flygtningenævnets behandling af sagen. Flygtningenævnet behandlede derfor sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men hans fader var politisk khalgi. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at mujahedinere vil slå ham ihjel, idet han er etnisk hazara og via faderen betragtes som politisk khalgi. Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet skal derfor alene tage stilling til, om ansøgeren kan henvises til at søge beskyttelse i **Frankrig**, hvor han har fået opholdstilladelse som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, nu stk. 4. Ansøgerens advokat har i relation til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Frankrig, henvist til ansøgerens forklaring om, at han ikke fik hjælp i Frankrig, og til, at Udlændingestyrelsen ikke har bevist, at de socio-økonomiske forhold i Frankrig er tilstrækkelige til, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Frankrig. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i en årrække har opholdt sig i Frankrig, hvor han har opholdstilladelse som flygtning gældende til 2017. Ansøgeren har forklaret, at han i et vist omfang har fået økonomisk hjælp og overnattet på herberger, og at han i omkring halvandet år har haft arbejde og i den periode haft en bopæl. Ansøgeren har ikke givet møde i Flygtningenævnet og uddybet sine oplysninger. Ansøgeren har således ikke oplyst omstændigheder, der giver grundlag for at fastslå, at ansøgeren som følge af de konkrete forhold, ansøgeren har været udsat for, ikke kan henvises til at tage ophold i Frankrig som sit første asylsøgende, jf. nu udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2015/8

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "An-

søgeren er etnisk pashtuner og sunni muslim fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af repræsentanter for Taliban som følge af ansøgerens virke som tolk for International Security Assistance Force (ISAF). Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i en årrække har ydet tolkemæssig bistand til de amerikanske og danske styrker i Afghanistan. På et ukendt tidspunkt i 2012 blev ansøgeren kontaktet telefonisk af sin faders fætter, som spurgte ind til ansøgerens arbejde som tolk. Opkaldet gjorde ansøgeren bange, hvorfor han opsagde sin stilling som tolk i [efteråret] 2012. Ansøgeren havde herefter intet arbejde i en periode på to måneder, og i denne periode besøgte han jævnligt sin families landsby for at demonstrere, at han rent faktisk ikke arbejdede som tolk. I slutningen af 2012 kontaktede ansøgeren tolkebureauet [A] og genoptog sit virke som tolk. Ansøgeren blev tilknyttet en amerikansk patruljeenhed i [Afghanistan], hvor han ydede tolkemæssig bistand frem til [efteråret] 2013. I [efteråret] 2013 blev ansøgeren kontaktet telefonisk af sin fader, som fortalte, at ansøgerens farbroder var blevet dræbt, og at ansøgeren skulle tage til Kabul omgående. Ansøgeren fik akut orlov og tog til Kabul den næste dag. I Kabul opdagede ansøgeren, at faderen var blevet kidnappet af ukendte gerningsmænd. Ansøgeren flyttede sammen med sin moder og søskende til en ven i [en anden del af] Kabul. Cirka otte dage senere modtog ansøgeren et trusselsopkald fra ukendte personer, som oplyste, at de havde ansøgerens fader i deres varetægt, og at ansøgeren skulle melde sig til dem på et ikke nærmere specificeret sted. Ansøgeren kontaktede det lokale politi vedrørende telefonopkaldet, men politiet foretog sig ikke nærmere i sagen. Ansøgeren tog endvidere kontakt til sin arbejdsgiver, [A], og orienterede dem om hændelsen, men [A] kunne heller ikke hjælpe ansøgeren. Ansøgeren modtog yderligere tre-fire opkald fra de samme personer, inden han besluttede sig for at udrejse af Afghanistan. Flygtninge-nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om hans arbejde som tolk for internationale herunder danske styrker til grund. Flygtninge-nævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren og hans familie modtog trusler. Flygtninge-nævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse fra Talibans side, hvorfor han isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er herefter spørgsmålet, om **Grækenland**, hvor ansøgeren [i begyndelsen af] 2014 blev meddelt flygtningestatus, kan tjene som 1. asylland. Flygtninge-nævnet finder, at Grækenland, hvor ansøgeren ”has received the status of recognized refugee by the Hellenic Authorities”, kan tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 (nuværende § 7, stk. 4). Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring ikke har haft problemer med de græske myndigheder eller konkrete problemer med andre personer i Grækenland. Den omstændighed, at ansøgeren var tilbageholdt under sin asylsagsbehandling i cirka tre måneder, kan på denne baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtninge-nævnet finder, at der ikke er holdepunkter for

at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Grækenland risikerer refolement. Flygtningenævnet finder tillige, at ansøgerens personlige sikkerhed i Grækenland vil være beskyttet i fornødent omfang, ligesom de økonomiske og sociale forhold vil være tilstrækkelige. Det bemærkes i den forbindelse, at de generelle herunder socio-økonomiske forhold i Grækenland – trods vanskelige – må antages ikke at være sådanne, at de kan føre til et andet resultat. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren er en ung, rask mand med særdeles gode engelskkundskaber. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/27

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Syrien. Indrejst 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og sunni-muslimer af trosretning fra Syrien. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige asylansøger ved en tilbagevenden til Syrien vil blive tvunget til at udføre militærtjeneste, idet han før flugten modtog en genindkaldelse, ligesom den mandlige ansøger frygter at blive tvunget til at tilslutte sig oprørsstyrkerne. Ansøgerne er [i begyndelsen af] 2014 meddelt opholdstilladelse i **Bulgarien** på grundlag af konventionsstatus. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om Bulgarien kan tjene som ansøgernes første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere § 7, stk. 3). Ansøgerne har i forhold til Bulgarien henvist til, at de ikke ønsker at vende tilbage, fordi de er henvist til at leve under dårlige forhold og uden muligheder for at modtage skoleundervisning og nødvendig sundhedsbehandling, herunder den behandling, der er nødvendig på grund af især sønnen og den kvindelige ansøgers psykiske vanskeligheder. Ansøgerne har forklaret, at de under flugten fra hjembyen oplevede, at den bagvedkørende bil med flygtninge blev sprængt i luften, og at den kvindelige ansøger, der var i fjerde måned, herefter aborterede. Ved ankomsten til Bulgarien blev ansøgerne adskilt og anbragt i et fængsel, hvor de blev tilbageholdt i fire dage. Den kvindelige ansøger blev tvunget til at klæde sig af og blive kropsvisiteret, medens børnene så på. Den kvindelige ansøger har overfor advokaten og under nævns mødet forklaret, at hun og sønnen tillige blev slået. De blev tvunget til at afgive deres fingeraftryk. De blev efter fængselsopholdet overført til en gammel skole, der var taget i brug som flygtningelejr. Her boede familien i et rum sammen med andre flygtninge. De havde ingen tæpper eller lignende, og de måtte selv betale for maden. De kunne ikke skaffe den rigtige kost til børnene. Det var ikke muligt at få lægehjælp, ej heller da datteren brækkede armen. Omkring 500 mennesker var henvist til at skulle dele tre toiletter, og familien modtog ikke nogen penge. Endvidere havde de ikke adgang til et etableret bad, væggene var mugne, og der levede skadedyr under gulvene. De levede i angst, fordi lejren flere gange blev angrebet af bulgarske grupper, uden det bulgarske politi gjorde noget. Efter fem måneders ophold i lejren blev familien meddelt

flygtningestatus i Bulgarien. De blev efter fire dage korporligt smidt ud af flygtningelejren. Via en mellemmand lykkedes det dem at leje en stald, hvor de boede i omkring to måneder sammen med fire til fem andre familier. Under hele deres ophold i Bulgarien var de henvist til at klare sig selv uden nogen former for hjælp fra de bulgarske myndigheder, og de følte sig ikke trygge på grund af de dårlige livsvilkår i Bulgarien. Ansøgerne har tillige henvist til, at familien er psykisk påvirkede på grund af deres oplevelser under krigen i Syrien og deres ophold i Bulgarien. Flygtningenævnet finder, at det kan lægges til grund, at det i umiddelbar forlængelse af familiens ankomst til asylcentret i [Danmark] i [sommeren] 2014 blev konstateret, at familien havde særlige behov for hjælp og støtte, og at især ansøgenes ældste barn, [...], havde en række vanskeligheder. Det fremgår af de fremlagte oplysninger fra [...] Kommune, at der blev iværksat omfattende støtteforanstaltninger overfor begge ansøgere og især i forhold til [det ældste barn], hvis vanskeligheder, således som de på nuværende tidspunkt har kunnet udredes, vurderes at være afstedkommet af oplevelserne under flugten og under opholdet i Bulgarien. Den kvindelige ansøger har [i begyndelsen af] 2015 født familiens tredje barn. Den kvindelige ansøger er vurderet præget af PTSD-lignende symptomer, hun har forsøgt at begå selvmord og er bevilget psykologbehandling. På nuværende tidspunkt modtager begge ansøgere hjælp i hjemmet, og [det ældste barn] er bevilget omfattende daglig støtte. [Det ældste barn] har behov for, at der foretages en egentlig udredning af årsagen til de konstaterede omfattende udviklings- og følelsesmæssige vanskeligheder. På denne baggrund og med henvisning til familiens helt særlige konkrete forhold, herunder særlig [det ældste barns] veldokumenterede behov for udredning og behandling, finder nævnet, at familien er i en særlig sårbar situation. På grundlag af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Bulgarien for personer, der er meddelt flygtningestatus, og som må vende tilbage til Bulgarien, finder nævnet, at det ikke kan antages, at særligt [det ældste barn] her vil kunne forvente at kunne opnå den nødvendige hjælp og støtte. Under disse særlige omstændigheder findes Bulgarien ikke at kunne tjene som ansøgenes første asylland. Flygtningenævnet meddeler derfor de syriske statsborgere [...] og [...] samt tre medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/73, Syri/2015/74, Syri/2015/75, Syri/2015/76 og Syri/2015/77

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [...], Rif Dimashq, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til **Bulgarien** henvist til, at hun ikke ønsker at vende tilbage til Bulgarien, idet leveforholdene dér er for dårlige. Hun har ingen penge til at leve for, og hendes søn kan ikke få den fornødne lægelige behandling. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse

med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med de bulgarske myndigheders meddelelse af [] 2015 til grund, at ansøgeren den [...] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i form af flygtningestatus i Bulgarien. **Flygtningenævnets flertal** finder således, at Bulgarien, hvor ansøgeren har opnået flygtningestatus, kan tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere § 7, stk. 3). Flertallet finder således, at ansøgerne ikke ved en tilbagevenden til Bulgarien risikerer refoulement, og at ansøgerens personlige sikkerhed i Bulgarien vil være beskyttet i fornødent omfang. Ansøgerens oplysninger om forholdene forud for meddelelsen af beskyttelse kan ikke føre til et andet resultat. Flertallet finder endvidere, at de økonomiske og sociale forhold i Bulgarien vil være tilstrækkelige. Flertallet bemærker herved, at det fremgår af UNHCR's rapport, Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from Central Europe, udgivet december 2013, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere, og at de generelle herunder socio-økonomiske forhold i Bulgarien – trods vanskelige – ikke er sådanne, at Bulgarien af den grund ikke kan tjene som første asylland. Flertallet bemærker i den forbindelse, at ansøgerne har adgang til lægebehandling i Bulgarien, hvilket de også tidligere har gjort brug af, og at [sønnens] tilstand ikke er af en sådan karakter, at de ikke vil kunne opnå den fornødne behandling i Bulgarien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/4

Nævnet meddelte i **juni 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014 sammen med sin broder. Sagerne blev sambehandlet i nævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til **Bulgarien** henvist til, at han ikke ønsker at tage ophold i Bulgarien, idet han er henvist til at leve på gaden. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Bulgarien har været udsat for et overfald fra en bande, som stak ham med en kniv, og at han har været udsat for vold fra fængselsvagter, da han var fængslet i Bulgarien. Ansøgeren har hertil oplyst, at en fængselsvagt bankede hans hoved mod en væg op til flere gange, hvorefter han besvimede. Ansøgeren har efterfølgende haft flere symptomer på, at han har haft en alvorlig hjernerytelse. Ansøgeren har siden denne episode jævnligt været ramt af krampelignende anfald. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren [i foråret] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i form af flygtningestatus i Bulgarien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i Bulgarien har været udsat for overfald, dels i en park, og dels af fængselspersonale, og at sidstnævnte overgreb har udløst jævnlige krampelignende anfald, hvor ansøgeren bliver ukontaktbar eller bevidstløs.

Efter de foreliggende lægelige oplysninger må Flygtningenævnet lægge til grund, at anfaldene udløses, når ansøgeren kommer i stressende situationer, og at de er et udslag af posttraumatisk stresssyndrom, som følge af de belastninger ansøgeren har været udsat for, dels i hjemlandet, og dels i Bulgarien. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger forekommer der racistisk motiverede overgreb i Bulgarien. Ansøgere vil i almindelighed kunne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet finder imidlertid under hensyn til ansøgerens helbredsmæssige tilstand og de overgreb, han har været udsat for, at ansøgerens reelle muligheder for at søge myndighedernes beskyttelse må anses for ganske begrænsede. Ansøgerens psykiske tilstand må ligeledes antages at indebære, at han vil være ude af stand til at skaffe sig den fornødne lægelige behandling i Bulgarien. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at Bulgarien ikke kan tjene som ansøgerens første asylland. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/12

Nævnet meddelte i **oktober 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og ezidi af trosretning fra Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ikke kan vende tilbage til Syrien grundet de generelle forhold i landet. Hun har til støtte herfor oplyst, at hendes søster døde under et bombardement af en moske [primo] 2013, samt at hendes svoger blev dræbt af skud fra en snigskytte. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ved en tilbagevendende til Syrien frygter, at blive slået ihjel af gruppen Islamisk Stat, som følge af hendes etnicitet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at Islamisk Stat kom til området, hvor ansøgeren boede, samt at Islamisk Stat forfølger kurdere. Ansøgerens fader er blevet dræbt af Islamisk Stat, fordi han ikke er muslim. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes tidligere ægtefælle, som tidligere har udsat ansøgeren og [hendes] børn for fysiske overgreb, vil slå hende ihjel. Ansøgeren ønsker ikke at opholde sig i **Bulgarien**, hvor hun indrejste [ultimo] 2013 og søgte om asyl [ultimo] 2013. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun fik opholdstilladelse i Bulgarien [primo] 2014. I flygtningelejren, hvor ansøgeren og hendes børn boede, blev hun overfaldet af en sigøjner som forsøgte at voldtage hende. Ansøgeren har videre oplyst, at hun har fået oplyst, at hendes ægtefælle har fået kendskab til hendes ophold i Bulgarien, hvorfor hun frygter, at han vil opsøge hende. Endvidere har ansøgeren oplyst, at en bulgarsk mand ønsker at gifte sig med ansøgerens datter, hvilket ansøgeren har nægtet. Flygtningenævnet lægger på samme måde som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om Bulgarien kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere udlændingelovens § 7, stk. 3). Det fremgår af ansøgerens forklaring og af de bulgarske

myndigheders svar til de danske myndigheder, at ansøgeren [primo] 2014 blev meddelt subsidiær beskyttelse i Bulgarien. Ansøgeren har forklaret, at både hun og datteren under opholdet i Bulgarien blev udsat for voldtægt og voldtægtsforsøg. Da en ældre mand ønskede at gifte sig med hendes datter, og hun nægtede at give ham tilladelse hertil, truede han med at kidnappe datteren, og da forholdet blev politianmeldt, foretog myndighederne sig ikke noget, fordi manden var meget rig. Ansøgeren og hendes [...] børn var afhængig af private menneskers hjælp og boede på en gammel, nedlagt skole uden mulighed for at låse af, og den løn, de tjente, var så beskedent, at de ikke kunne leve af den. Efter oplysningerne i sagen lægger Flygtningenævnet videre til grund, at ansøgeren gennem mange år har levet i voldeligt forhold til sin eks-mand, og at han, efter at hun udrejste til [...] sammen med deres [...] fælles børn, fulgte efter dem, og udsatte såvel ansøgeren som [et af børnene] for vold. Det fremgår af de lægelige oplysninger i sagen, at ansøgeren og [børnene] ved ankomsten til Danmark havde store psykiske problemer, hvilket blandt andet førte til en indberetning til kommunen, fordi der var bekymring for ansøgerens omsorgsevner som mor. Det fremgår videre, at ansøgerens [ene barn], inden [denne] [primo] 2015 forsvandt sammen med sin [søskende], havde forsøgt at begå selvmord. Flygtningenævnet finder efter en konkret vurdering, at ansøgeren under disse omstændigheder befinder sig i en særlig sårbar situation på grund af hendes psykisk ustabile tilstand, og at hun som enlig kvinde i Bulgarien ikke vil kunne opnå de rettigheder og levevilkår, som hun har krav på i henhold til Menneskerettighedskonventionen, hvorfor Bulgarien ikke kan tjene som første asylsøgende for hende. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2015/46

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt fire børn fra Syrien. Indrejst i 2014. Sagen blev i nævnet sambehandlet med sagen vedrørende den kvindelige ansøgers søster. Det fremgik af afgørelsen i søsterens sag, at hun havde oplyst, at hun havde boet hos ansøgerne siden 2008 på grund af en vanskelig skilsmisse mellem hendes egne forældre, og at hun blev behandlet som en del af ansøgerens familie, således var det den mandlige ansøger, der forsørgede hende og havde betalt for hendes uddannelse. Flygtningenævnet fandt, at søsteren i overensstemmelse med punkt 184 i UNHCRs Handbook måtte tillægges samme status som den mandlige ansøger, idet hun efter de anførte oplysninger betragtes som en del af hans familie. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere, statsborgere i Syrien og yezedi af trosretning. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han i [medio] 2011 blev tilbageholdt og udsat for overgreb af den syriske sikkerhedstjeneste, fordi han havde fungeret som [...] for personer, som havde demonstreret imod de syriske myndigheder. Den mandlige ansøger har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter de generelle forhold i

Syrien som følge af borgerkrigen samt oplyst, at han ikke på nuværende tidspunkt ønsker at aftjene militærtjeneste i Syrien, idet han ikke ønsker at deltage i krig. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv, ligesom sin ægtefælle, henvist til de generelle forhold i Syrien, som følge af borgerkrigen, herunder tilstedeværelsen af Islamisk Stat. Den mandlige ansøger har videre henvist til, at han ikke ønsker at vende tilbage til **Bulgarien**. Til støtte herfor har han oplyst, at sikkerheden i Bulgarien er dårlig. Han har videre oplyst, at han i flygtningecentret havde problemer med en mand ved navn [...], som har forbindelser til al-Nusra. Endvidere har han oplyst, at forholdene i Bulgarien er umulige at klare sig under. Det er ikke muligt at få et sted at bo, han kan ikke få et arbejde, og han vil derfor ikke kunne forsørge sin familie, hvorfor familien ikke vil kunne overleve i Bulgarien. Han har endvidere henvist til, at hans ægtefælle og ældste søn, [...], har behov for astmamedicin, og at [den ældste søn] tillige har brug for psykologhjælp. Den kvindelige ansøger har henvist til, at hun ikke ønsker at opholde sig i Bulgarien af de grunde, hendes ægtefælle har anført. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med de bulgarske myndigheders meddelelse af [ultimo] 2014 til grund, at ansøgerne [medio] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i form af flygtningestatus i Bulgarien. **Flygtningenævnets flertal** finder, at Bulgarien, hvor ansøgerne har opnået flygtningestatus, kan tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4 (tidligere § 7, stk. 3). Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgerne ikke ved en tilbagevenden til Bulgarien risikerer refolement til Syrien. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgerne ikke har haft konflikter med de bulgarske myndigheder. Flertallet bemærker, at det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. De generelle forhold i Bulgarien er ikke af en sådan karakter, at de i sig selv kan føre til et andet resultat. Flertallet bemærker videre, at ansøgerne fremstår som en ressourcestærk familie, som må antages at kunne skaffe sig tilstrækkelige levemuligheder i Bulgarien. Flertallet bemærker i den forbindelse, at ansøgerne ikke har forsøgt at etablere sig i Bulgarien, men er udrejst så snart de fik rejsedokumenter. Flertallet finder således i overensstemmelse med nævnets praksis, at ansøgerne, trods generelt vanskelige forhold, vil kunne opnå tilstrækkelige socioøkonomiske forhold til, at Bulgarien vil kunne tjene som ansøgernes første asylland. Den kvindelige ansøgers og den ældste søns behov for astmamedicin og den ældste søns eventuelle behov for psykologhjælp kan ikke føre til andet resultat. For så vidt angår forholdet til [personen med forbindelse til al-Nusra] finder flertallet, at truslen fra [ham] må anses for at være en mindre risiko, og at ansøgerne under alle omstændigheder må antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse herimod fra de bulgarske myndigheder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/54 og Syri/2015/55

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt fire medfølgende børn fra Syrien. Indrejst i 2014. Ansøgnernes søn, som var indrejst i Danmark sammen med sine forældre, og som efter Udlændingestyrelsens afgørelse var fyldt 18 år, blev ligeledes meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og muslimer af trosretning fra Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv i forhold til **Bulgarien** henvist til, at forholdene i flygtningelejren i Bulgarien var dårlige, og at familien skulle forlade lejren uden at få stillet en bolig til rådighed. Han har videre henvist til, at børnene ikke kunne komme i skole, og at det var svært at få arbejde. Ansøgeren har oplyst, at han har det psykisk dårligt, og at han har symptomer på angst. Hans venstre ben er underudviklet, og han fik i 2004 konstateret en indsnævring i hjertet. Videre har han haft en blodprop i hjertet i 2011 eller 2012, og han har stikkende fornemmelser og smerter i venstre håndled efter at have brækket hånden i Bulgarien. Den mandlige ansøger har ligeledes henvist til sin datter [...] helbredsmæssige problemer og har fremlagt hendes lægejournal, hvoraf det fremgår, at hun har vejrtrækningsproblemer, muligvis astma, og næsepolypper. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv i forhold til Bulgarien henvist til, at hun ved sin indrejse i Bulgarien blev taget til en politistation, hvor hendes børn blev afklædt og visiteret. Videre har hun oplyst, at hun i et forsøg på at udrejse til Serbien blev tilbageholdt af bulgarsk politi, hvor hun fik sin arm i klemme, da hun modsatte sig at blive anbragt i et lokale beregnet til politiets hunde. Den kvindelige ansøger har forklaret, at flygtningelejren i Bulgarien var uhygiejnisk, at ansøgeren og hendes familie skulle forlade flygtningelejren efter at have fået opholdstilladelse, uden at de bulgarske myndigheder hjalp med at finde en passende bolig, samt at ansøgeren ikke mener, at de bulgarske myndigheder vil hjælpe med at sørge for børnenes skolegang. Ansøgeren har en konstant fornemmelse af ringen i venstre øre, som bevirker manglende balance og smerter i nakke og hoved, og hun har svært ved at se ting, der er tæt på. Ansøgeren har oplyst, at der er begrænset adgang til sundhedssystemet i Bulgarien. Ansøgerens datter, [...], oplever konstant bihulebetændelse, hævelse i mandlerne og smerter i hjertet. Endelig har ansøgeren oplyst, at det generelt er utrygt at færdes i Bulgarien, idet der er en modvilje mod udenlandske statsborgere, og at hun er blevet udsat for skældsord, fordi hun bar tørklæde. Flygtningesnævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at de begge er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien. Spørgsmålet er herefter om Bulgarien kan tjene som første asylland for ansøgerne. Af ”Report by Nils Muižnieks, Commissioner for Human Rights of The Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 9 to 11 February 2015” af 22. juni 2015 fremgår om forholdene for flygtninge i Bulgarien blandt andet: “The Commissioner notes that 2014, which was the year with the highest number of recognised refugees ever, was defined as the “zero integration year” by NGO monitoring integration measures. The few pre-

viously existing measures for integration were discontinued and no new measures were taken during this year. No funds were earmarked for the year 2014 and the strategy was therefore not implemented at all during that year. The Commissioner understands that the situation has not improved as of April 2015. Bulgaria is increasingly seen as a transit country by the authorities who consider that most of the migrants, including asylum seekers, do not wish to stay in the country. In April 2014, UNHCR expressed particular concern that “in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness”. As far as access to housing is concerned, several hundred persons who have been recognised as refugees continue to remain in reception centres because they lack the means to live independently. The authorities give the possibility to stay in the open centre even after having been granted refugee status for a period up to six months. As of January 2015, out of 3,675 persons accommodated in reception centres, 850 were recognised refugees (23%). There have been allegations of corruption whereby the staff of the centre are said to extort payments from the families for the right to stay. There have also been reports of “eviction campaigns” by the SAR, pushing recognised refugees, including those in a vulnerable situation, out of the reception centres despite the fact that they were legally entitled to stay and that there was room in the reception centre. Once the six months are over, the persons have to leave and they reportedly have no access to municipal social housing and receive financial aid that is not sufficient to cover the cost of decent accommodation. As a result, many are said to be at risk of homelessness. One of the major concerns in terms of integration is that refugee children do not attend school for various reasons, but mainly because of the strong bureaucracy preventing them from enrolling in schools. While 800 refugee children were in principle registered as being of school age, only 45 of them were enrolled for the year 2014/2015. Another serious concern relates to high level of racism and intolerance in Bulgaria targeting several groups including immigrants, asylum seekers and refugees. The number of hate crimes and incidents of hate speech against migrants rose steeply at the end of 2013. There have been several anti-migrant demonstrations and there were attempts at that time to create “citizen patrols” with the declared aim of exercising self-defence against migrants and asylum seekers. In its 2014 Report on Bulgaria ECRI stressed that racist and intolerant hate speech was escalating, the main target now being refugees, referring to an “explosion of xenophobic hate speech against refugees”. According to ECRI, the authorities rarely voice any counter-hate speech messages to the public. ECRI also noted that hate speech targeting refugees had resulted in actual violence against this group and persons perceived as belonging to this group. There have been several incidents showing hostility against asylum seekers and refugees among the general public. In September 2014, villagers protested against plans to admit 12

refugee children from Afghanistan and Somalia to a local school in Kovatchevtsi. The then Chair of the Agency admitted that these tensions were one of the reasons for closing the reception centre in Kovatchevtsi in November 2014, as mentioned above. In another case, in September 2014, protesting parents, teachers and local authorities prevented nine refugee children from attending school in Kalishte in the province of Pernik. Extremist parties are also said to stir up hatred, notably by denouncing Syrians as “terrorists” and “criminals.” Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaring til grund. Ansøgerne er indrejst i Danmark med deres fem mindreårige børn, hvoraf den ældste efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fyldt 18 år. De har efter meddelelse af opholdstilladelse i Bulgarien tilbragt 8 måneder der. De har ikke haft egen bolig i Bulgarien, men har mod betaling af bestikkelse kunnet bo på et asylcenter. Ingen af børnene har gået i skole eller i øvrigt modtaget undervisning. Den mandlige ansøger har forklaret, at han i forbindelse med familiens forsøg på illegal udrejse til Serbien blev pågrebet og tævet af bulgarsk politi. Flygtningenævnet lægger efter de fremlagte oplysninger fra læge og psykolog til grund, at den mandlige ansøger frembyder symptomer på PTSD med angstreaktioner, at han har haft selvmordstanker, at han går til psykologsamtaler, og at han af lægen er anbefalet antidepressiv medicinsk behandling. Også for Flygtningenævnet har den mandlige ansøger fremtrådt svært belastet af familiens oplevelser i Syrien og Bulgarien, som han har forklaret om forpint og grædende. Nævnet lægger endvidere til grund, at også ansøgernes 9-årige søn er særligt belastet af familiens situation. Endelig fremgår det, at den mandlige ansøger i 2011 eller 2012 i Syrien gennemgik en hjerteoperation, som blev fulgt op af medicinsk behandling, som ikke blev videreført under opholdet i Bulgarien. Flygtningenævnet finder herefter og efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold, at ansøgerne må anses for særligt sårbare således, at Bulgarien ikke kan tjene som ansøgernes første asylsøgende. Flygtningenævnet meddeler derfor de syriske statsborgere [...] og [...], samt deres fire medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/56

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Irak/2015/12 om Bulgarien som første asylsøgende.

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er syrisk statsborger, etnisk araber og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle forhold. Herudover har ansøgeren henvist til, at han frygter at blive anholdt som følge af sin søns konflikt med de syriske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til **Ungarn** ikke vil kunne klare sig økonomisk, og at han ikke vil få hjælp af de ungarske myndigheder, ligesom han er

udsat for chikane på grund af sin etnicitet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgers forklaring, om at han og familien er forfulgte eller risikere at blive det, som følge af at deres ene søn var tilbageholdt i 2012 til grund. Der er ved denne vurdering lagt vægt, at ansøgeren ikke oprindeligt oplyste om dette asylmotiv, og at myndighederne ikke efter løsladelsen af sønnen opsøgte familien, som efter løsladelsen opholdt sig i Syrien i nogle måneder uden problemer. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort et asylmotiv, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger imidlertid i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om Ungarn er nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 (nuværende § 7, stk. 4). Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende land, ligesom ansøgers personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i landet. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Ansøgeren har ikke haft problemer med de ungarske myndigheder eller konkrete problemer med andre personer i Ungarn. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det må antages, at ansøgeren vil opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold til, at Ungarn, hvor hans ægtefælle og børn er statsborgere og hvor ansøgeren har opholdstilladelse som familiesammenført, kan yde ham den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet finder videre, at ansøgers personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Ungarn, ligesom ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til Ungarn risikerer refoulement. Flygtningenævnet finder således, at de generelle herunder socio-økonomiske forhold for personer med opholdstilladelse i Ungarn ikke er sådanne, at de kan føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren ved to lejligheder er blevet udsat for chikane på grund af sin arabiske baggrund. Der er herved lagt vægt på, at der var tale om enkeltstående episoder. Endelig kan det ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren lider af forhøjet blodtryk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/9

Der verserede ved udgangen af 2015 26 sager ved FN’s Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om, at ansøgeren kunne henvises til et europæisk første asylland, herunder to sager, hvor der var truffet afgørelse efter udlændingelovens § 29 b, se nærmere afsnit 6.2.

6.1.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning:

Nævnet **stadfæstede i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Aleppo i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive dræbt på grund af krigen, ligesom hun frygter at blive betragtet som modstander af regimet, da hun er udrejst illegalt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes bopæl i [...] Aleppo blev bombet i juli 2012. Ansøgeren tog efterfølgende ophold i forældrenes hus i Al-Zahraa. Da krigen

nærmede sig forældrenes hus, flygtede ansøgeren, hendes børn, broder og dennes familie illegalt ud af landet [i foråret] 2014, hvor ansøgeren og børnene på egen hånd krydsede grænsen til Tyrkiet. Ansøgerens forældres hus er i [samme måned i foråret] 2014 blevet delvist ødelagt af en bombesprængning og overtaget af den frie syriske hær. Flygtningenævnet finder, ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren er udrejst illegalt, eller den omstændighed, at ansøgerens tre år gamle søn er canadisk statsborger, medfører ikke, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerens ægtefælle er født i Libanon, og han er libanesisk statsborger. Ægtefællens familie flyttede kort efter ægtefællens fødsel til Syrien. Ansøgerens ægtefælle er uddannet i Libanon og er i dag ansat i et medicinalfirma, der driver virksomhed i både Libanon og Syrien. Ansøgeren og ægtefællen indgik ægteskab i 2003 og bosatte sig i Aleppo. Parret valgte, at deres første barn skulle fødes i Libanon, og dette barn har libanesisk statsborgerskab. I perioden 2005-2007 boede familien i [et tredje mellemøstligt land]. Parrets mellemste barn blev født der, men har ligeledes libanesisk statsborgerskab. Parrets tredje barn er født under ansøgerens rejse til Canada i 2012, og dette barn har canadisk statsborgerskab. Det fremgår af ansøgerens forklaring, at ægtefællen blandt andet har en farbroder i Libanon, og at ægtefællen opholder sig hos denne farbroder og en fætter i forbindelse med, at ægtefællen i arbejdsmæssig sammenhæng opholder sig i Libanon. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at ægtefællen i [begyndelsen af] 2014 foranledigede det mellemste barn registreret i Libanon. Under disse omstændigheder finder **Flygtningenævnets flertal**, at ansøgeren, uanset at hun ikke selv har opholdt sig i Libanon, har en så nær tilknytning til Libanon, at hun kan henvises til at tage ophold der, såfremt betingelser i udlændingelovens § 7, stk. 3, i øvrigt er opfyldt. Ansøgeren har forklaret, at ægtefællen ikke ønsker, at hun skal tage ophold i Libanon, men at hun, såfremt hun ikke kan få opholdstilladelse i Danmark på ny, kan tage ophold i Syrien. Ansøgeren har videre forklaret, at ægtefællen ikke vil bistå hende i forbindelse med ansøgeren og børnenes indrejse i Libanon. Flygtningenævnets flertal kan ikke lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund, idet ansøgeren dels i et vist omfang har forklaret divergerende om ægtefælles tilknytning til Libanon, dels ikke har kunnet afgive en troværdig forklaring om, hvorfor ægtefællen i den givne situation skulle nægte at bistå ikke alene ansøgeren, men også sønnerne, herunder de to sønner, der er statsborgere i Libanon, med at få ophold i Libanon. Flygtningenævnets flertal finder derfor, at det må lægges til grund, at ansøgeren har mulighed for at tage ophold i Libanon, og at ansøgeren, der er gift med en libanesisk statsborger med tilknytning til landet, og børnene, hvoraf to er libanesiske statsborgere, vil kunne opnå beskyttelse der, herunder opnå beskyttelse mod refolement. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/78, Syri/2015/79, Syri/2015/80 og Syri/2015/81

Nævnet meddelte i **juni 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er araber af etnicitet, er født i Damaskus, Syrien, og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Syrien frygter indkaldelse som værnepligtig til det syriske militær. Ansøgeren har videre henvist til, at han er eftersøgt af de syriske myndigheder. Ansøgeren har endelig henvist til, at han frygter, at Den Fri Syriske Hær vil have, at han skal kæmpe for dem. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen anser ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Styrelsen fandt ved sin afgørelse, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Filippinerne, hvor ansøgerens ægtefælle, [...] er bosiddende og statsborger, at han må antages at kunne opnå beskyttelse der, jf. dagældende udlændingelovens § 7, stk. 3. Af sagen fremgår, at ansøgeren i [...] eller [...] 2010 via Facebook fik kontakt til en filippinsk kvinde ved navn [...]. [i efteråret] 2012 rejste ansøgeren legalt til Filippinerne og blev gift med denne kvinde, og de fik registreret deres ægteskab ved retten i Manila [i vinteren] 2012. Ved indrejsen i Filippinerne var ansøgeren i besiddelse af et turistvisum, som var gyldigt i tre måneder, og ansøgeren fik visummet forlænget, således at det var gyldigt i yderligere tre måneder. I den forbindelse fik ansøgeren udstedt et identifikationskort af de filippinske myndigheder. Ansøgeren opholdt sig i alt i seks måneder på Filippinerne, hvorefter han vendte tilbage til Syrien. Han udrejste igen i [foråret] 2014 fra Syrien og indrejste efterfølgende i Danmark i [efteråret] 2014. Ansøgeren ønsker ikke at opholde sig på Filippinerne på grund af kriminalitet. Ansøgeren havde indbrud i sin lejlighed efter at have opholdt sig halvdelen måned på Filippinerne. Af ansøgerens forklaring for nævnet er fremgået, at han på grund af de forværrede forhold i Syrien opgav at få ægtefællen til at bosætte sig i hans hjemland. Det lægges til grund, at ansøgeren og ægtefællen derefter planlagde, at han skulle søge asyl i Europa og derpå opnå familiesammenføring. Ansøgeren har på overbevisende vis forklaret, at ægtefællen efter Udlændingestyrelsens afslag afbrød deres forhold. Videre at ansøgeren nu er helt uden kontakt med ægtefællen. Det lægges til grund, at ansøgeren alene kortvarigt har opholdt sig i Filippinerne baseret på et turistvisum, og at han ikke længere på basis af ægteskabet kan opnå familiesammenføring. På baggrund af de afgørende nye oplysninger finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren kan henvises til at søge beskyttelse i Filippinerne. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/6

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen har anset ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at Cypern kan tjene som hans første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse

nr. 1021 af 19. september 2014 [nu § 7, stk. 4, red.]. Ansøgeren er etnisk kurder og kristen fra [...], Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har været i militæret i 45 dage i 1999, hvorefter han betalte sig for at blive fritaget for resten af sin militærtjeneste. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter genindkaldelse som reservist til det syriske militær. Ansøgeren har videre henvist til tilstedeværelsen af kurdiske grupper og Den Frie Syriske Hær, idet disse mener, at man enten er med dem eller imod dem. Ansøgeren henviser endvidere til, at han ikke kan rejse tilbage til Cypern, idet hans opholdstilladelse er afhængig af, at han er familiemedlem til en EU-borger. Denne betingelse er ikke længere opfyldt, idet han ikke er samlevende med sin ægtefælle og deres fællesbarn. Samlivet er ophørt på grund af uoverensstemmelser. Af sagen fremgår, at ansøgeren har opholdstilladelse på Cypern, som er gældende til [sommeren] 2018. Af ansøgerens forklaring fremgår, at han og ægtefællen i forbindelse med udrejsen af Cypern betalte to måneders leje forud således, at de havde en bolig at vende tilbage til efter den planlagte turistrejse med henblik på familiebesøg i Rumænien. Ansøgeren udrejste af Rumænien sammen med ægtefællen og barnet til Danmark, hvor de indrejste gennem Københavns Lufthavn. I forbindelse med ægtefællens seneste udrejse af Danmark, der foregik flere måneder efter indrejsen, mødtes han med ægtefællen og barnet. Ansøgeren har videre oplyst, at han har været i løbende kontakt med ægtefællen - senest telefonisk for fire dage siden. Ansøgeren har endelig oplyst, at årsagen til, at ægteskabet endnu ikke er opløst, er, at han ikke har kunnet påtage sig forældremyndigheden over barnet alene, idet hans nuværende forhold ikke giver mulighed derfor. Ud fra de foreliggende oplysninger kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgerens ægteskab er brudt endeligt sammen. Det er således ikke sandsynliggjort, at den meddelte opholdstilladelse på Cypern bortfalder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/19

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Libanon (K) og Syrien (M) samt deres tre børn. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at ansøgerens advokat forud for nævnsmødet havde fremsendt en fotokopi af et dokument, der efter sit indhold vedrørte en udeblivelsesdom fra en libanesisk kriminalret fra foråret 2015, hvorefter den mandlige ansøger skulle være blevet idømt en bøde i anledning af fund af medicin og våben tilhørende ansøgeren samt formidling af medicin. Ifølge dokumentet skulle ansøgerens morbroder være blevet frifundet og ansøgeren skulle have anket dommen. Ansøgerne gav ikke møde i Flygtningenævnet. Af sagen fremgik, at ansøgerne over en måned forud for nævnsmødet var indkaldt ved brev. Nævnet antog, at brevet var behørigt afsendt og modtaget af ansøgerne, uanset at det fremgik af e-mail fra advokaten afsendt ugen forud for nævnsmødet, at en netværksmedarbejder fra et asylcenter havde oplyst, at hun havde meldt ansøgerne udeble-

vet, idet hun dagen før havde været i deres lejlighed, der var tømt, samt at der var et rygte om, at ansøgerne var taget til Frankrig. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgerne var udeblevet uden lovligt forfald, og traf derfor i medfør af § 36 i bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet afgørelse om, at sagen måtte behandles på det foreliggende grundlag og med den beskikkede advokats medvirken.

Flygtningenævnet udtalte: "Den mandlige ansøger har til Udlændingestyrelsen oplyst, at han er syrisk statsborger, etnisk araber og sunni-muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren er født og opvokset i Damaskus, Syrien. Hans moder er libanesisk statsborger og bor i Libanon. Ansøgeren har i 1997 til 2003 arbejdet i Libanon, bortset fra i 1999 til 2001, hvor han aftjente værnepligt. På grund af krigen flyttede ansøgeren med sin ægtefælle og deres tre børn [i foråret] 2011 til Libanon. Ansøgeren rejste herefter 25 til 30 gange frem og tilbage mellem Libanon og Syrien, idet han arbejdede i begge lande. Ansøgeren havde en midlertidig opholdstilladelse i Libanon, som var gyldig i seks måneder, og som blev fornyet, når ansøgeren krydsede grænsen. I [foråret] 2012 fik han ved grænsen af efterretningstvæsenet besked på, at han skulle henvende sig til militærkontoret. Han var blevet genindkaldt. Det lykkedes ham imidlertid at udrejse illegalt til Libanon. [I sommeren] 2012 rejste han legalt videre til Egypten, hvor han mente at have bedre arbejdsmuligheder. [I efteråret] 2014 oplyste ansøgeren til Udlændingestyrelsen, at han ikke havde haft konflikter med myndigheder eller andre i Libanon. [Senere i efteråret] 2014 og under to senere afhøringer har ansøgeren imidlertid forklaret om konflikter med myndigheder i Libanon. Ansøgeren fandt, via en bekendt i det libanesiske efterretningstvæsen, ud af, at han var efterlyst i Libanon, hvilket hans advokat senere bekræftede. Ansøgeren formodede, at efterlysningen i Libanon skyldes dette lands samarbejde med de syriske myndigheder og vedrørte, at ansøgeren var udeblevet fra militærtjeneste i Syrien, samt hans nære familiemæssige tilknytning til sin i Syrien kendte halvbroder, der er eftersøgt på grund af sine politiske aktiviteter for oppositionen, og idet broderen havde arbejdet for [en organisation], der hjælper FN med at distribuere fødevarer til syriske flygtninge. Ansøgeren har endvidere forklaret, at omkring primo 2012 eller i januar 2013 eller ultimo 2013/primo 2014 blev hans svigerfader i Libanon opsøgt af det libanesiske efterretningstjeneste, der spurgte efter ansøgeren. 15 dage senere modtog svigerfaderen en indkaldelse, hvorefter ansøgeren skulle give møde for efterretningstjenesten. Ifølge indlæg fra ansøgerens advokat af [...] har ansøgeren senere til advokaten oplyst, at hans moder oprindeligt havde libanesisk statsborgerskab, men at hun i forbindelse med indgåelse af syrisk ægteskab blev syrisk statsborger. Ansøgeren opholdt sig illegalt i Libanon fra [foråret til sommeren] 2012. Det var inden [slutningen af] 2012, at hans svigerfader blev opsøgt, og fik at vide, at ansøgeren var eftersøgt. I [sommeren 2015] modtog ansøgeren fra sin advokat en dom, hvorefter han i Libanon uberettiget er dømt for smugling af medicin. Ansøgeren formoder, at det er på grund af denne sag, at han er eftersøgt i Libanon. Ansøgeren har ikke

kontakten sin morbroder, selvom denne er nævnt i dommen. Ansøgeren frygter, at han i Libanon vil skulle afsone straf for noget, han ikke har begået. Han frygter endvidere fortsat, at de libanesiske myndigheder vil sende ham tilbage til Syrien. Den kvindelige ansøger har til Udlændingestyrelsen oplyst, at hun er libanesiske statsborger, etnisk araber og sunni-muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Hun er opvokset i [...], Libanon, hvor hendes forældre fortsat bor. Efter indgåelse af ægteskab i 2003 flyttede hun til Syrien. Ægteparret fik tre børn, der er syriske statsborgere. I 2011 rejste hun til Libanon. Ansøgeren har som asylmotiv [i efteråret] 2014, [senere i efteråret] 2014 og [i begyndelsen af] 2015 henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygter, at hendes tre børn vil blive diskrimineret på grund af deres syriske baggrund, samt at hendes ægtefælle ikke vil kunne finde arbejde i Libanon. Hun frygter endvidere, at krigshandlingerne i Syrien vil brede sig til Libanon. Børnene vil ikke kunne erhverve libanesiske statsborgerskab. Der var ikke andre grunde til, at hun forlod Libanon. [I foråret] 2015 forklarede ansøgeren til Udlændingestyrelsen, at de libanesiske myndigheder – evt. ultimo 2013/ primo 2014 eller primo 2013 – har opsøgt hendes fader, der fik at vide, at ansøgerens ægtefælle havde problemer, og at myndighederne ville tale med ham. Faderen måtte skrive under på noget, men fik ikke udleveret et papir fra myndighederne. Hun formoder, at ægtefællen var eftersøgt, fordi han havde unddraget sig militærtjeneste, og på grund af ægtefællens broders forhold. Ansøgeren var ikke bange for, at hun ville få problemer på grund af sin egen situation. Ifølge ansøgerens advokats indlæg af [...] har ansøgeren til sin advokat senere oplyst, at sikkerhedstjenesten har spurgt efter hendes ægtefælle i forbindelse med, at hun og hendes børn rejste til Egypten. Da de i [begyndelsen af] 2013 vendte tilbage til Libanon, fordi hendes og to af hendes børns pas var blevet stjålet, spurgte myndighederne på ny om ægtefællen og truede med at sende børnene til Syrien. Hun fik imidlertid en frist på 48 timer, så børnene kunne se hendes forældre inden udsendelsen. Hun overholdt ikke fristen. Børnene opholdt sig herefter hos ansøgerens mormoder. Da myndighederne efter nogle dage spurgte ansøgerens fader, hvor børnene var, sagde faderen, at børnene var sendt til Syrien. I forbindelse med udstedelse af nye pas i 2014 interesserede de libanesiske myndigheder sig for, hvor hendes ægtefælle var, men hun fik lov til at rejse. Inden udrejsen kom der fire til fem gange nogle på bopælen og spurgte efter ægtefællen. Hun frygter, at de libanesiske myndigheder vil tage børnene fra hende for på den måde at tvinge ægtefællen tilbage. Ansøgeren har ikke givet møde under sagens behandling i Flygtningenævnet. Da det må antages, at ansøgeren er udeblevet uden lovligt forfald, er sagen i medfør af § 36 i bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet fremmet på det foreliggende grundlag, og med den beskikkede advokats medvirken. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen de oplysninger, som ansøgeren oprindeligt har forklaret til styrelsen om deres identitet og herunder statsborgerskab samt asylmotiv, til grund. Nævnet tiltræder endvidere styrelsens afgørelse om, at den

mandlige ansøger og parrets børn isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt ansøger spørgsmålet om Libanon kan tjene som første asylland for den mandlige ansøger og børnene, jf. dagældende udlændingelovens § 7, stk. 3 [nu stk. 4, red.], tiltræder **et flertal i Flygtningenævnet**, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger er eftersøgt i Libanon, for eksempel fordi han ikke har meldt sig til aftjening af militærtjeneste i Syrien eller på grund af halvbroderens forhold. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgeren under første afhøring ikke oplyste noget om, at den kvindelige ansøgers fader var blevet opsøgt af de libanesiske myndigheder, og at han skulle have modtaget en tilsigelse samt at ægtefællerne under de senere afhøringer i vidt omfang har forklaret divergerende, usikkert og udbyggende herom. Flertallet finder på den baggrund, og efter en nærmere vurdering af den i en mindre god kopi fremlagte dom endvidere ikke, at det kan lægges til grund, at der er tale om et ægte dokument. I vurderingen heraf indgår, at de oplyste omstændigheder i forbindelse med fremskaffelsen af dokumentet synes mindre sandsynlige, samt at indholdet af dommen – der ikke har sammenhæng med ansøgenes oprindelige forklaringer – ikke forekommer overbevisende. Det kan endvidere give anledning til undren, at ansøgeren, der er i kontakt med familien i Libanon, ikke omtalte dokument, der efter sit indhold er fra [foråret] 2015, under gensamtalerne [den efterfølgende måned i foråret] 2015. Hertil kommer, at ansøgerne har valgt ikke at give møde for Flygtningenævnet, og således ikke har forklaret noget herom til de danske udlændingemyndigheder. Da der efter flertallets opfattelse allerede efter det foreliggende er tilstrækkelig sikkert grundlag for at tilsidesætte, at der skulle være tale om en ægte dom, er der ikke anledning til at udsætte sagen på ægthedsvurdering. Ved stillingstagen til første asyllandsspørgsmålet finder flertallet, at der må lægges afgørende vægt på, at den mandlige ansøger og børnene har en nær tilknytning til Libanon, herunder ikke mindst på grund af, at den kvindelige ansøger er libanesiske statsborger. Den mandlige ansøger har i flere år arbejdet i Libanon, og har haft opholdstilladelse i dette land. Nogle af børnene er født i Libanon, og de ældste børn har gået i skole i Libanon, og har boet i dette land i en årrække. Endvidere må det i overensstemmelse med den mandlige ansøgers forklaring til Udlændingestyrelsen lægges til grund, at hans moder er libanesiske statsborger og bor i Libanon. Herefter og efter en vurdering af de foreliggende nyere baggrundsoplysninger om forholdene i Libanon antager flertallet, at den mandlige ansøger og børnene med den kvindelige ansøger vil kunne rejse til Libanon og der få opholdstilladelse, leve i sikkerhed og være beskyttet mod overgreb og udsendelse til Syrien. De generelle vanskeligheder, som mange syrere i dag har i Libanon, findes ikke at være af sådan en karakter, at det for de konkrete ansøgere med deres nære tilknytning til Libanon vil indebære, at de ikke vil kunne etablere sig og leve under rimelige forhold i Libanon. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mandlige ansøger og børnene. For så vidt angår den kvindelige ansøger finder flertallet herefter og af ovenfor nævnte grunde at måtte tilsidesætte hendes seneste udbyggende forklaring om efter-

søgningen af ægtefællen i Libanon med videre. Den kvindelige ansøgers oprindelige forklaring kan efter flertallets opfattelse ikke indebære, at hun ved en tilbagevenden til Libanon vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger.” Liba/2015/4

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans familie i Syrien er blevet opsøgt af det syriske sikkerhedspoliti et par gange, hvor de har spurgt efter ansøgeren. I 2014 vendte ansøgeren tilbage til Syrien fra Rumænien for at få udstedt et pas. En person i paskontrollen fortalte ham, at han skulle henvende sig til sikkerhedspolitiet, og da han gjorde dette, blev han stillet spørgsmål om, hvad han havde lavet så mange år i Europa. Efter fem timer hos sikkerhedspolitiet fik han lov til at gå betingelsesløst, og han fik udstedt et dokument, hvoraf det fremgik, at de ikke havde nogen indvendinger imod, at han fik udstedt et pas. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter at blive kidnappet af unavngivne grupper, idet de tror, at han er rig, fordi han bor i Europa. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til, at der er krig i Syrien. I 1991 rejste ansøgeren til Rumænien, hvor han i 1997 blev gift med en rumænsk kvinde. På baggrund af sit ægteskab med den rumænske kvinde fik ansøgeren udstedt en 1-årig midlertidig opholdstilladelse, som efterfølgende er blevet fornyet for fem år af gangen og senest med gyldighed indtil [slutningen af] 2017. I 2004 blev ansøgeren endvidere gift med en syrisk kvinde i Syrien, som han har fået fire børn med. Fra 1997 til 2012 har ansøgeren opholdt sig både i Rumænien og Syrien, mens han herefter har opholdt sig i Rumænien afbrudt af et enkelt ophold i Syrien på to en halv måneds varighed i 2014 for at få udstedt et pas. Ansøgeren ønsker ikke at komme tilbage til Rumænien. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at han har helbredsmæssige problemer, herunder hjerte-problemer, som han selv skulle betale for at få behandling for i Rumænien, samt at han har ondt i nakken. Endvidere har ansøgeren oplyst, at hans rumænske ægtefælle ikke længere vil være sammen med ham på grund af hans helbredsmæssige problemer. Endelig har ansøgeren forklaret, at han ønsker opholdstilladelse i Danmark, så hans syriske ægtefælle og deres fire fælles børn kan blive familiesammenført til Danmark. Efter ansøgerens forklaring fik han uden problemer udstedt syrisk pas i 2014 og udrejste legalt af Syrien [i slutningen af] 2014. Ukendte personer har herefter opsøgt ansøgerens syriske ægtefælle flere gange i ukendt ærinde. Ansøgeren har på den baggrund ikke sandsynliggjort, at han på grund af individuelle omstændigheder er i risiko for overgreb eller forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet finder som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelo-

vens § 7, stk. 3. Spørgsmålet er herefter, om Rumænien kan tjene som ansøgerens første asylland. Ansøgeren har opholdstilladelse i Rumænien, gyldig til [slutningen af] 2017, som følge af ægteskab med en rumænsk kvinde. Uagtet ansøgerens forklaring om, at hans rumænske ægtefælle ikke vil have ham på grund af hans sygdom, og at hun vil skilles, har ansøgeren boet sammen med sin rumænske ægtefælle frem til udrejsen til Danmark. Ægteskabet består fortsat, og ansøgeren ved ikke, om ægtefællen har søgt skilsmisse. På den baggrund har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hans opholdstilladelse i Rumænien vil bortfalde. Ansøgeren har haft ophold i Rumænien siden 1991, ansøgeren taler rumænsk og har haft arbejde i Rumænien. Herefter, da ansøgeren i Rumænien har fået sygdomsbehandling og fortsat vil kunne opnå den fornødne sygdomsbehandling, og da ansøgeren ikke har konflikter i Rumænien, finder Flygtninge-nævnet, at Rumænien kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/58

6.1.3 Betydningen af udsendelsehindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigs-politiet Flygtninge-nævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelsehindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark. Der henvises som eksempel til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211 nævnte afgørelse Iran/2012/49.

6.2 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Lovændringen har til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

EU-retten indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne – blandt andet i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat – kan afvise asylansøgninger, uden at der er foretaget en realitetsbehandling af sagen, jf. artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013). Direktivet er imidlertid omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender og finder derfor ikke anvendelse i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

Den nye bestemmelse i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

For så vidt angår behandlingen af asylansøgninger indgivet før den 14. november 2014, hvori der rejses spørgsmål om anvendelse af et første asylland, henvises til afsnit 6.1 ovenfor.

6.2.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

6.2.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

6.2.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, Til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.

Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages.”

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 3.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 - 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver ”*treated in accordance*

with recognized basic human standards”. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom, er nærmere gennemgået i afsnit 6.1.1.

6.2.2 Sagens behandling

6.2.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 7 dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Af bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14) fremgår:

”Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig behandling i nævnet. Det kan navnlig være relevant i sager, der rejser spørgsmål om, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at afvise asylansøgningen. Helt undtagelsesvis kan væsentlige principielle spørgsmål og nødvendigheden af, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, gøre det påkrævet, at sagen behandles mundtligt.”

Flygtningenævnet har i 2015 truffet afgørelse i 68 personsager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning efter udlændingelo-

vens § 29 b. Heraf var ni sager henvist til skriftlig behandling på et nævnsmøde. Nævnet stadfæstede i alt 63 personsager og omgjorde fem personsager.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret henvist § 29 b-sager til behandling på mundtligt nævn.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af Dansk Flygtningehjælp, fremkommer Flygtningehjælpen typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig og mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., jf. § 53, stk. 6, samt udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, 2. pkt.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager over udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnet, eller den som nævnet bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesa-

gens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med EMRK. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 4.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolens praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 4.13.2.

6.2.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse vedrørende seks anmodninger om genoptagelse. I alle sagerne traf nævnet afgørelse om ikke at genoptage sagen.

6.2.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte sag er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse om afvisning af asylansøgningen efter udlændingelovens § 29 b, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger de fornødne baggrundsoplysninger om første asyllandet, herunder om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i landet det

være sig i form af konventionsbeskyttelse, subsidiær beskyttelse eller anden form for opholdstilladelse.

For nærmere gennemgang af betingelserne for at kunne anse et land som første asylland henvises til afsnit 6.1.1.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i modtagerlandene. Baggrundsoplysningerne indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsoplysninger, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i første asyllandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i første asyllandene.

For nærmere gennemgang af Flygtningenævnets anvendelse af baggrundsoplysninger til brug for behandlingen af Dublin-sager og asylsager henvises til afsnit 3.2.2 samt 4.4.3.

6.2.2.5 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på typisk via Udenrigsministeriet at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende første asylland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) § 29 b-sager.

Om iværksættelse af høringer i Dublin-sager og asylsager henvises til afsnittene 3.2.2.1 og 4.4.4.1.

Flygtningenævnet forespurgte i juli 2014 i en konkret sag Rigspolitiet om muligheden for at udsende afviste asylansøgere tvangsmæssigt eller frivilligt til Italien i tilfælde, hvor de pågældende havde en gældende eller udløbet opholdstilladelse, herunder om det var af betydning, hvilken form for opholdstilladelse de pågældende asylansøgere måtte have eller have haft i Italien. Rigspolitiet anmodede i juni 2015 Justitsministeriet (nu Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet) om bidrag til besvarelse af Flygtningenævnets anmodning. Af de italienske myndigheders svar, som Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet fremsendte til Flygtningenævnet den 7. august 2015, fremgik det blandt andet, at en udlænding, som har opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, kan ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved dennes tilbagerejse til Italien, også selvom opholdstilladelsen måtte være udløbet. De italienske myndigheder oplyste endvidere, at udlændingen ved tilbagerejsen til Italien skal henvende sig ved den politistation, som har udstedt opholdstilladelsen, som derefter vil videresende vedkommendes ansøgning til rette myndighed for verificering af, om betingelserne for fornyelse er opfyldt. De italienske myndigheder oplyste ydermere, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er udløbet, lovligt kan indrejse i Italien for at få fornyet opholdstilladelsen.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet har i begyndelsen af 2016 via Udenrigsministeriet foretaget en fornyet høring af de italienske myndigheder. Af Udenrigsministeriets svar af 8. februar 2016 fremgår, at de italienske myndigheder har oplyst, at en udlænding, der har fået en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, vil kunne indgive ansøgning om fornyelse **efter** indrejsen i Italien, hvis opholdstilladelsen er udløbet, efter at vedkommende er indrejt i Danmark. Indehaveren af en udløbet opholdstilladelse skal ansøge om tilbagerejsetilladelse (visto d'ingresso) på den italienske ambassade i opholdslandet med henblik på at indgive ansøgning om fornyelse af opholdstilladelsen i Italien.

Flygtningenævnet kan endvidere beslutte at hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret hjemvist § 29 b sager til Udlændingestyrelsen.

Der består således en mulighed for nævnet for at søge sagen yderligere belyst, førend der træffes en endelig afgørelse om afvisning af udlændingens asylansøgning.

6.2.2.6 Sager mod Danmark ved andre internationale organer

Der verserede ved udgangen af 2015 to sager for FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 29 b.

I begge sager havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning af udlændingens asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b, idet de pågældende havde opnået opholdstilladelse i Bulgarien.

6.2.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives et resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skulle afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

6.2.3.1 Generelle forhold i første asyllandet

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsløs kurder fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Bulgarien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren i Bulgarien havde været udsat for fysiske overgreb af lokale bulgarere, samt at han var blevet nægtet nødvendig lægehjælp og havde været nødt til at bo på gaden uden nogen form for støtte. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Bulgarien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i Chartrets artikel 4 og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Bulgarien. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder blandt andet UNHCR's rapport: "Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe", udgivet december 2013, hvoraf fremgår, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere. Af Dansk Flygtningehjælps rapport: "Bulgarien, Oversigt over asylsystemet, modtageforholdene og andre forhold af relevans for spørgsmålet om Dublin-overførsel", udgivet 26. februar 2014, fremgår det, at når en tilladelse er udstedt giver den adgang til alle typer beskæftigelse og sociale ydelser inklusiv arbejdsledshedsunderstøttelse, om end det i praksis er svært at finde job på grund

af sprogproblemer og en høj arbejdsløshed. Det følger endvidere af Dansk Flygtningehjælps rapport: ”Notat om forhold for asylansøgere og flygtninge i Bulgarien. Udarbejdet på grundlag af møder med bulgarske NGO’er den 26. og 27. august”, udgivet november 2014, at personer med flygtningestatus har adgang til sygesikring, men skal betale herfor. Det fremgår endelig af UNHCR’s rapport, ”Monitoring report on the integration of beneficiaries in the Republic of Bulgaria in 2014”, fra december 2014, at udlændinge med international beskyttelse i henhold til bulgarsk lovgivning har ret til samme sociale bistand og ydelser, som bulgarske statsborgere, ligesom de har samme adgang til lægebehandling og rettigheder til valgfri sundhedsforsikring. Flygtninge-nævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Bulgarien. Flygtninge-nævnet finder ikke, at oplysningerne om klagerens helbreds-mæssige forhold kan føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, klageren er en yngre mand, der, udover problemer med nakken, er sund og rask. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren, med henvisning til de tidligere beskrevne baggrundsoplysninger, må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling i Bulgarien. Til Udlændingestyrelsen har klageren i *vinteren 2015* og *i foråret 2015* oplyst, at han ikke i Bulgarien har haft konflikter med privatpersoner. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om xenofobisk vold i Bulgarien og det bulgarske politis håndtering heraf kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i givet fald må henvises til at søge de overordnede bulgarske myndigheders beskyttelse. Vedrørende det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [...] ikke har henvist til udlændingelovens § 31, bemærkes, at afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 32 a, skal indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis ikke denne udrejser frivilligt, jf. § 31. I Udlændingestyrelsens afgørelse henvises der ikke udtrykkeligt til § 31, og ved en skrivefejl er det i afgørelsens linje 7 om udsendelse ikke anført, hvortil politiet kan udsende klageren, hvis han ikke udrejser frivilligt. Ved en samlet læsning af Udlændingestyrelsens afgørelse fremgår det imidlertid, at styrelsen nøje har overvejet om betingelserne i § 31 for at udsende klageren til Bulgarien er opfyldt, herunder for så vidt angår beskyttelse mod refoulement. Flygtninge-nævnet finder på den baggrund ikke, at Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] lider af en væsentlig retlig mangel, der kan føre til hjemvisning af sagen. På den baggrund skal Flygtninge-nævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2015/82

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Italien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Dan-

mark, blandt andet til de dårlige forhold for flygtninge i Italien, manglende adgang til sundhedsbehandling, risiko for hjemløshed og manglende adgang til arbejdsmarkedet. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Italien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsuplysninger vanskelige. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Det bemærkes herved, at en række baggrundsuplysninger om Italien fra blandt andet UNHCR, AIDA og Swiss Refugee Council (OSAR), som Dansk Flygtningehjælp har henvist til, ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Italien for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det kan føre til en ændret vurdering. Domstolen udtalte i denne sag blandt andet, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klagerne, der havde opholdstilladelse i Italien, til Italien. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Italien i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Italien som et første asylland. Det bemærkes herved, at det blandt andet fremgår af OSAR’s rapport, *Reception conditions in Italy*, fra oktober 2013, at tilbagesendte personer, som allerede er i besiddelse af en opholdstilladelse i Italien, frit kan indrejse i Italien og har ret til indkvartering i blandt andet SPRAR-centrene, hvor de tilbydes individuelle integrationsydelser. Det fremgår videre, at flygtninge har samme sociale rettigheder, herunder adgang til sociale boligbyggerier, og adgang til lægebehandling som italienske statsborgere. Det fremgår tillige af AIDA’s rapport, *Country Report – Italy*, fra januar 2015, at flygtninge har samme ret til lægebehandling som italienske statsborgere, herunder at flygtninge skal tilmelde sig det nationale sundhedsvæsen, har adgang til at vælge en praktiserende læge og til gratis lægebehandling på basis af en fattigdomserklæring, som skal indgives til den lokale sundhedsbestyrelse. Det fremgår videre, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det på grund af den økonomiske krise er svært at få et arbejde. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at det anførte om klagerens helbredsmæssige forhold kan føre til en ændret vurdering. Klagerens psykiske problemer, herunder at han har oplyst, at han forsøgte at begå selvmord i Italien, samt at han ifølge den italienske lægejournal lider

af posttraumatisk stresssyndrom, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at klageren efter det oplyste har modtaget behandling under sit ophold i Italien og ifølge det foreliggende baggrundsmateriale må antages at have den fornødne adgang til lægebehandling, herunder for sine psykiske problemer, jf. herved AIDA's rapport, *Country Report – Italy*, fra januar 2015. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." Erit/2015/26

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Grækenland**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren var udsat for flere voldelige overfald i Grækenland, ligesom han havde været fængslet under kummerlige forhold og været nødsaget til at bo på gaden. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "Videre bemærkes, at klageren af de græske myndigheder har fået udstedt et opholdsbevis gyldig fra [efteråret] 2014 til [efteråret] 2017 samt pas i henhold til flygtningekonventionen, som er gyldigt til [foråret] 2020. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylsøgende. For så vidt angår klagerens oplysninger om, at han i en flygtningelejr blev slået af det græske politi, kan dette ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ifølge sin egen forklaring til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2015, ikke efterfølgende har haft problemer med det græske politi eller andre myndighedspersoner. I øvrigt må klageren henvises til at søge de overordnede græske myndigheder, så-

fremt han igen måtte blive udsat for lignende oplevelser. Videre finder Flygtningenævnet, at det forhold, at klageren i [sommeren] 2014 blev slået og sparket af et antal ukendte gerningsmænd, ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at overfaldet var rent tilfældigt, og at det græske politi har fulgt op på sagen ved blandt andet at foranstalte en lægelig undersøgelse af ansøgeren. Hertil kommer, at det af Amnesty Internationals rapport, Annual Report 2014/2015, udgivet den 25. februar 2015, fremgår, at myndighederne i Grækenland i september 2014 skærpede sanktionerne for blandt andet udøvelse af racistisk vold. Det af klageren oplyste om, at han i [sommeren] 2014 i forbindelse med præsidentvalget i Iran deltog i en demonstration foran den iranske ambassade i Grækenland, at han blev opsøgt af en [...] diplomat i [en kirke] og udspurgt om sine kristne aktiviteter, at der ifølge oplysninger fra hans ven hænger et billede af ham i [nogle] lokaler i Grækenland, og at han er i den iranske ambassades søgelys, kan ikke føre til et andet resultat, da klageren må henvises til at søge de græske myndigheders beskyttelse, såfremt han måtte opleve problemer som følge af førnævnte forhold. Flygtningenævnet finder ikke, at det af klageren oplyste om sine helbredsmæssige forhold, herunder at klageren lider af psykiske gener og oplever en konstant bihulebetændelse, kan føre til et andet resultat. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling i Grækenland, og at Udlændingestyrelsen i givet fald vil kunne underrette de græske myndigheder om eventuelle helbredsproblemer, såfremt klageren giver samtykke hertil. Endvidere har nævnet særligt lagt vægt på, at det fremgår af referatet af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2015, at klageren har forklaret, at han i Grækenland blev imødekommet, hver gang han opsøgte lægelig behandling eller psykisk støtte, at det græske sundhedspersonale ikke fandt hans psykiske lidelser behandlingskrævende, at han fik udleveret forskellige piller og andre tabletter mod sin bihulebetændelse, og at han efter protesterne i flygtningelejren, hvor han af politiet blev ramt af knipler, samt efter overfaldet begået af nogle for klageren ukendte gerningsmænd, modtog lægelig behandling for sine skader. For så vidt angår det af klageren anførte om klagerens ægtefælle og barn, herunder at det vil være vanskeligt for ham og hans familie at opnå familiesammenføring i Grækenland, og at han hellere ønsker at få sin ægtefælle og barn til Danmark i stedet for Grækenland på grund af forholdene i Grækenland, bemærker Flygtningenævnet, at disse forhold ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt betingelserne for, at Grækenland kan tjene som klagerens første asylsøgningsland, er opfyldt. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren og hans familie må henvises til at udøve deres familieliv i Grækenland, hvor klageren har opnået international beskyttelse, herunder indgive en ansøgning om familiesammenføring. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Iran/2015/49

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse i form af subsidiær beskyttelse i **Ungarn**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren havde en psykisk syg søn, der havde opholdstilladelse i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Ungarn, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Ungarns internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Det bemærkes videre, at det fremgår af Ungarns svar [fra foråret] 2015, at de ungarske myndigheder har oplyst, at klageren skal ansøge om rejsedokumenter ved Ungarns Ambassade i Danmark, hvorefter han vil få udstedt et engangsrejsedokument til brug for indreisen i Ungarn. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Ungarn, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Ungarn i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Ungarn. Det bemærkes herved, at det foreliggende baggrundsmateriale om Ungarn fra blandt andet UNHCR, AIDA og EASO (European Asylum Support Office) ikke indeholder sådanne nye oplysninger om de generelle forhold i Ungarn for personer, der allerede har opholdstilladelse i landet, at det kan føre til en ændret vurdering. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Ungarn i sig selv indebærer, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Ungarn som et første asylland. Det bemærkes herved, at det blandt andet fremgår af UNHCR’s rapport, *Hungary as a country of asylum*, udgivet april 2012, at personer, der er blevet meddelt international beskyttelse i Ungarn, har de samme rettigheder og forpligtelser som ungarske statsborgere. Det fremgår endvidere af EASO’s rapport, *Description of the Hungarian asylum system*, udgivet den 18. maj 2015, at personer, der er blevet meddelt en eller anden form for international beskyttelse i Ungarn, tillige får opholdsret i Ungarn, og at de vil blive tilbudt assistance af OIN (Hungarian Office for Immigration and Nationality) med henblik på integration i det ungarske samfund, ligesom flygtninge blandt andet har adgang til sundhedsydelse og lægebehandling, sprogundervisning og skolegang til deres børn. Det fremgår videre af AIDA’s rapport, *Asylum Information Database – Country Report Hungary*, udgivet den 17. februar 2015, at flygtninge har ret til at arbejde, om end det

på grund af den høje arbejdsløshed i landet er svært at få et arbejde. Det forhold, at klageren har oplyst, at han ikke kan forsørge sig selv, herunder finde et arbejde, ikke har ret til familiesammenføring eller ikke har noget netværk i Ungarn, kan således ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes, at det fremgår af AIDA's rapport, *Asylum Information Database – Country Report Hungary*, udgivet den 17. februar 2015, at familiedømmer til en flygtning i Ungarn har mulighed for at søge om familiesammenføring, og at familiemedlemmer skal anmode herom ved det ungarske konsulat. Flygtninge-nævnet finder ikke, at det af klageren oplyste til Udlændingestyrelsen under oplysnings- og motivsamtalen samt partshøringen og til Dansk Flygtningehjælp om sine helbredsmæssige forhold, herunder at klageren er 65 år og har problemer med nyresten og diskusprolaps og som følge heraf lider af rygsmerter, ligesom han i perioder har svært ved at bevæge sig, kan føre til et andet resultat. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren, med henvisning til de tidligere beskrevne baggrundsoplysninger, må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling i Ungarn, og at Udlændingestyrelsen i givet fald vil kunne underrette de ungarske myndigheder om eventuelle helbredsproblemer, såfremt klageren giver samtykke hertil. Det bemærkes endvidere, at klageren under partshøringen har oplyst, at han modtog fysioterapeutisk behandling for sine rygproblemer i Ungarn. Klageren har videre under oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2015 hos Udlændingestyrelsen forklaret, at han ikke har haft konflikter med nogen eller været retsforfulgt i Ungarn. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om frygten for de syriske myndigheder i Ungarn, herunder det hemmelige syriske politi, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i givet fald må henvises til at søge de overordnede ungarske myndigheders beskyttelse. For så vidt angår henvisningen til klagerens herboende søn, der er blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark og som har helbredsmæssige problemer, kan dette ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Nævnet bemærker hertil, at disse oplysninger ikke ses relevante i forhold til vurderingen af, om Ungarn kan tjene som klagerens første asyl-land. Det bemærkes endvidere i den anledning, at det falder uden for Flygtninge-nævnets kompetence at tage stilling til, om klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter andre bestemmelser end udlændingelovens § 7. Kompetencen hertil henhører under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Flygtninge-nævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Ungarn. På den baggrund skal Flygtninge-nævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b." Syri/2015/83

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien samt hendes tre mindreårige børn, som var meddelt opholdstilladelse i form af

subsidiær beskyttelse i **Rumænien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens tidligere ægtefælle, som klageren havde et barn med, havde opholdstilladelse i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren og hendes tre mindreårige børn at indrejse og tage lovligt ophold i Rumænien, hvorfra de ikke risikerede refoulement, og henvisning til Rumæniens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Rumænien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i Chartrets artikel 4, og som omfattet af EMRK artikel 3 og Den Internationale Konvention for Borgerlige og Politiske Rettigheder artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om diskrimination, herunder af kvinder, i Rumænien kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes videre, at klageren til samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret] 2015 har oplyst, at hun ikke har haft konkrete konflikter med privatpersoner eller med myndigheder i Rumænien. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse og uregistrerede børn i Rumænien om end vanskelige i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Rumænien. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder blandt andet United States Department of States rapport, *2014 Country Reports on Human Rights Practices – Romania*, udgivet 25. juni 2015, hvoraf fremgår, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som rumænske statsborgere bortset fra retten til at stemme. Rettighederne omfatter blandt andet adgang til alle niveauer af uddannelse, livslang læring, indlogering, beskæftigelse, offentlig lægehjælp og sygesikring. For så vidt angår det anførte om klagerens børns manglende fødselsregistrering i Rumænien, bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af United States Department of States rapport, *2014 Country Reports on Human Rights Practices – Romania*, udgivet 25. juni 2015, at børn udleder ret til statsborgerskab ved fødslen, hvis mindst én forældre er statsborger, ligesom børn med manglende fødselsregistrering har adgang til skoler, og at myndighederne assisterer ved opnåelsen af fødselsregistrering for uregistrerede børn. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Rumænien, hvor de socioøkonomiske forhold for klageren må anses for tilstrækkelige. Det bemærkes herved, at det falder uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til meddelelse af opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2015/84, Syri/2015/85, Syri/2015/86 og Syri/2015/87

6.2.3.2 Helbredsmæssige forhold/sårbarhed

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtninge i **Bulgarien**. Klagernes advokat og Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagernes sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerne var særligt sårbare ved en udsendelse til Bulgarien henset til, at den kvindelige klager var gravid, samt at den mandlige klager havde alvorlige helbredsmæssige problemer, idet han led af en arvelig hjertesygdom, som var behandlingskrævende. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra de ikke risikerede refoulement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”For så vidt angår det anførte om racistisk begrundede overfald og retorik, bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af UNHCR, Bulgaria As a Country of Asylum, april 2014, at regeringen adresserer og fordømmer de konkrete episoder af racistisk karakter, herunder at ”On 14 February 2014, following the attack on the Dzhumaya Mosque in Plovdiv, they published a second joint declaration calling for guarantees of civil, ethnic and religious peace, and the police detained over 120 people in connection with the attack”. Flygtningenævnet bemærker ligeledes, at [klagerne] må henvises til at søge de overordnede bulgarske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet finder således, at [klagernes] personlige sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Bulgarien. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Bulgarien finder nævnet ikke, at en afvisning af [klagerne] vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at [klagernes] personlige integritet vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder **Flygtningenævnets flertal** ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien i sig selv kan medføre, at [klagerne] ikke kan afvises til Bulgarien. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, [se for henvisninger til baggrundsmaterialet den ovenstående afgørelse Syri/2015/82, red.]. Flygtningenævnets flertal finder således, at [klagerne] vil opnå tilstrækkelige socioøkonomiske forhold til, at Bulgarien kan tjene som deres første asylland. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at oplysningerne om [klagernes] helbredsmæssige forhold kan føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, at [den mandlige klager] er en yngre mand, der må antages at kunne opnå den nødvendige lægelige behandling for sine hjerteproblemer i Bulgarien. Vedrørende [den

kvindelige klagers] graviditet bemærkes, at den indtil videre er forløbet uden komplikationer. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2015/88 og Syri/2015/89

Nævnet **omgjorde i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar fra Syrien samt tre børn, som var meddelt subsidiær beskyttelse i **Bulgarien**. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at familien måtte anses som særlig sårbar under henvisning til, at klagerne havde tre mindreårige børn, hvoraf det ene barn var svært handikappet og som følge af dette krævede væsentlig støtte. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet finder, at det vil være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, og at klagerne der vil være beskyttet imod refoulement. Flygtningenævnet finder imidlertid efter en samlet vurdering, at klagerne er i en sådan særligt sårbar situation, at Bulgarien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet lægger herved navnlig vægt på oplysningerne om den fire-årige datters svære handicap, der udgør en stor belastning for familien, sammenholdt med de foreliggende baggrundsplysninger om de vanskelige forhold for anerkendte flygtninge i Bulgarien, senest ”Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of The Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 9 to 11 February 2015”. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...], sådan at klagerens ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke afvises i medfør af udlændingelovens § 29 b.” Syri/2015/90, Syri/2015/91, Syri/2015/92, Syri/2015/93 og Syri/2015/94

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Bulgarien**. Klagerens advokat og Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren var en enlig kvinde, som havde oplevet voldtægtsforsøg i Bulgarien og som frygtede, at de bulgarske myndigheder ikke ville kunne yde hende en effektiv beskyttelse over for hendes ægtefælle, som hun var flygtet fra i Syrien, og som hun nu frygtede æresrelateret drab fra. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra hun ikke risikerede refoulement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Flygtningenævnet finder ikke, at Deres

klient har kunnet påpege særlige omstændigheder, der medfører, at Bulgarien ikke kan tjene som første asylland. Nævnet har herved lagt vægt på, at Deres klient, uanset at hun er en enlig kvinde, må henvises til at søge beskyttelse hos de bulgarske myndigheder – både i henseende til risikoen for fornyet voldtægtsforsøg og risikoen for, at hun vil blive efterstræbt af sin ægtefælles familie. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at Deres klient ikke risikerer refoulement. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2015/95

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, som var meddelt subsidier beskyttelse i **Italien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren led af meget store psykiske problemer samt astma og sukkersyge. Grundet klagerens psykiske problemer og i lyset af de generelle forhold i Italien ville ansøgeren således befinde sig i en sårbar situation ved en tilbagevenden. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser og baggrundsoplysningerne om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i Italien, udtalte **Flygtningenævnet** for så vidt angår klagerens helbredsmæssige forhold: ”For så vidt angår det af Dansk Flygtningehjælp anførte om klagerens helbredsmæssige forhold, herunder hans psykiske tilstand, bemærkes, at klageren ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger må antages at have adgang til den fornødne lægehjælp i Italien. Det bemærkes videre, at klageren efter sine egne oplysninger i Italien havde adgang til en sygeplejeklinik. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Italien. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Afgh/2015/67

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Grækenland**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren var meget syg, kastede blod op og

havde haft en blødning i mavesækken. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Videre bemærkes, at klageren af de græske myndigheder har fået udstedt et opholdsbevis gyldig fra den [...] 2015 til den [...] 2018 samt relevante rejsedokumenter. I den forbindelse finder Flygtningenævnet det ubetænkeligt at afvise klagerens forklaring om, at han ikke har søgt asyl i Grækenland, og at han ikke har været i kontakt med de græske myndigheder siden sin indlæggelse på hospitalet. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. For så vidt angår klagerens helbredsmæssige forhold bemærkes det, at klageren må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling i Grækenland, og at Udlændingestyrelsen i givet fald vil kunne underrette de græske myndigheder om eventuelle helbredsproblemer, såfremt klageren giver samtykke hertil. Det bemærkes hertil, at det fremgår af referatet af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2015 samt af Dansk Flygtningehjælps skriftlige indlæg, at klageren har forklaret, at han i Grækenland blev indlagt på hospitalet og modtog lægebehandling. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2015/96

6.2.3.3 Tilknytning til Danmark

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Bulgarien**. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, klageren havde fire voksne sønner, svigerdøtre og bør-

nebørn i Danmark, og at disse enten havde opholdstilladelse eller var i asylproceduren i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra hun ikke risikerede refoulement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Bulgarien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i Chartrets artikel 4 og som omfattet af EMRK artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien i sig selv kan medføre, at klageren ikke kan afvises til Bulgarien. Der kan herved henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, [se for henvisninger til baggrundsmaterialet den ovenstående afgørelse Syri/2015/82, red.]. Flygtningenævnet finder her efter ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang i Bulgarien. Flygtningenævnet finder ikke, at oplysningerne om klagerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, kan føre til et andet resultat. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren, med henvisning til de tidligere beskrevne baggrundsoplysninger, må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling, støtte og adgang til bolig i Bulgarien. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af referatet af oplysnings- og motivsamtalen [fra foråret] 2015, at klageren ikke forsøgte at finde ud af, om hun kunne finde et sted at bo i Bulgarien, ligesom hun ikke undersøgte mulighederne for et sundhedstjek. Flygtningenævnet skal bemærke, at det forhold, at klageren har sønner, svigerdøtre og børnebørn i Danmark, herunder at disse støtter og hjælper klageren, ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt betingelserne for at Bulgarien kan tjene som klagerens første asylland, er opfyldt. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” Syri/2015/97

Der kan endvidere henvises til Syri/2015/83 og Syri/2015/84 m.fl. under afsnit 6.2.3.1.

6.2.3.4 Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet

Som eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, indgivet af en etiopisk mandlig klager, som var meddelt opholdstilladelse i form af subsidiær beskyttelse i **Italien**. Dansk

Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klageren ikke længere havde opholdstilladelse i Italien og dermed ikke var beskyttet i Italien. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** om spørgsmålet om klagerens opholdstilladelse i Italien: ”Dansk Flygtningehjælp har henvist til, at klageren ikke længere har opholdstilladelse i Italien og dermed ikke er beskyttet i Italien. Det bemærkes hertil, at Flygtningenævnet den [...] 2014 i en konkret sag anmodede Rigspolitiet om at foretage en høring af de italienske myndigheder angående muligheden for at indrejse i Italien som første asylsøgende. Af de italienske myndigheders svar, som blev fremsendt til Flygtningenævnet den 7. august 2015 fra Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, fremgik det blandt andet, at en udlænding som har opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, kan ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved dennes tilbagerejse til Italien, også selvom opholdstilladelsen måtte være udløbet. De italienske myndigheder oplyste endvidere, at udlændingen ved tilbagerejsen til Italien skal henvende sig ved den politistation, som har udstedt opholdstilladelsen, som derefter vil videresende vedkommendes ansøgning til rette myndighed for verificering af, om betingelserne for fornyelse er opfyldt. De italienske myndigheder oplyste ydermere, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er udløbet, lovligt kan indrejse i Italien for at få fornyet opholdstilladelsen. På baggrund af oplysningerne fra de italienske myndigheder afgivet sommeren 2015, lægger Flygtningenævnet herefter til grund, at klageren, uanset om hans opholdstilladelse er udløbet, kan indrejse og ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved tilbagerejsen til Italien. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge klagerens forklaring om, at han har fået afslag af de italienske myndigheder på forlængelse af sin opholdstilladelse til grund. Det bemærkes hertil, at klageren – trods anmodet herom af Udlændingestyrelsen til oplysnings- og motivsamtale [i slutningen af] 2015 - ikke har dokumenteret, at de italienske myndigheder skulle have nægtet at forlænge hans opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder herefter, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, samt at klageren i Italien vil være beskyttet mod refoulement. [...]” Etiopien/2015/25

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, indgivet af en syrisk mandlig klager, som var meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtning i **Grækenland**. Som begrundelse for klagen henviste Dansk Flygtningehjælp blandt andet til, at de græske myndigheder i efteråret 2015 havde oplyst, at klageren havde søgt asyl i Grækenland i foråret 2015, og at han samme dag var blevet meddelt flygtningestatus efter en særligt hurtig procedure. Klageren havde fået udleveret de relevante rejsedokumenter, men

han havde ikke fået udleveret en opholdstilladelse. Dansk Flygtningehjælp gjorde herefter gældende, at det var uklart, om klageren efterfølgende havde modtaget sin opholdstilladelse, og det var dermed også uklart, hvorvidt klageren havde fået en arbejdstilladelse. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra de ikke risikerede refolement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** om spørgsmålet om klagerens opholdstilladelse i Grækenland: ” Det af klageren oplyste om, at han ikke har fået udstedt en opholdstilladelse, og at det dermed er usikkert, om klageren har opholds- og arbejdstilladelse, kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, at de græske myndigheder ved skrivelse [fra efteråret] 2015 har oplyst, at klageren har opholdstilladelse i Grækenland gyldig fra [foråret] 2015 til [foråret] 2018 samt har fået udstedt relevante rejsedokumenter. I den forbindelse finder Flygtningenævnet det ubetænkeligt at afvise klagerens forklaring om, at han ikke har søgt asyl i Grækenland. [...]” Syri/2015/98

6.3 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne

inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som 3. pkt. i § 19, stk. 2, nr. 4, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrde-regel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningens forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbage-rejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophæ-

velse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.”

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.”

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der

har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnligt besøge i det

pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Der skal ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN’s Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), eller § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 6.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i tre sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. I alle tre sager omgjorde nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Se som eksempler på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff, nævnte afgørelser Irak/2013/7 og Iran2013/30, samt som eksempel på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, den side 240 nævnte afgørelse Iran/2013/16.

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling i 2005 af et antal sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 7.5.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

”Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.

Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag.”

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177 om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, fastsætter en række *obligatoriske* hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”..om udvisning må antages at virke særlig belastende, *navnlig* på grund af...”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudval-

gets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebar, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

...

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år - f.eks. fem år - vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

...

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende danskundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes danskundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derved har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager.”

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

”Efter bestemmelsen skal der ... tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbredstilstand m.v.)...”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev affattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr.

1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26:

”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.

Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, blandt andet:

”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.

Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan endvidere i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende personer, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samlevende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale

forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land.”

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven (blandt andet fremhævelse af hensynet til familiens enhed) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere, og at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbindelse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-rettigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet, og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelse – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at

kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærk uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold, og som anført uden, at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres far. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres mor i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende, at der var taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen Antwi m.fl. mod Norge af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immigrationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens familier – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab, og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelse ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk

identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens families behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indrejsen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold, der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag Nunez mod Norge, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen Nunez mod Norge fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget, og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26. stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskommentaren, side 239.”

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Se som eksempel på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff, nævnte afgørelser Irak/2013/7, Iran/2013/30 og Iran/2013/16.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i otte sager vedrørende 11 personer vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig. I to sager vedrørende to personer omgjorde nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i fem sager vedrørende otte personer stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. I en sag hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

Nævnet **omgjorde i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra et afrikansk land. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk [...] og adventist fra [et afrikansk land]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klagerens opholdstilladelse blev den [...] 2014 inddraget af Udlændin-

gestyrelsen med den begrundelse, at opholdstilladelsen var opnået ved svig. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark under identiteten [A] og søgte asyl den [...] 2005. Klageren oplyste ved asylansøgningen, at han var søn af den tidligere kap-tajn i [hjemlandets] hær, [B]. I forbindelse med behandlingen af klagerens asylsag blev der foretaget en DNA-undersøgelse, der viste, at [B] ikke var klagerens biologiske fader. Klageren oplyste hertil, at han voksede op sammen med sin moder og [B], og at han først, da resultatet af DNA-undersøgelsen forelå, fik at vide af sin moder, at [B] ikke var hans biologiske fader, og [B] bekræftede disse oplysninger overfor de danske myndigheder. Den [...] 2005 blev klageren herefter meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den [...] 2012 henvendte [B] sig til Udlændingestyrelsen med oplysninger om, at han ikke var fader til klageren, men at klageren retteligt er broder til en [statsborger i hjemlandet], der havde lovet at hjælpe [Bs] biologiske søn til [et andet europæisk land]. Den [...] 2014 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved denne afgørelse fra Udlændingestyrelsen indgik ikke oplysninger om klagerens mulige falske identitet. Den [...] 2014 blev klageren indkaldt til partshøring, hvor han erkendte, at hans identitet retteligt var [C], og at hans oprindelige asylmotiv var konstrueret til brug for asylansøgningen. Den [...] 2014 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse. Klageren har protesteret over inddragelsen og henvist, til de hensyn der er anført i udlændingelovens § 26. Han har tillige som nyt asylmotiv gjort gældende, at hans biologiske forældre i [hjemlandet], som kendte hans rette identitet, er døde, og at han på Facebook og af [personer fra hjemlandet], der har været på besøg i Danmark, er kendt som søn af [B]. Han har derfor anført, at han ved en tilbagevenden vil blive betragtet af [hjemlandets] myndigheder som søn af [B] og derfor er i afledt risiko for forfølgelse. I relation til udlændingelovens § 19 om inddragelse på grund af svig lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren, der da var 17 år, bevidst afgav urigtige oplysninger om sin identitet, asylmotiv og rejserute, og at dette var begrundelsen for, at han opnåede opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren efterfølgende har søgt om forlængelse af opholdstilladelsen og tidsubegrænset opholdstilladelse uden at oplyse sin korrekte identitet. Opholdstilladelsen er derfor opnået ved svig, og betingelserne for inddragelse er derfor som udgangspunkt opfyldt. Flygtningenævnet er opmærksom på, at klageren er velintegreret i det danske samfund og har et netværk i Danmark, ligesom han er i gang med en videregående uddannelse. Henset til baggrunden for opnåelsen af opholdstilladelsen, og idet bemærkes, at klageren ikke er gift samlevende eller har børn, findes de pågældende forhold imidlertid ikke at kunne begrunde, at opholdstilladelsen ikke inddrages. I relation til om klageren ved en tilbagevenden til [hjemlandet] vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, lægger Flygtningenævnet i overensstemmelse med tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsen til grund, at [B] forsat er efterstræbt i [hjemlandet] på grund af oppositionel politisk virksomhed. Flygtningenævnet lægger vægt på, at klageren under hele sit ophold i Danmark har optrådt som søn af

[B], og at han har anvendt denne identitet på Facebook, i forhold til det dansk-[det afrikanske land] netværk samt overfor besøgende [statsborgere fra hjemlandet]. På denne baggrund sammenholdt med, at han ikke har biologiske forældre eller andre i [hjemlandet], der på nuværende tidspunkt kan understøtte hans rigtige identitet, finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for, at [hjemlandets] myndigheder ved hans tilbagevenden vil betragte ham som søn af [B] og dermed på denne baggrund udsætte ham for forfølgelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2014, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” U/2015/1

Nævnet **omgjorde i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sydsudan. Indrejst i 2005 **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med klagerens forklaring til grund, at klageren efter sin fødsel i Sydsudan voksede op i en stor familie bestående af hans moder og fire søskende samt morbroderen [A] og dennes to børn, [B] og [C]. Hele familien flygtede, da klageren var fem år gammel, til Uganda, hvor familien boede sammen i en flygtningelejr, men en del af familien blev i begyndelsen af 2003 flyttet til en anden flygtningelejr, mens klageren blev tilbage sammen med morbroderen og kusinen, [B], idet klageren og [B] reelt betragtede hinanden som søskende. Klageren blev – efter krav fra en fjernere slægtning, [D], der nu fungerede som familiens overhoved, og uden at klageren selv reflekterede over dette – herefter som 16-årig registreret med navnet [C], hvilket navn han i tiden herefter konsekvent benyttede. Uanset at klageren, da han medio 2005 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, var bekendt med, at han et par år tidligere havde skiftet navn, findes han ikke at have opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev meddelt opholdstilladelse som nært familiemedlem til [B] – hvis fader, [A], der samtidig blev meddelt opholdstilladelse, er døvstum – og at disse tre personer udgjorde den gren af familien, som samlet kom til Danmark. Flygtningenævnet finder derfor ikke holdepunkter for at antage, at klageren ikke ville være blevet meddelt opholdstilladelse, såfremt klageren rettelig havde været registreret som fætter og med navnet [E]. Flygtningenævnet ændrer således Udlændingestyrelsens afgørelse af [medio efteråret] 2015, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 2.” Syds/2015/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Syri/2015/59.

6.5 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015. Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en sag vedrørende udlændingelovens § 21 b, se afsnit 6.5.4 nedenfor.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 19 sager vedrørende 21 personer vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17.

Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 13 sager vedrørende 16 personer. Den ene af disse sager havde Flygtningenævnet tidligere i beretningsåret hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

I en af de 13 sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse, for så vidt angik bortfald af opholdstilladelse, stadfæstet, mens sagen, for så vidt angik ansøgerens fornyede ansøgning om asyl, blev hjemvist til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling af denne.

Nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i fem sager vedrørende fem personer.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen *Osman mod Danmark* af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7. Se nærmere om screening af Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser truffet i perioden 1. januar 2008 – 10. september 2011 på baggrund af dommen *Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning* (2011), afsnit 5.3.1, side 192-193.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 1999. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren, der er født [i sommeren] 1993, er etnisk araber og sunni-muslim fra Hama, Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 1999, og at hun i 2000 sammen med sine forældre og søskende blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. I sommeren 2006 underskrev hendes moder en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse, og klageren, hendes moder og fem søskende udrejste herefter [i sommeren] 2006 til Syrien med henblik på dér at tage varigt ophold. Klagerens fader blev boende i Danmark. Klageren er i Syrien blevet gift og har fået to børn, der nu er to og fire år gamle. [I efteråret] 2013 har klageren rettet henvendelse til Udlændingestyrelsen og oplyst, at hun ønsker bistand til at forlade Sy-

rien på grund af den voldelige konflikt i landet. I senere skriftlige indlæg er anført, at klageren samt hendes ægtefælle og børn er rejst til Saudi Arabien. Ægteparret frygter, at de bliver tvunget tilbage til Syrien, hvor de er efterstræbt af de syriske myndigheder. Efterstræbelsen af klageren skyldes, at hun har hjulpet sårede civile personer. Sagen er, efter formandens bestemmelse, i Flygtningenævnet behandlet på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, som udgangspunkt er bortfaldet, da det må lægges til grund, at klageren ved sin moders beslutning har opgivet sin bopæl i Danmark og derefter har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder samt frivilligt har taget bopæl i sit hjemland, Syrien. Ved stillingtagen til, om opholdstilladelsen i medfør af § 17, stk. 3, alligevel ikke skal anses for bortfaldet, lægger Flygtningenævnet på den ene side vægt på, at klageren har opholdt sig i Danmark i godt syv år, fra hun var seks til tretten år gammel. Hun har således tilbragt en del af sine formative år i Danmark, jf. herved den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Osman v. Danmark (appl. no. 38058/09). Hertil kommer, at hendes fader fortsat opholder sig i Danmark. Der er ikke i sagen oplysninger om klagerens nærmere tilknytning til faderen og det danske samfund, bortset fra at klageren har skrevet, at hendes fader er syg, samt at hun har mange venner i Danmark. Endvidere har den for klageren beskikkede advokat efter telefonsamtale med klageren oplyst, at klageren stadig taler flydende dansk. På den anden side har klageren, efter hun sammen med sin moder og søskende udrejste af Danmark, opholdt sig i Syrien i over syv år, før hun rettede henvendelse til de danske myndigheder. Henvendelsen skete to år og fire måneder efter, at klageren var fyldt 18 år. Klageren er alene fremkommet med sparsomme oplysninger om sit liv efter udrejsen af Danmark, og hun har ikke oplyst, hvorfor hun ikke tidligere har rettet henvendelse til de danske myndigheder, for eksempel da hun blev gift, fik børn eller blev 18 år. Klageren har dog oplyst, at hun sammen med sin ægtefælle og to børn pt. opholder sig i Saudi Arabien, hvorfra hun risikerer at blive sendt til Syrien og forfulgt der. Det fremgår, at henvendelsen fra klageren navnlig skyldes forholdene i Syrien. Herefter og efter en samlet konkret vurdering, herunder navnlig at klageren har etableret egen selvstændig familie i Syrien med ægtefælle og to børn, samt fordi hun først to år og fire måneder, efter hun blev 18 år, rettede henvendelse til de danske myndigheder, finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at undlade at træffe bestemmelse om, at klagerens opholdstilladelse ikke skal være bortfaldet.” Syri/2015/100

Nævnet **omgjorde i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst første gang i 2000, hvor klageren var syv år gammel. Ved udrejsen til Pakistan i 2009 var klageren 16 år, og ved indrejsen i Danmark i 2013 var klageren 20 år. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren [i efteråret] 2000 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter den dagæl-

dende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. [I foråret] 2001 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og han blev [i sommeren] 2004 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren er registreret som udrejst til Pakistan [i sommeren] 2009. [I foråret] 2013 genindrejste klageren i Danmark på et afghansk pas med et dansk visum udstedt af den danske ambassade i Islamabad. Klagerens fader var angivet som vært i Danmark. [I sommeren] 2013 indgav klageren ansøgning om bevarelse af opholdstilladelse i Danmark. I efteråret 2013 indgav klageren ansøgning om asyl. [I vinteren] 2014 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, idet han har været udrejst af Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Der fandtes ikke grundlag for at dispensere fra bortfald i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3. Klageren har i den forbindelse forklaret, at han blev tvunget af sin fader til at udrejse til Afghanistan i 2009. Han havde på daværende tidspunkt gået syv år i skole i Danmark. Han taler dansk. Hans forældre og søskende bor i Danmark. Endvidere har klageren to brødre, som er bosat i Afghanistan. Under klagerens ophold i Afghanistan boede han hos sine bedsteforældre. Da klageren har opholdt sig i Afghanistan i mere end 12 på hinanden følgende måneder, er den tidsmæssige betingelse for bortfald af hans opholdstilladelse opfyldt, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet, men at han er blevet tvunget hertil, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på klagerens forklaring om, at faderen tvang ham til at tage ophold i Kabul hos bedsteforældrene, hvorefter faderen efterlod ham hos disse, idet faderen ikke fandt, at klageren havde opført sig ordentligt i Danmark. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klagerens forklaring er underbygget af oplysningerne fra [kommunen] fra klagerens kontaktperson [i kommunen]. Udgangspunktet er, at klagerens fader som forældremyndighedsindehaver har kunnet bestemme, hvor klageren skulle tage ophold. Klagerens fader har dog ikke haft en uidskrænket ret til at bestemme, hvor klageren skulle tage ophold, jf. herved det anførte i Osman mod Danmark (appl. no. 38058/09) om EMRK artikel 8. Flygtningenævnet finder således ikke, at opholdet i Kabul kan betragtes som frivilligt, blot fordi forældremyndighedsindehaveren har besluttet, at klageren skulle opholde sig i Kabul. Det forhold, at klageren først, da han var fyldt 20 år, tog skridt til at vende tilbage til Danmark, findes ikke at ændre herved. Flygtningenævnet har herved lagt klagerens forklaring om sit ukendskab til mulighederne for at vende tilbage til Danmark til grund. Flygtningenævnet har ved sin afgørelse lagt vægt på, at klageren har tilbragt sine formative år, fra han var 7 år, til han var omkring 16 år, i Danmark, at han har haft sin skolegang fra 0. til 6. klasse i Danmark, at han taler, skriver og læser flydende dansk, hvorimod han alene taler pashto men ikke kan skrive dette sprog. Herudover har Flygtningenævnet lagt vægt på hans familiemæssige og sociale tilknytning til Danmark. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgø-

relse, således at den afghanske statsborger [...] fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2015/68

Nævnet **omgjorde i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst første gang i 1996, hvor klageren var fire år gammel. Ved udrejsen til Irak i 2003 var klageren 11 år. Ved genindrejsen i foråret 2015 var klageren 23 år. Det fremgik af klagerens forklaring til sagen, at han og hans søster ved udrejsen i 2003 troede, at de skulle på ferie, men at de derefter blev tvunget til at blive i Irak, og at klagerens fader og onkel havde taget deres pas. I 2008 rettede klagerens søster henvendelse til den danske ambassade i Irak for at få en tilbagerejsetilladelse, men onklen opdagede dette og forbød søsteren at foretage sig videre i sagen. Senere i 2008 fandt klagerens søster sit pas, men ikke klagerens. Klageren rejste i 2011 til Libanon for at søge om tilbagerejsetilladelse på den danske ambassade, men fik afslag. Det lykkedes ham herefter at tjene penge til sin søsters hjemrejse til Danmark, ligesom faderen sendte penge til søsterens hjemrejse, hvor hun indrejste i sommeren 2012. Efterfølgende tjente han penge til sin egen rejse til Danmark blandt andet ved at deltage i krigen mod IS, ligesom søsteren sendte ham penge, og han indrejste herefter i foråret 2015. Flygtningenævnet omgjorde i sommeren 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af søsterens opholdstilladelse. Klageren og hans søster talte i alle årene i Irak dansk sammen, idet de håbede at vende tilbage til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren, som er statsborger i Irak, [i sommeren] 1996 indrejste i Danmark og søgte asyl, og at han [i begyndelsen af] 1997 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto) med gyldighed til [begyndelsen af] 2000. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2003 udrejste til sit hjemland, Irak. [I slutningen af] 2011 har klageren gennem ambassaden i Beirut fremsendt en ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Ved advokatindlæg af [sommeren] 2015 er blandt andet anført, at klageren under sit ophold i Irak var vidne til mange grusomheder, herunder drab og bilbomber, og at han i hele perioden har næret et ønske om at vende tilbage til Danmark, som han betragter som sit hjemland. Det er endvidere anført, at klageren genindrejste i Irak under falske forudsætninger, og at han således ikke ville være udrejst fra Danmark til Irak, såfremt han havde vidst, at det var med henblik på permanent ophold, samt at han efter indrejsen ikke efterfølgende kunne udrejse af Irak, idet hans fader fratog ham sit pas. Da klageren har opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder i Irak, er hans opholdstilladelse som udgangspunkt bortfaldet. Klageren har imidlertid boet i Danmark, fra han var fire til elleve år. Klageren har gået i skole i Danmark og taler flydende dansk. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilside-sætte klagerens forklaring om, at han har opholdt sig i Irak mod sin vilje. Klagerens forklaring er bestyrket ved oplysningerne i hans søsters sag. Hertil kommer, at klageren har næsten alle sine nærmeste familiemedlemmer i Danmark. Det lægges videre til

grund, at klageren sammen med søsteren vedvarende har udfoldet bestræbelser på at kunne vende tilbage til Danmark, og at grunden til, at klageren ikke indrejste sammen med søsteren, alene skyldes pengemangel, og at søsteren var i risiko for at blive påtvunget et arrangeret ægteskab. Under disse særlige omstændigheder, og idet der henvises til principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 14. juni 2011 *Osman mod Danmark*, er klagerens opholdstilladelse ikke bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2012, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001." Irak/2015/8

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 20. beretning (2011).

6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **omgjorde i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst første gang i 1999. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det fremgår af sagen, at klageren er etnisk tadjek og muslim fra Herat, Afghanistan. Det fremgår endvidere af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 1999, og at han i 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I foråret] 2012 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet, efter at han i en periode i 2011 havde opholdt sig i Iran og Afghanistan. [Fra efteråret 2012 til foråret] 2013 var klageren ifølge Det Centrale Personregister udrejst til Iran. [I vinteren] 2013 søgte klageren om bevarelse af sin opholdstilladelse i Danmark. Af ansøgningen fremgår det, at han genindrejste i Danmark [i vinteren] 2013. Flygtningenævnet kan efter det foreliggende lægge klagerens forklaring til grund vedrørende klagerens færden før og under udrejsen. Det lægges herefter til grund, at det var et væsentligt forhold for klageren at besøge sin syge broder og få ham under lægebehandling i Iran, at klageren under sin udrejse i 2011 ligeledes bistod broderen med at skaffe lægebehandling, at klageren under opholdet i udlandet var i hyppig kontakt med sin familie i Danmark, og at opholdet i udlandet varede omkring fem måneder. Det lægges endvidere til grund, at klageren ikke afhændede sine ejendele ved udrejsen, og at hans fremmelding til folkeregistret og cpr. registret skete efter råd fra en kommunal medarbejder, som blandt andet påpegede, at klageren ikke ville oppebære kontanthjælp under sin bortrejse, således at der ikke var midler til at betale husleje. Herudover har klageren på troværdig vis redegjort for, at han ved køb af flybillet var opmærksom på, at udrejsen ikke måtte overstige seks måneder. Endelig lægger Flygtningenævnet vægt på, at kla-

geren har fem herboende børn, som han har kontakt med. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren ved udrejsen opgav sin bopæl i Danmark. Det skal yderligere bemærkes, at der i øvrigt ikke er holdpunkt for at antage, at klageren frivilligt skulle have taget bopæl i hjemlandet eller opnået fornøden beskyttelse i tredjeland. Flygtningenævnet omgør derfor afgørelsen fra Udlændingestyrelsen af [...] december 2014, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2015/74

Nævnet **stadfæstede i april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland og **hjemviste** herefter sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på at behandle den pågældendes nye ansøgning om asyl. Indrejst første gang i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk tjjetjener fra [...], Tjetjenien i Rusland. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste første gang i Danmark [i efteråret] 2007, og at han [i foråret] 2008 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I efteråret] 2008 underskrev klageren en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelsen. Klageren udrejste frivilligt til Rusland [i foråret] 2009. [I efteråret] 2012 genindrejste klageren i Danmark og søgte asyl. Udlændingestyrelsen har i forbindelse med sin endelige behandling af sagen behandlet denne som en sag om bortfald af ansøgerens opholdstilladelse. [I foråret] 2013 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, og § 17, stk. 1, jf. stk. 3. [I efteråret] 2014 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med anmodning om undersøgelse af, hvorvidt klageren i 2010 havde kontaktet den danske ambassade i Moskva til vurdering af spørgsmålet om overholdelse af fristen i udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Flygtningenævnet anførte, at der samtidig herved åbnedes mulighed for, at Udlændingestyrelsen, hvis den fortsat fandt, at der var sket bortfald, kunne tage stilling til klagerens nye ansøgning om asyl, eventuelt efter foretagelse af torturundersøgelse. [I vinteren] 2014 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3, og § 17 a, stk. 1, jf. stk. 2. Udlændingestyrelsen har endvidere vurderet, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at der kan ske udsendelse af ansøgeren til Den Russiske Føderation. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, idet ansøgeren er udrejst den [i foråret] 2009 og først er indrejst i Danmark igen [I efteråret] 2012. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren i perioden fra udrejsen og frem til den 16. marts 2010 har opholdt sig frivilligt i Den Russiske Føderation, og at der ikke foreligger sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han i slutningen af 2010 har rettet henvendelse til den danske ambassade i Moskva med henblik på at be-

nytte sig af sin fortrydelsesret efter repatriering eller søge om forlængelse af fortrydelsesfristen for repatriering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at Udenrigsministeriet ved e-mail [...] har oplyst, at ambassadens akter ikke ses at indeholde oplysning om, at ansøgeren har kontaktet ambassaden. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at der i øvrigt har foreligget sådanne hindringer for ansøgerens ansøgning om udnyttelse af sin ret til fortrydelse af repatrieringen eller forlængelse af fristen for ansøgning herom, at opholdstilladelsen ikke bør anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende bortfald af ansøgerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning om asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Denne ansøgning er ikke behandlet af Udlændingestyrelsen. Sagen hjemvises derfor til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling af asylansøgningen. Flygtningenævnet har på denne baggrund ikke taget stilling til, om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af ansøgeren. Flygtningenævnet fastsætter derfor ingen udrejsefrist. Flygtningenævnet stadfæster i det ovenfor nævnte omfang Udlændingestyrelsens afgørelse. Rusl/2015/50

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1986. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen traf [i vinteren] 2014 afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7 stk. 1, nr. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 stk. 1, jf. stk. 4. Af sagen fremgår, at klageren, der er født i 1960 og er shia-muslim fra Teheran, indrejste i Danmark [i sommeren] 1986 og [i efteråret] 1986 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7 stk. 1, nr. 2 (de facto). Klagerens opholdstilladelse blev [i efteråret] 1991 gjort tidsubegrænset. [I efteråret] 2014 ansøgte klageren om, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. I ansøgningen oplyste klageren, at han i [vinteren] 2010 rejste fra Danmark til Iran for at passe sin syge moder. På grund af sygdommen og uroligheder i Iran kunne han ikke tidligere vende tilbage til Danmark. Han ved ikke, hvad han gjorde ved sine møbler og andre ejendele, da han forlod Danmark. Der var ikke nogen, der ved hans udrejse betalte hans regninger vedrørende hans bolig. [I vinteren] 2015 indgav klageren ved [den beskikkede advokat] en klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse. Den for klageren beskikkede advokat har meddelt, at han ikke har haft forbindelse med sin klient, siden han modtog sagens akter og har nedlagt påstand om, at sagen udsættes med henblik på, at den søges bedre oplyst. Advokaten har ikke fremkommet med noget forslag til, hvorledes det skulle være muligt at få forbindelse til klageren eller på anden måde skaffe yderligere oplysninger i sagen. Flygtningenævnet finder, at afgørelsen bør træffes på det foreliggende grundlag, da det er klagerens eget ansvar at sørge for, at udlændingemyndighederne kan komme i forbindelse med ham, og da der ikke er oplysninger, der kan tyde på, at en udsættelse vil kunne bidrage til sagens yderligere belysning. Flygt-

ningenævnet, der efter formandens bestemmelse har behandlet sagen på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5, bemærker indledningsvis, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, findes at være bortfaldet. Nævnet lægger herved vægt på den lange periode, klageren har opholdt sig i Iran, hvor han under opholdet har fået pas i 2011, samt på de noget summariske oplysninger om, hvad han har foretaget sig i Iran, og hvorfor han ikke tidligere er rejst tilbage til Danmark. Der er således ingen oplysninger om karakteren og udviklingen af moderens sygdom, samt om behovet for at klageren i en så lang periode har skullet passe hende. Det er tillige ikke anført, hvad han nærmere har hjulpet hende med. Det oplyste om, at klageren tilsyneladende har opgivet sin bolig, samt at det ikke fremgår, at han, i de cirka fem år han har været i Iran, skulle have været i forbindelse med de danske myndigheder eller andre i Danmark, taler i samme retning. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og derefter har opholdt sig udenfor landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder samt frivilligt har taget ophold i sit hjemland Iran. Det anførte i § 17 a kan ikke føre til et andet resultat. Ved stillingtagen til, om opholdstilladelsen, jf. § 17, stk. 3, alligevel ikke skal anses for bortfaldet, må der henses til, at klageren har opholdt sig i Danmark i en længere år-række, 23 ½ år, inden udrejsen, og at han taler, læser og skriver dansk. Det indgår endvidere, at han i Danmark har taget en uddannelse til pædagogmedhjælper. Der kan derimod ikke lægges afgørende vægt på den blotte oplysning om, at han har arbejdet på et fritidshjem i Danmark, når det ikke er oplyst, hvor længe han har været beskæftiget i Danmark. I modsat retning taler med vægt, at klageren har opholdt sig i Iran i længere tid end i Danmark, samt at han i Iran har haft hele sin barndom og ungdom, at klageren – uanset at han har skrevet det modsatte i sit ansøgnings-skema – må formodes at tale farsi og have godt kendskab til iransk kultur, samt at klageren har flere familiemedlemmer i Iran og ingen familiemedlemmer i Danmark. Det må endvidere tillægges væsentlig betydning, at klageren efter udrejsen af Danmark opholdt sig cirka fem år i sit hjemland, og at det oplyste om formålet hermed, og angivelsen af hvorfor han ikke tidligere rejste tilbage, alene er oplyst i overskriftsform, og uden at det herefter kan lægges til grund, at et så langt ophold i Iran har været nødvendigt af hensyn til moderens sygdom og uroligheder i Iran. Herefter og efter en samlet afvejning tiltræder Flygtningenævnet, at opholdstilladelsen er bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/51

6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1999. Klageren gav ikke møde i Flygtningenævnet. Den beskikkede advokat oplyste, at fraværet skyldtes, at klagerens børn var syge. Flygtningenævnet besluttede at behandle sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, da klageren ikke havde fremlagt dokumentation for sit fravær. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 1991, og at han [i foråret] 1991 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. I foråret 1994 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1, og [i foråret] 1997 blev opholdstilladelsen gjort tidsubegrænset. [I vinteren] 2014 har Udlændingestyrelsen besluttet, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4. Det fremgår af sagen, at klageren taler, læser og skriver dansk, og at han har gået i skole i Danmark fra 1991 til 2004. Klageren har endvidere arbejdet som taxachauffør og som tolk. Klagerens moder og søster er bosiddende i Danmark. Klageren har til samtalen i Udlændingestyrelsen oplyst, at han udrejste til Sverige i 2010, og at han herefter rejste frem og tilbage mellem Danmark og Sverige, idet han fortsat arbejdede i Danmark. Ved udrejsen oplyste klageren til sin sagsbehandler ved kommunen, at han ville rejse til Sverige, men han meldte ikke dette til Folkeregisteret. Klageren ville udrejse for at være sammen med sin kæreste og sine seks børn. Klageren har oplyst, at han ikke har opholdstilladelse i Sverige. Flygtningenævnet kan efter de foreliggende oplysninger tiltræde, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er bortfaldet som følge af, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og har opnået beskyttelse i Sverige jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 4. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at det af Cpr-registret fremgår, at klageren udrejste til Sverige i efteråret 2010, hvor han efter sine egne oplysninger flyttede ind til sin kæreste og deres fælles børn, samt at han kort efter udrejsen satte sin bolig til salg. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at han anmeldte sin flytning til de svenske myndigheder og blev registreret med en svensk adresse. Det forhold, at klageren gennem hele perioden har bevaret sin tilknytning til det danske arbejdsmarked, kan ikke føre til, at han ikke kan anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren gennem længere tid har haft adresse sammen med sin kæreste og deres fælles børn, der alle efter det oplyste er svenske statsborgere, og til at han ikke har ønsket at give samtykke til, at Udlændingestyrelsen kunne kontakte de svenske myndigheder med henblik på at undersøge, om klageren har opholdstilladelse i Sverige. Nævnet lægger derfor til grund, at klageren har legalt ophold i Sverige og derfor i hvert fald de facto har opnået beskyttelse der. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for, at opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2015/9

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren, der er født [i foråret] 1988, er statsborger i Iran, etnisk kurder og muslim af trosretning. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [sommeren] 2010, og at han i [foråret] 2011 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. [I sommeren] 2011 underskrev klageren en erklæring om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse i Danmark, og klageren udrejste herefter [i efteråret] 2011 til sit tidligere opholdsland Irak. Klageren har i Irak taget ophold i Barika-lejren med sin familie. Han er i 2012 blevet gift og har i Irak arbejdet som taxachauffør. Klageren har via en herboende kontakt ved ansøgningsskema dateret [foråret] 2014 indgivet ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Ved advokatindlæg af [foråret] 2015 er anført, at klageren via sin herboende kontakt har oplyst, at han som iransk statsborger diskrimineres i Irak. Han har ikke mulighed for at skaffe sig arbejde, for eksempel i offentligt regi, men har alene mulighed for at ernære sig med tilfældigt arbejde, som eksempelvis taxakørsel, hvilket er hovedbegrundelsen for, at han ønsker at returnere til Danmark. Advokaten har videre henvist til, at de forhold, der førte til Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2011, hvorved ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, fortsat gør sig gældende. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, og § 17 a, stk. 1, som udgangspunkt er bortfaldet, da det må lægges til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og derefter har opholdt sig i sit tidligere opholdsland, Irak, i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Nævnet lægger til grund, at klageren har legalt ophold i KRI, Irak, og at han her har opnået beskyttelse. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren er beskyttet mod refoulement til Iran. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren ikke har benyttet sig af sin mulighed for at fortryde repatrieringen til Irak i medfør af udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 17 a, stk. 2, idet ansøgning om bevarelse af opholdstilladelsen først blev indgivet [foråret] 2014. Der er ikke for nævnet oplyst forhold, der har gjort, at ansøgeren har været afskåret fra at benytte sig af sin fortrydelsesret ved repatriering. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har en stærk relation til Danmark, idet han kun har opholdt sig i Danmark i lidt over et år, i perioden fra indrejsen [i sommeren] 2010 og til udrejsen [i efteråret] 2011, og at ansøgeren alene har en søster i Danmark. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har sin ægtefælle og forældre i sit opholdsland. Flygtningenævnet har samtidig lagt vægt på, at ansøgeren har et arbejde som taxachauffør i sit opholdsland og dermed har et indkomstgrundlag. Det forhold, at ansøgeren ikke anser det for tilfredsstillende at arbejde som for eksempel taxachauffør, findes ikke i sig selv at kunne medføre dispensation efter udlændinge-

lovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingesservices afgørelse.”
Iran/2015/11

6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i en konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, s. 19) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9ff). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. 32 a.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 11, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at afgørelsen om bortfald er truffet, skal underrette Rigspolitiet med henblik på, at indrejseforbuddet kan registreres i det Centrale Kriminalregister (KR) og den pågældende indberettes som uønsket til SIS II. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis det efterfølgende bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2, se herom nedenfor, eller hvis Flygtningenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne situationer skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i KR samt foranlediger, at indberetningen i SIS II slettes.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 11, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 2, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændringer af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i en bortfaldssag efter udlændingelovens § 21 b:

Flygtningenævnet **omgjorde i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter sagens oplysninger finder Flygtningenævnet isoleret set, at betingelserne i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet, er opfyldt. Det fremgår imidlertid af lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.) § 4, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. marts 2015. Det fremgår endvidere af § 4, stk. 3, at udlændingelovens § 21 b, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 4, alene finder anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret, indtræder efter lovens ikrafttræden. Af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser (LFF 2014-12-17 nr. 99) fremgår: ”... Til § 4 (ikrafttræden). Det foreslås i § 4, stk. 1, at loven træder i kraft 1. marts 2015. ... Den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 2, medfører, at bortfald efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, alene kan ske, hvis den pågældende udlænding efter lovens ikrafttræden opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at den pågældende efter lovens ikrafttræden under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det bemærkes, at der ved vurderingen af, om der er grundlag for at antage, at udlændingen under opholdet i udlandet efter lovens ikrafttræden deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, eksempelvis vil kunne inddrages oplysninger om udlændingens adfærd mv., eksempelvis udlændingens ytringer på f.eks. sociale medier, også forud for lovens foreslåede ikrafttræden den 1. marts 2015, forudsat disse oplysninger har betydning for forholdene på afgørelsestidspunktet. ...” Det er oplyst til sagen, at klageren – efter at være udrejst af Danmark i efteråret 2013 og have taget ophold i [...] – i [foråret] 2014 var skudt og såret og tilfangetaget, først hos [...] og siden hos [...]. Ifølge sagens oplysninger var klageren fortsat frihedsberøvet i [...] i [sommeren] 2014, hvorefter hverken klagerens familie, Udenrigsministeriet, Dansk Røde Kors eller andre har hørt fra klageren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at der ikke er grund til at antage, at klageren efter lovens ikrafttræden den 1. marts 2015 under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Flygtningenævnet ændrer således Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2015, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” U/2015/2

6.6 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekon-

ventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94 – 96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

6.6.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Flygtningeævnet har i beretningsåret behandlet sager vedrørende statsborgere fra Irak, der som asylmotiv henviste til, at de som følge af de generelle forhold i deres hjemområde i Irak, hvor Islamisk Stat (IS) efter de foreliggende baggrundsoplysninger havde kontrollen eller var under fremmarch, opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7.

Som eksempler på disse sager kan nævnes:

Flygtningenævnet **hjemviste i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Irak samt et barn. Indrejst i maj 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og sunni-muslimer af trosretning fra Shingal, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Irak frygter, at de vil blive dræbt af terrorister, idet de undlod at forgifte maden på den kaserne, som de arbejdede på. Ansøgerne frygter endvidere IS (Islamisk Stat) og den generelle situation i Irak. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv oplyst, at den mandlige ansøger i begyndelsen af 2010 blev ansat som kok på militærkasernen i Shingal, hvor han lavede mad til omkring 30-50 irakiske militærfolk. I juni 2010 fik den kvindelige ansøger tillige arbejde i militærkasernens køkken. En nat i september 2010 trængte to maskerede terrorister ind på ansøgernes bopæl. De to terrorister sagde, at de vidste, at ansøgerne arbejdede på militærkasernen, og at de skulle gøre Gud den tjeneste at putte gift i maden, når der kom højtstående personer til kaserne, hvilket ansøgerne af frygt indvilligede i. Tidligt næste morgen henvendte den mandlige ansøger sig til deres overordnede, kaptajn [...], og fortalte, hvad der var hændt. Kaptajn [...] sagde til ansøgerne, at de måtte blive på basen, men at de måtte finde en mere permanent løsning. Efter to dage på basen arrangerede den kvindelige ansøgers fader ansøgernes udrejse, hvorefter ansøgerne udrejste illegalt af Irak [i] september 2010. [Tre dage senere] mens ansøgerne opholdt sig i Tyrkiet, fik de at vide af den kvindelige ansøgers fader, at den mandlige ansøgers moder var blevet dræbt i et raketangreb mod hendes bopæl. Ansøgerne formoder, at det er de to terrorister, som stod bag drabet på den kvindelige ansøgers moder. Ansøgerne har endvidere oplyst, at IS i august 2014 angreb Shingal og flere tusinde blev dræbt. IS har den fulde kontrol med det område af Irak, hvor ansøgerne kommer fra. Flygtningenævnet besluttede at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen navnlig under hensyn til de foreliggende baggrundsuplysninger om, at Islamisk Stat aktuelt kontrollerer Shingal-området i Irak, hvorfra ansøgerne stammer. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne har krav på første instansbehandling af dette asylmotiv, som Udlændingestyrelsen ikke har haft lejlighed til at tage stilling til, idet Udlændingestyrelsen afgørelser er dateret den [...] juli 2014.” Irak/2015/26

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2003. Udlændingestyrelsen meddelte i 2004 ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Afgørelsen blev stadfæstet i Flygtningenævnet, der derudover i 2007, 2008 og 2009 afslog at genoptage sagen. I 2014 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af ansøgerens oplysninger om Islamisk

Stats (IS) fremmarch i ansøgerens hjemområde. Udlændingestyrelsen meddelte i 2014 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Fayda, Irak, og er sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel dels af lokalbefolkningen som følge af hans faders tidligere stilling og aktiviteter, dels af Islamisk Stat (IS), fordi han er etnisk kurder. Flygtningenævnet tog ved afgørelsen af [...] 2004 og senere genoptagelsesansøgninger stilling til, om ansøgeren risikerede forfølgelse som følge af faderens forhold. Dette fandt nævnet ikke ville være tilfældet. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne nye oplysninger i relation til dette asylmotiv, at der er grundlag for at foretage en ændret vurdering heraf. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger har Islamisk Stat ikke kontrol med [...] eller Fayda, hvorfra ansøgeren stammer, og Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold i hjemområdet er af en sådan karakter, at ansøgeren risikerer overgreb i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention alene som følge af sin blotte tilstedeværelse i hjemområdet. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at ansøgeren, der i 2001 fik udstedt irakisk ID-kort i Mosul, vil kunne få udstedt de nødvendige identitetspapirer uden at skulle rejse til Mosul. Flygtningenævnet har herefter ikke fundet anledning til at tage stilling til, om der eksisterer et internt flugtalernativ for ansøgeren. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2015/16

Som eksempel på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

Som eksempler på sager, hvor den forværrede situation i Syrien indgik som et element i nævnets afgørelse, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser.

6.6.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og

om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's Håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at være en velbegrunder frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrunder frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og ansøger således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

I sager, hvor en ansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for ansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om ansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning efter en konkret vurdering. Omvendt vil det forhold, at en ansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at han i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at ansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om ansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om ansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (Communication No. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en ansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der ligeledes foretages en risikovurdering af, hvad ansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om ansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om ansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller straf-forfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at ”Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.”

Videre fremgår det af UNHCR's statement i forbindelse med EU-domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at ”When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual

is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR’s statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

I sager, hvor konversion indgår som asylmotiv, bør det således ikke indgå som et element i afgørelsen, at en asylansøger for at undgå forfølgelse kan henvises til at skjule sin tro ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i ansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis ansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis ansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om ansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at ansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte ansøgeren for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor ansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (Application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en

tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en ansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor ansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om ansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på ansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være og ansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om ansøgerens handlinger er omtalt i medier, om han selv har ytret sig til medier, om han er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for over-

greb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 6.12 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

6.6.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. Ansøgeren blev af Udlændingestyrelsen i 2009 meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7. Afgørelsen blev stadfæstet i Flygtningenævnet i 2010. I 2012 og 2015 afslog Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens asylsag. I 2015 genoptog Flygtningenævnet ansøgerens asylsag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og kristen af trosretning fra Iran. Ansøgeren har sympatiseret med KDPI fra perioden 2006 og frem til sin udrejse. Ansøgeren har udover sit oprindelige asylmotiv endvidere henvist til sine politiske aktiviteter i Danmark og til, at han er konverteret til kristendommen efter sin indrejse i landet. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring og på baggrund af fotos og videoer forevist under sagens behandling i Flygtningenævnet til grund, at han i maj-juni 2012 deltog i en sultestrejke i 22 dage i Sandholmlejren, ligesom han omkring samme tidspunkt aktivt deltog i demonstrationer foran den iranske ambassade i Danmark, og at disse begivenheder – hvor ansøgeren tydeligt ses og taler – er optaget af TV-stationer, og at optagelserne og stillbilleder er tilgængelige på for eksempel Facebook og Youtube. Omtale af ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark med fotos og angivelse af navn findes på diverse internetsider. Oplysningerne om ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark er dermed tilgængelige for de iranske myndigheder. I overensstemmelse med ansøgerens forklaring, sognepræst [...] erklæring [fra] maj 2014 og dåbsbevis [fra] november 2014 lægger nævnet endvidere til grund, at ansøgeren fattede interesse for kristendommen i sommeren 2013, fra hvilket tidspunkt han har haft regelmæssig kirkegang, og at han i maj 2014 påbegyndte et halvårligt dåbsundervisningsforløb, inden han blev døbt. Efter det fremkomne lægges det til grund, at ansøgerens konversion er reel. Nævnet lægger endelig til grund, at myndigheder og andre i Iran vil blive bekendt med ansøgerens konversion, hvis han ved en tilbagevenden til hjemlandet lever et åbent kristent liv i overensstemmelse med sit ønske herom. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren som følge af såvel sine politiske aktiviteter i Danmark som sin konversion ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler

derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/52

Nævnet meddelte i **oktober 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Hviderusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk polak og katolik af trosretning fra [...], Hviderusland. Den kvindelige ansøger er etnisk hviderusser og katolik af trosretning fra [...], Hviderusland. Den mandlige ansøger har arbejdet med valgkampen i Hviderusland, bl.a. parlamentsvalgkamp og præsidentvalgkamp fra 2000-2001. Ansøgerens arbejde var at samle underskrifter i 17 distrikt-byer i regionen [...]. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Hviderusland frygter at blive fængslet på ubestemt tid, fordi han har skrevet en systemkritisk bog. Han har ligeledes henvist til, at han frygter en mand ved navn [A] og [A’s] broder, som er medlem af OMON, fordi han har anmeldt [A] til politiet. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at han i 2010 begyndte at skrive på en systemkritisk bog, fordi han ikke brød sig om Lukasjenko, og det han gjorde ved Hviderusland. [I starten af 2012] var den mandlige ansøger næsten færdig med at skrive bogen, og han inviterede herefter sine venner hjem for at læse den og give deres vurdering. Herefter begyndte han at sende bogen til forskellige konsulater og forfatterunioner for at få deres vurdering af bogen. Den mandlige ansøger havde ikke skrevet sit navn i bogen, men i bogen fremgik det, at den var skrevet af [B] eller også stod der initialerne [...]. Bogen var underskrevet med den mandlige ansøgers underskrift. Den kvindelige ansøger hjalp ham med at finde billeder til bogen. Det var billeder, hun fandt på internettet, undtaget den mandlige ansøgers bedstefaders billede. [I foråret 2014] havde den mandlige ansøger afsluttet bogen, og han havde den endelige udgave på sin computer. Samme dag tog han på en bar for at fejre, at bogen var færdig. Han havde sin computer med, og han kom i snak med [A] og ansøgeren viste bogen til ham. [A] havde sin egen USB-nøgle med og ansøgeren overførte bogen til [A’s] USB-nøgle. [I] marts 2014 opsøgte [A] den mandlige ansøger på hans bopæl. [A] havde læst ansøgerens bog og han begyndte at afpresse ham for penge. I den efterfølgende periode afpressede [A] den mandlige ansøger to til tre gange om ugen og har i alt afpresset ham for 4000 USD. [I sommeren 2014] udrejste ansøgerne til Polen på et polsk visum. Efter udrejsen af Hviderusland og da de var ankommet til Polen, ringede den mandlige ansøger til en hotline, som hørte under politiet i Hviderusland, og anmeldte [A]. Da de ankom til Danmark [sommeren 2014], fik den mandlige ansøger en opringning fra KGB. De sagde, at han skulle møde på adressen [...] og sagde, at han var under mistanke, og at det drejede sig om hans bog. Kort tid efter ringede den mandlige ansøgers moder og fortalte, at hun var blevet opsøgt af KGB, som spurgte efter ansøgeren. Den mandlige ansøger blev herefter

ter bange og søgte på nettet om mulighederne for at søge asyl i Danmark. [Sommeren 2014] blev ansøgerne registreret som asylansøgere i Danmark. Efter ansøgerne kom til Danmark, er den mandlige ansøger blevet kontaktet af en kvinde i Los Angeles, der vil promovere hans bog under navnet [...]. **Et flertal af Flygtningenævnet** lægger til grund, at den mandlige ansøger har skrevet en bog, der indeholder kritik af den siddende præsident i Hviderusland. Flertallet lægger vægt på karakteren af de passager af den fremlagte bog, der er blevet oversat i nævnet. Flertallet finder endvidere, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han, mens han var i Danmark, har distribueret bogen på en sådan måde, at indholdet af bogen og den mandlige ansøgers identitet kan være kommet til de hviderussiske myndigheders kendskab. Flertallet bemærker herved, at den mandlige ansøger i nævnet har forevist sin Facebook-profil, som vel er oprettet under samme pseudonym, som det der fremgår af bogens titelblad, men med ansøgerens eget profilbillede. Ansøgeren har ligeledes forevist, at bogen er distribueret fra Facebook-siden til dels med angivelse af ansøgerens eget navn. Den mandlige ansøger har endvidere påvist, at uddrag af bogen også er tilgængelig via andre offentligt tilgængelige internetsider med myndighedskritisk indhold, når der søges på bogens titel. På denne baggrund og henset til baggrundsoplysningerne om forhold for systemkritikere i Hviderusland, finder flertallet, at ansøgerne på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor de hviderussiske statsborgere [...] og [...] samt to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Bela/2015/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.5 nævnte afgørelse Iran/2015/27 og den i afsnit 7.6 nævnte afgørelse Iran/2015/21.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt et barn fra Iran. Flygtningenævnet stadfæstede i 2000 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved ansøgene blev meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgerne blev herefter tvangsmæssigt udsendt til Iran. Ansøgerne indrejste på ny i Danmark i 2012. I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, hvilket Flygtningenævnet stadfæstede i 2013. Flygtningenævnet genoptog i 2015 sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske persere og ved indrejsen registreret som muslimer af trosretning fra Teheran i Iran. Begge ansøgere har været tilknyttet Iran PAD, som de har udført aktiviteter for. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de under det seneste ophold i Danmark er konverteret til kristendommen, og at de af den grund risike-

rer forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet bemærker, at den mandlige ansøger i forbindelse med den første indrejse i Danmark i 2000 har oplyst om en eksisterende interesse for kristendommen. Han har dog hverken da eller i forbindelse med den anden asylansøgning forklaret om en sådan løbende bibellæsning og stedvis privat agitering for den kristne tro, som han nu har forklaret om i Flygtningenævnet. Denne udbygning sammenholdt med, at ansøgerne blev døbt blot tre uger efter afslaget i Flygtningenævnet, kunne i sig selv give anledning til en vis tvivl om, hvorvidt der er tale om en reel konversion. Flygtningenævnet lægger imidlertid heroverfor vægt på, at ansøgerne har givet en konkret forklaring på den fornyede interesse for kristendommen, der opstod efter indreisen i Danmark i september 2012. De har tillige hver især forklaret troværdigt om de forhold i kristendommen, der var baggrund for konversionen. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at der i sagen foreligger erklæringer fra præsterne fra de to forskellige menigheder, som ansøgerne har været tilknyttet efter dåben. Heri beskrives en konstant og levende interesse for kristendommen i den efterfølgende periode på nu omkring halvandet år. Det fremgår tillige, at ansøgerne har deltaget aktivt i forskellige former for menighedsarbejde, samt at nu også deres søn er blevet døbt, og at forældrene i den forbindelse har fået fornyet dåbsundervisning. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en konkret og samlet vurdering, at ansøgerne på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at deres konversion er reel. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om forholdene for kristne konvertitter i Iran finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, på grund af konversionen." Iran/2015/53

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Asylsagen vedrørende ansøgerens kæreste blev afgjort på samme nævnsmøde, og han blev ligeledes meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tyrker og kristen fra Saveh, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle eller sin familie, idet hun er udrejst illegalt af Iran sammen med sin kæreste, som hun lever sammen med. Hun frygter endvidere at blive tiltalt for utroskab og henrettet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at blive forfulgt af de iranske myndigheder, idet hun er konverteret til kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun og hendes kæreste indledte deres forhold i 2010. De udrejste første gang af Iran i juni/juli 2011, efter at hendes familie havde afslået hendes kærestes frieri og bestemt, at hun skulle tvangsgiftes med en ældre mand som betaling for hendes faders gæld. Endvidere havde hendes familie udsat hendes kæreste for vold i forbindelse med, at han opsøgte dem for at få en forklaring på afslaget på frieriet. Grunden til, at de valgte at udrejse sammen, var, at de håbede, at

ansøgerens familie ville acceptere et ægteskab, når de rent faktisk havde været sammen i en periode. De indrejste i [et land i Europa] i august 2011, men på grund af ansøgerens alvorlige sygdom og de dårlige sociale forhold, valgte hun efter omkring en måned at rejse tilbage til Iran, hvor det var planen, at hun skulle tage ophold hos sin kærestes familie, indtil han kom tilbage. Planen mislykkedes imidlertid, da de iranske myndigheder ved hendes ankomst til lufthavnen idømte hende en bøde for ulovlig udrejse og nægtede at udlevere hende til hendes kærestes familie, men i stedet udleverede hende til hendes egen familie, der udsatte hende for grov vold og tvangsgiftede hende. Ansøgerens kæreste vendte tilbage til Iran omkring to måneder efter ansøgeren. Hun havde ikke kontakt med sin kæreste efter tvangsægteskabet, men omkring marts 2012 fik hun sin veninde, der arbejdede i en tandlægeklinik i hendes og hendes ægtefælles ejendom til at købe en mobiltelefon og et sim-kort til hende. Hun ringede fra denne telefon til sin kæreste og fortalte ham om sin situation med en voldelig ægtefælle og sine tanker om at begå selvmord. Han overbeviste hende om, at de skulle flygte sammen igen. Hans fader hjalp dem med penge, og de udrejste sammen i april 2012. Ansøgeren har endvidere anført, at hun er konverteret til kristendommen, og at hun og hendes kæreste den [i] juni 2014 er blevet døbt i [...] kirke efter forudgående fire måneders dåbsundervisning hos sogne- og arrestuspræst [...] Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret sammenhængende og troværdigt om konsekvenserne af sit kærlighedsforhold til sin kæreste, hvilket findes underbygget af de øvrige oplysninger i sagen. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på ansøgerens forklaring om kristendommens værdi for hende, ligesom hun har kunnet redegøre fyldestgørende for centrale elementer i kristendommen og har deltaget i undervisning i kristendom forud for sin dåb. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Iran udover overgreb fra sin familie og ægtefælle tillige risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om straffen i Iran for utroskab og konversion. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/54

Nævnet **stadfæstede i april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, et ægtepar med deres mindreårige søn, er etniske tjetjenere fra Groznej i Tjetjenien. Ægteparret har som asylmotiv navnlig henvist til, at de ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive slået ihjel af tjetjenere, som mener, at de har frafaldet islam. Den mandlige ansøger har til støtte herfor henvist til, at Allahs navn i 2008 dannede sig i blodårerne på hans højre fod, hvilket blev almindelig kendt i området. Primo 2009 blev han opsøgt af tjetjenere i camouflagetøj, der mente, at han på grund af tegnet på sin fod

ville være en overbevisende agitator for islam. Da ansøgeren ikke accepterede forslaget, fremsatte de pågældende alvorlige trusler mod ham og familien. Han ved ikke, om mændene var myndighedspersoner. Ansøgerne levede herefter i skjul på to forskellige adresser, indtil de i august 2009 rejste legalt til Polen, hvor de søgte asyl og fik ophold på et asylcenter i Warszawa. I Polen stiftede de bekendtskab med Jehovas Vidner. Problemerne i Tjetjenien og interessen for Jehovas Vidner medførte, at han flere gange blev overfaldet af tjetjenere. Ægtefællen og deres børn blev også chikaneret, truet og slået. Flere af overfaldene var alvorlige og nødvendiggjorde, at de søgte lægehjælp. Deres klager til lejrledelsen og anmeldelser til politiet førte ikke til noget. Efter særligt alvorlige overfald på deres datter rejste familien til Østrig i juli 2010. Et par måneder senere blev de sendt tilbage til Polen, hvor de på ny søgte om asyl – denne gang under henvisning til frygten for forfølgelse på grund af deres interesse for Jehovas Vidner. De polske myndigheder meddelte dem på denne baggrund asyl i juli 2011. Under det andet ophold i Polen boede de i [mindre polsk by], langt fra Warszawa. Deres tilknytning til Jehovas Vidner blev hurtigt kendt i [den mindre polske by], og de blev herefter også i denne by chikaneret og slået mange gange af lokale tjetjenere, der var utilfredse med, at de havde opgivet deres muslimske tro. I september 2012 rejste ansøgerne derfor til Tyskland. Også i dette land udsatte lokale tjetjenere dem for overgreb på grund af deres tro. En nabo oplyste, at alle ansøgenes navne og opholdssted var nævnt i en Whatsapp-besked, hvori blandt andet var anført, at ansøgenes familie burde sørge for, at de vendte tilbage til Tjetjenien, således at familien enten kunne overtale dem til at blive muslimer igen eller slå dem ihjel. De har hørt, at det også på anden måde på nettet er anført, at familien er blevet kristne. Deres datter har tillige fået en sms, hvoraf dette fremgår. Ansøgerne rejste som følge heraf til Danmark i februar 2014, hvor de har holdt lav profil med hensyn til deres nye tro. De har således ikke i Danmark deltaget i Jehovas Vidne-møder, og de har ikke haft kontakt til familiemedlemmer eller andre i Tjetjenien. Når de har gennemført den nødvendige undervisning, er det tanken, at de skal døbes, og at de herefter skal leve som Jehovas Vidner. Hvis de må vende tilbage til Rusland eller Polen, vil de givet blive slået ihjel af tjetjenske muslimer, da det er almindelig kendt blandt tjetjenere i disse lande, at de har frafaldet islam. Den kvindelige ansøger har tillige henvist til, at hun frygter overgreb fra myndigheder i Tjetjenien, idet hun omkring 2006 har klaget over behandlingen af en erstatningssag til de føderale myndigheder i Moskva. Lokale myndighedspersoner truede hende på livet, og familien så sig derfor i 2006 nødsaget til at flygte til Kasakhstan. I 2008 flyttede familien tilbage til deres bopæl i Groznij. Politiet rettede der nogle gange henvendelse til hende, og hun foreviste i den forbindelse sit pas med videre. Derudover foretog myndighederne sig ikke yderligere overfor hende før udrejsen i 2009. Sagen er dog næppe glemt, og hun frygter fortsat at blive slået ihjel af de lokale myndigheder på grund af denne sag. Under opholdet i Polen talte hun i telefon med en broder, der bor i Tjetjenien. Han sagde, at hun ville blive slået ihjel, hvis hun kom tilbage til Tjetjenien, da hun havde frafaldet

islam. Flygtningenævnet bemærker, at forklaringen om episoderne i Tjetjenien i 2009 har været præget af betydelig usikkerhed, herunder om hvem de pågældende mænd var, hvornår de skulle have truet den mandlige ansøger samt hvor og hvor længe familien herefter gemte sig inden udrejsen. Begge ægtefæller har i nævnet haft svært ved at svare overbevisende og konkret på opklarende spørgsmål vedrørende dette asylmotiv. Nævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne i den anledning risikerer forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun for adskillige år siden skulle have været indblandet i en strid med lokale myndigheder vedrørende erstatningsspørgsmål. Da myndighederne imidlertid i 2008 og 2009 vidste, hvor ansøgeren boede og opholdt sig, og ikke i den periode foretog overgreb mod hende, er det ikke sandsynliggjort, at dette vil ske, såfremt ansøgerne efter yderligere knap seks år vender tilbage til Tjetjenien. For så vidt angår ansøgernes oplysning om deres tilknytning til Jehovas Vidner lægger **flertallet i Flygtningenævnet** vægt på, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de endeligt har besluttet at blive Jehovas Vidner. Flertallet afviser ikke, at ansøgerne kan have gået til nogle Jehovas Vidner-møder i Polen og Tyskland og i flygtningelejre talt med en person, der missionerede fra Jehovas Vidner. Flertallet afviser heller ikke, at denne interesse i Polen og Tyskland kan have givet ansøgerne visse vanskeligheder i forhold til andre tjetjenske asylansøgere, der kan have chikaneret dem på forskellig vis. Flertallet har ved vurdering af, at ansøgerne alene har haft en løsere tilknytning til Jehovas Vidner, blandt andet henset til, at ingen af ansøgerne er blevet døbt, selvom deres interesse for Jehovas Vidner skulle have været begyndt for knap seks år siden, samt at ansøgerne ikke har gået til Jehovas Vidner-møder i den periode, de har opholdt sig i Danmark. Ægteparret har tilsyneladende heller ikke selv fundet, at modsætningsforholdet til tjetjenere i flygtningelejre i Polen har været så vigtigt, at de har angivet det som asylmotiv i forbindelse med behandlingen af deres første asylsag i Polen. Uanset at religiøst betingede overfald angiveligt skulle være startet allerede i 2009, er der således ikke anført noget herom i den polske appelafgørelse fra juli 2010, hvor ansøgerne meddeles afslag på asyl. Ved vurdering af alvoren af modsætningsforholdet til tjetjenere i Polen og Tyskland finder flertallet det endvidere bemærkelsesværdigt, at ansøgerne har oplyst, at der flere steder på nettet skulle være anført trusler mod familien, men at ingen af ansøgerne, herunder deres børn på 19 og 21 år, har kunnet påvise dette. Samlet set finder flertallet herefter ikke, at det kan lægges til grund, at ansøgerne reelt er konverteret til Jehovas Vidner, eller at der blandt tjetjenere, herunder i Tjetjenien, inklusiv hos ansøgernes familie, bekendte eller andre, er en opfattelse af, at dette skulle være tilfældet. Flertallet har herunder ikke kunnet lægge til grund, at den kvindelige ansøger telefonisk har modtaget konkrete trusler fra et familiemedlem i Tjetjenien, idet denne del af forklaringen har fremstået usikker og konstrueret til lejligheden. Det kan efter flertallets opfattelse herefter ikke lægges til grund, at der er reel risiko for, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1,

eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/55

Nævnet meddelte i **maj 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen meddelte i 2012 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Tre måneder senere anmodede ansøgeren om genoptagelse af sagen. Ansøgeren henviste i den forbindelse til en rapport fra Amnesty Internationals danske lægegruppe, hvori det blev konkluderet, at der ved undersøgelse af ansøgeren var fundet god overensstemmelse mellem den beskrevne tortur og de objektive fysiske fund. I 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet stadfæstede [i foråret] 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at meddele ansøgeren, der er perser og iransk statsborger, asyl. Af afgørelsen fremgår, at ansøgeren har oplyst, at han er muslim, og at han ikke har været politisk aktiv. Han søgte asyl på grund af frygt for myndighedsforfølgelse efter at efterretningsvæsenet i 2009 og 2012 kortvarigt havde tilbageholdt ham og i den forbindelse udsat ham for fysiske overgreb på grund af hans kontakter til personer, som udgav sig for at være journalister. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. [I sommeren] 2013 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sagen, og henviste herved til rapport [fra sommeren] 2013 fra Amnesty Internationals danske lægegruppe, hvori konkluderes, at der er fundet god overensstemmelse mellem den af ansøgeren beskrevne tortur og de objektive fysiske fund. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han er konverteret til kristendommen. Han begyndte allerede at interessere sig for kristendommen i Iran, men blev først døbt i Danmark [i vinteren] 2013. [I foråret] 2015 genoptog Flygtningenævnet sagen. Under sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet har ansøgeren blandt andet forklaret, at hans interesse for kristendommen begyndte i 2008. Han hørte herom fra en ven, der er armensk kristen. I et års tid deltog han i møder, hvor man diskuterede religion. Han ophørte hermed, da han blev tilbageholdt i 2009. Han fortsatte dog med at læse i Bibelen, og følte sig i et vist omfang som kristen, da han rejste til Danmark. I [begyndelsen af] 2012 begyndte han at gå i kirke [i hovedstadsområdet]. I [begyndelsen af] 2013 skiftede han til [...] beliggende [...], hvor han efter undervisning på engelsk og farsi blev døbt [i vinteren] 2013. Han omtalte ikke konversionen under nævnsmødet [i foråret] 2013, da hans ansøgning vedrørte politisk forfølgelse. Efter afslaget fik han en krise, og hans ydre kristne aktiviteter ophørte for en tid. I efteråret 2013 begyndte han på ny at tale med andre kristne, og fra [efteråret] 2013 er han kommet i [...] og i [...]. Han deltager hver søndag i gudstjenester, og han har herudover deltaget i en række andre religiøse aktiviteter, herunder diverse kristne seminarer. [I vinteren] 2014 blev han konfirmeret. Fra efteråret 2014 har han, jf. udtalelse fra [...], deltaget i undervisning i kristendom. Siden [begyndelsen af] 2015 har han hver fredag uddelt kristent

materiale på [-torvet]. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens seneste forklaringer om kontakten til [...] og [...], samt det anførte i Amnesty Internationals danske lægegruppens rapport er tilstrækkeligt til at ændre Flygtningenævnets konklusion vedrørende ansøgerens oprindelige asylmotiv. Vedrørende ansøgerens nye motiv angående konversion giver forklaringen om hans interesse for kristendom i Iran anledning til en vis usikkerhed om det religiøse motiv. Ansøgeren har imidlertid i Flygtningenævnet kunnet redegøre for kristne grundprincipper, hovedindholdet i Bibelen og kristne højtidere på en overbevisende måde. Ansøgeren har herved lagt vægt på, at det er en kristen pligt at fortælle andre om kristne budskaber, hvilket han har gjort - blandt andet på Facebook. Ansøgeren har endvidere nøgternt og troværdigt kunnet forklare om, hvorfor han personligt er konverteret. Ansøgerens forklaring om sit kristne tilhørsforhold er underbygget af en række udtalelser fra kirker med videre. Hertil kommer, at det må lægges til grund, at der på YouTube er filmklip af ansøgerens dåb, hvor hans navn er nævnt. Derudover er der på YouTube filmklip, hvor det ses, at ansøgeren holder en tale vendt mod det iranske regime under en demonstration i Danmark. På klippet er ansøgerens navn anført på farsi. Endvidere er ansøgerens foto vist – og ansøgerens navn anført – i artikel i [en landsdækkende dansk avis] fra [vinteren] 2015, hvoraf fremgår, at ansøgeren er kristen. Efter en samlet vurdering må det herefter antages, at ansøgeren, ved en tilbagevenden til Iran, vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har været medlem af Basij, mens han gik i gymnasiet. Ansøgeren har derudover deltaget i politiske aktiviteter. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter repressalier fra medlemmer af sin afdøde svigerfaders familie, idet han indgik ægteskab med sin nuværende ægtefælle imod familiens ønske, og han og ægtefællen har gennem flere år modtaget trusler på livet i den anledning. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han er konverteret til kristendommen og frygter problemer med myndighederne ved en tilbagevenden til Iran. Under mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren oplyst, at han ikke længere frygter for forfølgelse i anledning af forhold relateret til hans tidligere arbejdsplads i Iran, idet disse ligger langt tilbage, hans familie i Iran har ikke oplevet problemer i den anledning, ligesom myndighederne ikke har ledt efter ham siden kort tid efter udrejsen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan og hvornår han mødte sin ægtefælle og dennes mor, ligesom hans forklaring herom står i modsætningsforhold til, at det af den fremlagte vielsesattest fremgår, at han og ægtefællen blev viet [i starten af] 2007. Ansøge-

rens forklaring om, hvornår og hvordan de mødte hinanden er endvidere i modstrid med oplysningerne i ansøgerens familiesammenføringsskema, hvoraf det fremgår, at ansøgeren mødte sin ægtefælle første gang i [starten af] 2007, hvor han hentede hende i lufthavnen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om truslerne fra ægtefællens familie er udbygget under mødet i nævnet, idet ansøgeren først her har forklaret, at et familiemedlem til ægtefællen opsøgte ham på hans arbejdsplads i Iran og fremsatte trusler mod ham. Nævnet har endelig tillagt det vægt, at ansøgeren ikke indgav ansøgning om asyl, da han besøgte sin ægtefælle i [foråret] 2012. Uanset om ansøgerens forklaring om de fremsatte trusler mod ham og hans ægtefælle måtte lægges til grund, finder Flygtningenævnet, at truslerne ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren har boet i Iran i flere år efter, at truslerne første gang blev fremsat, ligesom ansøgerens ægtefælle også i flere perioder har opholdt sig problemfrit i Iran. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren først i [efteråret] 2013, hvor han havde fået afslag på familiesammenføring, begyndte at interessere sig for kristendommen. Ansøgerens forklaring for nævnet om baggrunden for interessen for kristendommen fremstår heller ikke på en måde, som understøtter, at konversionen er reel. Dette underbygges af, at ansøgeren har afbrudt sin dåbsforberedelse og ikke har aktuelle planer om at genoptage denne, ligesom han ikke har fortalt sin ægtefælles familie i Danmark om konversionen. Det forhold, at ansøgeren har anvendt Facebook til at fremsætte kristne budskaber og komme i kontakt med andre kristne kan ikke medføre et andet resultat for nævnets vurdering, idet det tillægges betydning, at ansøgeren ikke anvender sit rigtige navn på Facebook. Der er således heller ikke holdepunkter for at antage, at de iranske myndigheder af denne grund, eller i øvrigt skulle være bekendt med ansøgerens interesse for kristendommen. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/10

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om asyl på asyl. I 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Herat. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt enten af de afghanske myndigheder eller af de personer, der

dræbte hans søn, fordi ansøgeren var med til at producere en udsendelse, der [i 2011] blev vist på TV-stationen [...] omhandlende konflikterne i [...]området [mellem to grupper]. Ansøgeren frygter endvidere at blive dræbt af brødrene til en indflydelsesrig person med forbindelse til [en islamisk gruppe], [...], som blev fængslet for blandt andet pengeafpresning mod ansøgeren. Ansøgeren oplyser, at han siden indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen og blev [i 2014] døbt i [en kirke i udlandet]. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren for sit liv som følge af sin kristne overbevisning. Flygtningenævnet finder indledningsvist, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse af de grunde, som er angivet i Flygtningenævnets beslutning af [...]. Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren kort tid efter afslaget den [...] udrejste til [udlandet], idet han blev registreret udeblevet fra asylcenteret. Der blev [i 2014] fra [...] iværksat Dublinforhandling med henblik på hans tilbagesendelse til Danmark. Ansøgeren begav sig i kast med et længerevarende dåbsforberedende kursus, imens han var bosat i [udlandet] og deltog blandt andet i seks møder om ugen i fire-fem uger inden sin dåb. Efter sin dåb indrejste han igen til Danmark [i 2014]. Herefter deltog han i forskellige kristne aktiviteter, herunder i [en kirke], [et medborgerhus], [et kristent center] og har endvidere [i 2014] deltaget i en kristen konference i [...]. Han levede illegalt i Danmark og havde i [...] 2014 et møde med den beskikkede advokat. Advokaten indgav ikke på dette tidspunkt en genoptagelsesbegæring. I [2014] blev ansøgeren aktiv på Facebook. Det fremgår af ansøgerens profil, at der ikke er noget profilbillede, og at han ikke angives med sit fulde navn. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens aktiviteter indtil dette tidspunkt på overbevisende måde har profileret ham som kristen, og Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens konversion til kristendommen må anses for at være konstrueret til lejligheden. [I 2015] indgav den beskikkede advokat en genoptagelsesbegæring. Ansøgeren blev [i 2015] frihedsberøvet med henblik på udrejse, men blev løsladt i forbindelse med, at Flygtningenævnet gav tilladelse til genoptagelse [i 2015]. Af bilag C som er en udtalelse fra [en kirke] fremgår det, at ansøgeren fra [2013] frem til [2014] har deltaget i venskabsmiddage, men Flygtningenævnet finder ikke efter de foreliggende oplysninger, at sådanne venskabsmiddage kan anses for at være udtryk for, at ansøgeren reelt er konverteret. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at han i en lang periode ikke har deltaget i venskabsmiddagene frem til [2015]. Det forhold, at ansøgeren har deltaget i sprogundervisning på [et kristent center] og har deltaget i disse aktiviteter siden [2012], kan heller ikke anses for at være udtryk for, at ansøgerens konversion er reel. Under nævnsbehandlingen er der forevist en video. Indholdet af videoen, herunder ansøgeren udtalelser på videoen, giver heller ikke grundlag for at antage, at ansøgerens konversion er reel. Det samme gælder det forhold, at ansøgeren har deltaget i et [...]stævne i [en valgmenighed i Danmark] i [i 2015], som heller ikke kan anses for udtryk for en reel konversion. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af ansøgerens forklaring for nævnet, at han ikke har talt med sin ægtefælle og sine børn om sin kristne observans. Flygtningenævnet

finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hans aktiviteter er kommet til myndighedernes kendskab i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, at hans aktiviteter i Danmark har eksponeret ham på en sådan måde i forhold til Afghanistan, at han har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Ansøgeren har efterfølgende søgt at indklage Danmark for FN’s Menneskerettighedskomiteé, idet han påberåbte sig, at en udsendelse til Afghanistan ville udgøre en krænkelse af artikel 7 i FN’s konvention om borgerlige og politiske rettigheder. I marts 2016 har komitéen afvist at behandle sagen under henvisning til, at ansøgeren ikke havde påvist, at myndighederne ikke i tilstrækkelig grad havde taget stilling til den påberåbte konversion, samt at ansøgeren ikke havde påvist vilkårlig behandling ved de danske myndigheder. Afgh/2015/21

Nævnet **stadfæstede** i **august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2014 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af sin sag. I 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og kristen af trosretning fra [...], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til nye oplysninger om hendes politiske aktiviteter i form af en DVD, der blev fremsendt af Rigspolitiet til Udlændingestyrelsen i forbindelse med ansøgerens udrejsekontrol [i starten af] 2013. Ansøgeren har yderligere som nyt asylmotiv henvist til, at hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har i forbindelse med sin anmodning om genoptagelse af sagen, fremlagt en udtalelse [fra sommeren] 2013 fra pastor [...], [kirke A], hvoraf det fremgår, at ansøgeren regelmæssigt har deltaget i kirkelige handlinger, herunder gudstjenester, aktiviteter og arrangementer, i perioden fra [starten af] 2013 til [sommeren] 2013. Ansøgeren har forklaret, at hun fik kendskab til kristendommen gennem en kristen kvinde i [dansk by], og at hun derefter tog med til kirken i [dansk by], hvor hun efter fire måneder begyndte at tro på Jesus og fik undervisning i grundlæggende kristendom. Ansøgeren har forklaret, at hun begyndte at komme i [kirke B] [i efteråret] 2013, hvor hun jævnligt deltog i gudstjenester, sang og undervisning. Ansøgeren blev døbt [i sommeren] 2013. Ansøgeren har også læst materiale om kristendommen, fået internetundervisning ved præst [...] fra [kirke C] i [navngiven by i Tyskland], og ansøgeren har videre læst i biblen på farsi hver dag. **Flygtningenævnets flertal** bemærker indledningsvist, at ansøgeren i forbindelse med sin indrejse i Danmark [i foråret] 2011 oplyste, at hun var sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren konverterede til kristendommen, efter hun havde modtaget afslag på asyl med et andet asylmotiv samt afslag på genoptagelse af asylsagen. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har deltaget i

dåbsforberedelse og kirkelige handlinger, at hun er blevet døbt, ligesom hun fortsat jævnligt kommer i kirken og det kristne fællesskab. Ansøgeren har under nævnsrådet om baggrunden for sin konversion og sit liv som kristen henvist til, at hun allerede, da hun udrejste af Iran, var utilfreds med islam, og at hun har fået et bedre liv som kristen. Om sin kristne overbevisning har ansøgeren for nævnet navnlig forklaret, at hun tror på de kristne budskaber, og at kristendommen er et lys, der skal bæres frem. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren ikke på en troværdig og overbevisende måde har redegjort for, at hendes dåb og deltagelse i gudstjenester m.v. er udtryk for en reel religiøs overbevisning. Der er herefter ikke tale om en reel konversion til kristendommen. Flygtningenævnets flertal har ved denne vurdering navnlig lagt vægt på, at ansøgerens interesse for kristendommen først opstod, efter at hun var fremkommet med andre asylmotiver, som hun havde fået afslag på. Flertallet har videre lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om hendes kristne overbevisning under nævnsrådet fremstod som udenadslære, og at hun på nævnsrådet havde meget svært ved at logge ind på og betjene den facebookprofil, som hun angiveligt skulle have oprettet og benyttet løbende siden 2012. Flertallet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren er analfabet, og at hun ikke var i stand til at læse størstedelen af det, der lå på facebookprofilen, ligesom hun ikke nærmere kunne redegøre for opslagene, venner etc. Endelig bemærker flertallet, at ansøgeren efter oplysninger afgivet til [retshjælp] og i et familiesammenføringskema har oplyst, at hun blev muslimsk viet til sin mand cirka et halvt år efter konversionen. Flertallet finder, at ansøgeren under nævnsrådsmøde ikke var i stand til at redegøre for den muslimske vielse og baggrunden for denne, og at det ikke alene kan skyldes tolke/oversættelsesproblemer, at der flere steder står, at hun blev muslimsk viet efter sin konversion til kristendommen. De udtalelser fra forskellige præster, der er fremlagt i sagen, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flertallet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun har udøvet politisk aktivitet, der er kommet til de iranske myndigheders kendskab. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerens facebookprofil er oprettet i et andet navn end ansøgerens, og at hun ikke fremstod politisk profileret ved udrejsen af Iran. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/24

Nævnet meddelte i **august 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2014 og 2015 anmodede ansøgeren om genoptagelse af asylsagen under henvisning til, at hun i Danmark var konverteret til kristendommen. I 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsrådsmøde. Under nævnets behandling af sagen forklarede ansøgeren blandt

andet, at hun var blevet introduceret til kirken af en veninde omkring det tidspunkt i begyndelsen af 2014, hvor hun havde fået brev om, at hun skulle forlade Danmark, og hvor hun var ked af det og havde det meget dårligt. Hun fik det bedre af at komme i kirken. Da hun flyttede til et andet center, begyndte hun at komme i en anden kirke, hvor hun modtog bibelundervisning og senere gik til dåbsforberedelse. Dåbsforløbet varede godt seks måneder. Hun vidste godt, at det kunne være farligt at komme i kirke, og havde talt med veninden om det, men hun havde behov for at komme i kirke. Hun følte, at hun ikke havde noget at miste, men i kristendommen fandt en vej til at komme videre i livet. Hun var afvist af sine børn, havde mistet sit land og ingen ville vide af hende. Da hun under et tidligere besøg i Danmark hos sin herboende søn havde fået en bibel i gave, havde sønnen troet, at hun var blevet kristen, og havde beskyldt hende herfor overfor personer i Afghanistan, som troede på ham, hvorfor hun var i fare. På det tidspunkt havde hun ikke haft tanker om at blive kristen. Efter at være vendt tilbage til Afghanistan boede hun hos sin datter, som imidlertid smed hende ud og ikke ville have noget med hende at gøre efter sønnens beskyldninger, idet det var farligt. Sønnen i Afghanistan beskyldte hende også for at være kristen. I bibelundervisningen havde ansøgeren lært, at man skulle tilgive, og efter sin dåb opsøgte hun sønnen i Danmark for at tilgive ham. Han havde hørt fra venner, at hun var konverteret, og ville fortsat ikke have noget med ansøgeren at gøre, idet hun havde kastet skam over familien og folk talte grimt om hende. Hun frygtede at blive slået ihjel af civilbefolkningen eller sin familie ved en tilbagevenden til Afghanistan. Om sit valg af religion oplyste ansøgeren, at hun havde været muslim de første mange år af sit liv, og at hun i alle de år ikke havde oplevet andet end trusler, vold, krig og brutalitet, at jo tættere man kom på koranen, desto mere fremgik det, at man skulle straffe andre, og at man som muslim tror på, at alle vantro skal brænde i helvede. Da hun fik kendskab til, at essensen i kristendommen er kærlighed og tilgivelse, gik det op for hende, at det var den rigtige levevej, og at man dermed kan vinde over saten. Ansøger oplyste at have missioneret for afghanere i Danmark og at afghanerne her har været meget hårde ved hende på grund af konversionen. En rådgiver for kristendommen i en kirke afgav for Flygtningenævnet forklaring som vidne og oplyste i den forbindelse blandt andet, at ansøgeren var meget lyttende og aktivt deltagende under deres møder og udviste stor lyst til at lære om kristendommen, ligesom det var vigtigt for hende at videregive guds ord. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk [...] og kristen fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin [familie], idet hun har krænket [familiens] ære. Hun har endvidere henvist til de generelle forhold i Afghanistan, herunder at hun har et dårligt ry i Afghanistan. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter overgreb fra både private borgere og myndigheder, idet hun under sit ophold i

Danmark er konverteret til kristendommen. Hun har endvidere henvist til, at hun frygter kønsspecifik forfølgelse, da hun tidligere i Afghanistan har været udsat for grov vold og chikane. Det fremgår af udtalelsen fra [medio] 2014 fra [en præst], at ansøgeren siden [medio] 2014 har været en del af fællesskabet i [en kirke] og fast har deltaget i kirkens gudstjenester og øvrige aktiviteter. Af [præstens] supplerende udtalelse fra [medio] 2015 fremgår, at ansøgeren fortsat deltager i kirkens aktiviteter, herunder bibelstudier og [yderligere aktiviteter] i henholdsvis 2014 og 2015, ligesom hun sideløbende blandt andet deltager i aktiviteter i [en anden kirke]. Videre fremgår, at ansøgeren efter [...] dåbsundervisning blev døbt [i begyndelsen af] 2015, og at hun er frimodig med hensyn til at dele sin tro med andre, og at hun har fået flere afghanske kvinder til at deltage i kirkelige handlinger. Herefter, og idet nævnet videre har lagt vægt på den forklaring, der er afgivet af [en kristen rådgiver] fra [en kirke] om ansøgerens aktive deltagelse i kirkens arrangementer samt ansøgerens egen forklaring om baggrunden for, at hun er konverteret og har fravalgt islam, lægger nævnet til grund, at hendes konversion er reel. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2015/26

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. I december 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om asyl. I 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til nyt mundtligt nævnsmøde. Ansøgeren gav ikke møde i Flygtningenævnet. Sagen blev fremmet på det foreliggende grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og tidligere shia-muslim af trosretning fra Abadan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han under sit ophold i Danmark er konverteret til kristendommen og derfor vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har deltaget i gudstjenester i [navngiven kirke] regelmæssigt siden [foråret] 2014, ligesom han i en periode på omkring fem måneder i 2010 også kom i kirken. Ansøgerens begyndende interesse for kristendommen startede i 2010, da ansøgeren altid har søgt efter en anden tro end islam. Som dokumentation herfor har ansøgeren blandt andet fremlagt udtalelse af [...] oktober 2015 fra præst [...] i [navngiven kirke], som bekræfter, at ansøgeren er kommet fast i [kirken] de sidste to år, og at han, forud for hans dåb [i starten af foråret] 2015, har deltaget i et dåbsforberedende undervisningsforløb. Ansøgeren har ikke nævnt, at han kom i kirken under den tidligere asylsagsbehandling i Flygtningenævnet [i december] 2010, idet han den gang ikke var kristen, og hans asylsag omhandlede noget andet. Ansøgeren har videre til støtte for sine kristne aktiviteter oplyst, at han deltager i kristendomsundervisning en gang om ugen af to timers varighed, og at han har deltaget i andre kirkelige arrangementer og konfe-

renciaer rundt omkring i landet. Derudover lever ansøgeren med kristendommen i hverdagen ved at bede og omgå andre iranske kristne. Endeligt har ansøgeren oplyst, at han har været åben om sin konversion og kristne tro på sin Facebook-profil, hvorfor hans familie og andre i Iran er bekendt med hans konversion til kristendommen. Ansøgeren har i den forbindelse fremlagt en række udskrifter fra sin Facebook-profil, hvoraf det blandt andet fremgår, at ansøgeren har offentliggjort kristne budskaber. Ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet og har således ikke over for Flygtningenævnet forklaret om baggrunden for sin konversion, sin viden om kristendommen og sin praktisering af den kristne tro. Nævnet finder, at ansøgeren ikke alene ved det skriftlige materiale, herunder dåbsattesten og udtalelserne fra [kirken], har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er reel. Nævnet finder endvidere, at det ikke ved udskriften fra ansøgerens Facebook-profil og det øvrige skriftlige materiale er sandsynliggjort, at ansøgeren er eksponeret på en sådan måde i forhold til personer og myndigheder i Iran, at han ved en tilbagevendende risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevendende til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stedfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/36

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og indtil sin udrejse shia-muslim af trosretning fra [en by] i Wardak-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han under sit ophold i Danmark har frafaldet sin tro på islam og nu er ateist. Af en udtalelse fra talsmand fra Ateistisk Selskab fremgår, at ansøgeren er velovervejende og overbevisende omkring sin ateistiske livsopfattelse. Han har fortalt sin moder om sin manglende tro. Han har endvidere flere gange fortalt i danske medier, at han ateist, herunder i længere interviews i [tre landsdækkende medier i september 2015] og i [en landsdækkende avis i oktober 2015]. Han er blevet angrebet af afghanere på [et asylcenter] som følge af, at han er ateist, og er også blevet truet af afghanere, som han har mødt uden for asylcentreret. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have frafaldet islam, og at han nu er ateist, er udtryk for ansøgerens reelle overbevisning. Nævnet har herved lagt vægt på ansøgerens forklaring om sin udvikling for at komme til denne erkendelse, herunder om at han, fra han var 15 år og indtil sin udrejse fra Afghanistan, ganske vist praktiserede sin religion, men ikke helhjertet, idet han ikke fastede og bad bønner som foreskrevet. Nævnet har endvidere lagt vægt på ansøgerens generelle fremtræden. **Flygtningenævnets flertal** – der lægger vægt på, at ansøgeren har fortalt sin moder om, at han er ateist, og har optrådt i flere medier med denne oplysning, og som lægger til grund, at ansøgeren ved en tilbagevendende til hjem-

landet ikke vil holde sin overbevisning skjult for sine omgivelser – finder herefter og efter de foreliggende baggrundsplysninger om forholdene i Afghanistan, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2015/46

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.2 nævnte afgørelse Afgh/2015/59.

6.6.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kina. Indrejst i 2014. Ansøgerens ægtefælle afgav vidneforklaring for Flygtninge-nævnet om sine politiske aktiviteter i Kina og deraf følgende forfølgelse samt om sine profilerede aktiviteter efter udrejsen af Kina. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk han og kristen af trosretning fra Henan provinsen i Kina. Ansøgeren har sympatiseret med modstandere af det kinesiske kommunistiske styre. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kina frygter at blive tilbageholdt og fængslet af de kinesiske myndigheder, idet hun har indgået ægteskab med en anti-kommunistisk mand. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i 2008 mødte sin nuværende ægtefælle, [...], i Washington, hvorefter de holdt kontakten over telefon og Skype. Ansøgerens ægtefælle blev meddelt asyl i [et andet europæisk land] i [begyndelsen af 1990’erne], idet han som aktiv modstander af kommunismen var flygtet fra Kina. I [det pågældende europæiske land] har ansøgerens ægtefælle oprettet en hjemmeside, hvorpå han publicerer materiale, der belyser den problematiske situation for indbyggerne i Kina under det kommunistiske styre. Siden 2008 har ansøgeren rapporteret til sin ægtefælle, når hun blev opmærksom på episoder i Henan provinsen, der kunne være af interesse for ham. Ansøgeren ankom til Danmark den [...] 2014 og indgik ægteskab med sin nuværende ægtefælle den [...] 2014 i [det andet europæiske land]. Kinesiske spioner i [landet] er blevet bekendt med ægteskabet, hvorfor hun frygter de kinesiske myndigheder. Den [...] 2014 blev ansøgerens moder op-søgt på sin bopæl af repræsentanter fra det kinesiske politi. De bad ansøgerens moder om at kontakte ansøgeren og fortælle, at hun skulle melde sig. Flygtninge-nævnet finder ikke, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen af Kina. Hun havde stillet lokaler til rådighed for Falun Gong, uden at hun selv var medlem, og hun havde i et vist omfang givet informationer videre til sin nuværende ægtefælle. Hun har imidlertid ikke været udsat for strafprocessuelle indgreb, og hun er udrejst legalt gennem lufthavnen. Ansøgeren har i [et andet europæisk land] indgået ægteskab med en højt profileret systemkritiker, som hun har haft kontakt med siden 2008. Ansøgerens ægtefælle, der har haft asyl i [det andet europæiske land] siden [begyndelsen af 1990’erne], har gennem mange år aktivt kritiseret det kinesiske styre og er fortsat aktiv hermed. Ansøgeren har selv i begrænset

omfang bidraget med oplysninger til brug for ægtefællens aktiviteter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kina må antages at risikere forfølgelse som følge af ægtefællens politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor den kinesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Kina/2015/3

Nævnet meddelte i **maj 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsløs feyli-kurder fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs feyli-kurder og shia-muslim af trosretning fra Yadz i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive straffet af de iranske myndigheder, fordi hun er etnisk feyli-kurder og er udrejst illegalt af Iran. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sine familiemedlemmer, fordi hun har født et barn uden for ægteskab, og at de iranske myndigheder ligeledes vil straffe hende herfor. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at ansøgeren og hendes familie er statsløse og af den grund bliver behandlet som andenrangsborgere af de iranske myndigheder. De savner væsentlige basale rettigheder. De har jævnligt mod betaling skulle forny deres midlertidige opholdstilladelser, og da ansøgeren ikke har været til stede, er hendes opholdstilladelse nu udløbet. Som statsløs feyli-kurder har ansøgeren haft begrænsede muligheder for skolegang, og feyli-kurderne har ikke tilladelse til at arbejde. Ansøgeren har haft adgang til lægehjælp i forbindelse med den type 1-diabetes, som hun fik konstateret, da hun var 10-12 år gammel, men udgifterne til den daglige insulinbehandling og behandlingen af følgesygdommene har været en stor økonomisk byrde for ansøgerens familie. Ansøgeren har måttet prostituere sig for at kunne betale for behandlingen hos øjenlægen. Ansøgerens familie har ikke haft kendskab hertil, men har antaget at de penge, som de kunne give hende, var tilstrækkelige til at betale for behandlingerne. På trods af den manglende arbejdstilladelse lykkedes det ansøgeren at skaffe sig et arbejde for af den vej at betale for de nødvendige behandlinger, men arbejdsgiveren krævede, at de skulle have et seksuelt forhold. Presset ledte til, at ansøgeren forsøgte at begå selvmord. Inden for de seneste to til tre år er ansøgeren og hendes broder to gange blevet anholdt af det iranske politi, fordi de mistænkte dem for at være kærester. Begge gange blev de kortvarigt tilbageholdt og efterfølgende løsladt efter at have fremlagt dokumentation for deres familieforhold. Omkring et til et halvandet år inden ansøgeren udrejste af Iran, var ansøgeren, hendes veninde og dennes kæreste involveret i en bilulykke. I forbindelse hermed blev de alle tre anklaget og dømt for at have haft et ulovligt forhold til hinanden. Ansøgeren blev idømt piskeslag, men undgik at straffen blev eksekveret, idet en venindes moder gav ansøgeren penge, så ansøgeren i stedet kunne betale en bøde. Ansøgeren indledte et forhold til en mand, som hun gerne ville giftes med, men da han fandt ud af, at hun havde prostitueret sig, afbrød han forbindel-

sen. Ansøgeren besluttede sig for at flygte fra Iran, fordi hun ikke havde nogen plads i samfundet, ingen rettigheder og ingen muligheder for at betale for den nødvendige behandling. Samtidig følte ansøgeren et pres fra sin familie, der ønskede, at hun rejste til et land, hvor hun kunne få bedre vilkår og behandling. Den agent, der arrangerede rejsen mellem Istanbul og Danmark, forlangte, at hun skulle have sex med ham. Ansøgeren antager, at ansøgerens kæreste i Iran eller agenten er fader til den datter, som ansøgeren fødte [i efteråret] 2014. Ansøgeren blev først efter samtalerne med Udlændingestyrelsen klar over, at hun var gravid. Ansøgeren frygter såvel familiens som myndighedernes reaktion, såfremt hun vender tilbage til Iran med det barn, som hun har født uden for ægteskab. Ansøgeren har forklaret, at hun ikke har turdet fortælle sin familie, at hun har født et barn, og at hun derfor ikke siden fødslen har haft kontakt med den søster, der var hendes bindeled til familien. Ansøgeren har forklaret, at familien er optaget af de traditionelle værdier, og at hun især frygter faderens og farbrødrenes reaktion. Det er ansøgerens overbevisning, at familien vil tage datteren fra hende og anbringe barnet på et børnehjem, og at hun selv vil blive udsat for æresrelaterede overgreb. Ansøgeren er udrejst illegalt og vil i givet fald skulle vende tilbage med et barn, der ikke er registreret i Iran. Barnet vil være et bevis på, at ansøgeren har forset sig mod iransk lov, der forbyder udenomsægteskabelige forhold. **Flygtningesnævnets flertal** kan lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen har fremstået konsistent og troværdigt, og idet ansøgerens forklaring om feyli-kurderens forhold i Iran finder støtte i de foreliggende baggrundsoplysninger. Ansøgeren lider af type 1-diabetes, og hun har følgesygdomme i form af øjenlidelser. På grundlag af ansøgerens forklaring lægger nævnets flertal til grund, at ansøgerens sygdom var en belastning for familiens økonomi, idet både ansøgerens fader og ansøgeren selv på grund af deres status ikke havde tilladelse til at arbejde, og fordi de af samme grund ikke kunne opnå økonomisk støtte til de behandlinger, som ansøgerens sygdom krævede. Nævnets flertal finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at hun uden familiens viden måtte prostituere sig for at betale for den nødvendige behandling. Nævnets flertal lægger til grund, at ansøgeren, tilskyndet af sin familie, flygtede fra Iran især på grund af disse vanskeligheder. Ansøgeren har imidlertid, mens hun har opholdt sig i Danmark som asylansøger, født en datter. Det må på grundlag af de foreliggende oplysninger antages, at barnefaderen enten er den mand, som ansøgeren kortvarigt var kæreste med i Iran, eller den agent, der bragte ansøgeren til Danmark. Faderskabet er imidlertid ikke fastslået. Der er i Danmark udstedt en attest indeholdende fødselsoplysninger. Heraf fremgår, at ansøgeren er ugift, og attesten indeholder ingen oplysninger om barnefaderen. Ansøgeren vil ved indrejse til Iran allerede i lufthavnen blive underkastet en nærmere undersøgelse. Ud over de vanskeligheder det vil kunne afstedkomme for ansøgeren, at hun er statsløs kurder, og at hun er udrejst illegalt, vil ansøgeren indrejse sammen med et barn, der ikke er og antageligt under henvisning til de foreliggende baggrundsoplysninger om fødselsregistreringer i Iran ikke vil kunne blive registreret i Iran. Barnet vil

endvidere udgøre et entydigt bevis for, at ansøgeren har haft et udenomsægteskabeligt forhold. Sådanne forhold er strafbare. Karakteren af de udmålte straffe varierer, men ansøgeren må antages at være særligt udsat for at modtage en hård straf, da hun tidligere er straffet for krænkelse af kønsmoralen, og da hun er statsløs kurder. Ansøgeren har forklaret, at hendes familie og især faderen og en farbroder er meget religiøse og optaget af familiens ære, og at det for dem er utilgiveligt, at hun har fået et barn uden for ægteskab. Såfremt ansøgeren måtte vende tilbage til Iran, vil familien fratage hende barnet og udsætte ansøgeren for æresrelaterede overgreb. Selv om ansøgeren opholder sig i Danmark, har hun ikke turdet fortælle sin familie, at hun har født et barn. Ansøgerens frygt for æresrelaterede overgreb støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger. Der er intet grundlag for at antage, at ansøgeren vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse i den situation. Flygtningenævnets flertal finder under disse omstændigheder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive udsat for uforholdsmæssig straf eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2015/55

6.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fn.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (appl. no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund

til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 7.5.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 1999. Klageren blev i slutningen af 1999 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I slutningen af 1999 blev klageren skilt fra sin ægtefælle. Klageren indgik i slutningen af 1999 på ny ægteskab med en dansk statsborger. I begyndelsen af 2000 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at grundlaget for tilladelsen som følge af skilsmisse ikke længere var til stede. Der blev ikke fastsat en udrejsefrist, idet klageren havde indgivet en ny ansøgning om opholdstilladelse. I foråret 2000 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I sommeren 2001 blev klageren i byretten idømt tre og et halvt års fængsel, jf. straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 4, jf. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 29, samt udvisning af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Landsretten stadfæstede byrettens dom i efteråret 2001. I sommeren 2003 ophævede byretten landsrettens afgørelse om udvisning af klageren, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 6. Landsretten opretholdt sin afgørelse fra efteråret 2001 vedrørende udvisning af klageren. I efteråret 2003 søgte klageren om asyl i Danmark. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt i foråret 2004, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket som følge af udlændingelovens § 10, stk. 2. Nævnet fandt videre, at klageren under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria måtte antages at være i risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Nigeria eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Nigeria, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Klageren havde fra foråret 2006 til begyndelsen af 2013 været registreret som udeblevet. **Flygtningenævnet** udtalte: Klageren er etnisk ibo og kristen fra Aba, Nigeria. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller

organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har oplyst, at han flygtede fra Nigeria i slutningen af 1980'erne som følge af en konflikt med en gruppe islamister, der tillige forfulgte medlemmer af hans familie. Han har endvidere oplyst, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil blive udsat for dobbeltstraf som følge af sin dom for nar-kotikakriminalitet i Danmark, da danske myndigheder har sendt oplysninger herom til de nigerianske myndigheder. Han har endelig oplyst, at de nigerianske myndigheder må forventes at forfølge ham på grund af hans langvarige bortrejse fra landet, ligesom han har dårligt helbred og er uden netværk i Nigeria. For så vidt angår klagerens frygt for at blive udsat for straf i Nigeria vedrørende det forhold, han allerede er dømt for i Danmark, bemærkes, at det efter udlændingelovens § 26 henhører under domstolene at tage stilling til risikoen for dobbeltstraf ved vurderingen af, om der skal ske udvisning. En udlænding, der påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26, kan begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten som nærmere anført i udlændingelovens § 50, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter ikke vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene om en eventuel yderligere straf i hjemlandet vil indebære risiko for, at klageren i den forbindelse udsættes for forhold omfattet af udlændingelovens § 31. Under hensyn til de foreliggende oplysninger findes ansøgeren ikke at blive udsat forhold omfattet af udlændingelovens § 31 under hensyn til det anførte om dobbeltstraf. Flygtningenævnet finder, at klagerens konflikt med en gruppe islamister - der efter det oplyste skyldes forhold begået så langt tilbage i tid som i slutningen af 1980'erne - heller ikke i sig selv medfører, at klageren ved en tilbagevenden til Nigeria må antages at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31. Ej heller klagerens oplysninger om sine helbredsmæssige forhold, manglende netværk i Nigeria eller myndighedernes forventede forfølgelse af ham som følge af hans lange bortrejse fra landet medfører, at han må antages at blive udsat forhold omfattet af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering af klagerens oplysninger, at han ikke udsættes for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2015/4

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), afsnit 5.7, side 301ff., nævnte afgørelser Nigeria/2013/10 og Irak/2013/15 og den i afsnit 6.7, side 412f., nævnte afgørelse Som/2013/3 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 5.7, side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

6.8 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familie-mæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Se som eksempel på sager, hvor nævnet efter en konkret vurdering har anset andre for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, den i afsnit 6.1.1 nævnte afgørelse Syri/2015/54 og /55.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerens ægtefælle udrejste af hjemlandet i efteråret 2011 og blev i sommeren 2012 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagen, at ansøgeren indrejste i Danmark [i efteråret] 2013 i besiddelse af gyldig rejselegitimation. Hun søgte asyl ved brev af [begyndelsen af] 2014. Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Nangarhar-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel, eller at hendes børn vil blive bortført af Hezb-e-Islami. Ansøgeren har nærmere henvist til, at hendes ægtefælle i omkring år 2007 stillede op til parlamentsvalget i Afghanistan for Ashraf Ghanis parti. Samme år blev familiens bopæl ransaget af ukendte bevæbnede personer, som tog alle familiens værdigenstande. Omkring fem år efter indbruddet blev hendes ægtefælle overfaldet af ukendte personer uden for deres bopæl. Familien fandt senere ud af, at de ukendte personer havde tilknytning til Hezb-e-Islami. Gerningsmændene blev idømt syv års fængsel for overfaldet, men blev løsladt efter syv måneders fængsel, da Hezb-e-Islami havde meget magt i området. Omkring fire til fem måneder inden familien forlod deres bopæl, blev en bombe efterladt foran deres dør. Ansøgeren og familien mistænkte Abdul Ghaffars mænd for at stå bag. Herefter forlod familien bopælen og flyttede hjem til ansøgerens broder i Narmasi, som ligger i Behsul-distriktet. Omkring 20 dage senere udrejste hendes ægtefælle af Afghanistan til Dubai. Resten af familien udrejste af Afghanistan [i efteråret] 2013. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgerens forklaring divergerer noget fra den forklaring, som hendes ægtefælle har afgivet til de danske myndigheder, herunder om tidspunkterne for overfaldet på hendes ægtefælle, placeringen af bomben og hvor lang tid ægtefællerne boede hos hendes broder, inden ægtefællen udrejste af Afghanistan. Uanset om ansøgerens forklaring måtte kunne lægges til grund for sagen, finder Flygtningenævnet imidlertid, at der må lægges afgørende vægt på, at ansøgeren sammen med sine tre børn og den mandlige medansøger (som er hendes stedsøn), har kunnet opholde sig i Afghanistan i over to år efter hendes ægtefælles udrejse. Det fremgår af hendes forklaring, at børnene har gået i skole sammen med hendes broders børn, og at de ikke har været udsat for

nogen form for overgreb eller henvendelser i øvrigt i det pågældende tidsrum. Flygtninge­nævnet finder det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, ej heller som konsekvens af de politiske aktiviteter, som hendes ægtefælle har haft i hjemlandet. Hun opfylder derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har endvidere ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/63, Afgh/2015/64, Afgh/2015/65 og Afgh/2015/66 samt Afgh/2015/75

Som eksempler på sager, hvor ægtefællerne er indrejst samtidig, og den ene ægtefælle meddelt asyl som konsekvens af den anden ægtefælles forhold, kan henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Rusl/2015/23.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtninge­nævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f, nævnte sag Afg/2013/13, hvor nævnet fandt, at ansørgernes barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

Se som eksempel på sager om ægtefæller af forskellig nationalitet, der er indrejst samtidig, den i afsnit 4.1.4 nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 347f, nævnte afgørelse Rus/2014/1 vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, hvis ægtefælle, der var syrisk statsborger, og parrets to børn var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Et flertal af Flygtninge­nævnets medlemmer udtalte blandt andet, at det efter Udenrigsministeriets notat af [...] 2013 lagdes til grund, at ægtefællen ikke aktuelt kunne henvises til at tage ophold i Rusland, idet han risikerede at blive refouleret til Syrien. Flertallet udtalte videre, at ægtefæller af forskellig nationalitet, der ansøger om asyl, skal vurderes særskilt i forhold til deres respektive hjemlande, jf. bemærkningerne i Flygtninge­nævnets 8. beretning. Når der endvidere hensås til bemærkningerne i Håndbog om Procedurer og Kriterier for Fastlæggelse af Flygtningestatus, artikel 184, var

der ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, da hun efter det foreliggende måtte antages at kunne tage ophold i hjemlandet uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Der var derfor heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus i forhold til den af ægtefællen efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelse.

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningesnævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse, jf. herved den ovennævnte afgørelse Rus/2014/1. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.

Dog bemærkes, at såfremt barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. Handbook, pkt. 184.

Der kan herved henvises til den i afsnit 4.1 8 nævnte afgørelse Maro/2015/3.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinjer som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

6.9 Tortur

6.9.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flytningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flytningenævnets virksomhed er udover flytningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis hvormed der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde,

eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 6.9.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

6.9.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf

indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.G. mod Danmark af 28. november 2014 (communication no. 458/2011), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling lidt i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk azari fra [en by], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at han frygter at blive udsat for tortur og henrettet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har herom oplyst, at hans broder i foråret 2002 tog til Irak for at tilslutte sig bevægelsen Zasman-e-Mujahedin. Ansøgeren blev sammen med sin anden broder herefter pågrebet af de iranske myndigheder og blev i den forbindelse tilbageholdt i tre måneder i isolation. Under tilbageholdelsen var han udsat for fysiske overgreb, som han i dag stadig har mén fra. Efter tre måneder blev han løsladt og blev i den forbindelse pålagt meldepligt til efterretningstjenesten, når han blev bedt om det og ved særlige mærkedage. Derudover fik han forbud mod at forlade *byen* uden myndighedernes tilladelse. I [foråret] 2006 var der massive demonstrationer i Iran, idet en iransk avis havde skitseret det azariske mindretal som kakerlakker. Ansøgeren blev i den forbindelse ringet op af efterretningstjenesten og fik besked på at melde sig. Da han meldte sig, blev han anholdt og uretmæssigt beskyldt for at have deltaget i demonstrationerne. Hans bopæl blev herefter ransaget, og myndighederne fandt i den anledning noget jagtammunition. Ansøgeren blev som følge heraf idømt to års betinget fængsel. [Sommeren] 2013 deltog ansøgeren i Babak Khoramdeens mindehøjtid i byen Kalebar. Han havde ikke forud herfor meldt sin rejse fra [byen] til Kalebar til de iranske myndigheder. Ansøgerens broder oplyste ham på et tidspunkt herefter om, at myndighederne havde tilsagt ansøgeren til et møde. Ansøgeren udrejste af Iran [omkring en måned senere]. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt tre gange og herunder udsat for tortur, senest i 2006. Han har herefter været overvåget og gennem årene herefter jævnligt måtte møde hos sikkerhedstjenesten. Han er herefter, og muligt i strid med meldepligt/rejsebegrænsning, udrejst illegalt af landet. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgerens ene broder har været aktiv for mujahedin, og at denne broder er flygtet ud af landet i 2002, og at en anden broder har været fængslet i perioden 2002 til 2006 ligeledes som følge af tilknytning til mujahedin. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, uanset at ansøgeren ikke selv har været politisk aktiv, at ansøgerens frygt for fornyede overgreb ved en tilbagevenden til Iran må anses for velbegrundet, og at sådanne overgreb må antages at have sammenhæng med myndighedernes mistanke om ansøgerens tilknytning til mujahedin. Nævnet henviser herved tillige til de foreliggende lægelige oplysninger. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/56

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan der henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 356 ff., nævnte afgørelse Rus/2014/7.

6.9.3 Bevisvurderingen

I afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elemen-

ter i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim af trosretning fra Logar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han for omkring fire år siden af myndighederne fik til opgave at uddele solarapparater til familier i området. Taliban henvendte sig efterfølgende flere gange til ansøgeren og truede ham, fordi de ønskede at få udleveret solarapparater eller penge fra ham. Ansøgeren blev ligeledes truet, fordi han ikke ville lade kommandanten [A] indgå ægteskab med ansøgerens datter. Ansøgeren udrejste herefter til Iran. Efter de lægelige oplysninger i sagen, hvoraf det blandt andet fremgår, at ansøgeren har symptomer på PTSD efter tortur, sammenholdt med ansøgerens fremtoning under nævnsmødet, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren lider af sådanne mentale forstyrrelser, at det må tillægges betydning ved vurderingen af ansøgerens troværdighed. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer under asylsagen, herunder for Flygtningenævnet, finder nævnet, at der uanset flere divergenser i forklaringerne ikke er grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. **Flygtningenævnets flertal** finder efter en samlet vurdering af karakteren og intensiteten af de trusler, som ansøgeren har forklaret om, sammenholdt med de seneste baggrundsplysninger om forholdene for provinsen Logar, hvoraf det blandt andet fremgår, at kommandanten [A] er en indflydelsesrig og magtfuld kommandant, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er efter oplysningerne i sagen ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, for eksempel i Kabul. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er en ældre og svagelig mand, der efter det oplyste alene har begrænset tilknytning til Kabul. Flygtningenævnet meddeler derfor [ansøgeren] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2015/23

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er

statsløs palæstinenser, etnisk arabisk og sunni-muslim fra Homs, Syrien. Det fremgår af sagens oplysninger, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 2014, og at han [i foråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har den [i foråret] 2015 klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han var nødt til at flytte fra sin bopæl i bydelen [A] i Homs på grund af chikane fra alawitterne, herunder en falsk anklage. Klageren har herudover henvist til de generelle forhold i Syrien. Klageren har videre til støtte for sit asylmotiv oplyst, at alawitterne i [i byen A] ville udrense området for andre etniske grupper, herunder at piger blev kidnappet, børn chikaneret, og at naboen to til tre gange forlangte at få klagerens bolig. Klageren har derudover under nævnsmødet påberåbt sig, at han er individuel forfulgt, fordi han har betalt beskikkelse for at få sin svigersøn løsladt, ligesom han er forfulgt, fordi han har hjulpet sin søn til at unddrage sig militærtjeneste og fordi, hans datter som sygeplejerske er forfulgt, fordi hun har hjulpet både regeringsstyrkerne og oprørerne. Endelig har klageren påberåbt sig, at han, uanset om der bliver fred i Syrien, som statsløs palæstinenser ikke har et hjemland at vende hjem til. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder eller til modstandere af regimet, at han vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse blandt andet vægt på, at klageren og hans familie ikke har været konkret og individuelt forfulgt under deres ophold i [i byen A] i Homs uanset, at de blev udsat for chikane af alawitterne. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at klageren ikke har været i stand til at konkretisere chikane og dens omfang. Flygtningenævnet finder herefter, at chikane ikke har haft en sådan intensitet, at klageren kan anses for at have været individuelt og konkret forfulgt. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren og hans familie rejste til Al Aedin, hvor de tog ophold hos ægtefællens familie. Uanset at ægtefællens brødre efter klagerens udrejse måtte være kommet i de syriske myndigheders søgelys, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren er kommet i de syriske myndigheders søgelys på en sådan måde, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises i øvrigt til, at det alene bygger på klagerens formodning, at klageren vil få problemer på grund af hustruens familie. Uanset at klageren har betalt bestikkelse for at få sin svigersøn løsladt, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren er kommet i de syriske myndigheders søgelys på en sådan måde, at han er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er herved lagt vægt på, at det alene beror på klagerens formodning, at dette er kom-

met til myndighedernes kendskab samt på, at klageren ikke havde nogen central rolle i svigersønnens konflikt, og at han ikke har været i stand til at forklare detaljeret om sin rolle i forbindelse med befrielsen af svigersønnen. Flygtningenævnet har ved vurderingen af klagerens troværdighed været opmærksom på, at klageren i en ung alder var udsat for tortur og har derfor alene tillagt det en vis mindre betydning, at klageren hverken til sin asylsamtale eller i sin klage har nævnt, at han havde en konflikt med myndighederne, fordi han foranstaltede sin svigersøn løsladt ved bestikkelse mv. [Klageren] opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, eller at der på andet grundlag skal ske statusændring, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2015/45

6.9.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstattes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse. Der henvises i denne forbindelse endvidere til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN's Torturkomité's udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, appl. no. 464/2011.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i ovennævnte sag S.G. mod Danmark. Klageren i sagen havde gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty Internationals lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke fandtes nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have fastslået, at tidligere tortur alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville være i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse af hende til hjemlandet ikke ville udgøre en krænkelse af konven-

tionens artikel 3. Komitéen udtalte ikke i den forbindelse kritik af, at de danske myndigheder ikke havde iværksat en torturundersøgelse.

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark (communication no. 429/2010) fra december 2013, hvori Komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse for at be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af alle de af klageren fremlagte beviser og fundet, at de manglede troværdighed, hvorfor myndighederne ikke fandt det nødvendigt at foranstalte en lægelig undersøgelse iværksat. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, er det relevante spørgsmål, hvorvidt hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det ikke nødvendigvis følger, at hun, flere år efter at de påberåbte bevisenheder fandt sted, stadig aktuelt ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Torturkomitéen har i 2015 afgivet udtalelse i sagen F.K. mod Danmark (communication no. 580/2014), hvori komitéen fandt, at Danmark ved at meddele klageren afslag på asyl uden først at have foranstaltet en torturundersøgelse ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i afsnit 5.3.2.1.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der aktuelt er risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men har været medlem af den religiøse bevægelse Erfan-e Halgheh. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle. Hun frygter endvidere myndighederne, fordi hun har været medlem af den ulovlige bevægelse Erfan-e Halgheh. Ansøgeren blev gift i 2005, og under hele ægteskabet var ægtefællen jævnlige voldelig overfor hende. Hun blev derfor gentagne gange lægeundersøgt, lige-

som hun indgav klager over ægtefællen til myndighederne. I 2008 begyndte hun at modtage undervisning indenfor Erfan-e Halgheh bevægelsen. Da hendes ægtefælle opdagede det, blev han meget vred og begik vold mod hende. Hun holdt herefter nogle måneders pause, før hun i hemmelighed fortsatte med undervisningen. Omkring tre og en halv uge før udrejsen forlod hun ægtefællen og flyttede ind hos sin søster, men ægtefællen ville ikke acceptere hendes ønske om skilsmisse. I forbindelse med et møde i Erfan-e Halgheh i [foråret] 2014 kom politiet til stede og arresterede de fremmødte, herunder ansøgeren. Ansøgeren blev ført ud til en politibil, hvor hendes ægtefælle også befandt sig. Hun blev kørt til et fængsel, hvor hun blev udspurgt om bevægelsen og tvunget til at skrive under på, at hun var en uromager, tilbøder af satan og modstander af islam, hvilke beskyldninger hun benægtede. Under tilbageholdelsen, der varede en måned, blev hun afhørt og udsat for fysiske overgreb af sin egen ægtefælle. På et tidspunkt blev hun slået bevidstløs og anbragt på fængslets klinik. Da hun vågnede op, havde hun et stort sår i nakken. [I foråret] 2014 blev hun løsladt. Hendes ægtefælle kørte hende væk fra fængslet og satte hende af på gaden i Karaj, og herfra tog hun hjem til sin søster. Hun udrejste fra Iran [10 dage senere]. Efter udrejsen har hendes ægtefælle chikaneret hendes mor, søster og bror. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, idet den i al overvejende grad har været konsistent og fremstår som selvoplevet, ligesom ansøgeren i vidt omfang har været i stand til at give en rimelig forklaring på divergenserne i sagen. Flygtningenævnets flertal lægger herefter til grund, at ansøgeren siden 2008 har været tilknyttet den spirituelle bevægelse Erfan-e Halgheh, og at hun kort før sin udrejse blev anholdt og tilbageholdt i en måned, hvor hun under tortur blev afhørt om bevægelsen og dens medlemmer. Flertallet lægger videre efter baggrundsoplysningerne om myndighedernes forfølgelse af Erfan-e Halgheh bevægelsens medlemmer sammenholdt med ansøgerens forklaring om, at hendes ægtefælle har en form for tilknytning til de iranske myndigheder, til grund, at ansøgeren som følge af sit medlemskab og sine aktiviteter i Erfan-e Halgheh er i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2015/47

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvinde fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk oromo og waqefata af trosretning fra [en by], Etiopien. Ansøgeren har sympatiseret med og økonomisk støttet Oromo Liberation Front (OLF). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive dræbt af myndighederne, fordi hun er mistænkt for at være medlem af OLF. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hendes fader i [begyndelsen af] 2006 bad hende udlevere en pakke til en for hende ukendt mand i faderens butik. Manden vendte to time senere tilbage til butikken sammen med politiet, der anholdt ansøgeren. Hun var herefter frihedsberøvet i omkring ni måneder, hvor hun regelmæssigt blev afhørt om sin egen og faderens rolle i OLF.

Hun blev i den forbindelse udsat for gentagne grove fysiske overgreb, idet hun blev slået med kabler og stave og fik elektrisk stød, ligesom hun flere gange blev udsat for voldtægt. Efter omkring ni måneders fængsling blev ansøgeren alvorligt syg, og lægen besluttede, at hun skulle indlægges. På hospitalet mødte hun en sygeplejerske, som hun fortalte sin historie til. Sygeplejersken ringede til ansøgerens faster, som boede i Addis Abeba. En aften, formentlig i [begyndelsen af] 2007, ankom hendes faster til hospitalet udenfor normal besøgstid og hjalp ansøgeren med at flygte til Addis Abeba. Ansøgeren boede hos sin faster i Addis Abeba i omkring to måneder, hvorefter hun udrejste af Etiopien. Uanset at ansøgerens forklaring på enkelte punkter kan fremstå påfaldende og upræcis, finder **Flygtningenævnets flertal**, at hun i det væsentlige har afgivet en konsistent forklaring om det påberåbte asylmotiv. Flertallet kan herefter lægge til grund, at hun i hjemlandet blev tilbageholdt og fængslet som mistænkt for OLF-aktiviteter, at hun under fængslingen blev undergivet en tortur-lignende behandling, og at det lykkedes hende at flygte fra fængslet, som forklaret af hende. Under disse omstændigheder, og når der henses til de foreliggende baggrundsoplysninger angående personer, som mistænkes for OLF-aktiviteter, finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Etiopien/2015/26

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempel herpå kan henvises til den i afsnit 6.9.3.3 nævnte afgørelse Demo/2015/4 samt til den i formandskabets 23. beretning (2014), afsnit 7.8.3.1 nævnte afgørelse Rus/2014/13.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på nævnets generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man

gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur eller om de hidrører fra f.eks. slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, der her er tale om, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor han risikerer på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz Veras and Others v. Sweden (sag nr. 15576/89 af 20. marts 1999), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. v. Denmark (sag nr. 209/2002 af 12. november 2003), punkterne 6.4-6.6, hvor klagerens forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagerens manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Det er i sådanne sager forekommet, at ansøgeren har påvist at have fysiske eller psykiske skader, som ifølge hans forklaring hidrører fra den oplyste tortur. Sommetider er ansøgerens oplysninger om skader underbygget af lægeundersøgelser, herunder fra f.eks. Amnesty Internationals lægegruppe, og det forekommer, at det i konklusionerne fra sådanne undersøgelser angives, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Såfremt nævnet i en sådan sag har måttet forkaste hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have givet anledning til den oplyste tortur, f.eks. fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, og at dette skulle være blevet opdaget af myndighederne, vil en sådan konklusion ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en egentlig torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvfølgelig konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men hvorfor skaderne er blevet påført ham og af hvem kan ikke konkluderes ud fra en sådan konstatering. Det

vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, der blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. En sådan undersøgelse kan med andre ord ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur eller – som nævnt ovenfor – om de hidrører fra f.eks. slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger, og kan på ingen måde afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for overgreb, er sand. Hvis denne forklaring om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren skulle være de samme forhold, der indebærer, at han stadig risikerer tortur ved en tilbagevenden, kan det derfor heller ikke lægges til grund, at ansøgeren af denne grund er i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Der er derfor i sådanne sager efter Flygtningenævnets opfattelse ikke behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet en undersøgelse ikke vil bidrage til en oplysning af sagen.

Se som eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret:

Nævnet **stadfæstede i april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk ingusjeter og sunni-muslim født i Almay, Kasakhstan, men boende i Karabulak, Ingusjetien. Den kvindelige ansøger er etnisk ingusjeter og sunni-muslim fra Malgobek, Ingusjetien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive tilbageholdt og tortureret og dræbt af politiet eller efterretningstjenesten. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger anført, at han [i slutningen af] 2008 var taxa-chauffør for en passager, da hans bil blev stoppet af myndighederne. De plantede en håndgranat i bilen for at skaffe sig et falsk bevis imod ham og tog ham med i håndjern. Ansøgeren blev afhørt og tilbageholdt i tre dage og tvunget til at skrive under på, at han havde hjulpet oprørere med transport af sprængstof, og at han fremover ville samarbejde med dem, der havde bortført ham. Ansøgeren fik brækket lillefingerne og blev slået i baghovedet, hvorved han mistede bevidstheden. Den mandlige ansøger har herudover anført, at der [i foråret] 2009 kom bevæbnede mænd til hans bopæl og tog ham med til afhøring. Ansøgeren blev slået og truet og udsat for verbale overgreb. Ansøgeren blev hængt op i en krog i loftet, hvorved han mistede bevidstheden. Han blev tilbageholdt i omkring 3 til 4 døgn. Herefter udrejste ansøgeren fra Ingusjetien. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter forfølgelse på grund af sin mands problemer med myndighederne, og fordi hun selv er kommet i myndighedernes søgelys. Til støtte for sit asylmotiv har den kvindelige ansøger anført, at hun [primo] 2009 ydede førstehjælp til en oprører, og at

hendes familie, efter hendes udrejse, har modtaget flere tilsigelser til at møde på politistationen. Myndighederne har flere gange efterfølgende været på forældrenes bopæl for at spørge efter ansøgeren. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Nævnet bemærker, at ansøgerens identitet og nationalitet ikke er dokumenteret via pas. Nævnet bemærker endvidere, at den mandlige ansøger i perioden 2002 til 2008 har været asylansøger i forskellige vesteuropæiske lande, og at han i den forbindelse har oplyst, at han er tjetjener og fra Tjetjenien. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgerne har været asylansøgere i forskellige vesteuropæiske lande siden 2009 med det nu foreliggende asylmotiv og etniske tilhørsforhold. Nævnet bemærker i den forbindelse, at den mandlige ansøger har givet divergerende forklaring ikke alene om sine familieforhold, men også om de to episoder, som han påberåber sig som årsag til udrejsten i 2009. For så vidt angår den kvindelige ansøger bemærker nævnet, at hun udrejste på grund af ægtefællens problemer, og at hun først efterfølgende har fået oplysninger om tilsigelserne på grund af, at hun har ydet lægehjælp til en person. Flygtningenævnet finder ikke, at dette forhold er af en sådan karakter, at hun i dag må antages at risikere forfølgelse eller overgreb som følge heraf. Flygtningenævnet finder således i det hele ikke, at ansøgerne risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Rusland. Flygtningenævnet finder under hensyn til den mandlige ansøgers generelle mangel på troværdighed, herunder om helt simple spørgsmål, ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente en torturundersøgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/56 og Rusl/2015/57

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter, at hun og hendes børn vil blive slået ihjel af Kadyrovs folk, fordi hendes søn [...] er forsvundet. Hun har til støtte herfor oplyst, at [sønnen] var kritisk over for de tjetjenske myndigheder og havde talt om hævn efter, at hans søster og svoger måtte flygte fra Tjetjenien. Han havde også talt om at tilknytte sig oprørerne. [I foråret] 2014 forsvandt [sønnen]. [11 dage senere] blev ansøgerens hjem opsøgt af repræsentanter fra de tjetjenske myndigheder, der spurgte efter [sønnen]. Ansøgeren blev tilbageholdt [i halvanden måned]. Under tilbageholdelsen blev hun udsat for fysiske overgreb og afhørt om, hvor [sønnen] opholdt sig. Hun blev blandt andet afhørt af ”Lord”. Hendes bror betalte 400.000 rubler for at få hende løsladt. [En uge efter løsladelsen] blev hendes bopæl igen opsøgt af repræsentanter fra de tjetjenske myndigheder der tog alle familiens personlige dokumenter. Ansøgeren og børnene op-

holdt sig herefter hos ansøgerens broder [i to døgn], hvorefter de den [...] udrejste af Tjetjenien. Hun har ikke efterfølgende haft kontakt med sin broder. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på centrale punkter forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden, ligesom ansøgeren har svaret afglidende på konkrete spørgsmål om kontakten med nære familiemedlemmer og disses forhold. Flygtningenævnet finder således ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens søn har tilsluttet sig tjetjenske oprørere, idet dette alene beror på ansøgerens egen formodning, der ikke er støttet af andre oplysninger i sagen. Flygtningenævnet har i den forbindelse blandt andet lagt vægt på, at ansøgerens søn efter ansøgerens forklaring på intet tidspunkt har modtaget militærtræning. Flygtningenævnet finder endvidere ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren er blevet tilbageholdt som følge af sønnens forsvinden. Flygtningenævnet finder i den forbindelse ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren under tilbageholdelsen har været udsat for de overgreb, som hun har forklaret om. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at det fremstår usandsynligt, at ansøgeren skulle være blevet afhørt af ”Lord”, som er en højtstående person i Kadyrovs nærmeste kreds, og som nu er medlem af parlamentet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hun er blevet tilbageholdt i en idrætshal, hvor der angiveligt blev udøvet tortur, fremstår utroværdig. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at de oplyste torturmetoder må anses for at være almindeligt kendte, ligesom det fremstår utroværdigt, at de tjetjenske myndigheder ville gøre ansøgeren bekendt med, at der blev udøvet tortur mod et stort antal personer det pågældende sted. Til trods for at ansøgeren har forklaret, at hendes bror måtte betale et meget stort pengebeløb for hendes løsladelse, finder Flygtningenævnet det endvidere usandsynligt, at ansøgeren betingelsesløst skulle være blevet løsladt. Flygtningenævnet har på baggrund af det ovenfor anførte ikke fundet grundlag for at iværksætte en torturundersøgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Rusland risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/9

Nævnet stadfæstede i **september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og muslim af trosretning og har oplyst at stamme fra [...], Ogaden, Etiopien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive henrettet af myndighederne, fordi han er flygtet fra myndighederne efter at være blevet beskyldt for at have forbindelse til ONLF, idet hans storebroder er medlem af bevægelsen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans storebroder, [...], omkring 1988 blev medlem af ONLF, og siden

har familien ikke hørt fra ham. I maj 2013 kom ONLF til familiens bopæl uden for landsbyen [...]. ONLF dræbte ansøgerens fader og ene broder, [...], brændte huset ned og kidnappede en anden broder, [...]. I [sommeren] 2013 opsøgte myndighederne ansøgeren i landsbyen og forlangte, at han fandt [storebroderen] og overleverede ham til myndighederne inden to måneder. I september 2013 blev ansøgeren fængslet, fordi fristen var sprunget. Ansøgeren blev tilbageholdt i Ogaden-fængslet i [...] i omkring seks måneder. Han blev i den forbindelse udsat for fysiske overgreb og udspurgt om, hvor broderen befandt sig. Ansøgerens helbred blev under tilbageholdelsen meget dårligt, og han blev i [vinteren] 2014 løsladt fra fængslet med henblik på indlæggelse på hospitalet, fordi et ældreråd i hans subklan kautionerede for hans frihed i to måneder. Ansøgeren befandt sig i [...] frem til [foråret] 2014, hvorefter han udrejste. Flygtninge-nævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt om, hvorfra han stammer. På denne baggrund og henset til, at familien har ernæret sig som nomader i et område, der støder op til Nordsomalia, finder nævnet ikke, at der alene på baggrund af en sproganalyse er tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han stammer fra Etiopien. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder imidlertid ikke, at ansøgeren har forklaret troværdigt om sit asylmotiv. Vedrørende episoden med ONLF har flertallet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om et så centralt punkt som, hvorvidt han så sin faders og broders lig efter episoden. Ansøgeren har heller ikke forklaret overbevisende om, hvorfor han ikke flygtede sammen med sin ægtefælle og barn. Vedrørende ansøgerens angivelige konflikt med myndighederne har ansøgeren begrundet, at netop han blev opsøgt med, at han var ældste søn efter faderens død. Flertallet lægger imidlertid vægt på, at disse oplysninger ikke er i overensstemmelse med ansøgerens familieoplysninger i asylskemaet. Det fremgår heraf, at han har to ældre brødre, ligesom fødselsoplysninger og indplacering i søskenderække vedrørende den nævnte broder, [...], ikke stemmer med, at den pågældende skulle kunne have deltaget i ONLF i mere end 20 år. Flertallet lægger endvidere vægt på, at oplysningerne om fængslingen og løsladelsen ikke i sig selv fremstår troværdig. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, i hvilket omfang han blev afhørt i fængslet. Flygtninge-nævnets flertal finder ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at udsætte afgørelsen på en torturundersøgelse, idet der ikke herved findes at kunne fremkomme oplysninger, der kan føre til et andet resultat. Det bemærkes herved, at ansøgeren har forklaret, at han har et ar på kinden stammende fra en bajonet, et mærke efter knivstik på halsen, og et ar af uvis oprindelse på maven. Uanset om en torturundersøgelse måtte bekræfte dette, findes der at være tale om skader, der ligeså vel kan stamme fra andre ikke asylbegrundende konflikter, såsom gadevold eller anden kriminalitet. På denne baggrund findes eksistensen af sådanne ar ikke i sig selv at ville kunne opveje ansøgerens manglende troværdighed. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etiopien/2015/11

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.4.4.4 nævnte afgørelse Soma/2015/62.

Se i denne forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189ff, nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz (communication no. 565/2013), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

”7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities.“

6.9.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelseerne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

6.9.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Flygtningenævnet meddelte i **februar 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra DR Congo. Indrejst i 2013. Flygtningenævnet udsatte i oktober 2013 sagen med henblik på oversættelse og ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter samt en torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut. I november 2013 meddelte Udenrigsministeriet, at det ikke var muligt at foretage en ægthedsvurdering af de fremlagte dokumenter, idet Danmark ikke havde en repræsentation eller kilde, der ville kunne bistå i DR Congo. I oktober 2014 fik ansøgeren foretaget en personundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut. Det fremgik af undersøgelsens konklusion, at ansøgerens forandringer ud fra det samlede billede blev vurderet at være forenelige med følger efter tortur som oplyst, ligesom det blev vurderet, at de kunne være pådraget på det angivne tidspunkt i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk batandu og kristen fra Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har siden [foråret] 2011 været medlem af partiet Démocratie Chrétienne. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter, at han vil blive fængslet og dræbt af myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han siden 2011 har været medlem af partiet Démocratie Chrétienne, og at han i samme periode har været ansvarlig for propaganda i partiets afdeling i [by]. I slutningen af 2011 eller starten af 2012 blev han overfaldet og slået af flere personer fra Agence Nationale de Renseignements, der havde fået kendskab til hans politiske aktivitet, og i [sommeren] 2012 blev han tilbageholdt og afhørt. Han var tilbageholdt i en måned et ukendt sted. [I foråret] 2013 blev han anholdt af det congolesiske politi og sigtet for [blandt andet] at have medvirket til at arrangere et statskup [...]. I [omkring halvanden måned] var han tilbageholdt i [...] fængslet. I fængslet blev han udsat for tortur. Den [...] 2013 fik han hjælp til at flygte fra fængslet af personer fra Démocratie Chrétienne. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund. Ansøgeren har under sagens behandling i Udlændingestyrelsen og for Flygtningenævnet forklaret konsistent og detaljeret om asylmotiv, og hans forklaring om hændelsesforløbet, som gav anledning til hans flugt, er i overensstemmelse med baggrundsoplysningerne, herunder baggrundsoplysningerne om sagen mod partilederen Ndongala, som for voldtægt og forsøg på statskup er idømt fængsel i ti år. Ansøgerens forklaring er ifølge konklusionen i torturundersøgelsen forenelig med resultaterne fundet ved undersøgelsen og støttes af de dokumenter, han har fremlagt, og som indeholder oplysninger vedrørende den sag, der er rejst mod ham. Nævnet bemærker, at det ikke har vist sig muligt for Udenrigsministeriet at foretage en ægthedsvurdering af disse dokumenter. På denne baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er flygtet fra fængslet på et tidspunkt, hvor han var sigtet for medvirken til de forhold,

Ndongala senere er dømt for. Som følge heraf finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af den politiske eksponering, han har fået via partilederen Ndongalas sag. Flygtningenævnet meddeler derfor den congolesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Demo/2015/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.6.2.1 nævnte afgørelse Iran/2015/2.

6.10 Køns- og æresrelateret forfølgelse

6.10.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der

sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 6.10.2.1 nævnte afgørelser.

I de seneste år har Flygtningenævnet endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af førægteskabelige forhold eller indgåelse eller ophævelse af ægteskab mod familiens vilje. Se herved afsnit 6.10.2.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til risikoen for, at deres medfølgende mindreårige døtre risikerer at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til de i afsnit 6.10.2.5 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har endvidere behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet (LGBT-personer). Der henvises til de nedenfor i afsnit 6.10.2.6 nævnte afgørelser.

6.10.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

6.10.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige af 10. september 2015 vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden som følge af, at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd. Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdi-

gende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2015 behandlet enkelte sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **september 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerens klanmæssige tilhørsforhold er ukendt. Ansøgeren er sunni-muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes plejefamilie vil slå hende ihjel, fordi hun har afvist at blive gift med en mand, som de har valgt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun blev født i Mogadishu, og at hendes moder efterlod hende på et hospital, da hun var to-tre år gammel. Ansøgeren har ikke kendskab til sin biologiske familie. Ansøgeren blev opfostret af en kvinde ved navn [M] og hendes familie i Goobweyn i det sydlige Somalia. Ansøgeren blev dårligt behandlet af sin plejefamilie. Ansøgerens plejefamilie ville have, at hun skulle giftes med en ældre mand ved navn [C], da hun var 15 år gammel, med henblik på at afslutte en konflikt mellem ansøgerens plejefamilies klan og en rivaliserende klan i området. Ansøgeren nægtede indledningsvist at gifte sig med manden, men indvilligede senere heri, fordi hendes plejefader havde truet med at slå hende ihjel, såfremt hun ikke giftede sig med manden. Ansøgerens nabo, [H], tilbød at hjælpe ansøgeren med at flygte ud af landet, da naboen hørte om ægteskabsplanerne. Ansøgeren tog imod hjælpen. Ansøgeren blev efterfølgende hentet på sin bopæl af en ukendt mand, som bragte hende til [H’s] søn, [B], i Goobweyn. En uges tid efter, bragte [B] ansøgeren til Mogadishu. Ansøgeren opholdt sig i Mogadishu en måneds tid, hvorefter hun fløj til Syrien. Ansøgeren blev modtaget af en ung mand i lufthavnen i Syrien, som bragte hende til en familie, som hun arbejdede for under sit ophold i Syrien. Ansøgeren opholdt sig i Syrien fra 2003 eller 2004 indtil 2014, hvor hun rejste til Danmark. Ansøgeren udrejste af Syrien på grund af uroligheder og væbnede kampe i det område, hvor hun boede. Ansøgeren har efter udrejsen af

Somalia haft løbende kontakt med [B]. Uanset resultatet af sprogtesten finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at hun er født i Mogadishu, hvorfra hun som to-tre årig blev forladt af sin biologiske mor, til grund. Flertallet lægger videre til grund, at ansøgeren aldrig har haft kontakt til sin biologiske familie, og at hun derfor ikke ved, hvilken klan hun tilhører, men at hun er vokset op i Goobweyn i det sydlige Somalia hos en familie, der udsatte hende for vold og lod hende arbejde i huset og på marken, uden at optage hende i familien på lige fod med familiens øvrige børn. Flertallet lægger videre til grund, at ansøgeren som led i bilæggelsen af en klankonflikt mod sin vilje skulle bortgiftes med en meget ældre mand, og at hun med hjælp fra en nabofamilie mod betaling blev hjulpet til at flygte til Syrien, hvor hun i 2006 blev anerkendt af UNHCR som flygtning. Der er forløbet mere end 10 år, siden ansøgeren forlod Somalia, og henset til hendes ringe status i plejefamilien sammenholdt med den omstændighed, at plejefamilien som følge af ansøgerens flugt måtte tilbagebetale hendes medgift, kan det ikke antages, at de vil udgøre et netværk for hende. Efter baggrundsplysningerne om forholdene for enlige kvinder i det sydlige Somalia finder flertallet herefter, at ansøgeren under disse særlige omstændigheder vil være i reel risiko for at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den somaliske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2015/30

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen [...] og er muslim af trosretning fra [...], Gedo-provinsen, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter sin familie og den mand, hun skulle giftes med, idet hun modsatte sig indgåelsen af ægteskabet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i [sommeren] 2013 blev informeret om, at hun skulle giftes med sin onkels ægtefælles broder, [A]. Omkring en uge herefter blev hun viet med [A] ved en ceremoni, hvor hun ikke selv var til stede. Samme dag, hvor vielsen havde fundet sted, opsøgte hun sin kæreste, [B], i hans butik. Her blev ansøgeren opsøgt af sin onkel og dennes ægtefælle. De udsatte ansøgeren for vold og spærrede hende inde i familiens hus i to dage. Da ansøgeren igen kunne færdes frit i boligen, opsøgte hun sin kæreste, og med hans hjælp påbegyndte hun tre dage senere sin udrejse af Somalia. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, idet forklaringen forekommer usandsynlig og dermed konstrueret til lejligheden, ligesom forklaringen for nævnet ikke fremstår selvoplevet. Flertallet har særligt lagt vægt på, at det fremstår utroværdigt, at ansøgeren både samme dag, som hun angiveligt blev viet, og igen få dage senere opsøgte sin kæreste i dennes butik, som lå kun 10-15

minutters gang fra ansøgerens bopæl, ligesom det forekommer utroværdigt, at ansøgerens kæreste blev i Somalia, uanset han angiveligt var blevet truet på livet. Det bemærkes i den forbindelse, at det ikke er troværdigt, at ansøgerens kæreste ikke havde råd til at forlade Somalia, idet han sammen med sin moder og ansøgerens faster kunne skaffe midler til, at ansøgeren kunne flygte til Europa. Som følge af, at ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke kan lægges til grund, kan Flygtningenævnets flertal heller ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være uden mandligt netværk, og at hun derfor alene af denne grund vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom den omstændighed, at ansøgeren angiveligt skal rejse fra Mogadishu til [...], ikke kan føre til et andet resultat. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun risikerer overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/56

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af folk med tilknytning til Taliban. Ansøgeren frygter desuden sin ægtefælles familie, idet hun ønsker at blive skilt fra sin ægtefælle. Endelig frygter ansøgeren de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun som følge af sit arbejde for [en NGO] i Afghanistan i perioden fra 2007 til sin udrejse [sommeren] 2013 er kommet i modsætningsforhold til folk med tilknytning til Taliban, der har truet hende. I forbindelse med sit arbejde besøgte hun i slutningen af 2012 sammen med fire til fem andre medarbejdere familier til personer, der var kidnappet af Taliban, hvilket fik Taliban til at true med at slå både familierne og de, der besøgte familierne, ihjel, hvis de kom igen. Endvidere er ansøgeren ligeledes i slutningen af 2012 nær sin bopæl af en mand blevet truet med at blive slået ihjel, fordi hun var vantro. Efter samråd med sin øverste chef besluttede hun som følge af episoden at skifte adresse. Et par dage efter episoden blev hun endvidere udsat for stenkast, mens hun befandt sig i en [arbejds]-bil. [Sommeren] 2013 oplevede ansøgeren – mens hun sad i en [arbejds]-bil sammen med sin datter – en stor eksplosion kun 100 meter fra bilen, hvilken eksplosion førte til mange menneskers død. Ansøgeren har videre oplyst, at hun ønsker at lade sig skille fra sin ægtefælle, men at hun frygter, at hans familie vil blive bekendt hermed og skade ansøgeren eller tage hendes datter fra hende, idet svigerfamilien ikke accepterer, at en kvinde forlader sin ægtefælle. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for konkret og individuel forfølgelse fra Taliban. Nævnet kan herunder ikke lægge ansøge-

rens forklaring om, at hun i slutningen af 2012 blev truet af en mand nær sin bopæl, til grund, idet ansøgeren ikke har omtalt denne episode – der ifølge hendes egen forklaring var så væsentlig, at den førte til, at hun skiftede adresse – i sit asylansøgningsskema. De øvrige af ansøgeren omtalte trusler var efter hendes forklaring ikke konkret og individuelt rettet mod hende. Nævnet har endvidere fundet, at det afsvækker ansøgerens forklaring om Talibans forfølgelse af hende, at hun vendte tilbage til Afghanistan, hvor hun sammen med sin dengang cirka 5-årige datter opholdt sig i [lidt over to måneder medio] 2014, hvor hun besøgte sine forældre, fordi hendes mor var syg. Ansøgerens forklaring om, at hun under besøget levede i skjul og ikke fortalte sin øvrige familie om besøget, kan ikke føre til en ændret vurdering. Ansøgerens frygt for overgreb fra sin svigerfamilie, såfremt hun bliver skilt fra sin ægtefælle, findes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste ikke har modtaget konkrete trusler fra svigerfamilien, og at det alene beror på ansøgerens egne ubekræftede formodninger, at hun vil blive udsat for overgreb i tilfælde af skilsmisse. De generelle forhold i Afghanistan, herunder forholdene for enlige kvinder, findes endvidere ikke i sig selv at kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/56

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/44.

6.10.2.2 Ægteskab

Nævnet **stadfæstede i januar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. Ansøgeren havde efter Udlændingestyrelsens afgørelse født et barn. Barnet var omfattet af nævnets afgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive dræbt af sin far eller en person ved navn [M]. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hendes far og [M] havde planlagt, at ansøgeren skulle giftes med [M’s] søn. [I foråret] 2013 giftede ansøgeren sig i stedet med [A] imod sine forældres vilje. [A] er bosiddende i Danmark, men tog til Afghanistan for at blive viet med ansøgeren. [To dage senere] blev ansøgeren indespærret af sine forældre med krav om, at hun skulle lade sig skille. Forældrene udsatte ansøgeren for fysiske overgreb samt udsultning og truede hende med at skære hendes næse og ører af. Omkring en måned senere lykkedes det ansøgeren at flygte med hjælp fra sin broder. Ansøgeren flygtede hen til sin moster i Mazar-e-Sharif, hvor hun opholdt sig i to måneder. Herefter tog ansøgeren ophold hos en skole-

veninde i Kabul i omkring to uger, hvorefter hun tog videre til Pakistan. I Pakistan boede ansøgeren med sin morbror på et hotel i Islamabad. Da ansøgeren havde fremskaffet de fornødne rejsedokumenter, tog de til et hotel i Jalalabad, Afghanistan, hvor de opholdt sig frem til udrejsen. [Primo] 2014 udrejste ansøgeren af Afghanistan til Danmark. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren indrejste i Danmark den [...] 2014 på gyldigt besøgsvisum, men at hun først ansøgte om asyl [omkring to og en halv måned senere]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun er forfulgt af sine forældre og en ældre kommandant, til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om hendes konflikt fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Nævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt hendes forældre ville bortføre hende på vej til eller fra universitetet og om længden af opholdet hos sin svigerfamilie samt om forholdene vedrørende udstedelse af pas og vielsesattest. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret divergerende om diverse forhold i forhold til sine tidligere afgivne forklaringer. Ansøgeren har således tillige forklaret divergerende om, hvorvidt hun fortalte sin far, at hun ikke ville giftes, eller om hun ikke sagde dette til ham, ligesom hun har forklaret divergerende om, hvorvidt hun selv fik kontakt med sin ægtefælle, eller om det var hendes bror, der introducerede dem. Endelig finder nævnet, at ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og konstrueret. Det forekommer således usandsynligt, at ansøgeren, der efter sin egen forklaring er fra en traditionel familie, kunne opholde sig to døgn uden for hjemmet, uden at hendes forældre stillede spørgsmål hertil. Dertil kommer, at hele ansøgerens forklaring om forældrenes handlemåde og indespærringen, befrielsen og hendes senere rejser forekommer usandsynlig og usammenhængende. Der er herved lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren, der på det tidspunkt var en ung ugift kvinde fra en middelklassefamilie, kunne bevæge sig rundt på egen hånd. Dertil kommer, at ansøgerens redegørelse for sine ophold i tidsforløbet efter vielsen og frem til hendes udrejse er usammenhængende og upræcis. Ansøgeren har under nævns-mødet svaret afglidende og upræcist på de stillede spørgsmål, og hun har ikke været i stand til at redegøre for divergenserne eller forklare uddybende om det passerede. Flygtningenævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/69 og Afgh/2015/70

Nævnet meddelte i **oktober 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen Ashraaf og er muslim fra landsbyen [by A] i Gedo-regionen i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisatio-

ner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af sin far, fordi ansøgeren er flygtet fra den mand, som faderen havde tvunget ansøgeren til indgå ægteskab med. Ansøgeren har videre henvist til, at ægtefællen og dennes familie vil dræbe hende af samme grund. Ansøgeren har videre henvist til, at ansøgerens fader, da han blev klar over, at hun i Kenya havde indgået ægteskab med en anden somalisk mand, truede ansøgeren med, at hun ville blive stenet for bigami. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet forklaret, at al-Shabaab den [ultimo] 2013 ankom til [by A] og krævede, at byens indbyggere ud over den sædvanlige skat skulle stille mandskab til rådighed for al-Shabaab. Byens ældste diskuterede dette på et møde og kom frem til, at man ikke ville stille mandskab til rådighed. Dette medførte, at byens ældste, herunder ansøgerens far, blev arresteret og ført bort. Medens ansøgerens far sad fængslet i [by B], tilbød [M], der var medlem af al-Shabaab, at ansøgerens far kunne blive frigivet, såfremt ansøgerens far gav ansøgeren til [M] som ægtefælle. Ansøgerens far kendte [M]s far, og der blev aftalt en medgift. Ansøgerens far fik herefter lov til at komme hjem. Ansøgeren fik besked om, at hun skulle gifte sig med [M], og selv om hun modsatte sig, blev ægteskabet indgået i ansøgerens landsby. Ansøgeren var ikke til stede under vielsen. Samme dag tog [M] ansøgeren med til sit hjem i [by B]. Hun ønskede ikke at samleve med [M], men han voldtog hende og udsatte hende for vold. En kvindelig nabo, der var i familie med [M], bemærkede, hvorledes han behandlede ansøgeren, og nogle måneder inde i ægteskabet foreslog hun, at ansøgeren skulle flygte til Kenya sammen med to andre somaliske kvinder. Ansøgeren stjal det kontantbeløb, som [M] havde i huset, og flygtede til Kenya. Medens ansøgeren opholdt sig i Kenya, mødte hun en somalisk mand, som hun giftede sig med. Da denne mand blev anholdt og forsvandt, kom hun med hjælp fra mandens familie i kontakt med sin faster, der boede i Mogadishu. Gennem fasteren kom ansøgeren i kontakt med sin far, der viste sig uforsonlig, og som truede ansøgeren med stening, hvis hun kom tilbage til Somalia. Da ansøgeren således ikke kunne vende tilbage til sin familie, tilbød fasteren at betale for ansøgerens flugt. Fasteren sendte kort tid efter en agent, der hjalp ansøgeren til Danmark. På grundlag af ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet om opvæksten i landsbyen, den meget begrænsede kontakt med omverdenen og den heraf følgende manglende evne til at redegøre for byerne i området, og ansøgerens beskrivelse af flugten og flugtruten fra Somalia til Kenya finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun stammer fra landsbyen [by A] i Gedo-regionen. Den omstændighed, at sproganalysen peger på, at ansøgerens sproglige baggrund er det nordvestlige Somalia, kan på den baggrund ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder, at det på grundlag af ansøgerens troværdige forklaring må lægges til grund, at ansøgeren som beskrevet blev tvangsgift med [M], der var medlem af al-Shabaab, og at dette ægteskab blev indgået med medvirken fra [M]s far. Flygtningenævnet finder på dette grundlag, at ansøgeren ved at flygte fra ægtefællen er kommet i et modsætningsforhold med såvel sin egen far og med [M] og

dennes familie. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren ved at indgå et ægteskab med en mand, som hun selv har valgt, har bragt sig i et yderligere modsætningsforhold med sin far, der anså dette for bigami og truede med at få ansøgeren stenet på denne baggrund. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun, såfremt hun skulle vende tilbage til hjemlandet, er i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet finder, at det må lægges til grund, at ansøgerens faster forgæves har forsøgt at mægle mellem ansøgeren og faren, og nævnet finder ikke, at der er et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren vil være beskyttet mod overgreb, såfremt hun tager ophold i Mogadishu. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der ses ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den somaliske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2015/42

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.3.2 nævnte afgørelse Syri/2015/37.

6.10.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter myndighederne, som har tilbageholdt hende og udsat hende for voldtægt. Hun har videre henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælle. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun fem gange i perioden mellem [slutningen af] 2013 og [foråret] 2014 blev opsøgt af tre til fire myndigheds personer på sin bopæl og taget med til et hus, hvor hun blev udspurgt om sin familie, ligesom de udsatte hende for seksuelle overgreb. Herefter truede de hende med, at de ville slå hende og hendes børn ihjel, hvis hun fortalte det til nogen. Hun er efterfølgende gentagne gange blevet udsat for vold af sin ægtefælle. Hun er blandt andet blevet stukket med kniv i maven, mens hun var gravid, idet ægtefællen mistænkte, at han ikke selv var fader til barnet, hvorefter hun aborterede. Ansøgerens bedstemoders broder hentede hende efterfølgende og kørte hende hen til sin kone, hvor hun opholdt sig i et par måneder. I den periode fik hun via internettet kontakt til en tjetjensk mand i Syrien, som havde en broder, som i [efteråret] 2014 kørte hende fra Rusland til Danmark. **Flygtningenævnets flertal** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun har en konflikt med myndighederne i Tjetjenien og i resten af Rusland, til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hun skulle være i myndighedernes søgelys, fremstår utroværdig og divergerende. Nævnet har således lagt vægt på, at

ansøgeren som asylmotiv har angivet, at hun er forfulgt af myndighederne, fordi myndighederne vil udspørge hende om hendes familie, ligesom de personer, der angiveligt har opsøgt og tilbageholdt hende, har misbrugt hende seksuelt. Flygtningenævnets flertal har ved troværdighedsvurderingen navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt hun ved to af episoderne blev hentet i den samme bil, og om hvorvidt hun blev hentet af tre eller fire personer ved den ene eller anden episode, samt om ved hvilken episode hun fortalte myndighedspersonerne om sin graviditet. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om omstændighederne ved ægtefællens overfald på hende, herunder om hvorvidt et af børnene overværede overfaldet på hende samt om kontakten til [tjetjensk mand i Syrien], herunder kontaktens opstart, om sin adgang til pc hos ægtefællen, og om hvordan hun fandt ud af, at hendes mor var i Danmark. Flygtningenævnets flertal finder endvidere, at ansøgeren under nævnsmødet har udbygget sin forklaring, idet hun ikke tidligere har forklaret om sit selvmordsforsøg, ligesom hun udbyggede sin forklaring om, hvorfor ægtefællen ikke troede, at det var hans barn, som hun var gravid med. Flygtningenævnets flertal finder endvidere, at ansøgerens forklaring om, at hun blev gravid trods spiral, men at hun ikke fik spiralen fjernet, selvom hun ønskede at gennemføre graviditeten, forekommer usandsynlig. Ansøgerens forklaring om, hvornår og hvordan hun fik mistanke om graviditet trods spiral forekommer endvidere usandsynlig. Flygtningenævnets flertal kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes udrejse af Tjetjenien til grund. Der er herved lagt vægt på, at forklaringen om udrejsen fremstår endog meget utroværdig. Det fremstår således utroværdigt, at ansøgeren skulle begive sig mod Syrien med en for hende ukendt mand for at blive gift med denne mands bror, som hun alene havde mødt på nettet, og som havde slettet både ansøgerens og sine egne data på nettet, da ansøgeren forlod Tjetjenien. Ansøgeren har ikke under mødet i Flygtningenævnet været i stand til at svare uddybende på spørgsmål om, hvornår hun fik kontakt til [tjetjensk mand i Syrien], eller om hvorfor han slettede deres profiler, eller til at forklare de nævnte divergenser på en overbevisende måde. Flygtningenævnets flertal kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes asylmotiv til grund. Flygtningenævnets flertal lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens ægtefælle ved flere lejligheder har udsat hende for vold, men flertallet finder, at voldens omfang og intensitet ikke kan medføre asyl, ligesom flertallet finder, at der er tale om en privatretlig konflikt, der i øvrigt må anses for afsluttet ved parternes skilsmisse. Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren opholdt sig i Tjetjenien efter skilsmissen i [sommeren] 2014 og frem til sin udrejse i [efteråret] 2014 uden at blive opsøgt af ægtefællen, og uden at ægtefællen rettede henvendelse til hendes familiemedlemmer. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved sin tilbagevenden til Tjetjenien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2015/33

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Stat/2015/23 og til den i afsnit 6.10.2.1 nævnte afgørelse Afgh/2015/56.

6.10.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet **stadfæstede i maj 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter at blive tortureret og dræbt af familien til en pige ved navn [N], som han havde et forhold til. Han mødte hende i forbindelse med et engelskkursus i slutningen af 2012. De blev forelskede. Ansøgeren var bekendt med, at hendes far var magtfuld, og at han var Mujahedin-kommandant og ansat i [...]ministeriet. [I foråret] 2014 ringede [N] til ham og græd i telefonen. Hun bad ham komme hjem til sig. Han tog derhen. Hun var alene hjemme, og de sad sammen i stuen, hvorefter hun opfordrede ham til, at de skulle gå ind på hendes værelse. [N] var meget oprørt og græd hele tiden. Hun fortalte, at hendes forældre ville have hende forlovet med hendes fætter næste dag. Han græd også og trøstede [N]. Hun tog deres tøj af, og det endte med, at de havde samleje på hendes værelse. De havde det begge dårligt bagefter, da [N] nu ikke længere var jomfru. Ansøgeren tog hjem og fortalte sin fader om episoden. Faderen blev meget vred. Dagen efter blev ansøgerens familie opsøgt på deres bopæl af [N's] fader, broder, fætter samt en række bevæbnede personer. De var kørende i to biler, som ansøgeren mener, var politibiler. De ville have fat i ansøgeren. Han formoder, at [N] havde fortalt sin fader om samlejet. [N's] broder, som holdt et håndvåben ned langs siden, sagde til ansøgeren, ”Jeg slår dig ihjel og tager dine søstre med. Dét, du har gjort mod min søster, gør jeg mod dine søstre.” [N's] broder trængte 50-60 centimeter igennem porten til gården. Der var fire til fem meter imellem ansøgeren og [N's] broder. For at forsvare sin familie løb ansøgeren frem mod [N's] broder og sparkede ham i maven. [N's] broder snublede over dørtrinnet ved porten og faldt bagover. Han ramte en sten og blev bevidstløs. Han havde stadig håndvåbnet i sin åbne hånd, da han var bevidstløs. Der var blod under ham. Da [N's] fader og de øvrige personer så dette, sagde [N's] fader til ansøgeren, at de ville tage på hospitalet med broderen og komme tilbage og tale med dem. Naboerne var kommet til og spurgte, hvad der foregik. Ansøgerens fader sagde, at sagen var slut. Samme aften forlod ansøgeren og hans familie bopælen og tog til Pakistan, idet faderen sagde, at deres liv var i fare. Familien rejste derefter til Dubai. Her blev ansøgeren sat på et fly til et sted i Europa. Hans rejse var arrangeret af en agent. Han har siden da ikke haft kontakt med sin familie. De havde ikke aftalt en plan for, hvordan de skulle holde kontakten. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på en række væsentlige punkter fremstår usandsynlig og

divergerende. Flygtningenævnets flertal har således fundet ansøgerens forklaring om hans forhold til [N] usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnets flertal har herved blandt andet lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at [N], der var datter af en Mujahedin-kommandant i [...]ministeriet, havde mulighed for alene at følge et engelskkursus for personer af begge køn, og at hun i forhold til ansøgeren skulle have været så udfarende, som forklaret af ansøgeren, herunder at hun skulle have taget initiativet til det seksuelle samvær mellem ansøgeren og hende. Flygtningenævnets flertal finder endvidere, at ansøgeren på en række punkter har forklaret divergerende om den episode, hvor [N's] fader, broder, fætter og en række andre personer opsøgte ansøgerens families bopæl. Ansøgeren har således forklaret divergerende om hændelsen med [N's] broder, og om hvad [N's] fader sagde, da han og de øvrige personer forlod ansøgerens families bopæl. Flygtningenævnets flertal lægger endvidere til grund, at det alene beror på ansøgerens formodning, at [N's] fader truede med at vende tilbage og slå dem ihjel. Endelig har Flygtningenævnets flertal ikke fundet, at ansøgeren på troværdig måde har kunnet redegøre for, hvorfor han og hans familie ikke aftalte, hvordan de fremover skulle holde sig i kontakt med hinanden, da de skiltes i Dubai. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.10.2.5 nævnte afgørelse Soma2015/71 og Soma/2015/72 samt til den i afsnit 6.6.2.2 nævnte afgørelse Iran/2015/55.

6.10.2.5 Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab, herunder omskæring

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007 vedrørende en nigeriansk statsborger forholdt sig til risikoen for at blive udsat for kvindelig omskæring (female genital mutilation, FMG). Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun og ægtefællen ikke ønskede, at deres døtre skulle omskæres. Domstolen afviste klagen som ”åbenbart ugrundet”. Domstolen udtalte, at det var ubestridt, at kvindelig omskæring udgjorde en krænkelse af konventionens artikel 3, og at kvinder i Nigeria traditionelt havde været og til en vis grad stadig, var i risiko for at blive omskåret. Det afgørende var, om klagerne i den foreliggende sag var i en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Nigeria. Domstolen bemærkede hertil, at flere stater i Nigeria havde forbudt kvindelig omskæring ved lov, herunder den stat, som klagerne kom fra. Antallet af kvindelige omskæringer i klagerens stat var ifølge baggrundsoplysningerne væsentligt lavere end angivet af klagerne, og antallet havde været støt faldende igennem 15 år. EMD fremhævede en række elementer, som kan indgå i en vurdering af, hvor selvstændig en

kvinde er med hensyn til at modstå presset. EMD bemærkede, at klager ikke havde valgt at tage ophold i en anden stat i Nigeria eller et naboland, hvor hun kunne have fået hjælp og støtte fra faderen og sin egen familie, men i stedet rejste til Sverige og søgte asyl. I det lys fandt EMD det vanskeligt at se, hvorfor klager, efter at have vist en så betragtelig mængde styrke og uafhængighed, ikke kunne beskytte datteren fra at blive undergivet FMG, om ikke i Delta State, så i en af de andre stater i Nigeria, hvor FMG er forbudt og/eller mindre udbredt. EMD fandt det derfor ikke godtgjort, at klagerne ville risikere en reel og konkret risiko for at blive undergivet FMG ved en tilbagevenden til Nigeria.

Flygtningenævnet har i 2015 behandlet enkelte sager vedrørende statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har videre behandlet en sag vedrørende en statsborger fra Ghana, der som asylmotiv henviste til risikoen for, at hun selv ville blive udsat for omskæring. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af FGM i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren henset til forholdene for så vidt angår FGM i hjemlandet må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for FGM vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2005. I foråret 2014 søgte ansøgeren om asyl. Hun oplyste i den forbindelse, at hun de seneste fem år havde boet hos en mand i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsborger i Ghana og fra Sunyani. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ghana frygter sin familie, idet hun er bange for at blive omskåret som led i en familietradition. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ghana frygter [K], idet hun skylder ham penge for rejsen til Europa. Endeligt har ansøgeren anført, at hun, efter hun flygtede hjemmefra, hvor man var mus-

limer, i hjemlandet begyndte at dyrke den kristne tro blandt andet ved kirkebesøg, hvilket hun har fortsat efter udrejsen. Ansøgeren er ikke blevet døbt. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden særligt sin familie i forbindelse med hendes religionsskift. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun forlod sine forældres bopæl, da hun var cirka 14 år, idet familien ønskede at omskære ansøgeren. De følgende 10 år boede ansøgeren på gaden forskellige steder i Ghana. De tre første måneder boede ansøgeren på det lokale marked i sin landsby. Derefter flyttede ansøgeren til Sunyani, Techiman, Sefwi, Kumasi, Takordi og til sidst Accra, hvor hun opholdt sig frem til sin udrejse i [sommeren] 2005. I Accra fik ansøgeren kontakt til [K], som lovede at hjælpe ansøgeren til Danmark, hvor hun ville kunne få et arbejde. [K] sørgede for at skaffe dokumenter og flybilletter, og i [sommeren] 2005 ankom ansøgeren til Danmark. Umiddelbart efter indrejsen i Danmark tog [K] ansøgeren med hjem til sin bopæl, hvor han spærrede ansøgeren inde på et værelse. Tre uger herefter sagde [K], at ansøgeren skulle arbejde som prostitueret, hvilket hun nægtede. Cirka syv til ni måneder herefter lykkedes det ansøgeren at flygte fra [K]. Ansøgeren boede herefter hos forskellige personer i fire år. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren over for udlændingemyndighederne har oplyst, at hun er kristen protestant og har ikke før i advokatindlægget anført noget om, at dette skulle kunne give hende problemer. Ansøgeren ses således at have udbygget sin forklaring om dette. Flygtningenævnet tilsidesætter ansøgerens forklaring om oprindeligt at have været muslim som utroværdig. Det fremgår, at ansøgeren under sit ophold i hjemlandet, efter hun var flygtet fra faderen, har været i kontakt med familiemedlemmer, og at faderen uanset dette ikke har formået at gennemføre det af ansøgeren angivne ønske om, at hun skulle omskæres. Det fremgår videre, at ansøgeren har formået at opholde sig flere år i hjemlandet, uden at der foreligger oplysninger om, at faderen har forsøgt at gennemføre sit ønske. Ansøgeren var også ved udrejsen ganske ung og er nu en voksen kvinde på 35 år. Ansøgeren har intet kendskab til sin faders og broders forhold i hjemlandet, idet hun har været helt uden kontakt siden udrejsen. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens frygt for nu at blive omskåret er subjektivt begrundet og ikke bygger i et sådan omfang på faktuelle oplysninger, at den er så reel, at den kan begrunde asyl. Ansøgeren har oplyst, at hun ikke siden flugten fra [K's] bolig her i landet har været i nogen form for kontakt med denne eller personer knyttet til denne. Også på denne baggrund findes hendes frygt for denne heller ikke så reel, at forholdet til denne kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret eller individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren er i nærliggende risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ghan/2015/4

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia samt et barn. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Somalia og muslim fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab og af familien til [A], med hvem ansøgeren har fået et barn uden for ægteskab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i 2013 begyndte at mødes med en person ved navn [A], som hun mødte i forbindelse med, at hun i en periode på omkring fire måneder kom på hans families bopæl, hvor hun vaskede hans families tøj. Ansøgeren indledte efter to måneder et forhold til [A] og blev i [sommeren] 2013 gravid. Ansøgeren og [A] var ikke forinden blevet gift. Da ansøgeren fortalte om graviditeten til [A], slog han ansøgeren og sagde, at hvis hun fortalte til nogen, at han var fader til barnet, så ville han slå hende ihjel. Ansøgeren udrejste af Somalia i [efteråret] 2013, fordi hun var bange for at blive udsat for overgreb af enten [A] eller hans familie med tilknytning til al-Shabaab eller af andre folk i området, fordi hun havde fået et barn uden for ægteskab. **Et flertal af Flygtningenævnet** kan ikke lægge ansøgers forklaring til grund og finder, at ansøger har forklaret upræcist og divergerende om, hvor længe hun har kendt [A] og om, hvem der fortalte [A], at hun var gravid. Ansøgers forklaring om, at hun havde et seksuelt forhold udenfor ægteskab, og at hun dyrkede sex med [A] på dennes bopæl, hvor tillige hans far, der var medlem af al-Shabaab, boede, forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Når tillige sammenholdes med den foreliggende sprogtest, hvorefter ansøgers dialekt med den højst mulige sandsynlighed afviger fra de sydsomaliske dialekter, men stemmer overens med de nordsomaliske dialekter, og det forhold, at ansøgers klan, Madhiban, efter nævnets baggrundsoplysninger er en lille klan, der primært holder til i Nordsomalia, findes ansøger ikke at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet finder, at eftersom ansøger ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv og først på nævnsmødet har omtalt sin frygt for omskæring af datteren, har ansøger ikke sandsynliggjort, at der i Somalia er personer, der konkret vil udsætte hende for et massivt pres med henblik på omskæring af hendes datter. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/71 og Soma/2015/72

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Somalia. Indrejst i 2014. Ansøgeren oplyste, at hendes moder havde oplyst hende om, at hendes ægtefælle og faderen til hendes barn var død. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og tilhørende hovedklanen Ashraf, underklanen Reer Hassan, subklanen [...] og subsubklanen [...]. Ansøgeren er muslim af trosretning fra Bulo Marer, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske

eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af sin far eller repræsentanter for al-Shabaab, da begge parter er af den overbevisning, at hun blev gravid uden for ægteskab. Hun har til støtte herfor anført, at hendes fader ikke ønskede, at hun indgik ægteskab med et medlem af Jareer-klanen. Familien anerkender ikke ægteskabet. Efterfølgende har hun fået datteren [...] med ægtefællen. Ansøgeren har for Flygtningenævnet endvidere oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at datteren vil blive omskåret. Uanset at ansøgeren på flere punkter har forklaret upræcist om det påberåbte asylmotiv vedrørende ægteskabet med [A], kan Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren er kommet i modsætningsforhold til faderen på grund af ægteskabet. Endvidere må det tillægges vægt, at moderen har givet udtryk for, at pigebørn skal omskæres i overensstemmelse med de lokale traditioner, og at ansøgeren selv blev udsat for den mest alvorlige form for omskæring. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at omkring 95 % af alle pigebørn over 15 år er omskåret i ansøgerens lokalområde. Endelig må det tillægges vægt, at ansøgeren er analfabet, og at hun med sin status som enlig mor ikke kan antages at være i stand til at modstå omgivelsernes ønske om at følge traditionen, hvorefter hendes datter skal omskæres. Der er efter det foreliggende ikke holdepunkt for at antage, at hun fra nogen side ville kunne få støtte til at imødegå omgivelsernes krav om omskæring af datteren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet og konkret vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes datter ved ansøgerens tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive omskåret mod ansøgerens vilje. Flygtningenævnet meddeler derfor allerede af denne grund den somaliske statsborger [...] samt hendes datter opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2015/75 og Soma/2015/76

Nævnet meddelte i **december 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt tre børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Grozny, Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter overgreb fra borgmesteren i [en by], Tjetjenien. Borgmesteren er fader til ansøgerens tidligere klassekammerat og kidnappede ansøgeren, da hun var 16 år gammel, hvorefter hun var tilbageholdt hos borgmesteren i tre måneder, i hvilken periode han forulempede hende seksuelt. Det lykkedes for hendes mormoder at få hende frigivet. Efterfølgende blev ansøgeren gift med sin nuværende ægtefælle, men omkring et halvt år senere, efter at hun havde taget ophold i Grozny, kidnappede borgmesteren hende på ny, hvorefter hun var tilbageholdt i et par måneder sammen med to andre jævnaldrende piger. Efterfølgende er hun flere gange blevet hentet af folk fra borgmesterens kontor og har været udsat for fornyede seksuelle

overgreb, senest i [efteråret] 2013. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund og finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun er i konkret og reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter oplysningerne om borgmesterens højtstående position og forbindelser til andre myndighedspersoner sammenholdt med ansøgerens personlige forhold findes hun ikke at kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Den Russiske Føderation. Der findes efter oplysningerne om konflikten karakter ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] samt hendes tre børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rusl/2015/44

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Alba/2015/2.

6.10.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel I A, i sit hjemland, og om de overgreb, ansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Nævnet henviste i 2012 i to sager, som vedrørte transseksuelle asylansøgere, til, at UNHCR i Guidance Notes af 21. november 2008 on Refugee Claims Relating to Sexual orientation and Gender Identity som retningslinjer blandt andet har anført, at “Claims relating to sexual orientation have most often been considered within the “membership of a particular social group” ground. ... While claims relating to bisexual and transgender people have been less common, such groups may constitute a particular social group”.

Nævnet anførte endvidere, at Danmark grundet det retlige forbehold ikke er bundet af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge, eller af direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 fra Europaparlamentet og Rådet om fastsættelse af standarder inden for samme område. Af det sidstnævnte direktiv fremgår af punkt 30 og af artikel 10 blandt andet, at der kan tages hensyn til blandt andet kønsidentitet og seksuel orientering ved vurderingen af forfølgelsesgrunden "tilhørsforhold til en bestemt social gruppe". En bestemt gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når "medlemmer af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres". Der skal herved tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentiteten. Nævnet har anset det anførte i direktiverne som overensstemmende med de retningslinjer, der er anført af UNHCR i den ovennævnte Guidance Note af 21. november 2008, jf. herved tillige retningslinjerne i UNHCR's Guidelines on International Protection no. 9 af 23. oktober 2012, pkt. 44-49.

Henset til alvoren af de trusler, ansøgerne havde været udsat for, sammenholdt med det oplyste i baggrundsmaterialet vedrørende både overgreb fra myndighedspersoner over for transseksuelle og myndighedernes manglende effektivitet over for selv alvorlige overgreb mod transseksuelle personer, fandt nævnet, at ansøgerne ved en tilbagevendt til hjemlandet risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne blev herefter meddelt opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Der henvises nærmere til omtalen af sagerne i formandskabets 21. beretning (2012), side 263f.

EU-Domstolen afsagde den 7. november 2013 dom i de forenede sager C-199/12, C-200/12 og C-201/12 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne Minister voor Immigratie en Asiel mod X og Y og Z. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse. X, Y og Z havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles flygtningestatus med den begrundelse, at de nærede velbegrundet frygt for forfølgelse i deres respektive hjemlande på grund af deres homoseksualitet.

Af dommen fremgår det blandt andet, at homoseksuelle på grundlag af en straffelovgivning som den, der var tale om i de pågældende sager, som specifikt omhandler homoseksuelle, skal anses for at udgøre en bestemt social gruppe. Det fremgår endvidere, at den blotte omstændighed, at homoseksuelle handlinger er strafbare, ikke i sig selv ud-

gør forfølgelse, men at en fængselsstraf, som er straffen for homoseksuelle handlinger, og som faktisk anvendes i det pågældende land, udgør forfølgelse. Det fremgår videre, at asylmyndighederne ikke med rette kan forvente, at en asylansøger for at undgå risikoen for forfølgelse holder sin homoseksualitet skjult i sit hjemland eller udviser tilbageholdenhed i forhold til at give udtryk for sin seksuelle orientering.

EU-Domstolen afsagde den 2. december 2014 dom i de forenede sager C-148/13, C-149/13 og C-150/13 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne A og B og C mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse, samt Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne. A, B og C havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles asyl med den begrundelse, at de navnlig på grund af homoseksualitet frygtede at blive forfulgt i deres respektive hjemlande.

Af dommen fremgår det blandt andet, at de nævnte direktiver er til hinder for, at asylmyndighederne foretager deres vurdering af ansøgerens erklæringer og dokumentation vedrørende den pågældendes seksuelle orientering gennem en udspørgning af ansøgeren, som alene bygger på stereotype forestillinger om homoseksuelle. Endvidere er direktiverne til hinder for, at asylmyndighederne forestår udførlige udspørgninger om en asylansøgers seksuelle adfærd eller fremsætter krav om, at ansøgeren underkaster sig tests med henblik på at godtgøre sin homoseksualitet eller fremlægger videooptagelser af sådanne handlinger. Endelig er direktiverne til hinder for, at asylmyndighederne fastslår, at en ansøger er utroværdig, alene som følge af at ansøgeren på grund af sin tilbageholdenhed med at afsløre intime aspekter i sit liv ikke straks erklærede sin homoseksualitet. Påstået homoseksualitet er således undergivet den sædvanlige troværdighedsvurdering.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internatio-

nale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningegenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningegenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningegenævnet opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af ansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningegenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **januar 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2013. **Flygtningegenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører Mukiga-stammen og er katolik af trosretning fra [en navngiven by], Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive tilbageholdt og dræbt af de ugandiske myndigheder, idet de har fået kendskab til, at ansøgeren er homoseksuel. Endvidere frygter ansøgeren at blive dræbt af lokalbefolkningen på grund af sin seksuelle orientering. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hun i 2004 blev bortvist på en skole, fordi hun indledte et forhold til en anden kvindelig elev ved navn [N]. I [efteråret] 2006 blev ansøgeren tvunget til at indgå ægteskab med en mand ved navn [S]. [En måned senere] forlod ansøgeren sin ægtefælle, efter at de havde boet sammen i en måned, og ægteskabet blev derved opløst. Ansøgeren flyttede herefter ind hos [N], hvor ansøgeren opdagede, at hun var blevet gravid. I foråret 2007 fødte ansøgeren trillinger. I midten af 2008 fratog [S] børnene fra ansøgeren og bragte dem hen til ansøgerens svigermoder, hvor de har boet siden. I 2010 flyttede ansøgeren sammen med en ny kæreste ved navn [F]. [F] var aktiv i LGBT-miljøet i Uganda. I [sommeren] 2012 deltog ansøgeren og [F] i Entebbe Beach Pride Parade i Uganda. [I foråret] 2013 blev ansøgeren, [F] og et andet homoseksuel par opdaget på det hotel, hvor ansøgeren arbejdede. Ansøgeren blev taget bort af to mænd i militære uniformer og låst inde i et hus i 14 dage. Ansøgeren blev

under tilbageholdelsen voldtaget, skåret og fik chili i sårene, brændt med en tang og fik revet en ørering ud. [14 dage senere] blev ansøgeren løsladt mod bestikkelse. Hun udrejste af Uganda samme dag. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er lesbisk, og at hun igennem tiden har været udsat for forskellig chikane med videre som følge af sine seksuelle aktiviteter. Ansøgeren har ikke selv været profileret i det homoseksuelle miljø i Uganda, men har ”fulgt med” [F], der har været mere aktiv, og som ansøgeren samlevede med i Uganda. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt og udsat for overgreb, sådan som hun har forklaret om, hvorefter hun er løsladt mod bestikkelse og udrejst af landet. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren som tilhørende en særlig social gruppe må antages at risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Uganda. Flygtningenævnet meddeler derfor den ugandiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Ugan/2015/6

Nævnet meddelte i **februar 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Nævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af Taliban, da han fra sommeren 2006 til sommeren 2008 havde arbejdet for det amerikanske militær i Kandahar. I oktober 2014 anmodede ansøgeren om en genoptagelse af sagen med henvisning til, at han er homoseksuel. Ansøgeren havde i den forbindelse anført, at det havde været svært for ham at være åben om sin seksualitet, og at han havde haft svært ved at acceptere, at han er homoseksuel, hvorfor han ikke tidligere havde oplyst herom til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet. Endvidere havde han et håb om, at han under sagens behandling kunne få lægehjælp, således at han ikke længere var homoseksuel. Til støtte for sin anmodning om genoptagelse fremsendte ansøgeren udskrifter af journalnotater fra hans samtaler med en psykiater. I forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen i februar 2015 forklarede ansøgeren blandt andet, at han ikke tidligere havde oplyst de danske udlændingemyndigheder om, at han er homoseksuel, da han ikke vidste, hvorvidt det var en sygdom. Ansøgeren forklarede videre, at det var hårdt at føle noget, der var anderledes, når man ikke kunne tale med nogen om det, eller når man ikke vidste, hvad det gik ud på. Ansøgeren forklarede desuden, at han havde haft et forløb hos både en psykiater og en psykolog, og at ansøgeren i den forbindelse havde fortalt, at han var tiltrukket af mænd, og at det var smertefuldt for ansøgeren at tale med andre om det. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter forfølgelse, fordi han er homoseksuel. Han vil ikke kunne gifte sig med sin forlovede, og han vil heller ikke

kunne leve åbent som homoseksuel i Afghanistan. Han frygter både familiens og samfundets reaktion. Flygtningenævnet lægger på baggrund af de lægelige oplysninger og ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren er homoseksuel. Sammenholdt med baggrundoplysningerne om forholdene i Afghanistan finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse som følge af sin seksualitet ved en tilbagemenden til Afghanistan. Ansøgeren må henregnes til en særlig social gruppe og dermed omfattes af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2015/71

Nævnet **stadfæstede** i **april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører Ga-stammen, og han er kristen af trosretning fra Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagemenden til Ghana frygter forfølgelse fra civilbefolkningen og myndighederne, idet han er homoseksuel. Han frygter endvidere at blive diskrimineret af civilbefolkningen som følge af, at han er smittet med HIV. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han, siden han var omkring 12 år gammel, har vidst, at han var homoseksuel. Ansøgerens problemer startede i 2010 eller 2011, hvor han sammen med sine venner, som ligeledes er homoseksuelle, blev udsat for fysiske overgreb udenfor en natklub i Jamestown. I 2012 blev ansøgeren overfaldet på sin bopæl i Jamestown af en gruppe personer, som gik fra dør til dør og angreb personer, som de mistænkte for at være homoseksuelle. Ansøgeren lod i forbindelse med overfaldet som om, at han var besvimet, hvorefter personerne forlod hans bopæl. I perioden frem til hans udrejse af Ghana i 2014 blev han omkring ti gange truet af gerningsmændene i området. I 2013 blev ansøgeren, imens han var på arbejde som bartender i Jamestown, overfaldet af en kunde, hvorefter han blev truet verbalt. Ansøgeren har endvidere været udsat for verbale overgreb flere gange i tidsrummet fra det første fysiske overfald i 2010 eller 2011 og frem til udrejsen i 2014. Flygtningenævnet kan ikke fuldt ud lægge ansøgerens forklaringer om hændelsesforløbet i hjemlandet til grund. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren er homoseksuel, at han i hjemlandet har været åben omkring sin homoseksualitet, og at han i nogen grad er kendt som homoseksuel. Ansøgeren har forklaret om tre konkrete episoder, hvor han er blevet overfaldet/chikaneret som følge af sin homoseksualitet. Den første episode i 2010/2011 var ikke rettet specielt mod ham, men mod de tilstedeværende homoseksuelle som helhed. Den næste episode i 2012 var efter ansøgerens forklaring en form for reaktion hos en gruppe personer på en stor lesbisk fest i nærheden, som ansøgeren ikke deltog i. Ingen af disse episoder har resulteret i en mere fortløbende chikane rettet specielt mod ansøgeren. I den forbindelse bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren mellem de to episoder var på et tre måneders besøg i Danmark på

besøgsvisum hos sin daværende kæreste, og at ansøgeren ikke under disse ophold søgte asyl. Ansøgeren forklarede ikke under oplysnings- og motivsamtalen om den tredje episode, som skal have fundet sted i [efteråret] 2013, og som angiveligt skal have været årsagen til, at ansøgeren besluttede at udrejse med henblik på at søge asyl. Inden udrejsen søgte ansøgeren på ny visum med henblik på et nyt besøg hos den daværende kæreste. Ansøgerens forklaring om det tidsmæssige og opholdsmæssige i den forbindelse har været upræcis, svævende og afglidende, og Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den sidste episode reelt har været udslagsgivende for ansøgerens beslutning om at søge asyl. Ansøgeren havde besøgsvisum til Danmark, da han indrejste i Sverige. Ansøgeren har som nævnt efter sin egen forklaring levet åbent om sin homoseksualitet i Ghana og har også i forbindelse med sit arbejde offentligt givet udtryk for sin homoseksualitet. Ansøgeren har imidlertid ikke på noget tidspunkt været kontaktet af myndighederne i den forbindelse. På den baggrund finder **Flygtningenævnets flertal**, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han, hvis han vender tilbage til Ghana, vil være forfulgt af myndighederne som homoseksuel, eller at han vil være nødsaget til at leve i skjul med sin homoseksualitet. Flertallet finder heller ikke, at ansøgerens forklaring under nævnsmødet om, at han har hashtagget den ghanesiske præsident på Facebook under opholdet i Danmark, bevirker, at det kan lægges til grund, at dette har profileret ham på en sådan måde, at myndighederne vil forfølge ham, hvis han vender tilbage til Ghana. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ghan/2015/5

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2011. Udlændingestyrelsen meddelte i 2012 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Fire måneder senere stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I slutningen af 2014 anmodede Dansk Flygtningehjælp på vegne af ansøgeren om genoptagelse af sagen. Måned efter besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævn. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at han havde haft kontakt med LGBT Asylum i omkring to år, ligesom han havde haft kærester i Danmark. Ansøgeren forklarede videre, at såfremt han skulle vende tilbage til Irak, ville han fortsat leve som homoseksuel og ville finde en partner, såfremt det var muligt. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Makhmur, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin fader, fordi faderen har opdaget, at ansøgeren har haft et homoseksuelt forhold. Ansøgeren frygter endvidere overgreb fra muslimske grupper. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at han siden 13-årsalderen

har haft et seksuelt forhold til sin skolekammerat, [A]. En dag i sommeren 2011, da ansøgeren gik i 6. klasse, blev ansøgeren og [A] taget på fersk gerning af en elev på skolen, da de havde samleje på skolens toilet. Eleven fortalte om episoden til skoleinspektøren, der fortalte ansøgeren og [A's] forældre, hvad der var sket. Ansøgeren flygtede til sin søster i Kirkuk, der gemte ansøgeren hos sin nabo. Ansøgeren udrejste af Irak to dage senere. I forbindelse med udrejsen fortalte søsteren, at ansøgerens fader havde truet med at slå både søsteren og ansøgeren ihjel, hvis han befandt sig på hendes bopæl. Ansøgeren har endvidere efter indrejsen i Danmark fået at vide af sin søster, at ansøgerens fader havde opsøgt hende på hendes bopæl med en pistol og truet med at slå ansøgeren ihjel. Flygtningenævnet finder fortsat som ved [nævnets første afgørelse fra] 2012 at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring om en episode, hvor han og en ven blev grebet på fersk gerning, mens de havde seksuelt samkvem på et skoletoilet, men kan i øvrigt lægge hans forklaring om, at han er homoseksuel, til grund. Nævnet lægger i den forbindelse til grund, at ansøgeren under sit ophold i Danmark har været i løbende forbindelse med LGBT Asylum, at han har deltaget i Copenhagen Pride i 2013 og 2014, og at han ved to lejligheder har haft seksuelt samkvem med mandlige bekendte. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Dansk Flygtningehjælps landerapport om Irak fra oktober 2011, side 30f, UNHCR's guidelines vedrørende Irak af 31. maj 2012, side 42-43, Landinfo og Migrationsverkets rapport af 28. februar 2014, "Situasjonen for minoriteter og andre sårbare grupper i lys av sikkerhetssituasjonen" side 19f, og UNHCR's position paper fra oktober 2014, finder nævnet, at ansøgeren, der er kurder fra det nordlige Irak, hvis han vender tilbage til hjemlandet og der lever som homoseksuel, vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den irakiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Irak/2015/27

Nævnet **stadfæstede** i **august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk edo og kristen fra Edo, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive fængslet af myndighederne eller slået ihjel af unavngivne personer fra sin hjemegn på grund af sin seksuelle orientering. Ansøgeren frygter endvidere Boko Haram, der slog ansøgerens fader ihjel, fordi faderen var kristen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er født og opvokset i Edo, der ligger i den sydlige del af Nigeria. Ansøgeren mødte i 2009 sin mandlige kæreste, [M]. Ansøgeren havde et seksuelt forhold til [M] i perioden 2009-2011. Ansøgeren tog en aften i 2011 på en bar/restaurant sammen med [M] og en barndomsven fra samme nabolag ved navn [V]. De overnattede på [M's] bopæl, fordi de var berusede. Ansøgeren sov alene i et rum, hvorimod [M] og [V] sov i samme stue. [M] forgreb sig på [V], imens han sov. Tidligt næste

morgen tog [V] hjem til sine forældre og fortalte dem, hvad der var sket. [V's] fader anmeldte forholdet til politiet, ligesom han fortalte nogle drenge fra nabolaget, hvad der var sket. Drengene opsøgte herefter [M], og bankede ham til døde. Herefter opsøgte [V's] fader og drengene ansøgerens bopæl, hvor de talte med ansøgerens fader, og krævede, at ansøgeren blev udleveret. Ansøgeren nåede at flygte fra stedet. Senere samme dag mødtes ansøgeren med sin fader på [...] i Edo. De overnattede en enkelt nat på et hotel i [...] i Edo. De flygtede derefter til [...], hvor de bosatte sig i [...] i det nordlige Nigeria. Ansøgeren ved ikke, om personer eller myndighederne efterfølgende har opsøgt deres bopæl i Edo. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fader blev slået ihjel af Boko Haram i 2012, fordi han var kristen. Ansøgeren var ikke tilstede, da faderen blev slået ihjel, men han fandt liget af faderen, hvorefter ansøgeren flygtede hjem til sin arbejdsgiver, [AG]. Ansøgeren var bange for, at myndighederne ville blive bekendt med ansøgerens seksuelle orientering, hvorfor han ikke anmeldte drabet på faderen til myndighederne. Ansøgeren søgte om visum til Frankrig [i sommeren] 2013, og fik meddelt visum med gyldighed i [en måned i efteråret] 2013. Ansøgeren udrejste legalt fra Nigeria til Frankrig [i efteråret] 2013. Ansøgeren har ikke oplevet nogen problemer efter episoderne i 2011 og 2012 og frem til sin udrejse af Nigeria i 2013. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, idet forklaringen har været divergerende og usandsynlig på en række centrale punkter. Ansøgeren har således i oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2014 forklaret, at hans to yngre søskende gik på kostskole og ikke flyttede med ham og faderen til [det nordlige Nigeria] efter episoden i 2011, men at de kom på besøg hos dem. I asylsamtalen den [...] 2014 har ansøgeren derimod forklaret, at han ikke efter flytningen har haft kontakt til sine to søskende. I forklaringen under mødet i nævnet har ansøgeren endelig forklaret, at hans to søskende var henholdsvis 5 og 7 år gamle i 2011, og at hans far efterlod dem hos en nabokone, ligesom han har fastholdt, at han ikke har haft kontakt til dem siden 2011. Flygtningenævnet skal videre bemærke, at det ikke er sandsynligt, at ansøgerens far, der var vred over ansøgerens seksuelle forhold til [M], skulle have valgt at efterlade sine to relativt små børn i [det sydlige Nigeria], hvor de var uden forsørgelsesgrundlag, for at følge ansøgeren, der var mellem 18 og 19 år gammel, til det nordlige Nigeria. Det bemærkes, at faderen også herved opgav sit eget forsørgelsesgrundlag som nattevagt. Ansøgerens forklaring om [M's] seksuelle overgreb på ansøgeren og [V] forekommer heller ikke sandsynlig. Det bemærkes, at ansøgeren har forklaret stort set enslydende om, hvordan overgrebene fandt sted efter, at [M] havde drukket dem fulde, og uden at nogen af dem opdagede noget. Ansøgerens forklaring om hans seksuelle forhold har tydeligt været præget af, at han har fundet det skamfuldt at tale om. På trods heraf er det påfaldende, at forklaringen har haft en meget ringe detaljeringsgrad såvel i relation til ansøgerens seksuelle forhold til [M] som forløbet efter, herunder med hensyn til ansøgerens erkendelse af at være og ønske at leve som homoseksuel. Nævnet har i den forbindelse tillagt det en vis betydning, at ansøgeren

ikke har haft homoseksuelle forhold eller forklaret om følelser til andre mænd, siden [M] døde i 2011. Efter en samlet og konkret bedømmelse af forklaringen og hændelsesforløbet finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv, hvorfor betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2015/6

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes det, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Ansøgeren er serber og kristen ortodoks af trosretning fra [...], Serbien. Ansøgeren har siden 2014 været medlem af det lovlige parti Liga Socialdemokraterne. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel i Serbien som følge af sin homoseksualitet, samt at han frygter problemer på grund af sin politiske orientering. Ansøgeren mener ikke, at han vil kunne opnå den fornødne beskyttelse hos myndighederne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han efter sin udrejse af Danmark til Serbien [i foråret] 2015 blev verbalt chikaneret af to ældre kvinder [syv dage efter sin ankomst] i landsbyen [...]. Ansøgeren har videre oplyst, at han siden 2014 har været medlem af det lovlige, politiske parti Liga Socialdemokraterne, der kæmper for Vojvodna-regionens selvstændighed fra Serbien. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han ikke har noget sted at bo i Serbien og ikke kan finde arbejde. Endelig har ansøgeren oplyst, at hans søster har fortalt ham, at faderen har frataget ansøgeren dennes arveret, og at han ikke længere anerkender sin søn. Flygtningenævnet lægger fortsat til grund, at homoseksuelle i Serbien kan blive udsat for diskrimination, og at homoseksuelle som følge heraf kan opleve problemer med at udleve deres seksualitet. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren som forklaret er homoseksuel, og at han i den anledning har oplevet forskellige overgreb, herunder den verbale chikane den [...] 2015. Ansøgerens familie vil fortsat ikke kendes ved ham, men de har ikke udsat ham for vold i den forbindelse. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren er medlem af det lovlige, politiske parti Liga Socialdemokraterne, samt at han ikke har oplevet problemer i den forbindelse. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de beskrevne forhold er af en sådan karakter eller intensitet, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder, at det fortsat beror på ansøgerens egen formodning, at politiet ikke skulle have vilje og evne til at yde ham den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet finder således fortsat, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse og finder fortsat ikke, at der er konkrete holdepunkter for, at ansøgeren ikke skulle kunne opnå den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet skal hertil bemærke, at de af ansøgeren fremlagte kvitteringer ikke kan føre til en ændret vurdering heraf. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der er tale om afsluttede

forhold angående blandt andet betaling af administrationsgebyrer til byretten i Novi Sad, bøder for trafikale forseelser, bevis for brandskade til brug for retssag samt regninger for vand og kloakering. Nævnet finder således ikke, at dokumenterne sandsynliggør, at ansøgeren forgæves har søgt myndighedernes beskyttelse, eller at han som følge af sin seksuelle orientering er blevet udsat for diskrimination af myndighederne. Nævnet finder videre, at det beror på ansøgerens egen formodning, at han fremover risikerer problemer som følge af sin politiske orientering og medlemskab af Liga Socialdemokraterne. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst ikke at have oplevet problemer for så vidt angår dette forhold. Nævnet lægger endvidere vægt på, at det fremgår af de foreliggende baggrundsuplysninger, at om end forholdene for LGBT-personer efter omstændighederne kan være vanskelige, er homoseksuelle forhold lovlige, og der foreligger ikke oplysninger om risiko for overgreb fra myndighedernes side rettet mod LGBT-personer. Det fremgår videre, at de serbiske myndigheder støtter LGBT-rettigheder, at hate crimes og anden diskrimination af LGBT-personer er kriminaliseret ved lov, samt at det serbiske politi ved afholdelsen af Belgrade Pride 2014 beskyttede deltagerne, at paraden blev gennemført i overværelse af repræsentanter fra den serbiske regering, ligesom parlamentet i juni 2013 vedtog en strategi for antidiskrimination med det formål at løse problemer vedrørende fordomme og mishandling af LGBT-personer. Flygtningenævnet kan i den forbindelse henvise til blandt andet rapporterne fra US Department of State – 2013 Country Report on Human Rights Practices – Serbia af 27. februar 2014 (bilag 512), Freedom House – Freedom in the World 2014 – Serbia af 22. august 2014 (bilag 521), Freedom House – Freedom in the World 2015 – Serbia af 10. juli 2015 (bilag 530) samt Amnesty International – Belgrade Pride 2014 – A victory for human rights af 28. september 2014 (bilag 522). For så vidt angår det af ansøgeren anførte om, at han ikke har hverken arbejde eller bopæl i Serbien, kan dette ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at der er tale om forhold af socioøkonomisk karakter, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet af udlændingelovens § 7. For så vidt det af ansøgeren anførte om forhold forud for Flygtningenævnets afgørelse af 16. marts 2015, henviser nævnet til denne afgørelse, hvori nævnet har taget stilling til det anførte. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at de generelle forhold for homoseksuelle i Serbien i sig selv kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Serbien ikke vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Serb/2015/1

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2013. Flygtningenævnet stadfæstede i foråret 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved ansøgeren under et andet navn blev

meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I sommeren 2015 anmodede Dansk Flygtningehjælp på vegne af ansøgeren om genoptagelse af sagen, og Flygtningenævnet besluttede efter omstændighederne at hjemvise sagen til fornyet førstestansbehandling i Udlændingestyrelsen. To måneder senere meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk Nkor og kristen af trosretning fra [...] i North West-regionen i Cameroun. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Cameroun frygter, at han vil blive fængslet af Gendarmeriet og/eller politiet som følge af, at han er homoseksuel. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at han vil blive diskrimineret på grund af sin seksualitet, og at det ikke vil være muligt for ham at finde et arbejde. Endvidere frygter han, at han vil blive dræbt af lokalbefolkningen i sit hjemland. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han som ung elev på en kostskole fandt ud af, at han var homoseksuel. En sen aften i [foråret] 2009 blev ansøgeren og hans venner anholdt på en bar i Bambui. De blev bragt til stationen, hvor de var tilbageholdt i to dage og blev udsat for fysiske overgreb. Efter to dages tilbageholdelse blev de løsladt med en advarsel om, at såfremt de fortsatte deres homoseksuelle aktiviteter, ville de kunne risikere at blive stillet for retten og idømt en fængselsstraf. Advarslen blev bragt i den lokale radio, Abakwa FM. Ansøgeren har videre oplyst, at hans fader hørte om anholdelsen gennem ansøgerens tante. Hans fader kontaktede ham over telefonen dagen efter løsladelsen, og han var meget vred over ansøgerens tilbageholdelse for homoseksuelle aktiviteter. Efter løsladelsen blev ansøgeren kaldt til møde hos [F], som var universitetets afdelingsleder. Ansøgeren blev advaret om, at han ville blive bortvist fra universitetet, hvis han fortsatte sine homoseksuelle aktiviteter. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans medstuderende blev bekendt med hans seksualitet. I 2011 flyttede han til Kisorou i det nordlige Cameroun, hvor han fik arbejde som bogholder. Her mødte han en mandlig kæreste, som kom fra Tchad. Forholdet bestod indtil ansøgerens udrejse i 2012. Ansøger indrejste i Danmark [i sommeren] 2012 på et studievisum. Ansøger gik herefter på højskole i Danmark i nogle måneder, hvorefter han frem til sin anholdelse [...] 2014 opholdt sig ulovligt i Danmark. Herefter søgte ansøger asyl under falsk identitet og med et andet asylmotiv. Ansøgers asylsag blev gennemført frem til Flygtningenævnets afgørelse [fra foråret] 2015. Først ved genoptagelsesansøgningen [i sommeren] 2015 har ansøger gjort gældende, at han er homoseksuel og har samtidig oplyst en anden identitet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøger har sandsynliggjort, at han er homoseksuel. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgers troværdighed lagt vægt på, at hans forklaring på væsentlige punkter, herunder om sine homoseksuelle forhold og omstændighederne i forbindelse hermed, og om han var bekendt med, om hans venner var udsat for overgreb under tilbageholdelsen, er divergerende og ikke forekommer selvoplevet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøger ikke

under sit langvarige ophold i Danmark har været i kontakt med homoseksuelle miljøer før genoptagelsesansøgningen, og at ansøger har opholdt sig i Danmark i mere end 2 år, før han, efter at være blevet anholdt, under falsk identitet og med et opdigtet asylmotiv, søgte asyl og først efter at have modtaget afslag på asyl har påberåbt sig at være homoseksuel. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøger ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Cameroun vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Came/2015/2

Der kan tillige henvises til den i afsnit 7.6 nævnte afgørelse Ugan/2015/4.

6.11 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2015 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 6.12.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013) side 347f, for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger

fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempel på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2014. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsborger i Nigeria, etnisk edo og kristen af trosretning fra [...], Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive dræbt af de bagmænd, som arrangerede hendes udrejse, idet hun ved ed har forpligtet sig til at betale dem 50.000 EUR for rejsen til Europa. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun en dag i 2013 blev kontak- tet af en kvinde ved navn Madam [...] i Lucky Town på det lokale marked, hvor hun arbejdede. Madam [...] fortalte ansøgeren, at hun var smuk, og at hun kunne hjælpe ansøgeren med at rejse til Europa, hvis hun var interesseret. Den følgende dag mødtes ansøgeren og hendes moder med Madam [...], og moderen samtykkede til, at ansøge- ren kunne rejse til Europa ved Madam [...]'s hjælp. Madam [...] fortalte ansøgeren, at hun i Europa skulle mødes med to mænd, som ville hjælpe ansøgeren. Ansøgerens moder ville derefter aldrig igen komme til at mangle noget. Som betingelse for Madam [...]'s hjælp måtte ansøgeren aflægge ed på, at hun ville betale hende et beløb på 50.000 EUR efter ankomsten til Europa. Såfremt ansøgeren ikke betalte de 50.000 EUR, ville det koste ansøgeren livet. Eden blev aflagt på en kirkegård, hvor også en traditionel medicinmand var til stede. Omkring en måned efter aflæggelsen af eden blev ansøgeren hentet af en mand, som Madam [...] havde sendt. Manden, som ansøgeren kalder ”bos- sen”, tog hende med til Lagos by, hvor hun blev indkvarteret sammen med to andre piger, som var i samme situation som hende. Ansøgeren har forklaret, at de opholdt sig i huset i Lagos i cirka en måned, mens ”bossen” sørgede for at fremskaffe den fornødne rejselegitimation til dem. [I efteråret] 2013 fløj ansøgeren, de to andre piger samt ”bos- sen” til Spanien, hvor de skulle bo i et hus sammen med ”bossen”. Fra samme aften blev de sendt på gaden for at prostituere sig og tjene penge til ”bossen”. [I foråret] 2014 besluttede ”bossen” at tage dem med til Danmark. Ansøgeren har forklaret, at hun ikke på forhånd vidste, hvad hun skulle i Danmark, men hun blev som i Spanien sendt på gaden for at prostituere sig. Efter kort tid i Danmark lykkedes det ansøgeren og de to andre piger at flygte fra ”bossen”, idet han en dag havde glemt at låse døren. Ansøgeren boede herefter på gaden i København i cirka to uger, inden hun blev anholdt af politiet for ulovligt ophold i Danmark. Ansøgeren har forklaret, at hun en gang i Center Sand-

holm, efter hun har søgt om asyl i Danmark, er blevet truet af en person, som hævdede, at han kendte ”bossen”. Ansøgeren har ligeledes forklaret, at hendes moder og to brødre i Nigeria er blevet opsøgt af mænd sendt af ”bossen”. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det fremgår heraf, at ansøgeren satte sig i gæld for at kunne rejse til Europa med henblik på arbejde. Videre at hun har undraget sig fra den prostitution, som blev krævet som modydelse på lånet. Ansøgeren har oplyst, at hendes familie i hjemlandet i den anledning er blevet opsøgt, og at naboer forhindrede, at hendes datter kunne fjernes fra hendes moder. Her i landet har der været et par henvendelser fra personer, som har mindet hende om gælden. Flygtningenævnet finder ikke, at de overgreb, som ansøgeren har oplyst om, i sig selv er asylbegrundende. Det fremgår, at der i hjemlandet er organisationer, herunder blandt andet NAPTIP, der støtter kvinder, der som ansøgeren vender tilbage til hjemlandet efter at være udnyttet til prostitution. Den omstændighed, at ansøgeren oplyses at være en ubemidlet kvinde fra en fattig familie uden forbindelser, kan ikke tillægges afgørende vægt. Det bemærkes i den forbindelse, at det allerede nu må anses muligt at rette henvendelse til organisationen NAPTIP om støtte til ansøgeren. Under de således foreliggende omstændigheder finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren ses heller ikke i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2015/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.2.8 nævnte sag X. mod Danmark (communication no. 2288/2013), hvori FN’s Menneskerettighedskomité har udtalt kritik af Danmark. Flygtningenævnet besluttede efterfølgende at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævn, som i november 2015 traf en ny afgørelse i sagen. Ved afgørelsen blev afslaget efter udlændingelovens § 7 fastholdt.

6.12 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på sager vedrørende afghanske statsborgere, som har oplyst at være i risiko for overgreb fra Taliban, fordi de tilhører en særligt udsat gruppe, kan henvises til den i afsnit 6.1.1 nævnte afgørelse Afgh/2015/27 samt de i afsnit 6.13 nævnte afgørelser Afgh/2015/73, Afgh/2015/72, Afgh/2015/11 og Afgh/2015/54.

Som eksempel på andre sager, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner eller væbnede grupper, kan henvises til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Afgh/2015/57 og Afgh/2015/58, Irak/2015/23 og Paki/2015/7, til den i afsnit 6.9.3 nævnte afgørelse Afgh/2015/23 samt til den i afsnit 6.13 nævnte afgørelse Afgh/2015/25.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim af trosretning fra [...], Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har været medlem af den Sydlibanesiske Hær (SLA) i perioden 1995 til 2000. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter, at organisationen Hizbollah vil tvangsrekruttere ham og kræve, at han kæmper for Hizbollah i Syrien, eller at de vil fængsle eller slå ham ihjel, idet han tidligere har samarbejdet med israelerne. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter, at Hizbollah ønsker at tage hævn over ham, idet hans faders familie i [slutningen af 1980'erne] slog tre medlemmer af Hizbollah ihjel. Ansøgeren har endeligt som asylmotiv henvist til, at han ikke kan få arbejde i Libanon, og at han i Libanon er udsat for dårlig behandling i sit lokalområde, idet han tidligere har samarbejdet med israelerne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans onkel i [slutningen af 1980'erne] blev dræbt af Hizbollah, og at hans fader og faderens familie efterfølgende hævnedede drabet ved at slå tre medlemmer af Hizbollah ihjel. Ansøgeren har videre til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [i sommeren 2004] blev tvangsmæssigt udsendt af Danmark, og at han i den forbindelse i lufthavnen i Beirut blev tilbageholdt af de libanesiske myndigheder. Ansøgeren var herefter fængslet i fem måneder og seks dage som

straf for, at han tidligere havde samarbejdet med israelerne. I perioden fra sin løsladelse frem til [sommeren] 2006 blev ansøgeren på sin bopæl i [...] opsøgt af Hizbollah omkring hver uge eller hver tiende dag. Ansøgeren blev i forbindelse hermed afhørt, og ansøgeren blev blandt andet udspurgt om, hvem han samarbejdede med, og hvad han talte med sine udrejste familiemedlemmer om over telefonen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv videre oplyst, at han i 2006 udrejste med sin ægtefælle og tre børn af Libanon til Danmark, idet de under deres besøg i Libanon blev evakueret af de danske myndigheder, da der var krig mellem Hizbollah og Israel. I 2008 vendte ansøgeren tilbage til Libanon, efter at han havde fået afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Efter sin tilbagevenden til Libanon og frem til sin udrejse af Libanon [i sommeren] 2014 blev ansøgeren opsøgt og afhørt af tre medlemmer fra Hizbollah omkring tre til fire gange om måneden. Under afhøringerne blev ansøgeren udspurgt om, hvem han samarbejdede med, hvorfor han havde søgt forskellige jobs, hvad han talte med sine udrejste familiemedlemmer om over telefonen samt om hævn drabene i [slutningen af 1980'erne]. Afhøringerne varede mellem otte til ti timer, og omkring hver anden eller tredje måned blev han under afhøringerne udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere oplyst, at han i 2010 blev opsøgt af Hizbollah, som var i besiddelse af hans pas, som han havde søgt om at få fornyet hos de libanesiske myndigheder. Ansøgeren blev udspurgt om, hvorfor han ønskede at forny sit pas, og om hvorfor han ønskede at udrejse af Libanon. Hizbollah beholdt efterfølgende ansøgerens pas og sagde til ham, at han ikke kunne få lov til at udrejse af Libanon. Ansøgeren har endeligt til støtte for sit asylmotiv oplyst, at Hizbollah i perioden fra [efteråret] 2013 til [foråret] 2014 forsøgte at rekruttere ham omkring ti til tyve gange. Hizbollah ønskede, at han deltog i krigen i Syrien. Ansøgeren afslog dem hver gang og sagde til dem, at han måske ville deltage på et senere tidspunkt. [I sommeren] 2014 udtalte søsteren til de tre medlemmer fra Hizbollah, som blev slået ihjel i hævn drabet i [slutningen af 1980'erne], at Hizbollah til hver en tid ville hævne sig for drabene. Udtalelsen blev vist på landsdækkende tv. [I sommeren] 2014 forlod ansøgeren sin bopæl i [...] og udrejste illegalt af Libanon, da han ønskede at se sine herboende børn, og idet han ikke ønskede at kæmpe for Hizbollah i Syrien. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgerens fader og den øvrige familieklan i [slutningen af 1980'erne] var involveret i et hævn drab på Hizbollah medlemmer. Ansøgeren var dengang 11 år gammel og har under mødet med nævnet oplyst, at han ikke deltog i hævn drabet, hvilket ses at være i modstrid med hans tidligere forklaring. Nævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren var medlem af SLA i perioden fra 1995 til 2000, og at han ved sin tilbagevenden til Libanon i 2004 blev idømt en fængselsstraf på ét år, hvoraf han afsonede omkring fem måneder. Nævnet kan endvidere ikke afvise, at ansøgeren i perioden fra 2004 til 2006 og i perioden fra 2008 til 2014 har været indkaldt til et ubekendt antal afhøringer hos Hizbollah. Ansøgeren har forklaret, at dette har baggrund dels i hans deltagelse i SLA, dels som en følge af hævn drabene og endelig med henblik

på at rekruttere ham til at kæmpe for Hizbollah i Syrien. Nævnet finder det usandsynligt, at ansøgeren skulle have været indkaldt i det omfang, som han oplyser om, og i den lange periode hvor der efter hans oplysninger skulle være stillet de samme spørgsmål under alle afhøringerne. Nævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han under afhøringerne blev udsat for fysiske overgreb, idet nævnet lægger vægt på, at ansøgeren tidligere under samtalerne med Udlændingestyrelsen har forklaret om, at han blev hængt op i benene, slået med ledninger og fik den ene hånd fastgjort over hovedet, hvorimod han under mødet med nævnet alene har nævnt, at han fik sin venstre hånd fastgjort over hovedet. Det forekommer usandsynligt, at Hizbollah over en periode på seks til syv måneder skulle have forsøgt at rekruttere ham, særligt når henses til, at de var bekendt med hans tidligere loyalitet overfor Israel. Ansøgeren har endvidere forklaret, at forespørgslerne blev stillet i en venlig tone og har under mødet med nævnet oplyst, at han var i stand til at svare klart nej flere gange, uden at det medførte konsekvenser. Det fremgår endvidere af baggrundsmaterialet, herunder Udlændingestyrelsens rapport "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon", udgivet i april 2014, at Hizbollah ikke benytter sig af tvangsrekruttering og ikke har behov herfor. Nævnet finder det endvidere usandsynligt, at ansøgeren skulle være blevet truet med hævn som følge af hævndrabene i [slutningen af 1980'erne] i perioden 2004 til 2006 og i perioden 2008 til 2014, uden at der er sket andet end trusler. Nævnet lægger herved også vægt på, at ansøgerens fader, som deltog i hævndrabene, fortsat er i live og ikke har været udsat for andre repressalier end domfældelse og afhøringer. Endelig finder nævnet, at det på baggrund af Landinfos rapport "Libanon: Den sørlibanesiske armé (SLA)", udgivet den 27. november 2014, forekommer mindre sandsynligt, at ansøgeren skulle være efterstræbt af Hizbollah på baggrund af hans tidligere medlemskab af SLA. Idet et ikke nærmere fastsat antal afhøringer ikke har en intensitet, der kan begrunde asyl, og da ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort at han ved en tilbagevenden til Libanon vil være i en så konkret risiko for overgreb, at asylbetingelserne er opfyldt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Liba/2015/3

Nævnet **stadfæstede i august 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali, fra hovedklanen Digil, subklanen [...], subsubklanen [...] og familiekklanen [...]. Ansøgeren er sunni-muslim fra [by] Somalia, men har boet i Mogadishu fra han var tre år gammel, og indtil udrejsen i 2011. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive dræbt af al-Shabaab som følge af, at han i perioden 1996-2002 har arbejdet for den franske NGO [...], og derfor bliver beskyldt for at være udenlandsk agent. Han har derudover henvist til, at han frygter at blive dræbt af brød-

rene til sin tidligere ægtefælle [...] som følge af, at de er imod Digil-klanen, som han tilhører. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han i [efteråret] 2010 blev opsøgt på sin bopæl af to personer, som han formoder havde tilknytning til al-Shabaab. Han blev i den forbindelse truet på grund af sit tidligere arbejde i en fransk NGO, og beskyldt for at være fransk spion. Tre dage senere kom der tre personer til hans bopæl, men han lukkede ikke op for dem, og han begyndte derefter at overnatte på sit arbejde. Han skiftede senere bopæl. Omkring ti dage efter den første trussel var han udsat for et attentat af al-Shabaab i forbindelse med, at han var på vej til en tjenesteopgave på Barcada-markedet. Han overlevede, men befandt sig i to uger på sygehuset. Få dage efter udskrivelsen fra sygehuset begyndte al-Shabaab at true ham telefonisk, og hans nye bopæl blev flere gange opsøgt, uden at han selv var til stede. Han overnattede derefter forskellige steder. Han fortsatte med at modtage trusselsopkald frem til sin udrejse. Han har derudover oplyst, at hans svigerfader døde i [slutningen af] 2010, hvorefter hans ægtefælles brødre begyndte at true ham til at lade sig skille, idet han kom fra Digil-klanen. Han blev i den forbindelse overfaldet, hvorefter hans ægtefælle blev tvangsgift med en anden person. I [foråret] 2011 blev han igen gift. Omkring fem dage før sin udrejse [senere i foråret] 2011 blev han pludselig opsøgt på sin bopæl af den ene af brødrene, [...], som forsøgte at dræbe ham. Han fik derefter hjælp af sin nabo til at udrejse af landet. Flygtningenævnet finder i det væsentligste at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. **Et flertal af nævnet** finder imidlertid ikke, at dette kan begrunde en opholdstilladelse. Flertallet lægger vedrørende konflikten med den tidligere svigerfamilie vægt på, at den seneste episode med svogrene ligger mere end fire år tilbage, og at både ansøgeren og ansøgerens tidligere ægtefælle er gift igen. Flertallet lægger også vægt på, at den seneste episode sluttede uden alvorlige overgreb på ansøgeren til trods for, at svogeren havde medbragt en pistol. Vedrørende konflikten med al-Shabaab lægger flertallet vægt på, at konflikten ligger flere år tilbage, og at ansøgeren ikke kan betragtes, som værende særligt profileret i en sådan grad, at ansøgeren har sandsynliggjort, at al-Shabaab på nuværende tidspunkt vil udsætte ham for nye overgreb ved en tilbagevenden. Flertallet lægger herved også vægt på oplysninger i baggrundsmaterialet om forholdet i Mogadishu hvorefter al-Shabaabs indflydelse i byen er blevet svækket, og at de udsatte grupper nu primært er tidligere al-Shabaab medlemmer og personer med tilknytning til regeringen og AMISOM samt FN ansatte og ansatte på højt niveau i internationale organisationer. Flertallet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/15

Nævnet **stadfæstede** i **september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Ukraine. Indrejst i 2014. Det fremgik af sagen, at ansøgerne var etniske armeniere født i Baku, Aserbajdsjan, hvorfra de begge udrejste i 1989, den

mandlige ansøger til Rusland og senere til Ukraine og den kvindelige ansøger direkte til Ukraine. **Flytningensævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske armeniere og kristne af trosretning fra Ukraine. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive dræbt i krig eller som følge af chikane. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han har oplevet chikane i Ukraine på grund af sin etnicitet. Første gang han oplevede chikane, var en for ham ukendt dato [medio] 2004. Han gik en tur sammen med sin ægtefælle og sit barn, og de passerede nogle borde, da to personer rejste sig og greb fat i ham. Herefter udsatte personerne ham for vold. Ansøgeren kendte ikke personerne, men de talte om hans etnicitet på en ydmygende måde. Ansøgeren anmeldte ikke overfaldet til politiet. Den næste gang, den mandlige ansøger oplevede chikane, var i 2006, hvor han var på vej hjem fra en bytur. Tre personer opsøgte ham på gaden og begyndte uden videre at slå ham. Ansøgeren meldte heller ikke dette forhold til politiet. Omkring [primo] 2011 gik ansøgeren en aften ind i en døgnbutik. Foran butikken stod der nogle personer, som drak. Da den mandlige ansøger gik forbi dem, fik han et kraftigt slag i baghovedet, så han faldt om og slog hovedet mod en kantsten. Han blev også sparket og kaldt en række skældsord. Efter overfaldet var han indlagt i 10-11 dage, og hospitalet kontaktede politiet. Fire eller fem måneder efter overfaldet kontaktede politiet den mandlige ansøger og fortalte, at de havde fundet to af overfaldsmændene. Den sidste overfaldsmand fandt politiet ikke, men den pågældendes bror sad fængslet for mord, og han truede ansøgeren på livet. Den mandlige ansøger blev også kontaktet af moren til den ene overfaldsmand. Hun ønskede, at han skulle gøre noget, så hendes søn ikke blev fængslet for overfaldet. Ansøgeren kontaktede derfor sin advokat og sagde, at han imod normal praksis ikke ville kræve erstatning fra overfaldsmændene. De to mænd blev efterfølgende idømt tre og et halvt eller fire års fængsel for overfaldet. [Ultimo] 2012 skulle den mandlige ansøger reovere sin lejlighed. Han boede derfor hos sine forældre. Da han [primo] 2013 var færdig med at arbejde i lejligheden, tog han hjem til sine forældre. Da han kom rundt om et hjørne, greb en ukendt person fat i ham og slog ham i panden. En bil kom kørende, og overfaldsmanden samt to andre tilstedeværende stak af. Herefter tog den mandlige ansøger på hospitalet for at blive behandlet. Han bestak lægen til ikke at anmelde forholdet til politiet. [Primo] 2013 kom den mandlige ansøger hjem fra indkøb i [by] og opdagede, at nogen havde smidt en sten gennem et vindue i forældrenes hus, og at der var sat tre begravelseskranse op foran huset. Politiet kom og tog billeder. Han hørte dog ikke mere til sagen efterfølgende. [Primo] 2014 blev den mandlige ansøger overfaldet af en beruset person, som forsøgte at ringe til sine venner. Han slap fri, før vennerne nåede at komme. [Medio] 2014 blev den mandlige ansøgers forretning og otte andre forretninger brændt ned. Alle forretningerne var ejet af personer fra [et landområde]. [Medio] 2014 modtog den mandlige ansøger en indkaldelse til militæret. Han har oplyst, at han er kristen, og at det derfor er

en synd for ham at dræbe og at deltage i krig. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes ægtefælle vil blive dræbt som følge af hans etnicitet eller i krigen i Ukraine. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hendes ægtefælle har været udsat for chikane. Hun har oplyst, at hun ikke selv har været udsat for fysisk chikane men alene verbal chikane. Ligesom Udlændingestyrelsen kan Flygtningenævnet i det væsentligste lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet tilsidesætter dog forklaringen om, at den mandlige ansøger og hans fader allerede tilbage i 1997 eller 1998 blev overfaldet og udsat for vold på grund af deres etnicitet, som utroværdig. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne først har forklaret herom i forbindelse med samtalen med deres advokat og mødet i nævnet, selvom episoden må siges at udgøre et centralt element i deres asylmotiv, henset til at episoden førte til, at ansøgeren og hans far blev tilbageholdt af politiet i tre dage, uden at der blev rejst sigtelse mod dem, hvorimod overfaldsmændene straks blev løsladt. Nævnet lægger efter ansøgernes forklaringer i øvrigt til grund, at den mandlige ansøger i tiden fra 2004 og frem til [primo] 2014 har været udsat for flere voldelige overfald. Flere af disse blev begået om aftenen/natten af berusede personer, og i forbindelse med overfaldet i 2011 blev den mandlige ansøger frarøvet en pung, en ring og en mobiltelefon. Efter omstændighederne i forbindelse med overfaldene kan nævnet ikke lægge til grund, at overfaldene alene har rettet sig mod den mandlige ansøger på grund af hans etnicitet, og dermed udelukke at der ikke er tale om strafbare forhold, der tilfældigt har rettet sig mod hans person. Den mandlige ansøger har ikke på noget tidspunkt selv anmeldt overfaldene til de ukrainske myndigheder og har i 2012 betalt en læge for ikke at politianmelde et overfald, selvom hospitalets politianmeldelse af overfaldet i 2011 førte til en politimæssig efterforskning og senere domfældelse af to af gerningsmændene. Det bemærkes i den forbindelse, at nævnet ikke kan lægge til grund, at de senere overfald havde sammenhæng med retssagen, og det faktum, at de tiltalte og deres familier var blevet gjort bekendt med den mandlige ansøgers identitet. Myndighederne optog også anmeldelse i forbindelse med hærværket mod den mandlige ansøgers forældres hus i 2013. Herefter, og idet det heller ikke på grundlag af baggrundoplysningerne kan lægges til grund, at de ukrainske myndigheder ikke har evne eller vilje til at efterforske og retsforfølge gerningsmænd til strafbare forhold begået mod personer med kaukasiske baggrund, må ansøgerne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerne ikke kommer fra et område, der er direkte impliceret i kamphandlinger, og at der ikke foreligger oplysninger om, at politi og domstole i deres hjemby ikke skulle fungere. Om det forhold, at den mandlige ansøger er indkaldt til militærtjeneste, skal nævnet bemærke, at det af baggrundoplysningerne fremgår, at der er alternativer til militærtjeneste for personer med en religiøs baggrund, der bevirker, at de ikke vil bære våben. Herefter, og idet den generelle situation i Ukraine ikke er af en karakter, der kan begrunde asyl, finder Flygtningenævnet det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet skulle være i reel risiko for

asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser. Ukra/2015/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [...] og kristen fra Borno State, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af Boko Haram, idet han har kæmpet sammen med gruppen [A], som bekæmper Boko Haram. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fader i [efteråret] og i [slutningen af] 2013 modtog et trusselsbrev fra Boko Haram. I [begyndelsen af] 2014 blev ansøgerens fader ramt af skud, da der i nabolaget, hvor hans fader havde forretning, opstod skyderier, som Boko Haram mistænkte for at stå bag. Ansøgerens fader afgik efterfølgende ved døden på hospitalet af sine kvæstelser. I frustration over drabet på sin fader meldte ansøgeren sig i [foråret] 2014 ind i gruppen [A], hvor han sammen med ca. ti andre fik til opgave at stå vagt ved en vejspærring beliggende i nærheden af sin bopæl. Ansøgeren var bevæbnet med en machete, når han stod vagt, og han nåede at stå vagt to-tre gange om ugen i ca. 14 dage, inden han udrejste af Nigeria [senere i løbet af foråret] 2014. Ved vejspærringen havde de til opgave at undersøge de passerende køretøjer og at anholde mistænkte Boko Haram-medlemmer. De mistænkte blev overleveret til militæret. Ansøgeren har ikke kendskab til, hvad der skete med de anholdte i militærets varetægt, men formoder, at de blev fængslet, mens militæret undersøgte sagen. [På et tidspunkt i løbet af foråret] 2014 blev ansøgerens vejspærring angrebet af Boko Haram, der skød vilkårligt både mod vejspærringen og mod de civile i området. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra angrebet til sin bopæl. Han fortalte sin moder om hændelsen, og sammen besluttede de at flytte fra området. En uge senere flyttede ansøgeren sammen med sin familie til Kano State, hvor han den efterfølgende dag påbegyndte sin udrejse af landet. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. **Flygtningenævnets flertal** finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han i forhold til Boko Haram er en særlig profileret person. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren eller hans familie ikke er blevet opsøgt efter, at faderen blev dræbt, hvorfor konflikter i forhold hertil må betragtes som afsluttede. Flygtningenævnets flertal har videre lagt vægt på, at angrebet på det checkpoint, hvor han stod vagt, ikke var rettet mod ham personligt, men at der var tale om et generelt angreb fra Boko Haram. Nævnet har herved også lagt vægt på, at ansøgeren efter angrebet opholdt sig en uge på sin bopæl, hvor han sammen med sin familie planlagde og organiserede flytningen til Kano, ligesom hverken han eller hans familie på noget tidspunkt personligt er blevet opsøgt af Boko Haram. Flygtningenævnets flertal

finder således efter en samlet og konkret vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2015/10

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Iran/2015/19 om en jordkonflikt med ansøgerens farbroder, Alba/2015/2 om vold mod kvinder, Bulg/2015/1 om en konflikt med en kendt kriminel og Kina/2015/1 vedrørende en konflikt med folk fra det sorte lånemarked samt til den i afsnit 4.1.8 nævnte afgørelse Aser/2015/4 og /5 om konflikt med en magtfuld mafiafamilie.

Vedrørende al-Shabaab-relaterede konflikter i Somalia henvises til de i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelser Soma/2015/3 (Merca, Shabelle Hoose) og Soma/2015/58 (Mogadishu), til den i afsnit 4.1.4 nævnte afgørelse Soma/2015/43 (Merca, Shabelle Hoose) samt til de i afsnit 6.13 nævnte afgørelser Soma/2015/9 (Shabelle Dhexe), Soma/2015/69 (Galgaduud og Mogadishu) og Soma/2015/8 (Jamaame og Kismayo, Jubbada Hoose).

6.13 Internt flugtalernativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalernativ (Internal Flight Alternative - IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningstatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alterna-

tive” within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder (”undue hardship”). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR’s Håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR’s Guidelines on International Protection: ”Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå.

Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i september 2013 afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet tog i sagerne stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Nævnet fandt på daværende tidspunkt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ ikke var opfyldt. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 361f.

Flygtningenævnet har på ny i beretningsåret i en række sager taget stilling til anvendelse af IFA i Somalia, se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. Ansøgeren er mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret sammenhængende om sit asylmotiv og sin baggrund. Ansøgeren tilhører klanen Hawiye og er muslim af trosretning fra [landsby i Galguduud-regionen i det centrale Somalia]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han er flygtet fra dem. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at ansøgeren og hans fætter, [...] vogtede geder. På vejen til vandhullet forlod [fætteren] ansøgeren for at hente khat, tobak og cigaretter. [Fætteren] bad ansøgeren om at holde øje med gederne imens. Fem minutter senere hørte ansøgeren skud. Ansøgeren løb hen til det sted, hvorfra skyderiet stammede, og han så, at [fætteren] var blevet skudt. Imens ansøgeren stod ved [fætteren], så han en mand fra al-Shabaab i nærheden af sig. Ansøgeren løb derfor, men manden fra al-Shabaab skød efter ham, og han blev ramt i foden. Ansøgeren løb videre, indtil han faldt om. Han blev efterfølgende hjulpet af en nomadefamilie, som bragte ham til Beer Abdi Farah. Ansøgerens farbroder hentede ham i Beer Abdi Farah og bragte ham tilbage til [hjemlandsbyen]. Al-Shabaab fandt ud af, at ansøgeren var kommet tilbage til [hjemlandsbyen]. Derfor sørgede ansøgerens farbroder for, at ansøgeren kom i sikkerhed hos farbroderens slægtning i Wabuhho. Al-Shabaab truede med at slå ansøgerens farbroder ihjel og tage hans geder, hvis ikke han udleverede ansøgeren. Ansøgerens farbroder kontaktede derefter ansøgerens moder, som bor i Mogadishu. Hun hjalp med at finansiere ansøgerens udrejse af Somalia. Flygtningenævnet

finder, som Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ved en tilbagevenden til [hjemlandsbyen] isoleret set vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Et flertal af Flygtningeævnet** bemærker, at ansøgerens mor og to ældre søskende bor i Mogadishu, at ansøgeren gennem sin onkel har haft kontakt med sin mor gennem sin opvækst, ansøger har selv haft telefonisk kontakt med sin mor, da han blev såret og senere, da han var ankommet til Danmark. Ansøgers mor har bidraget til betaling af hans udrejse, hvorfor flertallet finder at kunne lægge til grund, at ansøger har et netværk i Mogadishu. Efter nævnets seneste baggrundsoplysninger er den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu ikke længere af en sådan karakter, at enhver, ved deres blotte tilstedeværelse, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Videre finder flertallet, at ansøger i Mogadishu vil være ganske uprofileret i forhold til al-Shabaab, og det fremgår af nævnets baggrundsoplysninger, at al-Shabaab, der fortsat laver målrettede angreb i Mogadishu, angriber særlige, profilerede persongrupper. Flertallet finder derfor, at ansøger med rimelighed kan henvises til at tage ophold hos sin mor i Mogadishu som internt flugalternativ. På denne baggrund finder flertallet, at ansøger ved en tilbagevenden til Somalia ikke vil være i risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningeævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/69

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger. Indrejst i 2014. **Flygtningeævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører som hovedklan Hawiye, og han er sunni muslim fra [...], Shabelle Dhexe, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab som følge af, at han har unddraget sig tvangshvervning. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans bopæl seks dage før hans udrejse blev opsøgt af to repræsentanter fra al-Shabaab, som tog ansøgerens 14-årige datter, [...], med sig, fordi hun skulle tvangs giftes med en hellig kriger. Fire dage senere kom de to repræsentanter fra al-Shabaab tilbage til bopælen, hvor de fortalte ansøgeren, at han skulle arbejde for dem. Da han nægtede at arbejde for dem, blev han truet på livet. To dage senere kom de to repræsentanter fra al-Shabaab tilbage igen sammen med en tredje repræsentant. De fortalte ansøgeren, at det var hans sidste chance for at tilslutte sig al-Shabaab, da han ellers ville blive dræbt. De sagde endvidere, at han ville få en dags betænkningstid, og at de ville komme igen den følgende dag. Samme dag forlod ansøgeren sin bopæl og udrejste af Somalia. Flygtningeævnet kan lægge til grund, at ansøgeren kommer fra et område, der er styret og kontrolleret af al-Shabaab. **Flygtningeavnets flertal** kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren i en eller anden udstrækning har haft en konflikt med al-Shabaab. Flygtningeavnets flertal lægger herefter i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgø-

relse til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om Mogadishu kan tjene som internt flugtalternativ for ansøgeren. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Mogadishu. **Et flertal** har tilsluttet sig denne vurdering. Dette flertal har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om Mogadishu, hvoraf det fremgår, at al-Shabaab er fordrevet fra byen, og at AMISON og regeringen har kontrollen over byen. Flertallet har ved denne vurdering tillige tillagt det betydning, at ansøgeren fremstår uprofileret i forhold til al-Shabaab, og at han alene har angivet ikke at kunne tage ophold i Mogadishu på grund af al-Shabaab. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke forud for den konflikt med lokale al-Shabaab folk, som fik ham til at flygte, har haft andre konflikter med al-Shabaab eller andre, og at han har levet som kvægavler uden problemer hele livet. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren er en ca. 45 årig mand, der er ved godt helbred, og at han må antages sammen med sin familie at kunne tage ophold i Mogadishu og leve et efter somaliske forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har et vist netværk i Mogadishu, herunder at moderen til fire af hans børn bor i Mogadishu, ligesom han har en bror i Mogadishu. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/9

Nævnet **stadfæstede i juli 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører hovedklanen [...] og er muslim fra Jamaame i Jubbada Hoose regionen i det sydlige Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles familie, der har tilknytning til al-Shabaab, idet familien er imod deres ægteskab, eftersom ansøgerens ægtefælle tilhører en anden klan [...]. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han i [sommeren] 2013 blev gift med sin nuværende ægtefælle i hemmelighed. [En måned senere] blev ansøgeren på bopælen opsøgt af fem mænd fra ægtefællens familie, som udsatte ham for vold. Ansøgeren blev indlagt på hospitalet, hvor han opholdt sig i tre dage. Ansøgerens ægtefælle blev taget med af sine familiemedlemmer. Tre dage efter blev ansøgeren på en café opsøgt af tre personer fra al-Shabaab, der var i familie med hans ægtefælle. De beordrede ansøgeren til ikke at opsøge ægtefællen. Ansøgeren foreslog, at sagen blev indbragt for ældegerådet, men samme aften flygtede ansøgeren fra landsbyen og tog ophold på sin families landbrug. Ansøgerens broder blev efterfølgende dræbt, angiveligt af ansøgerens ægtefælles familie, fordi de ikke kunne få fat på ansøgeren. Ansøgeren udrejste herefter af Somalia. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv ikke kan lægges til

grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende om sit asylmotiv, herunder om hvor længe han var indlagt på hospitalet efter overfaldet af ægtefællens familiemedlemmer i [sommeren] 2013, og om hvor og hvornår han efterfølgende på ny blev opsøgt af tre af ægtefællens familiemedlemmer. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår hans broder [...] blev dræbt, og om hvornår ansøgeren forlod sin landsby. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har forklaret fyldestgørende om baggrunden for divergenserne i hans forklaring, og Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at divergenserne skyldes oversættelsesmæssige problemer eller skyldes, at ansøgeren ikke af Udlændingestyrelsen har fået tilstrækkelig information om, hvad samtalerne gik ud på. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at divergenserne skyldes ansøgerens helbredsmæssige problemer. Flygtningenævnet finder herudover, at ansøgerens forklaring om sit hemmelige ægteskab med [sin ægtefælle] og planerne for deres fremtidige samliv i hemmelighed fremstår utroværdig. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [sommeren] 2015 anført, at styrelsen har vurderet, at styrelsen ikke med den fornødne sikkerhed har kunnet afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemområde, herunder Jamaame, vil være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i byen. Styrelsen har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om sikkerhedssituationen i Somalia, herunder at ansøgeren kommer fra et område, som ikke kan afvises at være kontrolleret af al-Shabaab. Flygtningenævnet finder ikke anledning til at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering på dette punkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Kismayo, hvor styrelsen vurderer, at ansøgeren ikke vil være i reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Styrelsen har således vurderet, at det er muligt for ansøgeren at tage ophold i Kismayo uden risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i byen. **Flygtningenævnets flertal** kan tilslutte sig denne vurdering. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om de aktuelle forhold i Kismayo. Flygtningenævnets flertal har lagt vægt på, at Kismayo er kontrolleret af regeringsstyrkerne og AMISOM, hvorfor flertallet finder, at der er den nødvendige stabilitet i Kismayo, og at dette efter de nu foreliggende oplysninger også må antages at være tilfældet i en overskuelig fremtid. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ikke har angivet at være i et modsætningsforhold til de somaliske myndigheder. Flygtningenævnets flertal har tillige lagt vægt på, at det er praktisk muligt og sikkert at indrejse til Kismayo fra Mogadishu med fly. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren må antages at kunne tage ophold i Kismayo og leve et efter somaliske forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder. Flygtningenævnets flertal har herved navnlig lagt vægt

på, at ansøgeren har haft sin skolegang i Kismayo i 12 år frem til 1988, ligesom han i denne periode frekventerede moskéen samt boede hos sin faster, som han senest har haft kontakt med omkring 2014, og som har hjulpet ham økonomisk under hans flugt. Ansøgeren har derfor et netværk i Kismayo, som han må antages at have et godt kendskab til efter sin langvarige skolegang i byen. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han også efter ophøret af skolegangen meget jævnligt besøgte sin faster på fredage. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at det oplyste om ansøgerens helbredsmæssige forhold er af en sådan karakter, at ansøgeren som følge heraf ikke vil kunne tage ophold i Kismayo. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgerens tuberkulose angiveligt ikke længere er behandlingskrævende eller smitsom, og at hans smerter i skuldre og nakke angiveligt kan lindres med almindelig smertestillende medicin. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Kismayo som et internt flugtalternativ. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/8

Nævnet **stadfæstede i september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014 sammen med sin mindreårige broder, for hvem ansøger efter Udlændingestyrelsens afgørelse var ledsager. Sagerne blev sambehandlet i nævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er somalisk statsborger, tilhører hovedklanen Hawiye og er muslim af trosretning fra byen [...] i Hiiran-regionen. Han tilhører klanen Gaal Jecel og subklanen [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Til støtte for sit asylmotiv har han oplyst, at repræsentanter fra al-Shabaab har henvendt sig til ham tre gange for at opfordre ham til at tilslutte sig militsen. Ansøgeren har ikke svaret ved nogle af henvendelserne, og han er ikke efterfølgende blevet søgt rekrutteret af al-Shabaab. I 2013 hjalp ansøgeren sin nabo med at transportere madvarer, da deres vogn blev standset af repræsentanter fra al-Shabaab. Ansøgeren blev sammen med fem andre personer tilbageholdt og kørt til et hus, hvor han var frihedsberøvet indtil [foråret] 2014. Han blev under frihedsberøvelsen truet af repræsentanterne fra al-Shabaab med, at han ville blive slået ihjel. Efter at være flygtet fra fængslet flygtede ansøgeren sammen med sin lillebroder, [...], fra Somalia i [foråret] 2014. Ansøgeren og [broderen] har til Udlændingestyrelsen forklaret indbyrdes divergerende om, hvorvidt [broderen] opholdt sig i Mogadishu, da ansøgeren angiveligt var tilbageholdt af al-Shabaab. Ansøgeren har forklaret divergerende om adskillige forhold i relation til sine problemer med al-Shabaab, herunder om detaljerne i forbindelse med tilbageholdelsen hos al-Shabaab. Ansøgerens forklaring for nævnet forekom undvigende, og den har divergeret fra tidligere forklaringer til Udlændingestyrelsen, herunder vedrørende varigheden af opholdet i Mogadishu. Forklaringen for nævnet var udbyggende med hensyn til årsagen til, at

ansøgeren og hans broder forlod Mogadishu og flygtede til [et andet afrikansk land] og med hensyn til ansøgerens opringninger til den centrale telefon i hjembyen og de oplysninger, han fik derved. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge forklaringen om det individuelle asylmotiv til grund. Den beskikkede advokat har fremlagt aktuelt baggrundsmateriale fra lokale kilders hjemmesider. Ifølge disse oplysninger er sikkerhedssituationen i og omkring flere landsbyer i Hiiran-regionen usikker. Den beskikkede advokat har desuden gjort gældende, at asylansøgere fra ansøgernes hjemområde alle risikerer overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettigheds Konventions artikel 3, og at de derfor er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger på baggrund af ansøgernes forklaringer til grund, at de har et familiemæssigt netværk i Mogadishu, hvor [broderen] har boet de sidste to år inden udrejsen. Uanset om det kan lægges til grund, at ansøgerne, som ikke har dokumenteret deres identitet, kommer fra [den oplyste by i Hiiran-regionen], finder nævnet, at ansøgerne, som ikke har godtgjort et individuelt asylmotiv, vil kunne tage ophold i Mogadishu. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i Udlændingelovens § 7, stk. 2, og Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/27

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.10.2.2 nævnte afgørelse Soma/2015/42

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod United Kingdom af 9. april 2013 vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. UK havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs Guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den

afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Flygtningenævnet har i 2015 behandlet sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor Flygtningenævnet har taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i særligt Kabul eller andre større byer i Afghanistan, hvor myndighederne i et vist omfang vil kunne yde beskyttelse, som et IFA.

Det blev i flere sager lagt til grund, at blandt andet Kabul i visse tilfælde vil kunne fungere som IFA for afghanske statsborgere fra andre dele af landet, se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra Kunar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været

medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af repræsentanter fra Taliban, idet han er flygtet fra Taliban. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans fader i 2012 blev tilknyttet det lokale politi i ansøgerens hjemområde i Afghanistan. I 2013 blev ansøgerens fader taget til fange af Taliban, som dog accepterede, at han blev løsladt mod, at ansøgeren lod sig hverve til Taliban. Ansøgeren modtog herefter koranundervisning og militærtræning hos Taliban i Pakistan. Efter otte måneders træning fik han oplyst, at han var klar til at tage til Afghanistan og dræbe udlændinge. På vej til Afghanistan lykkedes det ham imidlertid at flygte, og han fandt herefter sin morbroder, som hjalp ham med at rejse til Danmark. **Et flertal i Flygtningenævnet** finder, at ansøgerens forklaring kan lægges til grund, idet den på de fleste områder har været konsistent og således ikke kan tilsidesættes. **Et andet flertal** finder imidlertid, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Kabul. Dette flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren er en ung mand i den arbejdsduelige alder. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren må anses for ikke at være en højt profileret person, som Taliban vil bruge ressourcer på at eftersøge i Kabul. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingestyrelsens fact finding-rapport af maj 2012, at unge mænd sædvanligvis vil kunne finde beskyttelse i en større by som for eksempel Kabul. Og selv om levevilkårene i Kabul er vanskelige, er der dog tilstrækkelig mad og adgang til sundhedsvæsen for alle. Det kan ikke lægges til grund, at alene det forhold, at han har gået i koranskole, har bragt ham i de afghanske myndigheders søgelys, og at han som følge heraf risikerer asylbegrundende forfølgelse fra deres side. Flertallet finder ikke, at de basale humane rettigheder vil blive krænket ved at ansøgeren henvises til at tage ophold i Kabul. Med denne begrundelse stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/72

Nævnet **stadfæstede i juni 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra [...] Kunduz-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive dræbt af sin farbroder og dennes livvagter, idet hans farbroder ønsker, at ansøgeren tilslutter sig Taliban, hvilket han ikke ønsker. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hans fader døde for omkring fire år siden, da han blev skudt til en fest. Han kender ikke til de nærmere omstændigheder omkring drabet. Hans farbroder, [...], der havde forbindelse til Taliban, var herefter familiens overhoved. Hans farbroder udsatte både ham og hans moder for vold ved flere lejligheder. To måneder efter hans faders død bestemte hans farbroder, at ansøgerens storebroder skulle begynde i koranskole. Ansøgerens storebroder havde herefter en forbindelse til Taliban, som ansøgeren ikke kender nærmere til. For omkring to år siden

blev hans storebroder skudt af ukendte gerningsmænd. To måneder herefter meldte hans farbroder ansøgeren ud af skolen, således at han kunne begynde i en lokal koranskole. Da han gik på denne koranskole, kunne eleverne hver anden uge melde sig til jihad. Senere fik de at vide, at det nu var skolen, der bestemte, hvem der skulle udføre jihad. Efter at have gået på denne koranskole i omkring fire måneder fik han at vide, at hans farbroder ønskede, at han skulle gå på en anden større koranskole, hvor man kunne lære om jihad. Ansøgerens moder modsatte sig dette, og på hendes foranledning holdt han op med at følge undervisningen i den lokale koranskole. Omkring et til halvandet år herefter blev han atter opsøgt af sin farbroder, der sagde, at han skulle begynde på den store koranskole. Hans farbroder udsatte ansøgerens moder for vold, og da ansøgeren forsøgte at forhindre dette, blev han slået bevidstløs af sin farbroders to håndlangere. Da han gevandt bevidstheden, befandt han sig på et hospital, hvorfra han med sin morbroders hjælp påbegyndte sin udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker i den anledning, at forklaringen fremstod uden mange detaljer, men at den dog har været sammenhængende og ikke usandsynlig, således at nævnet ikke har holdepunkter for at tilsidesætte forklaringen. Nævnet lægger således til grund, at ansøgerens farbroder, som er mullah i en landsby, har lagt pres på ansøgeren for, at han skulle deltage i undervisning, der kunne føre frem til, at ansøgeren mod sin vilje kunne blive presset til at udføre jihad. **Et flertal af nævnet** finder imidlertid ikke, at ansøgeren, der er en uprofileret ung mand med otte års skolegang og i øvrigt må anses for rask, vil blive opsøgt af Taliban, såfremt han tager ophold i Kabul eller en anden større afghansk by. Flertallet lægger herved tillige vægt på, at det af de tilgængelige baggrundsoplysninger fremgår, at direkte tvangsrekruttering til Taliban er sjælden, og at tvangshvervning kun forekommer i nødsituationer, eller hvor der fremsættes krav herom til hele landsbyen. Endelig lægger flertallet vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at det er usandsynligt, at Taliban vil forsøge at opsøge lavt profilerede personer i Kabul. Flertallet finder herefter, at ansøgeren må henvises til at tage ophold andetsteds i Afghanistan for eksempel i Kabul som internt flugtalternativ. Med denne begrundelse stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2015/11

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [en landsby], Laghman-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive dræbt af Taliban, herunder Taliban-lederen [Taliban A], som har en konflikt med ansøgerens afdøde fader og dermed med ansøgerens familie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans faders konflikt med [Taliban A] opstod, inden ansøgeren blev født, da [Taliban A]

dræbte ansøgerens farbroder under krigen mod russerne. For at kunne forsvare sig mod [Taliban A], fik ansøgerens fader efterfølgende arbejde for sikkerhedstjenesten og lokalpolitiet i ansøgerens landsby. Ansøgerens brødre, [broder A] og [broder B], arbejdede ligeledes for lokalpolitiet. Ansøgerens fader og [broder A] havde ansvar for hver deres kontrolpost, mens [broder B] var chauffør for ansøgerens fader. En nat blev ansøgerens faders kontrolpost angrebet af Taliban. Ansøgeren var til stede og blev ramt af splinter fra en raket, og [Taliban A's] broder, [Taliban B], blev dræbt. Efter skudepisoden blev ansøgerens bopæl angrebet omkring tre gange af Taliban, som skød mod huset. Omkring halvanden måned efter skudepisoden på kontrolposten blev ansøgerens broder, [broder A], dræbt af en bombe. Herefter blev ansøgerens fader ligeledes udsat for en bombe, men han overlevede. Ansøger udrejste herefter af Afghanistan, mens hans moder og søster tog ophold hos ansøgerens morbrødre i Kabul. Mens ansøgeren opholdt sig i Grækenland, fik han at vide, at hans fader og broder, [broder B], var blevet dræbt i et bombeangreb. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om hændelsesforløbet i hjemlandsbyen overordnet har været konsistent og således i det væsentligste kan lægges til grund. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgerens fader og ældre brødre var involveret i en langvarig konflikt med Taliban, som førte til, at de arbejdsmæssigt blev forflyttet til en kontrolpost i et andet område. Samtidig tog ansøgerens moder og søster ophold hos den ene af ansøgerens morbrødre i Kabul, hvorimod ansøgeren efter familiens beslutning straks udrejste til Vesten. Under disse omstændigheder risikerer ansøgeren overgreb ved at tage ophold i hjemlandsbyen. Ansøgeren har afgivet en noget usikker forklaring om, at han ikke har mulighed for, at få kontakt med familiemedlemmerne i Afghanistan. Denne forklaring kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund. Ansøgeren har ikke selv været direkte indblandet i de ældre mandlige familiemedlemmers konflikt, og der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren er profileret i forhold til Taliban som følge af nævnte konflikt. Ansøgeren er en ung og rask mand, og Flygtningenævnet lægger efter det anførte til grund, at han har mandlige familiemedlemmer i Kabul. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren uden at risikere asylbegrundende forfølgelse kan tage ophold i Kabul. Da ansøgeren derfor ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 stk. 1 eller 2, stadfæster Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2015/54

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan, se som eksempler herpå:

Nævnet meddelte i **februar 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Maydan Wardak-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i

øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive dræbt af Taliban, idet de har truet med at udslutte hele hans familie. Ansøgeren frygter tillige etniske kuchier og de lokale i landsbyen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at etniske kuchier og Taliban hvert år plyndrede og nedbrændte hans hjemområde. Hans fader arbejdede som folkets repræsentant i landsbyen, og han klagede derfor over kuchierne og Taliban til myndighederne. Kuchierne og Taliban satte herefter ild til deres bopæl to gange. Samme dag som der for anden gang blev sat ild til deres hus, blev hans fader, broder og morbroder dræbt i kampe med kuchierne og Taliban, og hans søster blev kidnappet. Derefter flygtede ansøgeren med sin moder og morfar til Kabul, hvor de levede i skjul i omkring to et halv til tre år. Omkring en uge før ansøgerens udrejse af Kabul begyndte morfaderen at holde taler i en moske og blev kort herefter slået ihjel på deres bopæl. Ansøgeren var med sin moder på arbejde, da drabet skete, men de fik fortalt af naboer, at gerningsmændene ledte efter dem. To dage herefter udrejste ansøgeren af Afghanistan. Ansøgeren har endelig som asylmotiv henvist til, at han frygter den afghanske befolkning og de afghanske myndigheder som følge af, at han under sit ophold i Grækenland har besøgt en kirke, hvor der er taget billeder af ham, som er blevet lagt på Facebook. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har været konsistent og virker selvoplevet, ligesom forklaringen om jordkonflikten er i overensstemmelse med baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet finder det derfor sandsynliggjort, at ansøgeren er personligt efterstræbt af kuchierne og af Taliban i sit hjemområde, og at ansøgeren ikke har mulighed for at opnå tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse her. Efter en konkret vurdering, herunder særligt det oplyste om ansøgerens aktive deltagelse i en moske i Kabul, hvor ansøgerens morfar talte til forsamlingen om konflikten og opfordrede til kamp mod Taliban, hvorefter morfaren kort efter blev dræbt, finder Flygtningenævnet ikke, at det kan udelukkes, at ansøgeren i forhold til Taliban er blevet profileret. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold andetsteds i Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at de fremlagte billeder fra ansøgerens besøg i en kirke i Grækenland ikke findes at have en karakter, der kan danne grundlag for asyl. Der er herefter ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2015/73

Nævnet meddelte i **august 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin stedfader. Endvidere frygter

ansøgeren, at hans stedfader har solgt ham til stedfaderens ven, [A], der har forbindelse til Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans stedfader gennem en periode på omkring to år chikanerede ham. Stedfaderen forbød ansøgeren og hans brødre at gå i skole og i moskéen. Stedfaderen bestemte, at han skulle arbejde. Stedfaderen indkasserede ansøgerens løn. Stedfaderen slog ham og tvang ham ved flere lejligheder til at optræde som danser til fester. Anden gang stedfaderen tog ansøgeren med til en fest, hvor ansøgeren skulle danse, forsøgte han at stikke af. Af den grund bandt stedfaderen dagen efter hans hænder og fødder og udsatte ham for vold. Han truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis han stak af igen. Under den fjerde fest, som ansøgeren blev taget med til, overhørte han en samtale mellem stedfaderen og dennes ven, [A], hvoraf det fremgik, at stedfaderen skyldte [A] penge. [A] foreslog, at han i stedet for pengene fik overdraget ansøgeren i sin varetægt. Ansøgeren forsøgte derefter at stikke af, men blev stoppet af [As] bodyguard, som slog ham i hovedet med et gevær. Det lykkedes dog senere for ansøgeren at stikke af. Han tog hjem til sin arbejdsgiver. Stedfaderen ringede efter nogle dage til ansøgerens arbejdsgiver og bad denne sende ansøgeren hjem. Ansøgeren antog, at han rent faktisk var blevet solgt til [A], der ville udnytte han som dansedreng, hvorfor ansøgeren besluttede at flygte. **Flygtningenævnets flertal** kan lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen har fremstået troværdig og selvoplevet, og idet ansøgerens forklaring for så vidt angår familiens forhold og stedfaderens adfærd er overensstemmende med den forklaring, ansøgerens storbroder afgav, da storbroderen i 2011 søgte og fik asyl i Danmark. Flygtningenævnets flertal lægger derfor på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens stedfader i 2010/2011 tvang ansøgeren til at optræde som dansedreng ved et antal fester, og at stedfaderen udsatte ansøgeren for vold, når ansøgeren nægtede eller forsøgte at undslippe. Nævnets flertal lægger endvidere til grund, at stedfaderen overfor [A], der var kendt for at holde dansedrenge, tilbød ansøgeren som betaling for stedfaderens gæld til [A]. Nævnets flertal finder, at det, som forklaret af ansøgeren, må lægges til grund, at [A] var en magtfuld person, idet ansøgerens forklaring støttes af baggrundsoplysningerne, hvoraf fremgår, at dansedrenge holdes af mænd med en magtfuld position. Nævnets flertal finder endvidere ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at [A], der blandt andet dyrkede og handlede med euforiserende stoffer, havde en tæt tilknytning til den lokale Taliban-kommandant. Ved at flygte har ansøgeren dels krænket stedfaderens ære, dels unddraget sig [As] ejerskab, og nævnets flertal finder, at ansøgeren, såfremt han skal vende tilbage til Ghazni-provinsen, vil være i en konkret risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren er aldersvurderet til at være født i 1995, således at ansøgeren på nuværende tidspunkt er 19 år gammel. Ansøgeren flygtede fra Afghanistan i 2011, og han har ingen uddannelse. Ansøgeren fremstår som belastet af sine opvækstvilkår og af oplevelserne under den lange flugt, og dette underbygges af de foreliggende oplysninger om ansøgernes psykiske helbred. Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim, og nævnets flertal finder, at det må

lægges til grund, at ansøgeren ikke har noget relevant netværk uden for sit lokalområde. Under disse omstændigheder finder nævnets flertal ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Kabul eller en anden større by i Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2015/25

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Afgh/2015/57 og Afgh/2015/58 samt til den i afsnit 6.9.3 nævnte afgørelse Afgh/2015/23.

Som eksempel på sager vedrørende anvendelse af IFA i andre lande kan henvises til de i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelser Irak/2015/23 og Paki/2015/7, til den i afsnit 4.1.2.2 nævnte afgørelse Rusl/2015/37 samt til den i afsnit 6.10.2.5 nævnte afgørelse Rusl/2015/44.

Kapitel 7

Betydningen af kriminelle forhold

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a. Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til den i afsnit 7.7. nævnte afgørelse Syri/2015/61.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkede, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulerer") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), afsnit 6.3, side 338 ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f, nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil

at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

I nedenstående afgørelse tog nævnet ligeledes stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a):

Nævnet meddelte i **juni 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim, oprindelig fra [...]. Siden *begyndelsen af 1980’erne* hvor han påbegyndte sin militæruddannelse, har han dog boet i Damaskus, senest i et militærområde i [...]. Fra *begyndelsen af 1980’erne* har han været ansat i militæret og været medlem af Ba’ath-partiet. Han har imidlertid ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive henrettet af de syriske myndigheder, fordi han er deserteret. Ansøgeren har oplyst, at han under sin militærkarriere er blevet forfremmet langsommere end sine alawit-kolleger. I *slutningen af 2000’erne* blev han dog udnævnt til oberst. På grund af helbredsproblemer (20 procent invaliditet) blev han i *slutningen af 2000’erne* overført til [...] divisions hovedkvarter i militærområdet i [...], [i nærheden af] Homs, for der at varetage et skånejob. Fra *slutningen af 2000’erne* arbejdede han udelukkende på kontor i [...]. I afdelingen arbejdede officerer, hvoraf nogle var syge og ikke kunne bruges til andet. Det var en sekundærafdeling, der ikke havde nogen vigtige opgaver. De ansatte havde ingen underordnede og ingen til at hjælpe sig, herunder med praktiske opgaver. Arbejdet bestod i at foretage registreringer, herunder af antallet af dræbte soldater i hæren. I afdelingen foretog de også registreringer af telegrammer, blandt andet med oplysninger om eventuelle kommende angreb mod militæret. Udveksling af informationer og videregivelse af ordrer mellem ledelsen og de ansvarlige for de enkelte militærenheder skete udenom ansøgerens afdeling. Alle andre fortrolige informationer og ordrer blev ligeledes ekspederet udenom ansøgerens afdeling. Ansøgeren hørte fra udenlandske TV-stationer, som han så på sin bopæl, at der i 2012 blev begået alvorlige forbrydelser i og omkring Homs af soldater fra [ansøgerens] division. Han talte alene uformelt herom med en kollega og nogle naboer. Han rejste ofte frem og tilbage mellem sit hjem i nærheden af Damaskus og kaserne i nærheden af Homs, og han kunne derfor konstatere, hvem der var til stede ved hærens kontrolposter. Da han endvidere flere gange ved kontrolposter talte med officerer, mener han at vide en hel del om, hvem der er ansvarlig for de forbrydelser, der blev omtalt i fjernsynet. Ansøgeren havde derfor længe ønsket at desertere og udrejse. Mu-

ligheden opstod først efter, at han i *foråret* 2013 blev taget til fange af den frie syriske hær, der *senere i foråret* 2013, mod at han deserterede, hjalp ham og hans familie til [ansøgerens hjemby] og videre til Tyrkiet. Flygtningenævnet tiltræder efter det foreliggende Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse af det syriske regime, og at han derfor isoleret set opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Af en række baggrundoplysninger er der imidlertid beretninger om, at der i den syriske hærs regi er begået grove overtrædelser af menneskerettighederne. Flere overtrædelser må karakteriseres som egentlige krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden. Forbrydelserne er blandt andet begået i og omkring Homs i 2012. Højtstående officerer vil efter omstændighederne kunne have ansvaret for sådanne forbrydelser, selvom de ikke personligt og direkte har deltaget i overgrebene. Afgørende herfor er navnlig, hvilken indflydelse og kendskab den enkelte officer har haft vedrørende de begåede forbrydelser. UNHCR har i Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the status of Refugees fra den 4. september 2003 formuleret det således: "... 51. In general, individual responsibility, and therefore the basis for exclusion, arises where the individual committed, or made a substantial contribution to, the criminal act, in the knowledge that his or her act or omission would facilitate the criminal conduct. Thus, the degree of involvement of the person concerned must be carefully analysed in each case ... Apart from actual commission of the crime, criminal acts may include ordering, solicitation, inducement, aiding, abetting, contribution to a common purpose, attempts and, in the case of genocide, incitement to commit a crime ...53. ... Aiding or abetting ... requires the individual to have rendered a substantial contribution to the commission of a crime in the knowledge that this will assist or facilitate the commission of the offence. The contribution may be in the form of practical assistance, encouragement or moral support and must have a substantial (but not necessarily causal) effect on the perpetration of the crime. ... Thus, presence at the scene of a crime is not in itself conclusive of aiding or abetting, but it could give rise to such liability if such presence is shown to have had a significant legitimising or encouraging effect on the principal actor. This may often be the case where the individual present is a superior to those committing the crimes ... 55. Whether the individual's contribution to the criminal enterprise is substantial or not depends on many factors, such as the size of the criminal enterprise, the functions performed, the position of the individual in the organisation or group, and (perhaps most importantly) the role of the individual in relation to the seriousness and the scope of the crimes committed. 56. Article 28 of the ICC Statute deals with the specific issue of command/superior responsibility. This provision states that a military commander is responsible for crimes committed by those under his or her effective control if she or he knew or, in the circumstances, ought to have known that his or her subordinates were committing or about to commit such crimes but he or she failed to take all necessary

and reasonable measures within his or her power to prevent or repress such acts or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution. ... 57. Given the principles set out above, the automatic exclusion of persons purely on the basis of their senior position in a government is not justified. "Guilt by association" judges a person on the basis of their title rather than their actual responsibilities or actions. Instead, an individual determination of responsibility is required for each official in order to ascertain whether the applicant knew of the acts committed or planned, tried to stop or oppose the acts, and/or deliberately removed him- or herself from the process. Moreover, consideration must be given as to whether the individual had a moral choice. Persons who are found to have performed, engaged in, participated in orchestrating, planning and/or implementing, or to have condoned or acquiesced in the carrying out of criminal acts by subordinates, should be excluded from refugee status. 58. Notwithstanding the above, a presumption of individual responsibility reversing the burden of proof may arise as a result of such a senior person's continued membership of a government (or part of it) clearly engaged in activities that fall within the scope of Article 1F. This would be the case, for example, where the government concerned has faced international condemnation (in particular from the UN Commission on Human Rights or the Office of the UN High Commissioner of Human Rights) for gross or systematic human rights abuses. Where the individual has remained in a senior government position despite such criticisms, exclusion may be justified, unless he or she can rebut the presumption of knowledge and personal involvement in such abuses. ...” For ansøgerens ansvar taler i den konkrete sag med en vis vægt, at han med den relative høje rang af oberst blandt andet i 2011, 2012 og i en del af 2013 har gjort tjeneste i det område, hvor hæren efter baggrundsoplysningerne har begået adskillige meget grove overgreb mod civilbefolkningen. Ansøgeren har imidlertid afgivet en sammenhængende og i det væsentlige konsistent forklaring om, at han alene har arbejdet i en skånejobsfunktion i en sekundær afdeling, der beskæftigede sig med registrering af ikke hemmelige informationer. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter ikke, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren direkte eller indirekte har medvirket til at der er begået krigsforbrydelser eller forbrydelser mod menneskeheden på en sådan måde, at han skal udelukkes fra at få asyl efter konventionens artikel 1 F (a). Da det heller ikke kan antages, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse jf. artikel 1 F (b), kan han, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, ikke udelukkes fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2015/99

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 6.3, side 379ff, nævnte afgørelse Afg/2013/33 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 271ff., nævnte afgørelse Rwanda/2011/2,

hvor nævnet tog stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Flygtningenævnet har i beretningsåret i en række sager vedrørende eritreiske statsborgere taget stilling til, om ansøgerens handlinger m.v. som led i den pågældendes aftjening af militærtjeneste har haft en sådan grovhed og karakter, at ansøgeren som følge heraf skulle udelukkes i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b) om alvorlige ikke-politiske forbrydelser.

Bestemmelsens anvendelsesområde er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Som anført under afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig", fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at “All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as “war crimes” or “crimes against humanity” or “acts contrary to the purposes and principles of the United Nations”. In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a “serious non political crime” covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c).”

UNHCR påpeger i håndbogen pkt. 156, at det ved anvendelsen af denne udelukkelsesgrund er nødvendigt at foretage en afvejning mellem arten af den forbrydelse, ansøgeren antages at have begået, og graden af den frygtede forfølgelse. Tilsvarende fremgår det både af UNHCR's guidelines pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og ortodoks kristen fra [...], Mækel, Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive tilbageholdt af de eritreiske myndigheder, idet han er deserteret fra nationaltjenesten. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han risikerer fængselsstraf som følge af sin illegale udrejse af Eritrea. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han fra 1998 til 2000 arbejdede som vagt ved en politistation i [by i Eritrea], og at han fra 2000 til 2005 arbejdede som vagt ved politistationen samt fængslet i [anden by i Eritrea]. Begge steder var han vagt ved hovedporten, og udover at registrere indsatte ved ankomsten havde han intet med de indsatte at gøre. Ansøgeren havde en formodning om, at der begge steder blev udøvet vold mod de indsatte, når de skulle afhøres, men han har ikke selv deltaget eller set disse ting ske. I forbindelse med sin tjeneste kunne ansøgeren høre skrig og råb fra fængselsafdelingen. Fra 2006 til ansøgerens udrejse i 2014 arbejdede han som chauffør for politiet og blandt andet transporterede han fanger til og fra retten, ligesom han hentede varer. I 2013 blev ansøgeren mistænkt for at være medlem af Pinsebevægelsen på grund af sin øgede interesse for religion. Han fik fire til fem mundtlige advarsler af sin leder, og i *foråret* 2014 blev han, via en ven fra arkivafdelingen, vidende om, at ledelsen havde tænkt sig at fængsle ham, men han nåede at udrejse fra Eritrea forinden. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har herefter vurderet, om der på grundlag af ansøgerens egen forklaring sammenholdt med oplysningerne i baggrundsmaterialet er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har arbejdet som vagt dels ved to politistationer og ved et fængsel, at han havde en formodning om, at fangerne blev udsat for en eller anden form for overgreb, men at han hverken selv har deltaget i eller overværet sådanne overgreb, ligesom overgrebenes karakter ikke nærmere har kunnet defineres. Flygtningenævnet lægger tillige til grund, at ansøgeren var tvangsudskrevet til at udføre det pågældende arbejde, at han var menig soldat, og at han ikke havde mulighed for at vælge et andet tjenestested. Flygtningenævnet lægger dernæst vægt på oplysningerne i baggrundsmaterialet, senest ”Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea” udgivet den 4. juni 2015, hvoraf fremgår, at der er alvorlige konsekvenser forbundet med at desertere fra militærtjeneste såsom fængsling, tortur og risiko for henrettelse, ligesom det fremgår, at bevægelsesfriheden for personer indenfor Eritrea er stærkt begrænset og kontrolleret og mulighederne for intern flugt derfor meget begrænsede. Flygtningenæv-

net lægger endelig vægt på, at ansøgeren flygtede ud af landet, så snart han fandt mulighed herfor. På denne baggrund – og henset til den tvangssituation ansøgeren således befandt sig i - finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerens forhold kan henføres under flygtningekonventionens artikel 1 F (b), og der er derfor ikke grundlag for udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Erit/2015/5

Nævnet meddelte i **juli 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks fra [...], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive tilbageholdt af de eritreiske myndigheder, fordi han er deserteret fra militærtjeneste. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive idømt en fængselsstraf, idet han er udrejst illegalt af Eritrea, og idet han er flygtet fra fængslet i [...]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han blev indkaldt som reservist i krigen mellem Eritrea og Etiopien, da han var omkring 14 til 15 år gammel, og at han i *sommeren* 1999 til slutningen af 2000 arbejdede i militærenheden i [...], som var beliggende i nærheden af [by]. Her blev han pålagt at udføre praktiske opgaver, at hente deserterede soldater samt at være vagt i et fængsel. Ansøgeren har under samtalerne i Udlændingestyrelsen forklaret, at han efter ordre fra sin delingsleder udsatte fire til fem fanger for fysiske overgreb i form af slag med gummislanger i fem til ti minutter. Herudover har han været vagt for fanger, der blev sat ud i solen eller tvunget til at sove ude om natten. Det første overgreb fandt sted i *sommeren* 2000, og de sidste overgreb fandt sted i *efteråret* 2000. I 2008 afsluttede ansøgeren 12. klasse i [by], og efterfølgende gik han på teknisk skole i [by] samtidig med, at han modtog militærtræning. Efter et stykke tid kom han i konflikt med militæret, idet han ønskede at fortsætte sin uddannelse, hvilket militæret ikke ville tillade. I den forbindelse blev han fængslet i tre måneder. Han var fængslet frem til *begyndelsen af* 2010, hvor han blev løsladt. Efter løsladelsen forsøgte ansøgeren at udrejse af Eritrea to gange, men begge gange blev han pågrebet og anholdt af myndighederne, som frihedsberøvede ham. I *efteråret* 2013 lykkedes det ansøgeren at udrejse illegalt af Eritrea. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2015 lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har herefter vurderet, om der på grundlag af ansøgerens forklaring sammenholdt med oplysningerne i baggrundsmaterialet er grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, jf. flygtningekonventionens artikel 1F (b). Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har deltaget i anholdelser og afhentning af folk, som blev indsat i militærlejrens fængsel, og at han vidste, at fangerne blev udsat for afstraffelser i form af slag, li-

gesom fangerne i nogle tilfælde blev bundet og tvunget til at ligge i solen i op til to timer eller til at ligge ude i kulden om natten. Det lægges videre til grund, at ansøgeren efter ordre fra sine overordnede flere gange har deltaget i afstraffelse af fanger ved at slå dem med en gummislange på ryg og bagdel, ligesom han har været vagt i forbindelse med, at fanger blev tvunget til at ligge i solen i op til 2 timer eller til at ligge ude om natten. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren som menig soldat var tvangsudskrevet til at udføre det pågældende arbejde, og at han ikke havde mulighed for at vælge et andet tjenestested. Flygtningenævnet lægger dernæst vægt på oplysningerne i baggrundsmaterialet, senest ”Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea” udgivet den 4. juni 2015, hvoraf det fremgår, at der er alvorlige konsekvenser forbundet med at desertere fra militærtjeneste såsom fængsling, tortur og risiko for henrettelse, ligesom det fremgår, at bevægelsesfriheden for personer i Eritrea er stærkt begrænset og kontrolleret og mulighederne for intern flugt derfor meget begrænsede. Efter en proportionalitetsafvejning, hvori indgår, at ansøgeren kun var 15-16 år, da handlingerne fandt sted, og at han befandt sig i en tvangssituation, finder Flygtningenævnet ikke, at karakteren og intensiteten af de handlinger, som han har begået, fører til, at han er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), og der er derfor ikke grundlag for udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Erit/2015/27

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30, samt til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282 ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR’s håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrundet udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR’s guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der fore-

ligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtninge-nævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279ff. nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokatens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtninge-nævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af re-foulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af SØIK's efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtninge-nævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIK's efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445f, nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt på dømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f, nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk azari og ateist fra Teheran, Iran. Ansøgeren har været politisk aktiv i studentergruppen [...] fra *efteråret* 2005 og frem til sin udrejse. Ansøgeren har siden 2012 og 2013 drevet to regeringskritiske internetblogs, [...] og [...]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og henrettet af myndighederne, idet han er modstander af det iranske regime og den muslimske religion. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2005 blev aktiv i studentergruppen [...], som var en venstreorienteret gruppe, der arbejdede til fordel for menneskerettigheder, herunder kvinder og børns rettigheder, samt solidaritet med arbejderklassen i Iran. Gruppens arbejde var af kulturel og forskningsmæssig karakter. To gange i perioden fra *efteråret* 2005 til *slutningen af* 2005 uddelte ansøgeren regeringskritiske aftensbreve ud i det sydlige Teheran. Derudover var ansøgeren ansvarlig for gruppens arkiv, som han opbevarede på en cd på sin bopæl. På et tidspunkt i *slutningen af* 2005 ransagede myndighederne ansøgerens bopæl, og gruppens materiale blev konfiskeret. Myndighederne fandt også første bind af "Das Kapital" af Karl Marx. Ransagningen fandt sted på grund af, at et medlem, [...], af studentergruppen var blevet anholdt, og han havde efter anholdelsen fortalt om arkivet på ansøgerens bopæl. Ansøgeren var på arbejde sammen med sin farbroder, da ransagningen fandt sted. Ansøgerens fader ringede og fortalte om ransagningen, og ansøgeren tog herefter ophold hos farbroderen og efterfølgende hos sin faders kusine, hvorefter ansøgeren forlod Iran et par uger efter ransagningen. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 1999 blev anholdt og fængslet i en måned på grund af sin deltagelse i studenterdemonstrationer *fem dage i sommeren* 1999 i forbindelse med, at avisen [...] blev lukket. Ansøgeren har endelig til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han har været politisk aktiv efter sin udrejse af Iran, særligt i Danmark og Sverige. Ansøgeren har siden 2012 og 2013 drevet to regeringskritiske internetblogs, [...] og [...], og ansøgeren har deltaget i flere politi-

ske demonstrationer. Ansøgeren har i forbindelse med sagen fremlagt et meget omfattende materiale, der dokumenterer hans aktiviteter som politisk aktivist i Sverige og Danmark i perioden fra 2011 og frem. Det fremgår heraf blandt andet, at han i eget navn og med billede står som grundlægger og redaktør af hjemmesiden [...]. På denne hjemmeside har han blandt andet offentliggjort flere af sine egne artikler, hvor han har forholdt sig kritisk til såvel det iranske styre som den islamiske religion. Af oplysningerne på hjemmesiden fremgår, at der fra oprettelsen i *foråret* 2015 til dato har været mere end 326000 opslag. Det fremgår videre, at ansøgeren er medlem af det iranske [...] parti, og at flere af ansøgerens artikler er offentliggjort på partiets hjemmeside [...]. Herefter, og idet ansøgeren tillige er medlem af [parti] og er nævnt ved navn på [partiets] hjemmeside, finder nævnet, at ansøgeren ved sine regime- og religionskritiske aktiviteter er eksponeret i forhold til de iranske myndigheder i en sådan grad, at han ved en tilbagevendt til Iran vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det skal herefter vurderes, om ansøgeren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2. Efter forarbejderne til lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven fremgår det, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke kan meddeles opholdstilladelse, hvis den pågældende må anses som en fare for landets sikkerhed eller er dømt for en særlig farlig forbrydelse og må betragtes som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Flygtningesnævnet finder, at den forbrydelse, ansøgeren blev idømt straf for ved Oslo Tingsretts dom fra *slutningen af* 2009, må anses for at være en særlig farlig forbrydelse. Ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt klageren må betragtes som en fare for samfundet, lægger nævnets medlemmer vægt på, at det fremgår af dommen, at tiltalen for ”mordbrann” blev ændret til ”grovt skadeverk”, hvorefter straffen blev fastsat til fængsel i 7 måneder. Nævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af dommen, at ildspåsættelsen fandt sted, efter at ansøgeren via sin advokat havde fået meddelelse om, at der ikke var mere at gøre i relation til hans asylsag, samt oplysningerne om ansøgerens psykiske ustabilitet herunder ansøgerens egen forklaring om, at hans hensigt var at begå selvmord. Efter en samlet vurdering sammenholdt med den omstændighed, at dommen er fra 2009, og at ansøgeren siden 2013 har været medicin-fri, er det ikke godtgjort, at han er til fare for samfundet. Flygtningesnævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/27

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.1.1.2 nævnte afgørelse Ukra/2015/13 samt til den i formandskabets 23. beretning (2014), afsnit 4.1.2.2, side 87ff, nævnte afgørelse Libanon/2014/1.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor

gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282ff, og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.3, side 310f, nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Nævnet har ikke i beretningsperioden behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), afsnit 6.5, side 394ff, nævnte afgørelser Irak/2013/17, Tyrkiet/2013/5 og Som/2013/22.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises,

bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 7.7.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, kan der henvises til de i formandskabets 23. beretning (2014), side 458ff, nævnte afgørelser Som/2014/43 og Iran/2014/37.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2015 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Iran. Ansøgeren har siden medio 2005 haft tilknytning til KDPI i Iran og siden *sommeren* 2011 været i kontakt med partiets repræsentation i Danmark og deltaget i partiets møder. Ansøgeren har i forbindelse med den oprindelige asylsag som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller slået ihjel grundet sit politiske engagement for KDPI. Ansøgeren har i forbindelse med genoptagelsessagen som asylmotiv henvist til, at han i Danmark har fortsat sine politiske aktiviteter for KDPI og er blevet yderligere eksponeret, hvorfor han fortsat frygter at blive fængslet eller slået ihjel ved en tilbagevenden til Iran. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hans politiske aktiviteter er kommet de iranske myndigheder til kundskab, da han på flere offentligt tilgængelige billeder og videoer optræder som aktivt medlem af KDPI og ses med ledende medlemmer af partiet. Ansøgeren har blandt andet henvist til billeder og videoer på youtube.com og pdki.dk, hvor han optræder med navns nævnelser. Som asylmotiv har ansøgeren videre henvist til, at han under sit ophold i Danmark er konverteret til kristendommen og blev døbt i *sommeren* 2014, hvorfor han vil være i risiko for forfølgelse grundet sin religiøse overbevisning ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har afgivet en troværdig forklaring om sine fortsatte politiske aktiviteter for KDPI, navnlig i tidsrummet efter *efteråret* 2014. Hans forklaring understøttes af de billeder og artikler, som er skrevet af ham selv, og som i vidt omfang er lagt på Facebook og andre offentlige medier. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren må anses for at være eksponeret i forhold til de iranske myndigheder, hvorved også bemærkes, at ansøgeren blandt andet har deltaget i en demonstration foran den iranske ambassade, hvor hans deltagelse er blevet filmet og lagt ud blandt andet på Facebook. Ansøgeren har endvidere forklaret troværdigt om sin konvertering til kristendommen, idet bemærkes, at

ansøgeren allerede fra sin første samtale med Udlændingestyrelsen *i efteråret* 2011 som trosretning har angivet, at han var ateist, og at han allerede fra 1995 holdt op med at tro, hvilket er kommet til hans families kendskab. Dette har han under nævnsbehandlingen blandt andet uddybet med, at han ikke har været aktiv i relation til de muslimske højtid-der. Ansøgeren har under nævnsbehandlingen forklaret, at han fortsat agter at udbrede kristendommen, som spiller en stor rolle i hans liv. Efter en samlet vurdering af ansø-gerens forklaring under nævnsbehandlingen finder Flygtningenævnet herefter, at ansø-geren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren er blevet dømt for trusler mod Flygtningenævnet og den be-skikkede advokat *i sommeren* 2012 og ligeledes er dømt for efterfølgende trusler mod den beskikkede advokat, jf. straffelovens § 266. Dommen, som er afsagt *i slutningen af* 2012, lød på betinget fængsel i 30 dage samt udvisning med indrejseforbud i seks år. I en udtalelse af [...] 2015 fra Udlændingestyrelsen er det angivet, at dommen ikke vur-deres at være til hinder for, at ansøgeren gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, da der ikke ses at være den fornødne proportionalitet mellem den begåede lovovertrædelse og udelukkelse fra beskyttelse i Danmark. Af sagens oplys-ninger fremgår endvidere, at ansøgeren ved Østre Landsrets ankedom af [...] 2014 er blevet idømt ubetinget fængsel i 40 dage for hærværk, jf. straffelovens § 291, stk. 1. Dommen var en fællesstraf med den betingede straf fra dommen af [...] 2012. Udlæn-ningestyrelsen har i brev af [...] 2015 til Flygtningenævnet fundet, at der herefter ikke foreligger ganske særlige grunde, som kan tale for, at ansøgeren skal meddeles op-holdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3. Flygtningenæv-net skal hertil bemærke, at den seneste dom ikke ses at have en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at ansøgeren bør udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændin-gelovens § 7. Flygtningenævnet finder herved, at der fortsat ikke er den fornødne pro-portionalitet mellem de samlede begåede lovovertrædelser og udelukkelse fra beskyt-telse i Danmark. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2015/21

Nævnet meddelte i **november 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig stats-borger fra Uganda. Indrejst i 2010 med midlertidig opholdstilladelse som au pair. An-søgeren blev efterfølgende i efteråret 2010 meddelt midlertidig opholdstilladelse som studerende. Ved byrettens dom i slutningen af 2014 blev ansøgeren idømt 40 dages fængsel samt udvisning og indrejseforbud i seks år for overtrædelse af straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171 og udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2. Landsretten stadfæstede byrettens dom i begyndelsen af 2015. Ansøgeren søgte asyl få dage efter byrettens dom i slutningen af 2014. Ved byrettens dom i foråret 2015 blev ansøgeren sammen med en medgerningsmand fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 261, stk. 1. Fastsæt-telsen af sanktionen for ansøgeren blev udsat på indhentelse af mentalundersøgelse, og

den beskikkede advokat oplyste under nævnsmødet, at ansøgeren blev idømt en behandlingsdom. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk muganda og kristen fra Kampala, Uganda. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive forfulgt af ugandiske myndigheder. Ansøgeren frygter videre at blive slået ihjel af civile ugandere, herunder religiøse personer, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han altid udelukkende har følt sig tiltrukket af sit eget køn. I 2005 blev han på en kostskole anklaget for at være homoseksuel og blev derfor suspenderet i seks uger fra kostskolen. Som betingelse for at vende tilbage måtte han deltage i rådgivningssessioner hos pastor [...], der er en kendt modstander af homoseksualitet. I *efteråret* 2009 var han kortvarigt tilbageholdt af politiet, der beskyldte ham for at have etableret kontakter mellem studerende og udenlandske homoseksuelle. Under tilbageholdelsen blev han slået. Mens ansøgeren opholdt sig i Uganda, var det i familien kun hans tante og søster, der vidste, at han var homoseksuel. Han havde i Uganda to homoseksuelle forhold. I *foråret* 2010 udrejste han til Danmark, hvor han fik opholdstilladelse til *sommeren* 2013. I *slutningen af* 2014 søgte han asyl. Under opholdet i Danmark har han fire gange været indlagt vedrørende mani-depressiv lidelse. Han har i Danmark haft to homoseksuelle kærester. Ansøgerens moder har telefonisk oplyst, at ugandiske myndigheds personer i *efteråret* 2014 og *foråret* 2015 har spurgt efter ham. Da han fortalte sin moder, at han var homoseksuel, afbrød hun forbindelsen. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Det må herefter antages, at det i Uganda – herunder hos myndigheder og i ansøgerens familie – er kendt, at ansøgeren er homoseksuel. Ansøgeren er endvidere på en kendt LGBT-hjemmeside, der er tydeligt forbundet med homoseksualitet. Både ansøgerens navn og foto fremgår på hjemmesiden. Ansøgerens navn fremgår tillige af en af ham udviklet app om LGBT-personers sikkerhed. Herefter, og efter nyere baggrundsoplysninger om homoseksuelle i Uganda, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Uganda vil være i en reel risiko for at blive udsat for forfølgelse. Efter en samlet proportionalitetsafvejning, herunder vedrørende den i Danmark begåede kriminalitet vedrørende straffelovens § 171 og § 261, findes der, jf. udlændingelovens § 10, ikke at være tilstrækkelig grund til, at udelukke ansøgeren fra at få opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor den ugandiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Ugan/2015/4

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2015** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ingusjetter og muslim af trosretning fra distriktet [...], Ingusjetien, Den Russiske Føderation. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men har arbejdet for, at en person ved navn [...] blev præsident. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ingusjetien frygter at blive dræbt af FSB, idet han var øjenvidne til drabet på sin tidligere kollega og svoger og derefter afgav forklaring til de lokale myndigheder om, at de tre gerningsmænd var personer fra FSB. Efterfølgende blev ansøgeren tilbageholdt af FSB og tvunget til at underskrive en erklæring om, at det var tre andre personer, der havde dræbt den pågældende. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han frygter at blive dræbt af myndighederne, idet hans slægt har erklæret blodhævn mod præsidenten, da denne formodes at stå bag drabet på ansøgerens fætter [...] i *efteråret* 2010. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter at blive dræbt af medlemmer af sin klan, idet han ikke har fulgt et pålæg, som han har fået af de ældre medlemmer af klanen, om at dræbe sin søster, som har krænket familiens ære ved at gifte sig med en nordmand. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i perioden 2000 til 2007 var ansat i militærpolitiet. I 2007 blev han tvunget til at opgive sin stilling af FSB. I perioden frem til *begyndelsen af* 2009 udførte han herefter forskellige opgaver som sympatisør med [...], herunder kopiering af materiale, indsamling af underskrifter og deltagelse i støttedemonstrationer. *I begyndelsen af* 2009 var han vidne til drabet på sin svoger, der blev begravet dagen efter. *To dage efter i begyndelsen af* 2009 blev han indkaldt til den militære efterforskningskomité for at afgive vidneforklaring. Senere samme dag blev han afhentet af FSB og blev tvunget til at underskrive en aftale om at afgive falsk forklaring vedrørende drabet på svogeren. Ansøgeren gik herefter under jorden frem til *foråret* 2009, hvor han udrejste til Norge. Myndighederne opsøgte i denne periode flere gange ansøgerens bopæl, og hans ægtefælle blev udsat for voldtægt. *I efteråret* 2012 blev ansøgeren, efter at have fået afslag på asyl i Belgien, udsendt til Den Russiske Føderation. I lufthavnen i Moskva blev han afhørt af to myndigheds personer, der pålagde ham at tage til [en by i Nordkaukasus], hvor flere af hans fætre sad fængslet. Han efterkom ikke dette, men tog ophold i en bjerglandsby hos sin ven. Som følge af sin frygt for FSB og hans families modsætningsforhold til præsidenten og dennes familie levede han i skjul hos sin ven frem til *sommeren* 2013, hvor han på ny udrejste af Ingusjetien. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under nævnets behandling af sagen har forklaret sammenhængende og har kunnet redegøre fyldestgørende for en række af de divergenser, som hans forklaring tidligere

har været præget af. Flygtningenævnet finder således at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han af FSB blev tvunget til at underskrive en aftale om at aflægge falsk vidnesbyrd om, hvem der havde dræbt hans ven og svoger, til grund. Flygtningenævnet finder endvidere at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at hans familie er kommet i et modsætningsforhold til præsidenten og dennes familie og har erklæret blodhævn mod denne familie, til grund. Endelig finder Flygtningenævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren af ældre medlemmer af [...]klanen er blevet pålagt at begå æresdrab på sin søster, hvilket han ikke har efterkommet, hvorfor han selv risikerer at blive dræbt. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsplysninger sammenholdt med ansøgerens modsætningsforhold til myndighederne at måtte lægge til grund, at ansøgeren ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod sin egen klan. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevendende til Ingusjetien risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev *i slutningen af 2013* administrativt udvist med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Udvisningen skyldtes, at ansøgeren *i slutningen af 2013* havde vedtaget en udenretlig bøde på 2.000 kr. for et tyveriforsøg. Ansøgeren blev endvidere *i begyndelsen af 2015* administrativt udvist med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt. Udvisningen skyldtes, at ansøgeren samme dag af byretten blev straffet med fire dagbøder, hver på 250 kr., for hæleri. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., bør udelukkes fra beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder således ikke, at særlige grunde taler imod, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at en udelukkelse vil være ude af proportion med de relativt beskedne lovovertrædelser, som ansøgeren har begået, og som har medført udvisning. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2015/53

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 8.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Se vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Efter en konkret vurdering valgte nævnet i beretningsåret desuagtet i en sag, hvor klageren var idømt en behandlingsdom og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 og § 32, stk. 2,

nr. 5, at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kæret til landsretten. Der henvises til den nedenfor nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff, nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.7, side 327f, nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462f, nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet 12 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 11 af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I en af de 11 sager fandt nævnet, at § 31 var til hinder for udsendelse, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. I 2009 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev af byretten i 2014 idømt 8 måneders betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, samt betinget udvist af Danmark med en prøvetid på 2 år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 24 b. I 2014 stadfæstede landsretten dommen, dog således at klageren blev udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2 og 3, hvorved klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. § 32, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [...] i [...], Iran. Klageren har ifølge sin forklaring sympatiseret med partierne the Democratic Party of Kurdistan (KDPI) og the Party of Free Life of Kurdistan (PJAK). Klageren har henvist til, at han ved udsendelse til Iran frygter at blive dræbt af de iranske myndigheder, idet han har hjulpet de kurdiske peshmergaer. Klageren har endvidere henvist til, at han har sympatiseret med partierne the Democratic Party of Kurdistan (KDPI) og the Party of Free Life of Kurdistan (PJAK). Han kom i kontakt med PJAK ved grænseområdet mellem Iran og Irak, idet han arbejdede som [...] i grænseområdet. Repræsentanterne fra PJAK forklarede ham om kurdernes situation, hvorved han blev tilhænger af PJAKs ideologi. I perioden fra 1998/2000 til 2007/2008 hjalp klageren PJAK med at fragte og uddele politiske løbesedler i byen [...], ligesom han viste PJAK vejen i grænseområdet mellem Iran og Irak. Han gav endvidere husly til en bekendt, der var medlem af KDPI i to til tre nætter. Han flygtede til Irak i forbindelse med, at han en aften i 2008 faldt i et baghold forestået af grænsevagter, da han var i færd med at smugle spiritus og politisk materiale vedrørende PJAK over grænsen til Iran. Efter klagerens udrejse til Irak har myndighederne i to omgange opsøgt hans bopæl og fundet politisk materiale fra PJAK, ligesom myndighederne i Iran ifølge hans fætter har sigtet klageren for våbensmugling og aktivitet med peshmergaerne. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran til grund, idet forklaringen herom er en udbygning i forhold til klagerens forklaring under sagens behandling i Udlændingestyrelsen i *efteråret* 2009. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke, at de forhold, som klageren beskrev under sa-

gens behandling i Udlændingestyrelsen i *efteråret 2009* – herunder klagerens fængsling i fire måneder for mere end ti år siden og bagholdet ved den iranske grænse, som han undslap fra – på nuværende tidspunkt kan være til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31. Flertallet lægger herved blandt andet vægt på, at den straf, som klageren blev idømt for at have smuglet varer, er afsonet, og på at forholdene fandt sted for en del år siden. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 2, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Flertallet tiltræder derfor, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klageren til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2015/50

Nævnet **stadfæstede i februar 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1994. Direktoratet for Udlændinge meddelte i 1995 klageren opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Klageren blev i 1997 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, og i 2000 blev den pågældende meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2013 blev klageren i byretten idømt to år og seks måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, § 222, stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, og § 210, stk. 1, alt jf. straffelovens § 89. Klageren blev tillige udvist af Danmark for bestandigt. Dommen blev stadfæstet i landsretten i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er statsborger i Somalia og muslim fra Mogadishu i Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til Somalia frygter de generelle forhold i Somalia, idet der er borgerkrig, og idet klageren er etnisk benadir. Klageren har forklaret, at han i omtrent 1991 blev indespærret fem dage i en container på grund af, at han kom fra en minoritetsklan. Det var militser, som indespærrede klageren, idet der var krig, og der var også andre, der blev indespærret. Klageren blev slået hver dag med kæppe og geværer. Klageren blev ikke udsat for andre overgreb, og han blev ikke afhørt. Efter fem dage blev klageren lukket ud. Militserne sagde, at han og de andre skulle forsvinde. Herefter flygtede klageren ud af Somalia. Klageren blev ved *landsrettens* dom af [...] 2013 udvist af Danmark for bestandigt, og hans opholdstilladelse er derfor bortfaldet. Det beror på klagerens egne formodninger, at oplysninger om hans dom og billeder af ham er sendt til og udbredt i Somalia. Da klageren ikke er særligt profileret i Somalia, har han ikke sandsynliggjort, at hans dom er kendt i Somalia, og at han af den grund vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om Mogadishu, at risikoen for overgreb på grund af klienthørsforhold er lav, og at der ikke er klanbaserede konflikter i Mogadishu i dag. Det fremgår videre af nævnets baggrundsoplysninger, at den

generelle sikkerhedssituation i Mogadishu er væsentligt forbedret og ikke er af en sådan karakter, at enhver, der opholder sig i Mogadishu, vil være i risiko for overgreb, alene som følge af deres blotte tilstedeværelse. Flygtningenævnet finder herefter, at klager ved en tilbagevenden til Somalia ikke vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Der er således ikke forhold til hinder for udsendelse af klager til Somalia, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og stk. 2, og Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Soma/2015/73

Nævnet **stadfæstede i november 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2002. Under Flygtningenævnets behandling af sagen afgav klagerens ægtefælle forklaring som vidne. Hun oplyste blandt andet om sin og klagerens tilknytning til arbejdsmarkedet, om sine sprogkunderskaber, om venskaber med både danskere og iranere og om børnenes skolegang og trivsel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra [...], Iran. Klageren har været aktivt medlem af KDPI siden *begyndelsen af 1980'erne*. Han blev ekskluderet af KDPI i Danmark som følge af sin straf, men har søgt om genoptagelse i partiet. *I foråret 2002* blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. *I efteråret 2010* blev opholdstilladelsen gjort tidsubegrænset. Klageren blev *i efteråret 2012* ved *byretten* idømt ti års fængsel for grov narkokriminalitet, jf. straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 1, stk. 3, jf. § 3, stk. 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 2, stk. 1, jf. § 27, stk. 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 3. Klageren blev tillige udvist af Danmark for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 5. Ved *landsrettens dom i sommeren 2013* blev straffen nedsat til otte års fængsel. *Landsretten* stadfæstede udvisningspåstanden. I forbindelse med en afhøring foretaget af [...] *Politi i foråret 2015* oplyste klageren, at han ikke ønskede at medvirke til frivillig udsendelse til Iran eller andre lande. Klageren har forklaret, at han er kurder og har kæmpet for kurdernes selvstændighed i Iran. Han var politisk aktiv for KDPI og deltog i væbnede kampe, hvorfor han sad fængslet i fem år. Under fængselsopholdet blev han udsat for tortur. Ved en tilbagevenden til Iran frygter han at blive fængslet igen og at miste sit liv. Efter ankomsten til Danmark blev klageren rekrutteret af KDPI Danmark, hvor han siden har arbejdet med rekruttering af medlemmer til KDPI i [et asylcenter], ligesom han har forestået interviews med den kurdiske tv-kanal i [europæisk land], [tv-station], samt med den iranske afdeling af [tv-station i andet europæisk land]. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse *fra sommeren 2015* til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at han ikke kan udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt der i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, foreligger sådanne udelukkelsesgrunde, der fører til, at klageren ikke kan opnå opholdstilladelse. Vurderingen bygger blandt andet på flygtning-

gekonventionens artikel 33, stk. 2, hvorefter klageren, der har indrejseforbud, kun kan udelukkes fra asyl, hvis han må anses for en fare for landets sikkerhed, eller efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet. **Et flertal af Flygtningenævnets** medlemmer lægger afgørende vægt på, at *landsrettens* dom *fra sommeren* 2013 omhandler en særlig farlig forbrydelse. Der henvises til, at dommen angår alvorlig narkotikakriminalitet, og at klageren er idømt ubetinget fængsel i otte år for forsøg på at transportere [...] kg heroin fra Danmark til [et andet europæisk land]. På baggrund af forbrydelsens grovhed og med henvisning til straffens længde samt med henvisning til, at forbrydelsen er begået i sommeren 2011, efter at klageren og hans familie siden 2002 har boet i Danmark, finder flertallet, at klageren må betragtes som en fare for det danske samfund. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at de foreliggende oplysninger om klagerens familiemæssige forhold i Danmark, herunder klagerens og hans ægtefælles forklaring herom for nævnet, kan føre til et andet resultat. Der findes således ikke at foreligge særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at klageren alligevel bør meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Klageren er herefter henvist til såkaldt tålt ophold her i landet, idet han ikke må udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2.”
Iran/2015/40

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Niga/2015/4.

I en af de 12 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3:

Nævnet **stadfæstede i december 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. Klageren blev i foråret 2013 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og muslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive sat til at udføre militærtjeneste. *I foråret* 2013 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. *Landsretten* stadfæstede ved dom af [...] 2014 *byrettens* dom af [...] 2014, hvorved klageren blev udvist af Danmark. Retslægerådet havde til brug for retssagen ved erklæring af [...] 2013 anført, at klageren er sindssyg. Rådet anførte blandt andet, at klageren under indlæggelse i psykiatrisk afdeling er blevet diagnosticeret som skizofren med halluci-

nationer og vrangforestillinger. Under genindlæggelse har klageren fremslået uændret svært psykotisk. Landsrettens begrundelse vedrørende udvisningsspørgsmålet er sålydende: ”Tiltalte er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 180 om kvalificeret brandstiftelse ved at have sat ild på sin lejlighed under sådanne omstændigheder, at han indså, at personer, der opholdt sig i de omkringliggende lejligheder, derved blev udsat for overhængende livsfare. Tiltalte er dømt til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse. Tiltalte, der er født og opvokset i Syrien, indrejste til Danmark ultimo 2012 som 23-24-årig. Tiltalte er i *foråret* 2013 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Tiltaltes ægtefælle og barn indrejste til Danmark medio 2013 og boede sammen med tiltalte på gerningstidspunktet i *sommeren* 2013. Der foreligger ikke oplysninger om, at ægtefællen har anden tilknytning til Danmark. Tiltalte har ikke anden familie i Danmark eller tilknytning i øvrigt til landet. Tiltalte har ingen nær familie i Syrien, idet hans forældre og otte søskende alle bor i Sverige. Under hensyn til kriminalitetens alvor og tiltaltes ringe tilknytning til Danmark vil en udvisning af tiltalte – uanset at tiltaltes ægtefælle og barn nu opholder sig i Danmark – ikke være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 2. Landsretten tiltræder derfor, at tiltalte er udvist som sket, herunder at indrejseforbuddet er fastsat som sket.” Med dommen bortfaldt klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Efter det oplyste blev klageren i *efteråret* 2014 overført fra Psykiatrisk Center [...] til Center Sandholm, hvor han, jf. udlændingelovens § 34, stk. 5, har meldepligt. Hans ægtefælle og deres barn på tre år bor i [...]. I forbindelse med afhøring foretaget af Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter i *efteråret* 2014, oplyste klageren, at han ikke ønskede at medvirke til frivillig udsendelse til Syrien. Udvisningen blev ved *byrettens* kendelse af [...] 2014 opretholdt, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2. Ved kendelse af [...] 2015 opretholdt *byretten* på ny udvisningen. Sidstnævnte kendelse er påkæret til *Landsretten*, der efter det oplyste endnu ikke har behandlet kæremålet. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren isoleret set er omfattet af § 7, stk. 1, samt at han, jf. § 31, ikke tvangsmæssigt kan udsendes til Syrien. Da klageren er udvist med indrejseforbud, kan han ikke meddeles opholdstilladelse med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, jf. § 10, stk. 3. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning af grovheden af den begåede forbrydelse over for de hensyn, der taler for at give klageren opholdstilladelse. I vurderingen indgår det anførte i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og Børnekonventionen. Endvidere henvises til, at en flygtning omfattet af flygtningekonventionen i henhold til artikel 33, stk. 2, alene kan udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes

som en fare for samfundet i det pågældende land. Hensynet til familiens enhed taler i sagen for at meddele klageren opholdstilladelse, idet hans gravide ægtefælle og deres treårige *barn* bor i Danmark. Det bemærkes herved, at ægtefællen er syg og i behandling. Ægtefællen går i modsætning til klageren til danskundervisning. Deres *barn* går i dansk børnehave. Ægtefællen og *barnet* er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. På den anden side har klageren og hans ægtefælle alene opholdt sig i Danmark fra ultimo 2012 og medio 2013, og de har ikke familie her i landet. Endvidere har klageren ikke haft arbejde eller anden væsentlig tilknytning til Danmark. Over for hensynet til familiens enhed står, at klageren er dømt for at have sat ild til sin lejlighed og indset, at han udsatte de personer, som opholdt sig i de omkringliggende lejligheder, for overhængende livsfare, hvilket må betegnes som en meget grov og særdeles farlig forbrydelse. Herefter, og efter det i øvrigt oplyste, må klageren anses for at være til fare for det danske samfund. Flygtningenævnet finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at nævnet kan træffe afgørelse på det foreliggende grundlag, og nævnet har derfor ikke imødekommet en subsidiær begæring fra klagerens advokat om at udsætte sagen på *Landsrettens* behandling af kæremålet. Flygtningenævnet, der er opmærksom på, at klageren er udskrevet af psykiatrisk hospital og nu tager medicin, finder efter en samlet proportionalitetsafvejning af ovennævnte hensyn - og herunder særligt henset til den overordentligt grove og farlige forbrydelse, som klageren er dømt for at have begået - ikke, at klageren opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at klageren herefter i givet fald er henvist til at leve på tålt ophold, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2015/61

Flygtningenævnet har i en sag fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, samt at klageren ikke var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3:

Nævnet meddelte i **april 2015** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren indrejste i Danmark i *begyndelsen af 2014* og indgav samme dato ansøgning om asyl. *I foråret 2014* meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. *I sommeren 2014* blev klageren ved byretten idømt tre måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1 (kvalificeret vold), hvoraf 30 dage var ubetinget. Klageren blev ved dommen udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, § 32, stk. 3, hvorved klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, bortfaldt. *I sommeren 2014* oplyste Rigspolitiet, at klageren ikke ønskede at medvirke til en frivillig udsendelse til Somalia. *I efteråret 2014* forelagde Rigspolitiet sagen for Udlændingestyrelsen med henblik på afgørelse af, hvorvidt udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse. *I begyndel-*

sen af 2015 besluttede Udlændingestyrelsen, at klageren kunne udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, idet Udlændingestyrelsen ikke fandt, at § 31 var til hinder for udsendelsen. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og ikke har ønsket at medvirke til en udsendelse til Somalia, skal Flygtninge­nævnet efter udlændingelovens § 49 a træffe afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 31. Klageren tilhører hovedklanen [...], subklanen [...], og han er muslim af trosretning fra bydelen [...] i byen [...] i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive opsøgt og dræbt af repræsentanter fra al-Shabaab, idet han i *begyndelsen af 2013* flygtede fra deres varetægt efter at have været tilbageholdt som tvangshvervet til militsen i en måned. Klageren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive offer for blodhævn som led i en nabo- og klankonflikt, idet hans broder har dræbt to medlemmer fra Hawiye-klanen. Flygtninge­nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtninge­nævnet finder således, at der ikke er væsentlige divergenser eller uoverensstemmelser, og at forklaringen virker selvoplevet. Flygtninge­nævnet finder derfor, at klageren navnlig som følge af risikoen for blodhævn på grund af konflikten med nabo­familien vil risikere overgreb omfattet af EMRK artikel 3, hvis han sendes tilbage til Somalia. Flygtninge­nævnet finder herefter, at klageren ikke kan udsendes til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Efter det anførte er klageren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved afgørelsen af, om klageren herefter på ny kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, sammenholdt med § 10, stk. 3, 1. pkt., lægger **Flygtninge­nævnets flertal** navnlig vægt på, at klageren netop er fyldt 16 år og på hans helbredsmæssige forhold. Han har under sit ophold i Danmark modtaget behandling og undervisning, som er tilpasset hans unge alder samt hans helbredsmæssige og kulturelle baggrund. Det fremgår af oplysningerne fra de personer, som har haft med klageren at gøre i de sammenhænge, at han har hårdt brug for sådan hjælp. Under disse omstændigheder og henset til Danmarks internationale forpligtelser, jf. FN's Børnekonvention [...], finder Flygtninge­nævnets flertal, at der foreligger sådanne særlige grunde, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. 1. pkt., at klageren uanset indrejseforbuddet skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge­nævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2015/70

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er med­delt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis

der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker klagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Nævnet har i beretningsperioden behandlet i alt seks sager i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt der var grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1996 som familiesammenført. Ved byrettens dom i 2008 blev klageren idømt otte måneders fængsel for overtrædelse af straffelo-

vens § 288, stk. 1, nr. 1, og straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1. Han blev ligeledes udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år. I 2008 stadfæstede landsretten byrettens dom. I 2008 indgav klageren ansøgning om asyl. I 2009 stadfæstede Flygtninge­nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. I 2009 hjemviste Flygtninge­nævnet sagen til Udlændingestyrelsen ad fornyet behandling. I 2012 fandt Udlændingestyrelsen, at klageren ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at han ikke ville kunne udsendes til Somalia, og at han isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Styrelsen fandt videre, at klageren var udelukket for beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. I 2013 stadfæstede Flygtninge­nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2015 traf Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b afgørelse om, at der var grundlag for at ændre afgørelsen om, at klageren ikke kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia og tilhører klanen Hawyie. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen har i *begyndelsen af 2015* truffet afgørelse om, at klageren kan udsendes til Somalia jf. udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, jf. § 31. Klageren har heroverfor gjort gældende, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter de personer, der dræbte hans fader og broder for seks år siden, samt at han har haft problemer med alkohol og stofmisbrug og går dårligt efter en påkørsel. Han har yderligere anført, at han frygter den generelt usikre situation i Somalia, ligesom han ikke længere har nogen tilknytning, herunder familiemæssig, til Somalia. Flygtninge­nævnet bemærker, at klageren ikke tidligere har forklaret, at hans fader og broders død skyldes en konflikt, der skulle kunne medføre risiko for klageren, og forklaringen herom kan derfor ikke lægges til grund. Vedrørende sikkerhedssituationen i Mogadishu lægger Flygtninge­nævnet til grund, at denne efter de seneste bag­grundsplysninger er forbedret i et sådant omfang, at klageren vil kunne sendes tilbage til Somalia uden af den grund at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 31, stk. 1. Flygtninge­nævnet bemærker endvidere, at klagerens forklaring om sine helbredsmæssige forhold og hidtidige misbrug ikke findes at have en sådan karakter, at det i sig selv kan føre til et andet resultat. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2015/74

Nævnet **stadfæstede** i **april 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2003. Klageren blev i 2005 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2006 blev klageren idømt en behandlingsdom for forsøg på manddrab, jf. straffelovens § 237, jf. § 21, og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig. Landsretten stadfæstede i 2006 udvisningen. I 2007 besluttede byretten, at udvisningen skulle opretholdes, og dette blev senere i 2007 stadfæstet af landsretten. Udlændingestyrelsen traf i 2007 afgørelse efter udlændingelovens § 49 a og fandt, at klageren isoleret set var omfattet af udlæn-

dingelovens § 7, stk. 2, men at der ikke forelå særlige grunde til at meddele opholdstilladelse til klageren, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, samt at klageren ikke kunne udsendes til den Russiske Føderation, jf. udlændingelovens § 31. I 2007 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen traf i 2015 afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse af klageren, jf. udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerens asylmotiv, der har medført opholdstilladelse, har i det væsentlige sammenhæng med, at han blev beskyldt for at have støttet det tjetjenske oprør, og at han for at undgå retsforfølgelse herfor i 2003 underskrev et dokument, hvorefter han ville samarbejde med sikkerhedstjenesten, FSB, hvilket han imidlertid flygtede fra. Klageren har bekræftet, at han flygtede fra Rusland/Tjetjenien i 2003 sammen med sine to børn, og at årsagen til flugten var, at han i 2003 blev pågrebet og afhørt af de russiske myndigheder om sit politiske medlemskab af VDP og sine aktiviteter for de tjetjenske oprørere og anmodet om at samarbejde med de russiske myndigheder. Han har endvidere bekræftet, at han ved tvungen udrejse til Tjetjenien, Den Russiske Føderation, frygter, at hans sag fra 2003, der førte til hans flugt, stadig vil være registreret af de russiske myndigheder. Som følge heraf frygter han, at FSB vil efterstræbe ham, for eksempel ved at pågribe og tilbageholde ham. Han har oplyst, at det er svært at vurdere, om de russiske myndigheder fortsat har oplysninger om ham, og hvad konsekvenserne i så fald vil være, men frygter under alle omstændigheder risikoen herfor. Han har endelig oplyst, at det ikke kan udelukkes, at der er tjetjenere, der er blevet bekendte med, at han skrev under på at ville samarbejde med de russiske myndigheder, og at også dette kan få alvorlige konsekvenser ved en tilbagevenden til Tjetjenien, Den Russiske Føderation. **Flygtningenævnets flertal** tiltræder, at det efter baggrundoplysningerne af Udlændingestyrelsen er lagt til grund, at sikkerhedssituationen i Tjetjenien gradvist har forbedret sig fra 2000 sammenlignet med, hvordan sikkerhedssituationen var under den første og den anden tjetjenske krig, og at Tjetjenien ved hjælp af føderale midler er genopbygget under Kadyrov, således at delrepublikken i dag er relativt fredelig, og at graden af udsathed for tidligere oprørere er afhængig af, om disse fortsat er aktive eller ej. Flygtningenævnets flertal bemærker, at klageren ifølge sin forklaring ikke har været politisk aktiv siden 1997, og at årsagen til hans flugt fra Tjetjenien var en enkeltstående episode knyttet til konflikten i 2003. Klageren har i samtalen med Udlændingestyrelsen i slutningen af 2014 blandt andet forklaret, at han ikke opfatter sig selv som særligt profileret, hvilket er i overensstemmelse med det af ham i 2003 oplyste. Der foreligger ikke oplysninger om, at myndighederne efter klagerens flugt i 2003 har efterstræbt ham ved at rette henvendelse til for eksempel familiemedlemmer i Tjetjenien. Flygtningenævnets flertal finder derfor efter en samlet vurdering, at klagerens forhold ikke er til hinder for, at han tvangsmæssigt udsendes til Tjetjenien, Den Russiske Føderation, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 31, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2015/49

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **september 2015** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse, og **stadfæstede** Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Indrejst i 2002. Udlændingestyrelsen traf i 2003 afgørelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at han ikke kunne udsendes til Afghanistan, og at han isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen fandt imidlertid, at ansøgeren var udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Flygtningenævnet stadfæstede i 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet gav videre ansøgeren afslag på genoptagelse i 2005 og i 2006. I 2008 besluttede Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens sag. Nævnet traf i 2009 afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet nævnet fandt, at udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 fortsat var til hinder herfor. Nævnet fandt videre, at udlændingelovens § 31 var til hinder for, at ansøgeren kunne udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan. I 2013 afslog Flygtningenævnet på ny at genoptage ansøgerens sag, **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er sunni-muslim og tadjik. Han indrejste i Danmark i 2002. Flygtningenævnet stadfæstede *i efteråret* 2003 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev dog udelukket fra beskyttelse efter § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Afgørelsen er begrundet med, at det lægges til grund, at ansøgeren, der fra 1981 og til udrejsen til Pakistan i 1998 var ansat i efterretningstvæsenet i [...], Kabul og [...], havde været vidende om, at anholdte personer, som han sendte videre til en anden afdeling i efterretningstvæsenet (KHAD), ville blive udsat for tortur. Det fremgår af sagen, at ansøgeren var medlem af PDPA fra omkring 1977 til 1990’erne og i et vist omfang udførte aktiviteter for partiet. Han var officer og senest oberstløjtnant i KHAD, og havde i den egenskab været med til at anholde og kortvarigt afhøre 250-300 personer. Næsten alle de anholdte var fra de grupper, der var modstandere af det daværende regime. På grund af anholdelserne havde personer fra de pågældende grupper flere gange inden udrejsen søgt efter ham, herunder på hans faders bopæl. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i Pakistan af en agent fik oplyst, at der var flere grupperinger, der søgte efter ham i Afghanistan og Pakistan. Ansøgeren forklarede ifølge afgørelsen i Flygtningenævnet, at han aldrig selv havde tortureret nogen. Det var kun bevidste kommandanter, der blev tortureret. Af de pågrebne var omkring 100 bevidste personer. De bevidste kommandanter blev udsat for tortur. Han skønnede, at det

kun drejede sig om få personer. Han kunne forudse, hvem der ville blive tortureret, men han kunne ikke være sikker herpå. Det afhang af, hvordan personerne ville opføre sig under afhøringerne. Dem, der var villige til at samarbejde, blev ikke tortureret. Efter genoptagelse og nyt mundtligt møde anførte Flygtningenævnet i afgørelse i *begyndelsen af 2009*, at det ikke generelt kan lægges til grund, at enhver officer i KHAD har været involveret i eller haft kendskab til de grove overtrædelser af menneskerettighederne, som utvivlsomt fandt sted i KHAD. Ansøgeren gjorde under mødet gældende, at han var fejlciteret i nævnets afgørelse fra 2003. Der skulle have stået fængslet i stedet for tortureret. Han tilføjede, at han ikke kunne afvise, at nogen indenfor KHAD havde anvendt tortur, men han havde ikke hørt om brug af tortur. Henset til, at ansøgeren under den tidligere behandling af sagen flere gange oplyste, at han var bekendt med, at en del af de personer, som han videresendte til afhøringsafdelingen, ville blive udsat for tortur, fandt Flygtningenævnet fortsat, at ansøgeren var omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Det blev fastholdt, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 31, stk. 2, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan. Udlændingestyrelsen har i den nu påklagede afgørelse af [...] 2015, der har været behandlet i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, konkluderet, at ansøgeren ikke længere risikerer forfølgelse eller overgreb i Afghanistan, hvortil han derfor nu kan udsendes tvangsmæssigt. Til støtte herfor har styrelsen blandt andet anført, at konflikterne ligger langt tilbage i tid, og at forholdene i Afghanistan har ændret sig siden udrejsen i 1998. Styrelsen henviser herunder til det anførte i afsnit 2.4.6 om ekskommunister på side 64 i en rapport fra september 2014, som er udgivet af det hollandske udenrigsministerium. Afsnit 2.4.6 i den hollandske rapport lyder i dansk oversættelse således: ”Mange forhenværende medlemmer af Afghanistans Demokratiske Folkeparti (DVPA) og eksmedarbejdere af de forhenværende efterretningstjenester KhAD og WAD arbejder på nuværende tidspunkt for den afghanske stat. De er f.eks. ansat som guvernør i provinser, har højtstående stillinger i forsvaret, politiet eller er borgmester. Der er stiftet adskillige nye partier af eks-DVPA medlemmer. Ekskommunister har, for så vidt kendt, ikke noget at frygte fra regeringens side. I rapporteringsperioden er der intet hørt om risiko for menneskeretskrænkelser hvis de ikke er under beskyttelse af indflydelsesrige fraktioner eller stammer, uanset spørgsmålet om de havde opholdt sig for længere tid i den tidligere Sovjetunionen eller ej. I de mest opdaterede Eligibility Guidelines af UNHCR er der under ”potential risk profiles” ingen information om personer, som på nuværende tidspunkt identificerer sig med den kommunistiske ideologi (eller bliver mistænkt hertil). Det kan derfor ikke siges for den gruppe af (eks)kommunister som helhed, at de har nogle at frygte i Afghanistan. Det er individuelt, om en person har nogle at frygte i Afghanistan eller ej, det gælder også for eksmedarbejdere af KhAD/WAD.” Under sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet i september 2015 har ansøgeren præciseret, at omhandlede anholdelser alle fandt sted i [...] fra 1982 til 1990 og anført, at han aldrig selv har udøvet tortur, samt forklaret, at han ikke

har hørt, at andre skulle have udsat de pågældende fanger for tortur. Han har ikke i nævnet i 2003 sagt, at han kunne forudse, at de pågældende fanger senere ville blive tortureret. Han har heller ikke sagt, at de bevidste kommandanter blev udsat for tortur. Han sagde, at 100 personer blev fængslet, og 150 personer blev løsladt. Siden han forlod Kunduz har der ved mange lejligheder været personer fra flere af de organisationer, hvis medlemmer han var med til at få fængslet, der har eftersøgt ansøgeren og i den forbindelse rettet henvendelse ved både ansøgerens og hans faders bopæl. Hans broder fortalte ham for eksempel i Pakistan i 2002, at personer fra Hezb-i-Islami søgte efter ham. Senere flyttede broderen tilbage til Kunduz, hvor han ikke har problemer, idet han aldrig har været tilsluttet KHAD eller PDPA. Hans to andre brødre, der var aktive for PDPA og KHAD, blev dræbt i 1980'erne. Ansøgeren har i de senere år talt med sin broder i Kunduz omtrent en gang årligt. Broderen har oplyst, at der tre gange har været personer fra Hezb-i-Islami, som har søgt efter ham. Senest har en person ved navn [...] i *foråret* 2015 spurgt efter ansøgeren. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter han PDPAs og KHADs modstandere, som nu har betydelig magt i Afghanistan. Han frygter navnlig dem, han har været med til at anholde og som herefter har været fængslet i årevis. Han frygter også de pågældendes familiemedlemmer eller personer fra de pågældendes organisationer. Ansøgeren frygter tillige de afghanske myndigheder, hvor en række tidligere ledende mudjaheddinere nu har fremtrædende poster og derfor vil forfølge ham på grund af hans virke for det tidligere styre. Han kan ikke – som en del andre fra det tidligere styre – skifte holdning og støtte det nuværende regime. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hans ægtefælle og parrets børn er meget velintegrerede i Danmark. Det har været meget hårdt for ham og hans familie, at han har måttet leve på tålt ophold. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at de generelle forhold i Afghanistan nok er ændret noget i de senere år, men situationen er stadig usikker og omskiftelig i store dele af landet og senest har Taliban ifølge medier indtaget Kunduz by. Det er i vidt omfang de samme personer, der i årevis har haft magten i Kabul med videre, og de samme, som kæmper mod regeringen og har betydelig magt i en række provinser. Mange, der tidligere var tilhængere af det tidligere styre, har skiftet side og forfølges ikke i dag. Der er dog ikke sikkert grundlag for at antage, at alle eller næsten alle, der havde højtstående poster i det tidligere styre, i dag kan leve i sikkerhed i Afghanistan. Ved vurderingen af ansøgerens konkrete forhold kan der tages udgangspunkt i, at det ved afgørelserne i 2003, 2009 og senest i 2013 reelt blev lagt til grund, at ansøgeren isoleret set opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, for at få opholdstilladelse. Af betydning kan fortsat være, at ansøgeren igennem en årrække var højtstående officer i efterretningsvæsenet og personligt medvirkede til ransagninger og tilfangetagelsen af et meget stort antal modstandere (250-300) fra en række forskellige grupperinger, hvoraf en del må have tilbragt lang tid i fængsel. Uanset den tid der er gået, forekommer det herefter sandsynligt, at der er en nærliggende og reel risiko for, at myndigheder, dele heraf eller flere af de tidligere fængslede eller deres familiemed-

lemmer eller deres grupper vil udsætte ansøgeren for forfølgelse eller overgreb, hvis han vender tilbage til Afghanistan. I vurderingen indgår, at ansøgeren tilsyneladende på intet tidspunkt har opholdt sig i et område i Afghanistan, der ikke var under det daværende regimes kontrol, samt at det ikke er forsøgt imødegået, at Mudjaheddin-grupper i 1990'erne flere gange søgte efter ansøgeren og i den forbindelse ransagede ansøgerens og hans faders huse i Kabul og [...] samt fremsatte trusler overfor faderen. Der er på den baggrund tillige ikke tilstrækkeligt grundlag for at afvise ansøgerens nye forklaring om, at truslerne er fortsat, senest i foråret 2015. Isoleret set er ansøgeren herefter fortsat omfattet af udlændingelovens § 7, og nævnet finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at ændre, at det er stk. 1, han som udgangspunkt er omfattet af. Vedrørende § 10, stk. 1, nr. 3, finder **et flertal i Flygtningenævnet** efter en fornyet vurdering fortsat ikke grundlag for at forstå det, ansøgeren forklarede under nævnsmødet for 12 år siden, på en anden måde end som anført i nævnsafgørelserne fra 2003 og 2009. Flertallet i nævnet finder endvidere, at den forklaring, ansøgeren nu har afgivet, ikke ændrer på, at det efter en samlet vurdering må lægges til grund, at ansøgeren var bevidst om, at en del – muligvis en mindre del – af de mange fanger, han som officer og senest som oberstløjtnant i KHAD i adskillige år var med til at sende videre til andre afdelinger i KHAD, ville blive udsat for tortur. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren henset til sin rang og langvarige ansættelse må formodes at have haft en rimelig god viden om, hvad der skete med fangerne, efter at de pågældende afdelinger overtog fangerne. For så vidt angår SAIS' afgørelse fra *foråret* 2005 samt diverse baggrundsoplysninger, herunder fra UNHCR, finder flertallet ikke, at det på den baggrund kan udelukkes, at tortur kunne forekomme, og det forekommer efter det, man den gang vidste om forholdene i afghanske fængsler, sandsynligt, at ansøgeren under sin ansættelse mente, at tortur forekom. At der ikke er påvist positivt bevis for brugen af tortur i de pågældende afdelinger er, henset til ansøgerens oprindelige forklaring herom, ikke afgørende. Ved den skønsmæssige afgørelse af, om ansøgeren herefter stadig skal udelukkes fra at få opholdstilladelse efter § 7, indgår en proportionalitetsafvejning af grovheden af de begåede forhold og hensynet til det danske samfund overfor hensynet til ansøgeren. I vurderingen kan også indgå den tid, der er forløbet, siden forholdene blev begået. Den beskikkede advokat har blandt andet anført, at den forløbne tid, hvor det, trods vanskelige vilkår, er lykkedes for ansøgeren og hans familie at blive velintegreret, nu må føre til, at afgørelsen om tålt ophold under alle omstændigheder ophæves. Hertil bemærker flertallet, at man bør være tilbageholdende med at lægge for meget vægt på ansøgerens lange ophold i Danmark, da den væsentligste del heraf skyldes, at han har valgt at undlade at overholde sin forpligtigelse til at udrejse straks af Danmark, således som han blev pålagt at gøre ved nævnets afgørelser fra 2003, 2005, 2006, 2009 og 2013. Samlet set finder flertallet i Flygtningenævnet stadig, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en forbrydelse, der er omfattet af artikel 1 F (a), som der fortsat må ses på med betydelig alvor, samt at ansøgeren, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3,

herefter bør udelukkes fra at få asyl. Tilsiger humanitære hensyn, eventuelt sammenholdt med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som advokaten gør gældende, at ansøgeren nu gives et opholdsgrundlag, må dette derfor efter flertallet opfattelse i givet fald ske efter bestemmelser, efter hvilke Flygtningenævnet ikke har nogen kompetence. Flygtningenævnet ændrer herefter Udlændingestyrelsens afgørelse i overensstemmelse hermed.” Afgh/2015/40

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2009 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 51, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets – nu Udlændinge, Integrations- og Boligministeriets – departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 52, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 52, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 8

Statistik

8.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2015

Flygtningenævnet har i 2014 afholdt 515 nævnmøder og truffet afgørelse i 961 sager vedrørende 1441 personer.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2014 og 2015 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2014	2015
Nye spontansager	1.733	1.252
Genoptagede spontansager	61	82
Inddragelsessager	1	13
Bortfaldssager	5	22
Udsendelsessager	8	18
Statusændringsager	0	54
Afgjorte sager i alt	1.808	1.441

Note: Hertil kommer i alt 155 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger, jf. herom nærmere afsnit 8.3

8.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2015 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.705	2	16	10	1.733
Genoptagede spontansager	49	0	1	11	61
Inddragelsessager	1	0	0	0	1
Bortfaldssager	4	1	0	0	5
Udsendelsessager	8	0	0	0	8
I alt	1.767	3	17	21	1.808

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

8.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

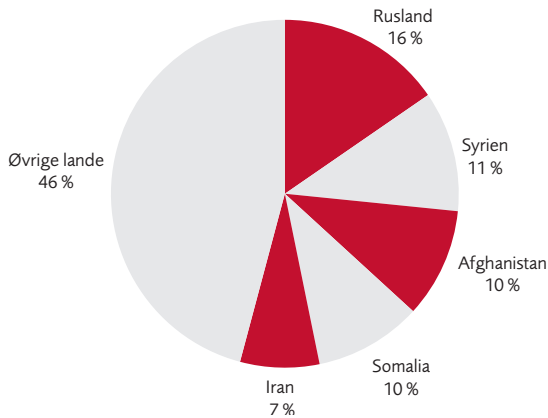
I 2015 blev i alt 155 personsager afsluttet uden en afgørelse. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

8.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2015 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 62 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres identitet.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og øvrige lande.

Figur 1. Nationalitetsfordeling i afgjorte sager opgjort i personer

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nationalitetsfordelingen af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Lande:	Spontansager	Inddragelsessager	Bortfaldssager	Udsendelsessager	I alt
Afghanistan	110	-	2	3	115
Albanien	3	-	-	-	3
Algeriet	2	-	-	-	2
Armenien	48	-	-	-	48
Azerbajdzhan	19	-	-	-	19
Bangladesh	10	1	-	-	11
Benin	2	-	-	-	2
Bosnien-Hercegovina	1	-	-	2	3
Bulgarien	1	-	-	-	1
Burkina Faso	2	-	-	-	2
Burma	29	-	-	-	29
Burundi	3	-	-	-	3
Cameroun	3	-	-	-	3
Canada	1	-	-	-	1
Centralafrikanske Republik	1	-	-	-	1
Congo, Den Demokratiske Republik	14	-	-	-	14
Egypten	9	-	-	-	9
Elfenbenskysten	1	-	-	-	1
Eritrea	47	-	-	-	47
Etiopien	39	-	-	-	39
Gambia	2	-	-	-	2
Georgien	11	-	-	-	11
Ghana	7	-	-	-	7
Hviderusland (Belarus)	12	-	-	-	12
Indien	6	-	-	-	6
Irak	39	2	9	-	50
Iran	57	1	2	2	62
Jordan	10	-	-	-	10
Kenya	10	-	-	-	10
Kina	7	-	-	-	7
Kosovo	7	-	-	-	7

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsend-elsessager	I alt
Kuwait	1	-	-	-	1
Libanon	15	-	1	-	16
Liberia	1	-	-	-	1
Libyen	14	-	-	-	14
Malaysia	2	-	-	-	2
Mali	1	-	-	-	1
Marokko	9	-	-	-	9
Mauritius	1	-	-	-	1
Moldova	2	-	-	-	2
Namibia	1	-	-	-	1
Nigeria	17	-	-	1	18
Nordkorea	1	-	-	-	1
Pakistan	15	3	-	-	18
Rumænien	1	-	-	-	1
Rusland	192	-	2	2	196
Saudi Arabien	1	-	-	-	1
Serbien	4	-	-	-	4
Sierra Leone	1	-	-	-	1
Somalia	140	-	3	6	149
Sri Lanka	4	-	1	-	5
Statsløs	13	-	-	-	13
Statsløs Palæstinenser	72	-	1	1	74
Sudan	14	-	-	-	14
Sydkorea	4	-	-	-	4
Sydsudan	-	1	-	-	1
Syrien	148	4	1	1	154
Tanzania	1	-	-	-	1
Tchad	3	-	-	-	3
Tunesien	5	-	-	-	5
Tyrkiet	1	-	-	-	1
Uganda	9	1	-	-	10
Ukendt	6	-	-	-	6
Ukraine	35	-	-	-	35
Uzbekistan	3	-	-	-	3
Yemen	1	-	-	-	1
Zimbabwe	1	-	-	-	1
I alt	1252	13	22	18	1305

8.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4 nedenfor, blev der i 2015 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 236 personer svarende til 14% (omfatter kun nye spontansager, ikke genoptagne spontansager) af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2015.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2015

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Afghanistan	8	7	16	15	86	78	110	100
Albanien	-	-	-	-	3	100	3	100
Algeriet	-	-	-	-	2	100	2	100
Armenien	4	8	1	2	43	90	48	100
Azerbajdzhan	3	16	-	-	16	84	19	100
Bangladesh	2	20	-	-	8	80	10	100
Benin	-	-	-	-	2	100	2	100
Bosnien-Hercegovina	-	-	-	-	1	100	1	100
Bulgarien	-	-	-	-	1	100	1	100
Burkina Faso	-	-	1	50	1	50	2	100
Burma	1	3	-	-	28	97	29	100
Burundi	-	-	-	-	3	100	3	100
Cameroun	-	-	1	33	2	67	3	100
Canada	-	-	-	-	1	100	1	100
Centralafrikanske Republik	-	-	-	-	1	100	1	100
Congo, Den Demokratiske Republik	4	29	-	-	10	71	14	100
Egypten	1	11	-	-	8	89	9	100
Elfenbenskysten	-	-	-	-	1	100	1	100
Eritrea	13	28	-	-	34	72	47	100
Etiopien	5	13	1	3	33	85	39	100
Gambia	-	-	-	-	2	100	2	100
Georgien	-	-	-	-	11	100	11	100
Ghana	1	14	-	-	6	86	7	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Hviderusland (Belarus)	4	33	-	-	8	67	12	100
Indien	-	-	-	-	6	100	6	100
Irak	4	10	1	3	34	87	39	100
Iran	18	32	3	5	36	63	57	100
Jordan	-	-	-	-	10	100	10	100
Kenya	-	-	-	-	10	100	10	100
Kina	1	14	-	-	6	86	7	100
Kosovo	-	-	-	-	7	100	7	100
Kuwait	-	-	-	-	1	100	1	100
Libanon	-	-	-	-	15	100	15	100
Liberia	-	-	-	-	1	100	1	100
Libyen	1	7	-	-	13	93	14	100
Malaysia	-	-	-	-	2	100	2	100
Mali	-	-	-	-	1	100	1	100
Marokko	-	-	-	-	9	100	9	100
Mauritius	-	-	-	-	1	100	1	100
Moldova	-	-	-	-	2	100	2	100
Namibia	-	-	-	-	1	100	1	100
Nigeria	-	-	-	-	17	100	17	100
Nordkorea	-	-	-	-	1	100	1	100
Pakistan	2	13	1	7	12	80	15	100
Rumænien	-	-	-	-	1	100	1	100
Rusland	14	7	18	9	160	84	192	100
Saudi Arabien	-	-	-	-	1	100	1	100
Serbien	-	-	-	-	4	100	4	100
Sierra Leone	-	-	-	-	1	100	1	100
Somalia	2	1	16	11	122	87	140	100
Sri Lanka	-	-	1	25	3	75	4	100
Statsløs	1	8	2	15	10	77	13	100
Statsløs Palæstinenser	3	4	-	-	69	96	72	100
Sudan	2	14	-	-	12	86	14	100
Sydkorea	-	-	-	-	4	100	4	100
Syrien	42	28	4	3	102	69	148	100
Tanzania	-	-	-	-	1	100	1	100
Tchad	-	-	-	-	3	100	3	100
Tunesien	-	-	-	-	5	100	5	100
Tyrkiet	-	-	-	-	1	100	1	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Uganda	7	78	-	-	2	22	9	100
Ukendt	-	-	-	-	6	100	6	100
Ukraine	1	3	2	6	32	91	35	100
Uzbekistan	-	-	-	-	3	100	3	100
Yemen	-	-	-	-	1	100	1	100
Zimbabwe	-	-	-	-	1	100	1	100
I alt	144	11	68	5	1041	84	1253	100

8.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Lande:	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	
Afghanistan	-	2	-	-	1	2	5
Bangladesh	-	-	1	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	-	-	-	-	2	-	2
Irak	8	1	-	2	-	-	11
Iran	2	-	-	1	2	-	5
Libanon	-	1	-	-	-	-	1
Nigeria	-	-	-	-	1	-	1
Pakistan	-	-	3	-	-	-	3
Rusland	2	-	-	-	2	-	4
Somalia	2	1	-	-	5	1	9
Sri Lanka	1	-	-	-	-	-	1
Statsløs Palæstinenser	1	-	-	-	1	-	2
Sydsudan	-	-	-	1	-	-	1
Syrien	1	-	4	-	1	-	6
Uganda	-	-	-	1	-	-	1
I alt	17	5	8	5	15	2	53

8.7 Genoptagede spontansager

Tabel 6 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Personer	%	Personer	%	Personer	%	Personer	%
Afghanistan	24	83	1	3	4	14	29	100
Irak	1	100	-	-	-	-	1	100
Iran	39	89	-	-	5	11	44	100
Nigeria	-	-	-	-	2	100	2	100
Rusland	-	-	3	100	-	-	3	100
Uganda	3	100	-	-	-	-	3	100
I alt	67		4		11		82	100

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændinge-loven til 71 af 82 personer. Den relativt høje andel tilladelser skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2015 stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 696 personsager. Heraf blev 94 personsager genoptaget, mens der i 490 personsager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 42 personsager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdsted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 50 anmodninger om genoptagelse hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen og 20 anmodninger om genoptagelse afsluttet uden afgørelse på grund af frafald eller udrejse af ansøger.

8.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2015 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 79 % af sagerne og omgjort 21 % (omfatter både spontansager og genoptagne spontansager). Til sammenligning var omgørelsesprocenten 16 % i 2014. I 2013 var omgørelsesprocenten 33 %.

8.9 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2015 var 103 dage. Antallet af verserende spontansager faldt fra 532 ultimo 2014 til 448 ved udgangen af 2015.

8.10 Dublinsager

Nævnet har i 2015 modtaget 1122 personsager og truffet afgørelse i 962 personsager. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 904 sager, omgjort 4 sager, hjemvist 37 sager, afvist 2 sager mens 15 sager er afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 95 % af sagerne udgjorde i 2015 13 dage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 18 dage.

Tabel 7. Fordelingen over modtagerlande

Modtagerlande	Afgjorte personsager
Italien	323
Polen	81
Spanien	75
Sverige	72
Ungarn	72
De fem største lande	623
Øvrige lande	339
I alt	962

8.11 Statusændringsager

Nævnet har i 2015 truffet afgørelse i 54 personsager vedrørende statusændring. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 41 sager og omgjort 10 sager hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 7, stk. 1 og nævnet har stadfæstet 3 sager hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffet afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed trues i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklamationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

*Uddrag af Den Europæiske Menneske-
rettighedskonvention*

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

*Uddrag af FN's konvention af
10. december 1984 mod tortur og anden
grusom, umenneskelig eller nedværdigende
behandling eller straf*

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refoulerer») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

*Uddrag af den internationale konvention
af 16. december 1966 om civile og
politiske rettigheder*

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016

Bekendtgørelse af udlændingeloven¹⁾

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, med de ændringer, der følger af § 1, nr. 15 og 17, § 1, nr. 20, og § 1, nr. 21 i lov nr. 1616 af 26. december 2013, § 1 i lov nr. 1488 af 23. december 2014, § 8 i lov nr. 1539 af 27. december 2014, § 6 i lov nr. 1500 af 23. december 2014, lov nr. 153 af 18. februar 2015, § 2 i lov nr. 176 af 24. februar 2015, lov nr. 271 af 25. marts 2015, lov nr. 394 af 14. april 2015, § 1 i lov nr. 685 af 27. maj 2015, lov nr. 1273 af 20. november 2015, lov nr. 1575 af 15. december 2015, lov nr. 1499 af 11. december 2015, § 11 i lov nr. 1741 af 22. december 2015 og lov nr. 102 af 3. februar 2016.

Den ændring, som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af udlændinge-, integrations- og boligministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.²⁾

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret for indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere bestemmelser om re-

gistreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 4 og 5, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengenrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for persons grænsepassage (Schengenrænsekodeks) med senere ændringer.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Udlænde-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfoto og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenræmskodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

Stk. 3. For statsborgere i tredjelande, med hvilke Den Europæiske Union har indgået aftaler om fritagelse for visum, finder stk. 1 kun anvendelse i det omfang, det er foreneligt med disse aftaler.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i Danmark eller et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 90 dages ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c,

stk. 1, § 9 d, § 9 f eller, §§ 9 i-9 n eller 9 p, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen uden formøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere eller § 9 i, stk. 2, med henblik på at deltage i en ph.d.-uddannelse,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-11 eller 13,
- 6) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 p, stk. 1, 1. pkt.,
- 7) udlændingen efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed eller
- 8) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende en virksomhed i Danmark med henblik på at modtage forretningsbesøg af udlændinge fra visumpligtige lande.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

Stk. 3. En dansk diplomatisk eller konsular repræsentation i udlandet, som er bemyndiget til at træffe afgørelse vedrørende ansøgninger om visum, jf. § 47, stk. 2, kan akkreditere en virksomhed i udlandet med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsbesøg i Danmark.

Stk. 4. En dansk diplomatisk eller konsular repræsentation i udlandet, som har akkrediteret en virksomhed i udlandet efter stk. 3, skal træffe afgørelse om at inddrage akkrediteringen, hvis denne er opnået ved svig, eller hvis betingelserne herfor ikke længere er til stede. Den danske diplomatisk eller konsular repræsentation i udlandet kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en akkreditering meddelt efter stk. 3, hvis vilkårene herfor ikke overholdes.

§ 4 e. En dansk diplomatisk eller konsular repræsentations afgørelse efter § 47, stk. 2, om at meddele afslag på en ansøgning om visum eller om at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum kan, jf. stk. 3, meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4 (EU-reglerne).

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flytningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller

straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Udlændinge-, integrations- og boligministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,

- c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
 - d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, eller
 - e) har haft tidsbegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
 - d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, eller
 - e) har tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
 - d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, eller
 - e) har tidsbegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-e, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 213, § 216, stk. 1, § 225, jf. § 216, stk. 1, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har bestået Prove i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
- 6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 8, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 12 og 13 eller 16, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsbegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 13, ville kunne opnå tidsbegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller

ydelse, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, og barnet er over 6 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, eller hvis ansøgningen indgives, senest 2 år efter at den herboende forælder opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2. Fristen på 2 år regnes tidligst fra barnets fyldte 6. år. 1. og 2. pkt. gælder endvidere ikke, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215, 216, 218, 219, 222, 223, § 224, stk. 1, § 225, jf. §§ 216, 218, 219, 222, 223 eller § 224, stk. 1, §§ 226, 232, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov

om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelse af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelse, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden

samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt., og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af udlændinge-, integrations- og boligministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af udlændinge-, integrations- og boligministeren etableret danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere

niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter stk. 31-33 kan alene ske i et sådant omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 9, og ikke inden for de seneste 5 år har opholdt sig i Danmark i medfør af dette nummer,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),

- 4) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse som forsker på et universitet eller i en virksomhed i Danmark,
- 5) der har afsluttet en uddannelse på kandidat- eller masterniveau og er inviteret til at forske hos en privat eller offentlig forskningsinstitution uden at være ansat eller indskrevet på forskningsinstitutionen (gæsteforsker),
- 6) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse til et uddannelsesforløb i en virksomhed i Danmark, med henblik på at udlændingen efter uddannelsesforløbets afslutning udnytter de kompetencer, som uddannelsesforløbet har givet, i udlandet (trainee),
- 7) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer,
- 8) der er ansat på en boreplatform, et boreskib eller en anden sammenlignelig flytbar arbejdsplads, som kortvarigt kommer ind på dansk område,
- 9) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for landbrugsområdet som fodermester eller driftsleder,
- 10) der har afsluttet en dansk kandidat- eller ph.d.-uddannelse senest 6 måneder før ansøgningens indgivelse (etableringskort),
- 11) hvis forretningsplan med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed er positivt vurderet af et ekspertpanel nedsat af Erhvervs- og Vækstministeriet, og som er omfattet af en kvote, jf. stk. 15,
- 12) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m, 9 n eller 9 p nægtes forlænt efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller
- 13) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse i en virksomhed, som er certificeret efter stk. 18, og hvor
 - a) ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et mindstebeløb, jf. nr. 3,
 - b) ansættelsen indebærer, at udlændingen skal arbejde som forsker, jf. nr. 4,
 - c) ansættelsen indebærer et uddannelsesophold på højt kvalificeret niveau eller
 - d) udlændingens ophold i Danmark, der højest kan udgøre et ophold pr. år, ikke overstiger 3 måneder regnet fra udlændingens indrejse her i landet.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, 10 og 11, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet. Opholdstilladelse efter

stk. 2, nr. 5, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingen 1 år efter udstedelsen af opholdstilladelsen har oppebåret en lømindkomst på minimum 50.000 kr. her i landet. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1 og 10, skal endvidere betinges af, at udlændingen ikke modtager dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-9, 11 og 13, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-9, 11 og 13. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-9, 11 og 13, ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-9, 11 og 13, ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 12, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 12, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m, 9 n eller 9 p, afvises.

Stk. 6. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. stk. 4, 1. pkt. Stk. 4, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-9, 12 og 13, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-9, 12 og 13, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejds-konflikt.

Stk. 9. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 10. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-9, 11 og 13, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil

der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 11. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3 eller nr. 13, litra a-c, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 10 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 12. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen 2 år efter udstedelsen af opholdstilladelsen har oppebåret en lønindtægt, der minimum svarer til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked, i det seneste år før ansøgningen om forlængelse indgives. Ved efterfølgende forlængelser skal udlændingen tilsvarende have oppebåret en lønindtægt, der minimum svarer til den gennemsnitlige startløn for nyuddannede bachelorer på det offentlige og private arbejdsmarked, i det seneste år før ansøgningen om forlængelse indgives.

Stk. 13. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 14. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, kan gives inden for en årlig kvote på 50. Hvis kvoten i 1. pkt. ikke udnyttes, falder den bort.

Stk. 16. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 11, kan forlænges, hvis erhvervsvirksomheden er etableret og i al væsentlighed lever op til den forretningsplan, efter hvilken opholdstilladelsen oprindelig blev givet. Vurderingen efter 1. pkt. foretages af ekspertpanelet nedsat af Erhvervs- og Vækstministeriet.

Stk. 17. En udlænding, som har indgået aftale om ansættelse i en virksomhed, som er certificeret efter stk. 18, kan påbegynde ansættelsen, hvis udlændingen

- 1) har betalt gebyr, jf. § 9 h, stk. 1,
- 2) har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 13, og
- 3) har fået en foreløbig tilladelse til at påbegynde arbejdet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 18. En virksomhed kan efter ansøgning certificeres, hvis virksomheden

- 1) senest samtidig med indgivelse af ansøgningen har betalt et gebyr, jf. § 9 h, stk. 3,
- 2) er omfattet af en kollektiv overenskomst eller på tro og love erklærer, at ansættelse i virksomheden sker på sædvanlige vilkår,

- 3) har mindst 20 fuldtidsansatte i Danmark,
- 4) ikke er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt på tidspunktet for certificeringen,
- 5) ikke på tidspunktet for certificeringen har alvorlige udeståender med Arbejdstilsynet,
- 6) ikke gentagne gange er straffet efter § 59, stk. 5, eller § 60, stk. 1, eller er ifaldet straf efter § 59, stk. 5, eller § 60, stk. 1, i form af en bøde på 20.000 kr. eller strengere straf inden for de seneste 2 år forud for certificeringen og
- 7) har deltaget i et forudgående vejledningsmøde i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 19. En certificering efter stk. 18 gives for højst 4 år ad gangen.

Stk. 20. En certificering forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage certificeringen efter stk. 21.

Stk. 21. Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om at inddrage en certificering efter stk. 18, hvis certificeringen er opnået ved svig. Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan endvidere træffe afgørelse om inddragelse af en certificering efter stk. 18, hvis betingelserne for certificeringen ikke længere er til stede. Styrelsen for International Rekruttering og Integration skal i forbindelse med en afgørelse om inddragelse af en certificering efter 1. og 2. pkt. samtidig træffe afgørelse om, at der ikke kan meddeles en ny certificering i en periode på 2 år fra afgørelsestidspunktet.

Stk. 22. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om certificering m.v., jf. stk. 18-21.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingsbetaget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i

§ 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssærlige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsi det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinns i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinns i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionsnær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-mimus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.³⁾

Stk. 5. Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af

opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige trykthed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 8. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Udlændingestyrelsen i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af et ansøgningskema eller en digital ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af en digital ansøgningsløsning, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration stiller til rådighed (digital selvbetjening). Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 3. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9 a,

9 f, 9 i-9 n og 9 p kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om

- 1) opholdstilladelse efter § 9, stk. 1,
- 2) opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person,
- 3) opholdstilladelse efter § 9 f,
- 4) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13,
- 5) opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,
- 6) opholdstilladelse efter § 9 j, stk. 1,
- 7) opholdstilladelse efter § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
- 8) opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1,
- 9) opholdstilladelse efter § 9 n, stk. 1,
- 10) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 1 og 2,
- 11) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 3,
- 12) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,
- 13) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 11,
- 14) dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter § 17, stk. 3, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
- 15) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9, og
- 16) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9 b eller § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 e.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter og regulerer gebyrerne efter stk. 1, jf. stk. 4.

Stk. 3. Virksomheden skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 18, og forlængelse af en sådan certificering betale et gebyr. Gebyret fastsættes og reguleres af udlændinge-, integrations- og boligministeren, jf. stk. 4, 2. pkt.

Stk. 4. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse samt omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om dispensation for bortfald, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 10 og 11, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 15 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 3 fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Inte-

grations behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering.

Stk. 5. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, skal udlændingen eller virksomheden senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 6. Gebyr efter stk. 5, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 5, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 5, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 8. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 1. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen.

Stk. 9. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 5, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 5, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 10. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse efter § 21 a, skal værtspersonen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 805 kr. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter § 21 a skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 805 kr. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 805 kr.

Stk. 11. Gebyr efter stk. 10, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 10, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller

delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 10, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 12. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 10, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 10, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 10, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 13. De beløb, der er angivet i stk. 5 og 7, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, og stk. 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10 reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 15 og 16, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er delagt med 5 kr.

Stk. 14. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer fastsat efter stk. 1 og 3 og stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 10, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1 og 3, og stk. 7, 8 og 11.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som deltager i en ph.d.-uddannelse her i landet, hvis

- 1) udlændingen er indskrevet på et dansk universitet og aflønnes af universitetet eller en virksomhed med tilknytning til udlændingens ph.d.-uddannelse eller
- 2) udlændingen er indskrevet på et dansk universitet uden at være aflønnet af universitetet eller en virksomhed i Danmark.

Stk. 3. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 og 2 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 4. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 skal indgives før tilladelsens udløb,

for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 3, 1. pkt. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 6. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års ydelser i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 7. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter forhandling med uddannelses- og forskningsministeren fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 8. Til brug for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 6 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler og lov om efterskoler og frie fagskoler, som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 9. Ministeren for børn, undervisning og ligestilling fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 8, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk.

1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen ikke på ansøgningstidspunktet venter barn, medmindre udlændingen på ansøgningstidspunktet allerede opholder sig i Danmark på baggrund af en opholdstilladelse efter stk. 1.⁴⁾

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen ikke har stiftet familie.⁵⁾

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever betaler et beløb på 5.000 kr. til Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Beløbet reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.⁶⁾

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, § 225, jf. § 216, stk. 1, § 233, stk. 1 og 2, §§ 233 a, 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 5, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan lovovertrædelse af § 59, stk. 5.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 10. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 1, kan udføre ulønnet frivilligt arbejde.

Stk. 11. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9

f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, eller stk. 11. Opholdstilladelse efter 1. pkt. til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, betinges af, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, dokumenterer at være i et ansættelsesforhold af minimum 1 års varighed med en lønindtægt, der mindst udgør et beløb svarende til kontanthjælps-

satsen for enlige ikkeforsørgere over 30 år, og at udlændingen på baggrund af ansættelsen har oppebåret en lønindtægt i minimum 1 måned, jf. dog 3. pkt. Hvis et mindreårigt barn indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter 1. pkt., eller hvis et mindreårigt barn og en udlænding omfattet af 2. pkt. indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter 1. pkt., skal udlændingen med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, dokumentere at være i et ansættelsesforhold af minimum 1 års varighed med en lønindtægt, der mindst udgør et beløb svarende til kontanthjælpsatsen for enlige forsørgere over 30 år, og at udlændingen på baggrund af ansættelsen har oppebåret en lønindtægt i minimum 1 måned. 3. pkt. finder tilsvarende anvendelse på øvrige familiemedlemmer, som søger opholdstilladelse efter 1. pkt., og som samlever på fælles bopæl med en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l eller 9 p, afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 9 p. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet. Opholdstilladelse på grundlag af artikel 6 og 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 meddeles dog efter § 9 c, stk. 1.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, 1. pkt., ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, 1. pkt., skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningkonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådommelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 11, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 11, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 7, i mindst 6 år, jf. dog stk. 5 og 6, og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
 - 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
 - 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246.
 - 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
 - 5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.
 - 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
 - 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
 - 8) Udlændingen har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 8, i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
 - 9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.
- Stk. 4.* Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er endvidere betinget af, at udlændingen opfylder to af følgende betingelser:
- 1) Udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.
 - 2) Udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 8, i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
 - 3) Udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de sidste 2 år forud for

det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2016-niveau og reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

- 4) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 5. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har boet lovligt her i landet i mindst 4 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 2-9, og betingelserne i stk. 4. Stk. 3, nr. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt fortidspension, er betinget af, at udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, og en af betingelserne i stk. 4, nr. 1 og 4. Opfylder udlændingen betingelserne i stk. 3, nr. 2-7, og betingelserne i stk. 4, nr. 1 og 4, kan udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når udlændingen har boet lovligt her i landet i mindst 4 år.

Stk. 7. Ved beregning af den periode, hvor udlændingen har boet lovligt her i landet, jf. stk. 3, nr. 1, og stk. 5, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

- 1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 8, nr. 4. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 8. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 2 år og 6 måneder inden for de seneste 3 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
- 2) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 2, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.

- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 9. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 10. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 12. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 16.

Stk. 13. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, og stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 14. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 3 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 2 år og 6 måneder, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Tilsvarende gælder

for en udlænding, der har modtaget eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. i en periode på 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder, jf. stk. 4, nr. 2.

Stk. 15. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 16. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, eller stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 17. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år og 6 måneder fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 18 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulante behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 9 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 30 år fra tidspunktet for rettens endeli-

ge bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år, i gentagelsestilfælde i 22 år og 6 måneder, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.

- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.

- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejer eller udsendes, når

- 1) udlændingens identitet er fastlagt,
- 2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 7) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreårige tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding,

som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsesens indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4 og 13, § 9 i, stk. 1, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse med henblik på at følge fællesuddannelsen Erasmus Mundus, Erasmus+ eller Nordic Master, § 9 i, stk. 2, og § 9 m, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 13.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på

at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og § 9 i, stk. 5, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 9) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen 1 år efter udstedelsen af opholdstilladelsen har oppebåret en lønindkomst på minimum 50.000 kr. her i lan-

det, jf. § 9 a, stk. 3, 4. pkt., og udlændingen ikke har oppebåret en sådan indtægt.

- 10) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen ikke modtager dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. § 9 a, stk. 3, 5. pkt., og udlændingen modtager dagpenge på dimittendvilkår efter § 54 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.
- 11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 6, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.
- 12) Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 3, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.
- 13) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen består en danskprøve, jf. § 9, stk. 30, og udlændingen ikke har bestået prøven inden for de frister, der er nævnt i § 9, stk. 30.
- 14) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen ikke har stiftet familie, jf. § 9 j, stk. 5, og udlændingen har stiftet familie.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydlig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 6. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 9. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller § 9 i-9 l eller 9 p, afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 12. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lømpebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslømpebeløb,
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person,
- 4) en au pair-person ved au pair-opholdets begyndelse rejser til Danmark fra hjemlandet eller opholdslandet og hjemlandet eller opholdslandet ikke er et EU-/EØS-land eller Schweiz og værtsfamilien ikke har betalt for rejsen,⁷⁾
- 5) en au pair-person efter au pair-opholdets afslutning rejser tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og hjemlandet eller opholdslandet ikke er et EU-/EØS-land eller Schweiz og værtsfamilien ikke har betalt for rejsen eller⁸⁾
- 6) værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostningerne til hjemtransport i tilfælde af en au pair-persons død, alvorlige sygdom eller ulykke.⁹⁾

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.¹⁰⁾

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages Bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for fri-

- hedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
 - 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller

- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
- 4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 10. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredsstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast

i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3, pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden straffretlig retsfulgelse, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan

der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens ind-

rejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de

regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-4.

Stk. 6. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 7. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, domstolene, Udlændin-

genævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktisk nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbyrdelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver

- mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
 - 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
 - 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.¹¹⁾

Stk. 5. Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.¹¹⁾

Stk. 6. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.¹¹⁾

Stk. 8. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af afta-

len om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.¹¹⁾

Stk. 9. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.¹¹⁾

Stk. 10. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.¹¹⁾

Stk. 11. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge-, integrations- og boligministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åben-

lyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n og 9 p, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklages en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejsellegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt., bestemmer politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til

udrejsen, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 9, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begerer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingestyrelsen inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monterin-

gen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger den.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal politiet så vidt muligt bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indreisen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for ansøgningen.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig

grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt., skal udlændingen så vidt muligt frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt., skal så vidt muligt frihedsberøves, såfremt de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 11, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsbe-

røvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 5. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 5. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet skriftligt gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 2, 1. pkt., samt stk. 1 eller § 37 k, stk. 2, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære representation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt. Politiet giver ved iværksættelsen af en frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., udlændingen en skriftlig oversættelse af de væsentligste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opret-

holdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., må ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til den anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til den anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor den anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 10. Frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, udsendelse eller af udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter § 7, skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte. Uledsagede mindrearige må ikke frihedsberøves i fængsler.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet

kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsatte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp og for De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR).

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for ret-

ten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, udlændinge-, integrations- og boligministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR). Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 6 a

Håndtering af massetilstrømning af flygtninge og migranter til Danmark

§ 37 f. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at bestemmelser om tilvejebringelse af kommune- og lokalplaner, bestemmelser om tilladelse efter § 35, stk. 1, i lov om planlægning og bestemmelser i lokalplaner og de planer m.v., der er opretholdt efter § 68, stk. 2, i lov om planlægning, ikke finder anvendelse for ejendomme, som skal anvendes til indkvarteringssteder, jf. denne lovs § 42 a, stk. 5, eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af denne lovs § 36.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at regler eller beslutninger efter §§ 3 og 5 j i lov om planlægning eller offentliggjorte forslag til regler efter §§ 3 og 5 j, jf. § 22 a, stk. 1, i lov om planlægning ikke finder anvendelse for ejendomme, som skal anvendes til indkvarteringssteder, jf. denne lovs § 42 a, stk. 5, eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af denne lovs § 36.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i særlige tilfælde bestemme, at byggeoven ikke finder anvendelse ved brug af eksisterende bygninger og transportable konstruktioner til indkvarteringssteder, jf. denne lovs § 42 a, stk. 5, eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af denne lovs § 36.

Stk. 4. En bygning m.v., som omfattes af en beslutning efter stk. 3, skal frembyde tilfredsstillende tryk i brand- og sikkerhedsmæssig henseende.

§ 37 g. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i særlige tilfælde bestemme, at politiet og Udlændingestyrelsen mod vederlag kan gøre brug af ejendomme, som er ejet af forvaltningsmyndigheder, hvis det er nødvendigt for varetagelsen af opgaver efter denne lov.

§ 37 h. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde pålægge den kommune, hvor der etableres et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt., at være indkvarteringsoperatør. Pålægget skal indeholde de nærmere betingelser for kommunens varetagelse af operatoransvaret.¹²⁾

§ 37 i. Private kan i særlige tilfælde efter politiets eller Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse bistå med at varetage myndighedsopgaver i henhold til denne lov.¹³⁾

§ 37 j. Politiet kan i ganske særlige tilfælde meddele forbud mod tog-, bus- og færgedrift over danske landegrænser.

§ 37 k. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at stk. 2 finder anvendelse i en nærmere bestemt periode i stedet for § 37, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, 2. og 3. pkt.¹⁴⁾

Stk. 2. Udlændinge fremstilles efter anmodning snarest muligt for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Fines frihedsberøvelsen lovlig, kan anmodning om fornyet fremstilling for retten ikke fremsættes, før der er forløbet 4 uger fra kendelsens afsigelse. I øvrigt finder reglerne i §§ 37-37 e anvendelse med de fornødne tilpasninger.

Stk. 3. Ved udløbet af perioden efter stk. 1 indbringes spørgsmålet om den fortsatte frihedsberøvelse af udlændinge efter § 36 snarest muligt for retten, der træffer afgørelse herom, medmindre den pågældende forinden løslades.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænsovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af udlændinge-, integrations- og boligministeren, og alene inden for disses åbnings-tid. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller luft-havn som grænsovergangssted.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagage- rum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan på grundlag af oplysninger og erfaringer vedrørende ulovligt ophold eller faktiske omstændigheder, som skaber en begrundet formodning om ulovligt ophold, eller med henblik på at forhindre ulovligt ophold

standse og kontrollere personer efter indrejse i landet for at fastslå deres identitet, nationalitet eller opholdsret.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejslegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejslegitimation.

Stk. 8. Politiet kan til brug for ind- og udrejsekontrol og kontrollen som nævnt i stk. 6 modtage passageroplysninger fra toldmyndighederne.

Stk. 9. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om kontrollen som nævnt i stk. 6, herunder om politiets adgang til passageroplysninger og oplysninger om køretøjer indsamlet ved brug af automatisk nummerpladegenkendelsesteknologi og om de pligter, der påhviler luftfartsschefer og skibsførere.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter udlændinge-, integrations- og boligministerens bestemmelse kan godkendes som rejslegitimation.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejslegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed, om de betingelser, der kan fastsættes for visummet, om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen

Stk. 3. Passet eller rejslegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejslegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenrænskodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan bestemme, at udlændinge til staidighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejslegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejslegiti-

mation kan af den eller dem, der har forelæmning, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejslegitimation. Særlig rejslegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejslegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 2-9, 12 og 13, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

Stk. 3. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 4. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejslegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sagen, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 7. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter,

der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.

Stk. 8. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 9. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 10. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 11. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som

- 1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, jf. dog stk. 11,
- 2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28, eller
- 3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den

pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3,

- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende,
- 5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g,
- 6) som af Udlændingestyrelsen har fået anvisning eller pålæg om indkvartering efter § 42 a, stk. 7 eller stk. 8, 1. og 2. pkt., med henblik på identifikation i forbindelse med adgangskontrol på Udlændingestyrelsens indkvarteringssteder, eller
- 7) som er pålagt at give møde hos politiet efter § 34 til brug for politiets administration af den pålagte meddelelse.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, eller hvis fingeraftryk optages i medfør af stk. 2, nr. 6 og 7.

Stk. 13. Optages der fingeraftryk i medfør af stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 2, nr. 1, som skal videregives til det centrale Eurodac-system i medfør af § 58 i, stk. 1, gør politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter § 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger samt pligten til at lade sine fingeraftryk optage.

§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller
- 4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes

med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen og Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejseligitimation og
- 6) fotografi.

§ 40 e. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen foretager i

egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6:

- 1) Navn,
- 2) fødselsdato,
- 3) fødselsland og
- 4) statsborgerskabsforhold.

§ 41. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal fore fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsesens udformning, indhold og forelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1-3, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlæn-

dingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.

- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Der kan pålægges betalingspligt efter 1. pkt. for perioden til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Der kan endvidere pålægges betalingspligt efter 1. pkt., indtil en udlænding, der efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser eller udsendes.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af udlændinge-, integrations- og boligministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en ud-

lænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, overholder det givne påbud.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller

- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 10 eller 11 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatoren, jf. stk. 5.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens eller udlændingens afholdelse af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. stk. 1-4, herunder om beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 14. For udlændinge omfattet af stk. 10 og 11, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 39,05 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 49,32 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 49,32 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 49,32 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12, 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller æg-

tefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 78,09 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 28,78 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 57,55 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 8,23 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 41,11 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7 og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7 og 8.

pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 28,78 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 8,23 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 49,32 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, oppebærer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2016-beløb og reguleres fra og med 2017 én gang årligt

den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog

ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursus gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere

deltage i danskundervisning. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling og Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med ministeren for børn, undervisning og ligestilling bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplys-

ninger om udlændingens rent private forhold og andre fortlørlige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og

5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
- 3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
- 4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8,
- 5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
- 6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 7) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i

kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnethed, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 l. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 5) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og
- 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt. Ud-

lændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forsørges fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 42 m. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan bestemme, at personer, som ønsker adgang til et indkvarteringssted med adgangskontrol, skal lade det tøj, som vedkommende er iført ved fremmødet, visiteres og lade medbragte effekter undersøge, når ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn taler derfor. Indkvarteringsoperatøren kan bestemme, at en sådan adgangskontrol ikke omfatter personer, som ønsker adgang til indkvarteringsstedet som led i udøvelsen af deres erhverv.

Stk. 2. Afvises en udlænding, som er indkvarteret på indkvarteringsstedet, som følge af at vedkommende nægter at lade sit tøj visiteres eller lade medbragte effekter undersøge, jf. stk. 1, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler om gennemførelsen af adgangskontrollen efter stk. 1, herunder om visitation og undersøgelse af medbragte effekter.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplys-

ning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. Endvidere afholdes udgifterne til overførsel af en udlænding til den anden medlemsstat efter reglerne i kapitel 5 a endeligt af statskassen. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelsehindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes henværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist eller overført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved romte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland. Stk. 3 finder dog anvendelse, hvis der er indført indrejsekontrol ved grænsen i medfør af Schengenræsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2, og udlændinge-, integrations- og boligministeren har truffet beslutning efter § 59 a, stk. 2.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafaldet en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan træffe bestemmelser om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for

udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå,
- 3) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. nr. 2, eller
- 4) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænt, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for International Rekruttering og Integration har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Stk. 7. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 8. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter aftale med social- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 9. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og statsforvaltningen kan til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, oplysninger om udlændinge, der har opnået beskæftigelse efter ordningen i § 14 a, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan med henblik på at kontrollere, at betingelserne for opholds- eller arbejdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, overholdes, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregisteret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for berørte personer, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 11. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, skal på begæring forevise Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplysninger om ansatte, der er registreret efter pålæg fra kommunalbestyrelsen, jf. § 12 a, stk. 5, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, eller efter pålæg fra told- og skatteforvaltningen, jf. kildeskattelovens § 86 A, til brug for styrelsens kontrol af, om udlændingen er beskæftiget eller har været beskæftiget uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser. Told- og skatteforvaltningen og kommunalbestyrelsen videregiver til Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplysninger om, hvilke virksomheder der er eller har været pålagt at føre registreringer som nævnt i 1. pkt., uden virksomhedens samtykke.

Stk. 12. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sager, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet eller efter § 9 i, stk. 2, nr. 2, med henblik på at deltage i en ph.d.-uddannelse her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet eller efter § 9 i, stk. 2, nr. 2, med henblik på at deltage i en ph.d.-uddannelse her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for International Rekruttering og Integration om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 44 h. De faglige lønmodtagerorganisationer indberetter til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, når en virksomhed omfattes af en lovlig arbejdskonflikt, og

når en lovlig arbejdskonflikt, som lønmodtagerorganisationen tidligere har indberettet til styrelsen, ophører eller udvides.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af udlændinge-, integrations- og boligministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrudelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identi-

fikation og strafforfølning af personer, der kan mistænkes for forbrudelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrudelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i dis-

se. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgæet i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved

dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i retten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klagerregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-4, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 22, 23 og 31-33, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen

har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Stk. 5. Afgørelser om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 6. Afgørelser om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge-, integrations- og boligministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Stk. 2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 3, kan ikke påklages.

Stk. 5. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 6. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 7. En dansk diplomatisk eller konsular repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Unset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstem-

melse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge-, integrations- og boligministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om, at statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som i medfør af Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser eller mellemfolkelige overenskomster indgået i medfør af lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer nyder diplomatiske rettigheder, samt disses private tjenestepersonale, der tiltræder deres funktion i Danmark, og som er omfattet af artikel 1 h i Wienerkonventionen eller af mellemfolkelige overenskomster indgået i medfør af lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer, meddeles af udenrigsministeren. Opholdstilladelse til familiemedlemmer til personer omfattet af 1. pkt. meddeles ligeledes af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem udlændinge-, integrations- og boligministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at træffe afgørelse i sager om visum og til at udstede og meddele opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med udlændinge-, integrations- og boligministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 2, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Udenrigsministeren kan efter aftale med udlændinge-, integrations- og boligministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations og boligministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsestilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n eller 9 p afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n eller 9 p afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 8 og 9, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolicechefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolicechefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for udlændinge-, integrations- og boligministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en an-

den medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. (Ophævet)

§ 48 d. (Ophævet)

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlænding har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlænding har bestået prøverne, kan

påklages til Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlænding. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 48 g. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 9, stk. 31-33, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 48 h. Vurderingen af en forretningsplan efter § 9 a, stk. 2, nr. 11, og stk. 16, kan påklages til Erhvervsstyrelsen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for uskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) bortfald efter § 21 b, hvis udlændingen
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2,
- 4) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 5) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-besikkes 1 medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikkes et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f.
- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.

- 3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.
- 4) Afslag på ansøgninger om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.
- 5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.
- 6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.
- 7) Afgørelser om afvisning efter § 28.
- 8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 9) Afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 32.
- 10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.
- 11) Afgørelser om fremmedpas.
- 12) Afgørelser efter § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p.
- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.
- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 4-6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.
- 4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.
- 5) Afslag på ansøgninger om certificering efter § 9 a, stk. 18.
- 6) Afslag på ansøgninger om forlængelse af certificering efter § 9 a, stk. 20, jf. § 9 a, stk. 21, og afgørelser om inddragelse af en sådan certificering, jf. § 9 a, stk. 21.
- 7) Afgørelser om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, jf. § 21 a.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag

på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4.

Stk. 6. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-5, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 7. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigs-

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets departement, jf. dog stk. 8-12.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 10. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 11. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 12. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 13. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 14. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikkes et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-be-

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7.

- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om formødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i formødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-12.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 6 eller 8-12, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt

gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flytningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af udlændinge-, integrations- og boligministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med udlændinge-, integrations- og boligministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til Ankestyrelsen. Ved Ankestyrelsens behandling af klager efter 1. pkt. finder kapitel 9 og §§ 68 og 70 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område anvendelse.

Stk. 5. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandling af sager efter stk. 1-4, herunder om klagers behandling.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og den myndighed, der efter § 13 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning skal prøve ægteskabsbetingelserne, ikke træffer afgørelse efter § 1 a, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af udlændinge-, integrations- og boligministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 5, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gæl-

der samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemstaterne retshåndhavende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodac-oplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning) med senere ændringer.

Stk. 2. Ved det centrale Eurodac-system forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database som omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 3, stk. 1, litra a.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, om der er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Personoplysninger, som modtages fra det centrale Eurodac-system i medfør af Eurodac-forordningen, må ikke videregives eller stilles til rådighed for internationale organisationer, private institutioner eller lande, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union.

Stk. 4. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af regler-

ne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitechefen efter § 58 j, stk. 1-3, kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

§ 58 e. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et her til svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.

§ 58 f. Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som ønsket til SIS II, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1,
- 6) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
- 7) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Stk. 2. Rigspolitechefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som ønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som ønsket i SIS II, sletter Rigspolitechefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolitechefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til det centrale Eurodac-system. Rigspolitechefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til det cen-

trale Eurodac-system med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er statsborger i et andet EU-land eller et tredjeland, om hvilket der er fastsat nærmere regler i medfør af § 58 e.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitechefen til det centrale Eurodac-system oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingnummer eller andet referencenummer,
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk,
- 5) operatorens brugernavn og
- 6) datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitechefen til det centrale Eurodac-system oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitechefen til det centrale Eurodac-system oplysninger om udlændingens udlændingnummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitechefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra det centrale Eurodac-system.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Det samme gælder, hvis en opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt. inddrages, bortfalder eller nægtes forlænet. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået beskyttelse, ikke længere har en sådan beskyttelse eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Bliver Rigspolitiet bekendt hermed, videregiver Rigspolitiet følgende oplysninger til det centrale Eurodac-system om en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt.:

- 1) Udlændingens ankomstdato, for så vidt angår udlændinge, der er overført her til landet i medfør af artikel 25 i Dublinforordningen,

- 2) udlændingens udrejsesdato, for så vidt angår udlændinge, som er blevet udsendt af EU-landenes område eller har forladt dette, og
- 3) datoen for registreringen af udlændingen som asylansøger, hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig her i landet uden asylansøgers behandling, jf. § 48 e, stk. 2, og denne afgørelse træffes efter artikel 17, stk. 1, i Dublinforordningen.

Stk. 3. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver Rigspolitechefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 18 måneder fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenrættens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsstilfælde.
- 2) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortællinger skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsstilfælde.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået i gentagelsstilfælde.

Stk. 3. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 4. Ved straffens udmåling efter stk. 3 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke

har ret til at opholde sig her i landet, eller at overtrædelsen er begået i gentagelsestilfælde.

Stk. 5. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 6. Ved straffens udmåling efter stk. 5 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 7. Er der ved en overtrædelse af stk. 5 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 8. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 10. Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland, medmindre udlændinge-, inte-

grations- og boligministeren har truffet beslutning om, at stk. 1 skal finde anvendelse, i forbindelse med at der er indført indrejsekontrol ved grænsen i medfør af Schengenrættens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 2 og 4, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 9, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 40, stk. 5, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 44 a, stk. 11, 1. pkt., straffes med bøde.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af § 2, stk. 4 og 5, § 12, § 15, stk. 2, § 16 og § 38, stk. 4 og 9, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Overtrædelse af forbud efter § 37 j straffes med bøde.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådomt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt)

§ 65. (Udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, den 9. maj 2016

INGER STØJBERG

/ Merete Milo

- 2) Ved § 2, nr. 4, i lov nr. 400 af 21. april 2010 indsattes et nyt stk. 4 i § 9 f, hvorefter stk. 4-6 blev til stk. 5-7. Bestemmelsen trådte i kraft den 15. november 2010, jf. bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010. Bestemmelsen svarer næsten ordret til § 9 f, stk. 4, i § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.
- 3) § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 vedrørte affattelsen af § 9 f, stk. 4. Ændringen er ikke indarbejdet i denne lov bekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af ændringen fastsættes af udlændinge-, integrations- og boligministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.
- 4) § 1, nr. 4, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrørte indsættelsen af § 9 j, stk. 4. Bestemmelsen i § 9 j, stk. 4, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 5) § 1, nr. 4, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrørte indsættelsen af § 9 j, stk. 5. Bestemmelsen i § 9 j, stk. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 6) § 1, nr. 4, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrørte indsættelsen af § 9 j, stk. 6. Bestemmelsen i § 9 j, stk. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 7) § 1, nr. 9, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrørte indsættelsen af § 21 a, stk. 1, nr. 4. Bestemmelsen i § 21 a, stk. 1, nr. 4, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 8) § 1, nr. 9, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrørte indsættelsen af § 21 a, stk. 1, nr. 5. Bestemmelsen i § 21 a, stk. 1, nr. 5, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 9) § 1, nr. 9, i lov nr. 685 af 27. maj 2015 vedrørte indsættelsen af § 21 a, stk. 1, nr. 6. Bestemmelsen i § 21 a, stk. 1, nr. 6, finder anvendelse på forhold, der er indtruffet efter lovens ikrafttræden, i sager, hvor den pågældende au pair-person har indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. juli 2015 eller derefter, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 685 af 27. maj 2015.
- 10) § 2, nr. 4, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 vedrørte bl.a. indsættelsen af 21 b, stk. 1. Bestemmelsen i § 21 b, stk. 1, finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret, indtræder efter lovens ikrafttræden, jf. § 4, stk. 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015.
- 11) § 1, nr. 13, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrørte indsættelsen af et nyt stk. 4 og stk. 5 i § 32, hvorefter de tidligere stk. 5-9 bliver stk. 6-10. § 32, stk. 4, 3. pkt., gælder ikke for udlændinge, der før lovens ikrafttræden er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat. For sådanne udlændinge finder de hidtidige gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.
- 12) § 1, nr. 12, i lov nr. 1273 af 20. november 2015 vedrørte indsættelsen af § 37 h. Bestemmelsen i § 37 h ophæves den 1. december 2019, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1273 af 20. november 2015.
- 13) § 1, nr. 12, i lov nr. 1273 af 20. november 2015 vedrørte indsættelsen af § 37 i. Bestemmelsen i § 37 i ophæves den 1. december 2019, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1273 af 20. november 2015.
- 14) § 1, nr. 12, i lov nr. 1273 af 20. november 2015 vedrørte indsættelsen af § 37 k. Bestemmelsen i § 37 k ophæves den 1. december 2019, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1273 af 20. november 2015.

Bilag 5

Flytningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flytningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flytningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, og efter drøftelse i
Flytningenævnets formandskab og koordinationsudvalg,
fastsættes:

Kapitel 1

Flytningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flytningenævnet består af en formand og et antal
næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højeste-
retsdommer, og næstformændene skal være dommere. De
andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk
Flytningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departe-
ment eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

§ 2. Ved Flytningenævnets behandling af en sag medvir-
ker formanden eller en næstformand, en advokat, et med-
lem, der indstilles af Dansk Flytningehjælp, et medlem, der
gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et med-
lem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf.
dog §§ 44, 45, 46, 47 og 48.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flyttinge-
nævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af
§§ 13-16.

§ 4. Flytningenævnets koordinationsudvalg sammensæt-
tes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlem-
mer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Besikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flytningenævnet

§ 5. Flytningenævnets medlemmer beskikkes af Flyt-
ningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter ind-
stilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter
indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer be-
skikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flyttinge-
hjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flyttinge-
nævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig
forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet.
Flytningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en

liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for
formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet
en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori
angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den på-
gældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til lis-
ten over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende be-
skikkelserne.

Stk. 3. Flytningenævnets medlemmer beskikkes for en
periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en
periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse
ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for
ikrafttrædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af
udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse
med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flytningenævnets
formand, fortsætter den pågældende som formand. Flyttinge-
nævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens
udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, og de
ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode.
Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flytningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved
dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets
kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til
Flytningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flytningenævnet ophø-
rer, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når be-
tingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er op-
fyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den må-
ned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hver-
vet som medlem af Flytningenævnet meddeles af forman-
den. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flytningenævnet for en pe-
riode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en
forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flytningenævnets
formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet
som medlem af Flytningenævnet i den pågældende perio-
de.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og

7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med pasende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagerens forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringerne i indkvarteringsystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolkens sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Tilmeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for krimi-

nalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte navn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat.

Stk. 2. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges besikkekelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra besikkekelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme besikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsoget behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges besikkekelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra besikkekelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme besikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47, 48 og 51 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingesty-

relsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiedømmede til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den besikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den besikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte navn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flyttingenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flyttingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flyttingenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrorer afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte navn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens

afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter horing af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte navn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte navn eller den, Flyttingenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flyttingenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flyttingenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flyttingenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flyttingenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 47. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse ef-

ter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 48. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 49. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigs-

politiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 50. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 51. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 52. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 53. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1063 af 15. november 2012 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 27. december 2013

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af fire medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet, et er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2015, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2015.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 1.481 sager fra 67 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Rusland, Syrien, Afghanistan og Somalia.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

ISBN: 978-87-91763-24-3

9 788791 763243